virtual-project.eu

SABOTORUL

ANDREW GROSS

ANDREW GROSS

SABOTORUL

Original: *The Saboteur* (2017)

Traducere din limba engleză și note de:
CRISTINA BARBU

virtual-project.eu

PREDA PUBLISHING
2019

PROLOG

Înainte de 1943, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, serviciile de informații britanice și americane s-au concentrat asupra capacității naziștilor de a crea arme sofisticate cu potențial de distrugere în masă, care ar fi putut schimba cursul războiului. Temerile lor erau legate în special de posibilitatea ca nemții să dezvolte bomba atomică înaintea Aliaților. În acest context, serviciile secrete britanice au demarat o campanie amplă pentru a identifica progresul naziștilor în acest domeniu.

S-a aflat astfel că, încă din 1939, nemții demaraseră o serie de cercetări în domeniul atomic, ce gravitau în jurul întrebuințărilor oxidului de deuteriu (D2O), sau „apa grea”, care acționează ca moderator în procesul crucial al separării izotopilor, esențial pentru crearea unei bombe atomice. Producerea de D2O necesită cantități enorme de energie electrică, energie care nu era disponibilă în Germania. Însă în Norvegia, la termocentrala Norsk Hydro din Vemork, D2O era produs și sintetizat în cantități mici, în scopul obținerii azotatului de amoniu. Această centrală îndepărtată era ascunsă într-un defileu îngust de la poalele platoului Hardanger – vidda Hardanger – una dintre cele mai sălbatice regiuni montane din Europa.

În octombrie 1941, îngrijorările Aliaților au crescut exponențial. Serviciile secrete britanice au primit un raport din partea rezistenței daneze, care detalia o întâlnire între Niels Bohr, fizician laureat al Premiului Nobel, și Werner Heisenberg, cercetător german în domeniul atomic și director al Institutului Kaiser Wilhelm din Berlin. Conversația l-a alarmat atât de mult pe Bohr, încât acesta a trimis imediat un avertisment la Londra, exprimându-și convingerea că naziștii sunt pe punctul de a obține o armă devastatoare bazată pe experimentele cu apă grea de la Vemork.

De o parte și de alta a Atlanticului, Churchill și Roosevelt au intrat în alertă. În Anglia a fost constituit imediat un comitet secret pentru a se ocupa de problemă, comitet aflat în

subordinea unei organizații numite Special Operations Executive[1] (SOE), despre a cărei existență știa doar o mână de oameni.

Ceea ce urmează este povestea câtorva oameni curajoși care au pus capăt acestei amenințări.

[1] Special Operations Executive (SOE), numită și „Baker Street Irregulars” sau „Ministry of Ungentlemanly Warfare”, a fost o organizație britanică din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. A fost înființată în iulie 1940, la inițiativa lui Winston Churchill și Hugh Dalton. Obiectivele SOE erau declanșarea de operațiuni de spionaj, sabotaj și recunoaștere, precum și sprijinirea, prin orice mijloace, a mișcărilor de rezistență din Europa ocupată. Se estimează că până în ianuarie 1946, la data dizolvării sale, SOE a fost implicată în aproximativ un milion de operațiuni speciale în întreaga lume. (n. t.).

PARTEA ÎNTÂI

1.

Martie 1942

Vechiul feribot, scârțâind din toate încheieturile, înainta pe suprafața însorită a lacului de munte. Telemark Sun era o navă alimentată cu cărbuni, construită în 1915 dar încă funcțională și utilă. La cele aproximativ 490 de tone ale sale, încă mai putea parcurge distanța de 30 de km de la Tinnoset la Mael, traversând lacul Tinnsjo în mai puțin de o oră și jumătate. În acea zi, la bord se aflau în jur de 60 de pasageri, dar și două vagoane feroviare goale la prova, care urmau să fie duse înapoi la centrala Norsk Hydro de la Vemork, după ce își transferaseră încărcătura în trenul către Oslo, la gara aflată pe malul lacului.

Kurt Nordstrum traversase lacul cu feribotul de sute de ori, dar nu și în ultimii doi ani, de când nemții ocupaseră țara. Crescuse aici, în regiunea cunoscută drept Telemark, din sud-estul Norvegiei, un loc cu văi înverzite și luxuriante pe timpul verii și cu întinderi nesfârșite de zăpadă și gheață pe timpul iernii, între localitatea Rjukan și micul cătun Vigne de pe țărmul vestic al lacului Mosvatn. Ca toți norvegienii, învățase să schieze pe versanți înainte de a învăța să meargă pe bicicletă. Crescuse vânând și pescuind, așa cum, în alte colțuri ale lumii, băieții bat mingea de fotbal pe maidan. Chiar și acum, cunoștea ca în palmă rețeaua întortocheată de cabane și colibe presărate de-a lungul vidda Hardanger. Tatăl lui încă locuia în Rjukan, dar Nordstrum nu mai îndrăznea să îl viziteze – cel puțin nu pe față. Kurt era cunoscut drept unul dintre partizani, oameni care se retrăseseră în munți pentru a continua lupta împotriva naziștilor. Nu era niciun secret faptul că partidul fascist Nasjonal Samling (NS) stătea cu ochii pe membrii familiilor partizanilor în speranța de a le lua urma. Soldații Hirden, organizația paramilitară a partidului NS, erau pretutindeni și la fel de temuți ca Gestapoul. Adepți ai dictatorului-marionetă Vidkun Quisling, aceștia își

abandonaseră țara și regele pentru a se pune la dispoziția naziștilor. Trecuseră doi ani de când Nordstrum își văzuse ultima dată tatăl și era puțin probabil să îl vadă curând.

Pe puntea de la pupa, purtând haine muncitorești și având cu el o geantă cu unelte de tâmplărie, dar și un pistol Browning .45 la brâu, Nordstrum se lăsă pe spate în scaun când zări la orizont munții adolescenței lui împrejmuind Tinnsjo. Era plăcut să fie din nou în valea copilăriei. Își lăsă chipul să absoarbă razele soarelui – nu văzuse prea des soarele în ultima vreme. Din aprilie 1940, când renunțase la universitate în anul al doilea al facultății de inginerie pentru a merge în Narvik și a se alătura rezistenței britanice care încerca să blocheze invazia nazistă, seninul cer al Norvegiei păruse a fi sub un asediu permanent al norilor plumburii. La început, britanicii reușiseră să le țină piept naziștilor. Nemții își concentraseră blitzkrieg-ul asupra orașelor – mai întâi Trondheim, apoi Bergen și Oslo, care capitulaseră într-o săptămână. Dar apoi regele dăduse bir cu fugiți, mai întâi la Nybergsund, apoi la Elverum, în apropiere de granița cu Suedia, iar oamenii îngenuncheaseră în stradă, plângând. Nordstrum participase la luptele de la Honefoss, Klekko și din valea Gudbrandsdalen. În urmă cu un an, în Tonneson, se alăturase unui mic grup de bărbați în uniforme zdrențuite – tot ce mai rămăsese dintr-o unitate a Rezistenței –, care nu voia să se dea bătut. „Poftim”, îi spuseseră ei punându-i în brațe o pușcă Krag cu doar 30 de gloanțe. „Mă tem că asta este tot ce primești”, îi spusese căpitanul cu părere de rău. „Valorifică-le la maximum”. Niște băiețandri, asta erau toți, dar cu puști și cocktailuri Molotov, care să îi transforme în bărbați, și un tun de pe vremea Primului Război Mondial, scos de la naftalină. Niciunul nu avea cunoștințe militare. Cu toate acestea, își lăsaseră amprenta asupra ticăloșilor ălora. Aruncaseră în aer poduri, distruseseră linii de aprovizionare și surprinseseră în ambuscadă câțiva ofițeri SS[2] de rang înalt. Reușiseră să elimine chiar și câțiva dintre trădătorii lui Quisling. La Haugsbygda, lupta se încinsese.

[2] Abreviere pentru cuvântul german Schutzstaffel („Eșalonul de protecție”), organizație paramilitară fascistă care reprezenta baza partidului nazist. SS-ul a evoluat de la o organizație paramilitară minoră la o importantă forță nazistă care a servit ca o Gardă Pretoriană pentru führer sau ca o „Escadrilă de apărare” pentru partidul nazist. Construit pe ideologia nazistă și condus de Heinrich Himmler, SS-ul a fost responsabilul principal pentru crimele de război naziste săvârșite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. (n. t.).

Când rămăseseră fără gloanțe, apelaseră la cuțite și baionete – până ajunseră să nu mai lupte împotriva soldaților și mitralierelor, ci împotriva tancurilor și artileriei grele, care le spulberaseră tranșeele.

— Acum ești sergent, îi spuseseră ei la un moment dat.

În principal pentru că Nordstrum, care crescuse cu pușca de vânătoare în mâini, era cel mai bun țintaș din grup. Și pentru că fusese martor la multe vărsări de sânge. Era înalt și bine făcut; avea fruntea înaltă, părul blond și scurt și ochi cenușii fermi, pe care oamenii se arătaseră dispuși să îi urmeze încă de când era copil. Înfățișarea i se mai înăsprise acum. Doi ani în care văzuse membre umane zburând în aer îl făcuseră să pară cu 10 ani mai în vârstă.

Dar, cumva, Nordstrum reușise să supraviețuiască. Rândurile li se împuținaseră; cei mai mulți dintre prietenii săi erau morți. Acum totul se reducea la a face ce îi mai stătea în putință să facă. Regele reușise să ajungă la Londra. Nordstrum auzise zvonul că se forma acolo un fel de Armată Norvegiană Liberă. Anglia... Poate că în anii ’40 ar fi fost posibil să îți croiești drum până acolo – 250 km de traversat vidda prin furtuni năprasnice până în Suedia, apoi hopa-sus pe un vapor neutru. Dar astăzi, Anglia părea la fel de îndepărtată ca și China. Nordstrum făcuse odată călătoria până în Suedia, după ce fugise din Narvik, dar negăsind sprijin acolo, se întorsese să reia lupta. Ce altceva să facă? Chiar dacă ar fi reușit să ajungă în Anglia fără să fie scufundat pe fundul Mării Nordului sau predat persoanelor nepotrivite de către poliția suedeză, chiar dacă s-ar fi înrolat... Apoi ce...? Să stea deoparte în vreme de război și să se antreneze? Armata Norvegiană Liberă... Suna bine. Nordstrum știa că într-o bună zi avea să apară un nou front, unul serios. Că, în cele din urmă, Aliații vor invada. Cu nesfârșita ei coastă crestată, cea mai greu de apărat din întreaga Europă, Norvegia chiar era o opțiune bună din punct de vedere militar. Singura speranță a lui Nordstrum rămăsese ca el să fie încă prin preajmă, pentru a putea participa la acțiune – pentru a-și recupera țara. În depărtare, prin reflexia soarelui în oglinda lacului, Kurt zări portul Mael. În urmă cu 6 ani, când plecase din Rjukan la universitate, era încă un băiețandru. Acum, la întoarcere, nu știa ce anume era.

— Privește, spuse Nordstrum înghiontindu-l cu cotul pe

prietenul și camaradul său Jens, și el tot din regiune. Parcă ar fi un vechi prieten, nu? zise el arătând spre munții familiari.

— Ar fi ca un vechi prieten dacă ne-am întoarce să trăim aici, răspunse Jens. Acum este mai mult ca o femeie frumoasă pe care nu o poți avea, care ne tachinează.

Kurt îl cunoștea pe Jens de când erau la școală. Era din Rauland, dinspre nord. Tații lor fuseseră prieteni. La școală jucaseră fotbal unul împotriva altuia, dar vânaseră și jupuiseră căprioare împreună și schiaseră pe aceiași munți.

— Vorbești ca un bătrân, spuse Nordstrum dojenitor. Ai 25 de ani, bucură-te de priveliște.

— Ei bine, doi ani de război au efectul ăsta asupra omului.

Cu toate acestea, Jens reușise cumva să își păstreze înfățișarea copilărească.

— Abia aștept ca într-o bună zi să mă întorc aici, continuă el, fără să mă urmărească sau să tragă cineva în mine și…

— Jens, îl întrerupse Nordstrum. Privește acolo!

De data aceasta, îi arătă un ofițer în uniformă Hirden, complet gri, care ieșise pe punte asemenea unui cocoș narcisist umflat în pene, de parcă medaliile de pe pieptul lui ar fi provenit în urma unei bătălii curajoase și nu ca rezultat al unei numiri politice. Adepții Quisling dețineau controlul acum – național-socialiști care preluaseră comanda după fuga regelui și care deveniseră bucuroși marionetele naziștilor. Trădători, colaboratori, stăteau acasă, spionându-și compatrioții, efectuând arestări în secret, debitând propagandă la posturile locale de radio, în timp toți cei curajoși luptau în munți și mureau. Mulți dintre prietenii lui Nordstrum fuseseră aliniați la zid și împușcați pe baza informațiilor primite de poliția Quisling de la informatori, astfel că stomacul lui Kurt se încordă la vederea trădătorului.

Ofițerul venea alene spre ei. Avea o mutră de bufniță și ochi rotunzi aroganți, adăpostiți de cascheta de ofițer. Rangul îl făcuse să își scoată pieptul la înaintare. Partidul Unității Naționale (Nasjonal Samling), așa se numea formațiunea aflată la putere. Unitate în infern. Nordstrum l-ar fi întâmpinat bucuros cu un scuipat, dacă întoarcerea sa aici nu ar fi avut o importanță vitală.

— Îl văd, spuse Jens. Doar dă-mi semnalul.

Ofițerul avea un pistol la brâu, dar ei aveau o mitralieră Bren la fundul genții cu unelte și dorința de a o folosi. Se ocupaseră

de mulți astfel de trădători în ultimul an.

— De ce ai nevoie de semnalul meu? mormăi Nordstrum în barbă, dând amabil din cap spre ofițerul care se apropiase. Ziua bună, domnule.

— Ziua bună și dumitale. *Heil Hitler*, spuse ofițerul Quisling ridicând brațul și încuviințând din cap.

Jens, care arăta ca un puști care nu se bărbierise niciodată, dar omorâse la fel de mulți nemți ca Nordstrum, ridică din umeri când ofițerul trecu pe lângă ei.

— Pentru că tu ești sergentul.

Sergentul… Nordstrum râse în sinea lui. Rangul său nu avea nicio valoare, deși Jens nu scăpa nicio ocazie de a-l aduce în discuție.

— I-am promis lui Einar că ne întâlnim cu el, spuse Kurt, punând mâna pe brațul prietenului său. Există un motiv pentru care nu putem risca acum.

— Ai dreptate, există un motiv, aprobă Jens oftând dezamăgit. Dar nu unul foarte bun, spuse el în timp ce îl urmăreau pe ofițerul Quisling înaintând pe punte. Dar vor mai exista ocazii.

Einar Skinnarland îi trimisese vorbă lui Nordstrum, în munții din apropiere de Lillehammer, că vrea să îl vadă pentru o chestiune urgentă. Nu spusese despre ce e vorba, dar cu Einar nu era de glumit când spunea că ceva e urgent. Kurt îl cunoștea din adolescență – fuseseră colegi la facultatea de inginerie din Oslo, deși Einar, cu doi ani mai mare, absolvise înainte de izbucnirea războiului și acum avea o slujbă bună la barajul Mosvatn, o soție și un fiu. „Te rog să vii” spunea mesajul lui, așa că Nordstrum se supuse – fără întrebări dar cu riscuri considerabile. Urmau să se întâlnească la o cafenea de lângă debarcaderul din capătul estic al lacului Tinnsjo, aproape de locul unde urma să ancoreze feribotul.

De acolo, el și Jens habar nu aveau încotro se vor îndrepta. Cel mai probabil vor porni în căutarea unei unități prin munți, căreia să i se alăture. Nordstrum avea câteva nume pe care le-ar putea contacta. Dar trebuia să ai mare grijă la fiecare mișcare. Naziștii adoptaseră o politică de 40 la 1 pentru toate actele de sabotaj, împușcând 40 de localnici nevinovați pentru fiecare neamț ucis de partizani. Pentru Nordstrum, protecția localnicilor era vitală – ca pentru toți norvegienii adevărați, de altfel. Pentru ce altceva luptau? Dar ce conta dacă erau 40 de

soldați uciși în efortul de a-și recupera țara sau 40 de oameni nevinovați aliniați la un perete și ciuruiți de gloanțe? 40 de morți erau 40 de morți. Însă Nordstrum văzuse cu ochii lui această politică pusă în aplicare, iar inima sa nu avea să uite niciodată acea durere. Nu voia să pricinuiască moartea unor oameni nevinovați. Această politică nu îi scotea din joc pe partizani – doar schimba puțin regulile. Și îl făcea pe Nordstrum să îi urască și mai tare pe ticăloși. El și Jens trebuiau să fie precauți.

În fața lor, pe punte, ofițerul Hirden se opri lângă o tânără femeie cu un copil lângă ea. Avea părul brunet, tenul măsliniu și își plecă ochii la apropierea ofițerului – dar pentru turnătorii ăștia, gestul era ca laptele pentru o pisică.

— Îmi puteți prezenta actele dumneavoastră, doamnă? spuse ofițerul, întinzând mâna.

— Poftim, domnule?

— Actele, repetă ofițerul, gesticulând nerăbdător din degete.

Speriată, femeia ținu copilul cu o mână în timp ce scotoci prin geantă cu cealaltă, scoțând într-un final actul de identitate.

— Kominic… Ce fel de nume e ăsta? Țigănesc? Evreiesc? întrebă el după ce analiză fotografia de pe document și apoi o privi pe femeie.

— Este slav, răspunse ea în norvegiană. Dar după cum puteți vedea, sunt din Oslo. Doar îmi duc fiul la tatăl lui, care lucrează în Rauland.

— Norvegiana dumneavoastră este destul de bună, spuse ofițerul. Dar este evident că nu sunteți de origine norvegiană. Deci, de unde proveniți?

— Ar trebui să fie totul în regulă, domnule, locuiesc în Norvegia de când mă știu, răspunse ea ușor agitată. Sunt la fel de norvegiană ca dumneavoastră, jur.

— Da, mă rog, va trebui să verificăm acest lucru de îndată ce ajungem la Mael, răspunse ofițerul, privind din nou actul. Să nu coborâți înainte să vorbiți cu mine, doamnă. Altfel, nu voi avea de ales și va trebui să vă predau, împreună cu copilul, autorităților de acolo.

Frica se aprinse în ochii femeii. Simțindu-i agitația, fiul ei începu să scâncească.

— Vă rog, domnule, nu facem nimănui niciun rău. Vă implor să…

— Copilul dumneavoastră pare bolnav, doamnă. Poate ar

trebui să îl țineți separat de ceilalți pasageri.

— Este bine, doar că îl speriați, atâta tot.

— Dacă nu aveți nimic de ascuns, atunci nu aveți motive să fiți speriați, vă asigur, spuse ofițerul Hirden, înapoindu-i actele. Pe noi ne interesează doar ca legea să fie respectată și toți evreii și cei care nu sunt pur-sânge să fie înregistrați. Acum, insist să vă luați fiul și să mă așteptați înăuntru. Vom clarifica chestiunea în Mael.

Evident tulburată, femeia se străduia să își adune toate bunurile și, luându-și fiul de mână, îl îndrumă spre zona alocată clasei a treia. Un bărbat din apropiere se ridică și o ajută să își adune lucrurile, dar era greu să ignori neliniștea care îi brăzda acum chipul. Cel mai probabil, documentele femeii erau în regulă. Dar ar fi putut fi evreică sau țigancă. Nordstrum auzise că Hirden începuse să îi adune pe acești oameni și să îi trimită în locuri precum Grini, un lagăr bine păzit de lângă Oslo. Pe unii dintre ei îi trimiteau chiar mai departe, în Europa, Dumnezeu știe unde. Poate că femeia mergea să își ascundă fiul în munți. Sau poate că avea pe cineva aici, care îi putea adăposti. Oricum ar fi fost, nu deranjau pe nimeni. Nordstrum privi spre țărm. Traversaseră aproape trei sferturi din distanță – mai aveau o jumătate de oră. Micul port din Mael, înghesuit la poalele munților, era acum vizibil la orizont.

— Ticălosul, scrâșni Jens scârbit. Își folosește puterea ca să terorizeze o femeie nevinovată.

Îi aruncă o privire conspirativă lui Nordstrum, mesajul tacit fiind recepționat instantaneu. *O facem*?

Înfuriat de atitudinea ofițerului, Nordstrum îl privi resemnat, incapabil să spună nu la ceea ce știa că va urma.

— De ce nu? Să mergem.

— Acum mai vii de-acasă, spuse Jens, rânjind.

Nordstrum se ridică și îi atrase atenția ofițerului făcându-i un semn cu mâna, chemându-l spre el. Apoi se retrase împreună cu Jens spre pupa, unde nu mai erau alți pasageri.

Ofițerul veni lângă el.

— Da?

— Vă interesează femeia aceea? spuse Nordstrum. O cunosc, vă pot spune totul despre ea dacă doriți.

— Există recompense pentru cetățenii de bună-credință ca voi, spuse ofițerul Hirden luminându-se, probabil la gândul

laudelor pe care le va primi pentru predarea unei țigănci sau evreice fugare.

— Veniți aici, atunci. Nu toată lumea împărtășește această părere, așa că nu vreau să ne audă nimeni, spuse Nordstrum, chemându-l spre balustradă.

Briza bătea rece și înțepătoare dinspre lac. Majoritatea pasagerilor erau înăuntru, încălzindu-se la o cafea, sau erau pe puntea superioară, la soare. Un cuplu fuma pe puntea inferioară, lângă coșul de fum, vântul învolburându-le părul.

— Suntem muncitori. Am văzut-o în Oslo, așa cum a spus și ea, zise Nordstrum, aplecându-se ușor spre ofițer.

Bărbatul se aplecă și el, apropiindu-se de Kurt.

— Continuă…

Cei doi de pe puntea inferioară erau acum cu spatele, admirând munții. Nordstrum îi aruncă o privire fugară lui Jens, apoi se aplecă și mai aproape de ofițer.

— Păi, vedeți, treaba stă cam așa…

Din spate, Jens îl ridică pe ofițer în aer – bărbatul nici nu apucă să își dea seama ce se petrece.

— Ce mama naibii…

— Uite-ți recompensa, spuse Nordstrum, apucându-l de picioare. Baie plăcută.

Îl duseră la balustradă – ofițerul se zbătea acum, dar țipetele îi erau înăbușite de vântul șuierător – și îl aruncară peste bord. Bărbatul dădu disperat din mâini, iar chipul i se schimonosi de șoc și groază în timp ce plonjă în lacul înghețat.

Țipetele îi fură imediat înecate de motoarele greoaie, în timp ce Telemark Sun se îndepărtă cu viteza lui de zece noduri pe oră.

— Heil Hitler și ție! strigă Jens, întinzând brațul.

Nu se auzise nimic atunci când trupul ofițerului lovise apa, dar probabil că cineva de pe punte îl văzuse pentru că, brusc, în jurul lor izbucniră țipete.

— Om la apă! Cineva este în apă!

Pe puntea principală, oamenii alergară lângă balustradă, arătând spre apă. Alarma începu să răsune asurzitor. Pasagerii ieșiră grăbiți să vadă ce se petrece.

Apa rece de martie nu putea avea mai mult de 1-2 grade Celsius, se gândi Nordstrum, și, combinată cu greutatea paltonului acum îmbibat cu apă al ofițerului, nu ar da șanse prea

multe nici celui mai puternic înotător, care s-ar scufunda în cel mult două minute.

— Să-l salveze cineva! strigau oamenii.

Doi dintre membrii echipajului alergară la pupa, unul dintre ei ducând un colac de salvare și dezlegând un mănunchi de frânghie.

— Rezistă! îi strigă el omului care se îneca.

Dar era inutil să îi mai arunce colacul acum, erau prea departe de el.

Motoarele încetiniră, iar feribotul se opri treptat. Oamenii se îmbulziră pe puntea inferioară, pasageri și membri ai echipajului deopotrivă, arătând spre apă în timp ce ofițerul se zbătea, greutatea paltonului și a medaliilor trăgându-l la fund.

— Să facă cineva ceva! strigă o femeie. Ajutați-l!

— Este ofițerul Quisling, zise altcineva.

— A, atunci lăsați-l pe nenorocit să înoate.

Un membru al echipajului își scoase curajos haina, pregătit să se arunce în apă, dar Nordstrum îl opri.

— Lasă-l în pace.

— Să-l las în pace, domnule? spuse îngrozit omul. Se îneacă!

— Nu se îneacă, răspunse Nordstrum, ridicând din umeri, înoată.

Iar când marinarul continuă să îl privească nedumerit, Nordstrum repetă:

— Lasă-l în pace.

În minutele de care avu nevoie feribotul pentru a se întoarce din drum, ofițerul dispăru. Tot ce mai rămăsese din el era cascheta cenușie, plutind pe suprafața lacului.

— S-a dus, șopti o femeie făcându-și cruce.

Căpitanul, un bărbat cu barbă căruntă și pulover gros, reuși să coboare, într-un final, pe punte.

— Ce naiba s-a întâmplat aici?

Nordstrum ridică din umeri și îl fixă cu privirea.

— Voia să înoate. Cine suntem noi să îl împiedicăm?

— Să înoate…? zise căpitanul, privindu-l încruntat și acuzator. O să ne ia dracu’ pe toți când vom ajunge la țărm.

— Era un nenorocit de Quisling, răspunse Nordstrum. Ai vreo problemă cu asta?

Oamenii se îngrămădeau pe ambele punți.

Ochii căpitanului se întoarseră spre locul unde se scufundase

trupul ofițerului, apoi îl privi din nou spre Nordstrum și scuipă în lac.

— Nicio problemă.

Nimeni nu scoase un sunet.

— Cu toată viteza înainte, strigă el spre puntea de comandă. Avem un program de respectat.

2.

O oră mai târziu, Nordstrum, Jens și Einar Skinnarland stăteau la o masă cu câteva beri în față, la cafeneaua Gunwale din Mael. Micul orășel nu se întindea mai departe de cele câteva docuri și un depou feroviar, unde marfa de la uzina chimică Norsk Hydro era coborâtă din munți și încărcată pe feriboturi.

Sorbind tacticos din Carlsberg-ul său, Nordstrum observă numărul surprinzător de mare de nemți din jur, lucru care îl neliniști. Până acum ucisese aproape toți nemții pe care îi întâlnise atât de aproape.

— Trebuie să te obișnuiești cu asta, spuse Einar. Lucrurile s-au schimbat de când ai fost aici ultima oară.

— Sper să nu mă obișnuiesc niciodată, zise Nordstrum, ochii plimbându-i-se pe cei care se plimbau agale prin jur.

— Înainte să începem, aș vrea să-ți spun că mie și lui Marte ne pare foarte rău pentru Anna-Lisette, spuse Einar dând din cap.

— E război, spuse Nordstrum ridicând din umeri. Se mai întâmplă și lucruri din astea. Dar mulțumesc. Spune-i lui Marte că apreciez.

— Poate că e război, dar tot este păcat. Tatăl tău ce mai face? întrebă Einar.

— Nu prea bine, din câte aud. Tot cărbunele în preajma căruia a lucrat o viață întreagă îi vine treptat de hac.

Tatăl lui Kurt fusese mecanic de tren vreme de 20 de ani, iar acum avea o mică fermă la marginea satului în care crescuse Nordstrum, Rjukan.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Poate reușești să îi transmiți din partea mea că sunt bine.

— Cât timp a trecut de când l-ai văzut ultima oară?

Nordstrum luă o gură de bere.

— De la începutul războiului, de doi ani.

— Doi ani… Multe s-au schimbat în doi ani. O să văd ce pot să fac.

— Îți rămân dator, spuse Kurt. Dar, și mai important, spune-mi ce face fiul tău.

Karl era doar un bebeluș când Nordstrum îl văzuse ultima oară.

— Crește, răspunse Einar, chipul luminându-i-se de mândrie. Merge pe trei ani. Deja are vocabularul mai bogat decât mine.

— Asta nu mă miră prea mult, zise Nordstrum zâmbind, apoi mai luă o gură de bere.

Einar râse.

— Și deja merge pe schiuri.

— Normal, ca orice norvegian. Înainte să-ți dai seama, o să ajungă înaintea ta până la baza pârtiei. Și apoi o să…

Nordstrum se opri brusc, cu privirea ațintită asupra a doi ofițeri SS, care se așezară la o masă în capătul opus al cafenelei. Proprietarul localului se grăbi să le ducă șervețele și tacâmuri.

— Privește acolo.

— Relaxează-te, spuse Einar, ridicând din umeri. Nu trebuie să îți faci griji în privința lor. Sunt mult prea ocupați ca să le pese de noi. Pentru împuțiții ăia de Quisling trebuie să te îngrijorezi. Ei își bagă nasul peste tot acum.

— Măcar știm că, cel puțin în privința unuia dintre ei, nu mai trebuie să ne facem griji, spuse Jens, trecându-și mâna prin părul blond de pe frunte.

— Ce vrei să spui?

— Era unul pe feribot care băga frica într-o femeie și copilul ei, probabil o biată evreică fugară, explică Nordstrum. Dar i s-a făcut brusc poftă de o baie.

— O baie? Lacul e sloi pe vremea asta.

— Știi cum sunt alde Quisling ăștia… e greu să-i oprești dacă li se pune pata pe ceva, spuse Kurt fără să schițeze cea mai mică urmă de remușcare.

— Dumnezeule, zise Einar căscând ochii mari, apoi continuă în șoaptă. L-ați aruncat peste bord? Ce naiba încercați să faceți, să fiți prinși? Mai bine vă puneți un semn de gât, „veniți și capturați-mă, sunt chiar aici”.

— Nu am avut încotro, spuse Nordstrum, aruncând o privire

nemților.

— Ticăloșii ăștia..., spuse Einar, luând o gură de bere în timp ce aruncă și el o privire ofițerilor. Sunt peste tot, ca greierii ăia afurisiți în iunie. În Rjukan parcă e invazie.

— Rjukan? De ce?

În ceea ce-l privea pe Nordstrum, Rjukan era cel mai neinteresant loc posibil, din punct de vedere strategic.

— Din cauza centralei Norsk Hydro din munți, în Vemork. Pun la cale ceva important acolo sus.

— Norsk Hydro? Credeam că acolo se produce doar îngrășământ, interveni Jens.

— Azotat de amoniu, da, spuse Einar încuviințând din cap. Dar asta este nimica toată acum. Nemții au pus stăpânire pe centrală și ce fac acolo este ultrasecret. De aceea v-am chemat.

Cuvintele lui îl surprinseră pe Nordstrum. Einar scoase ceva din buzunar, având grijă să ascundă obiectul de nemții din capătul opus al cafenelei, care tocmai comandaseră sardine și bere. Era un tub de pastă de dinți, pe jumătate rulat.

— Încerci să îmi transmiți ceva, Einar? glumi Nordstrum. E adevărat că a trecut ceva vreme de când n-am mai coborât din munți...

— Acesta e probabil cel mai important tub de pastă de dinți din întreaga Europă. Mi-a fost adus cu mari riscuri de Jomar Brun, inginerul șef de la Norsk Hydro. Conține ceva important.

Einar aruncă o privire precaută spre nemți, care acum încercau să atragă atenția chelnerului pentru a comanda încă un rând.

— Microfilm, adăugă el.

— Microfilm? întrebă Nordstrum.

Știa că funcția de inginer-șef e una importantă, iar Norsk Hydro e una dintre cele mai mari uzine din Norvegia. Era construită într-o trecătoare îngustă, la aproximativ un kilometru și jumătate în susul văii, iar râurile și cascadele care coborau din vidda constituiau o sursă excelentă de energie hidroelectrică. Adevărul era că centrala Norsk Hydro reprezenta singurul motiv pentru care Rjukan exista ca localitate pe hartă.

— Brun spune că trebuie să ajungă în mâinile lui Leif Tronstad, Kurt. Este o chestiune de maximă importanță.

— Tronstad? spuse uimit Nordstrum, numele atrăgându-i atenția. Tronstad e în Anglia, nu-i așa?

Leif Tronstad era un om de știință renumit în întreaga lume, al cărui nume era cunoscut majorității norvegienilor. De fapt, el condusese centrala Norsk Hydro cu câțiva ani în urmă, înainte să fugă la Londra. Circula zvonul că acum era liderul Armatei Norvegiene Libere. Nordstrum inspectă tubul, apoi i-l înapoie lui Einar. Dacă trebuia să ajungă la Tronstad, putea fi sigur că era o chestiune de maximă importanță.

— Microfilm, zici... Ce conține?

— Brun mi-a spus doar că este vital să ajungă în siguranță și cât mai repede posibil la Tronstad. Știa că eu am conexiunile potrivite, zise Einar, ascunzând tubul înapoi în buzunar.

— Să ajungi în Anglia nu e un lucru tocmai simplu, Einar, spuse Nordstrum, apoi luă un creion și schiță o hartă pe un șervețel. Cea mai bună rută ar fi Suedia. Dar nu este o călătorie ușoară până acolo. Poate că aici soarele strălucește, dar în munți e încă iarnă. Și chiar de-ai ajunge acolo, trecând prin furtuni și patrule germane, tot nu ai avea garanția că vei ajunge în Anglia.

— Tocmai de aceea te-am contactat pe tine, Kurt. Tu cunoști drumul și ești în largul tău acolo sus, în vidda. Sper că vei veni cu mine.

— Cu tine? Tu ești inginer, Einar, nu agent. Locul tău e pe teren, unde trebuie să verifici crăpăturile din baraje, nu să te joci cu arme. În plus, ai o familie de care trebuie să ai grijă. Sunt 250 de km până la Charlottenberg, cel mai apropiat oraș de granița suedeză. Chiar ești dispus să te înhami la așa ceva?

— Pot să îmi port de grijă în munți, Kurt. Brun a spus că este vital. În plus...

— În plus, ce? întrebă Nordstrum, luând încă o gură de bere.

— În plus, răspunse zâmbind Einar, deja mi-am luat toate zilele de concediu pentru asta – 12 în total. Dacă mă întorc la timp, nici măcar nu vor ști că am lipsit din țară.

— 12 zile... Nordstrum dădu din cap. Chiar dacă reușești, nu va fi tocmai o vacanță. Marte știe?

Nordstrum o cunoștea pe soția prietenului său din școală. Era drăguță și destul de ușor de convins. Einar alesese bine în această privință.

— Țara are nevoie de asta, Kurt. Poate chiar întreaga lume. Așa că da, sunt pregătit. Dar aș fi mult mai fericit dacă te-aș avea cu mine. Și pe tine, Jens, dacă ești de acord.

Jens ridică din umeri.

— Eu sunt de acord cu orice spune sergentul aici de față..., zise el luând o gură de bere și căpătând o mustață de spumă.

— Sergentul? întrebă Einar, căscând ochii. Nu-mi spune.

— Înseamnă doar că am o țintă bună cu pușca și pot să apăs pe trăgaci, zise Nordstrum nevrând să facă mare tam-tam.

— Totuși, sunt convins că ai văzut o grămadă de lucruri, spuse Einar, a cărui privire devenise serioasă, iar Nordstrum știu la ce se referă.

— Cu toții am văzut lucruri, Einar, răspunse el, încuviințând sobru. Dar nu este simplu să traversezi vidda. Cunoști dificultățile. Furtuni, patrule nemțești... În mod sigur nu va dura 12 zile, oricât de bine am schia.

Vremea în vidda se putea schimba într-o clipită. În unele zile, călătoria va fi aproape imposibilă. Trebuiau să își împacheteze mâncare și haine adecvate.

— Și chiar de-am ajunge în Suedia, spuse Nordstrum, ce facem acolo? Întindem mâna și chemăm un taxi până în Anglia?

— Brun este convins că ne poate aranja transportul prin intermediul ambasadei britanice din Stockholm, răspunse Einar.

— Convins, zici? Einar, știi că dacă ești prins acolo, suedezii te fac pachet și te trimit imediat înapoi. Unde nemții te vor aștepta zâmbind, gata să te salte. Eu aproape am pățit-o.

— Știu toate astea, spuse Einar. Dar tot merg, cu sau fără tine.

Nordstrum dădu din cap și pufni la adresa nesăbuinței prietenului său. Știa că propriul său nume e pe lista luptătorilor rezistenței. Lucrurile deveneau din ce în ce mai periculoase. Era doar o chestiune de timp până când el și Jens aveau să sfârșească împușcați sau predați persoanelor greșite. Și Tronstad... Era un adevărat erou, un om pe care întreaga țară îl admira. Ar fi frumos să se alăture Armatei Norvegiene Libere și, într-o zi, să se întoarcă pentru a-și lua țara înapoi, ca parte dintr-o forță de luptă reală. Acela era frontul care conta în acest război, modalitatea de a face o diferență substanțială.

— Cea mai rapidă cale, spui..., zise Nordstrum gânditor.

Einar zâmbi, speranțele crescându-i.

— Da.

Kurt bătu cu degetul arătător în masă.

— Și ești sută la sută dispus să îți riști viața pentru asta? Cine

știe când o să te întorci…

— Din punctul meu de vedere, importanța chestiunii depășește riscul, răspunse inginerul. Deci, da.

— Și presupun că și tu te bagi, spuse Nordstrum întorcându-se spre Jens. Știu că pe tine nu e nevoie să te întreb.

— Eu nu am concediu ca să-l dedic chestiunii ăsteia, spuse Jens, dar agenda mea e surprinzător de liberă.

— Bine, atunci… în cazul ăsta, cea mai rapidă cale spre Anglia ar fi cu vaporul, spuse Nordstrum întorcându-se spre Einar.

— Cu vaporul? Pe Marea Nordului? E o idee chiar mai nebunească decât vidda, spuse Einar.

Dar după ce întoarse gândul pe toate părțile, ochii i se luminară.

— Ar trebui să fie un vapor mare, adăugă el, ideea începând să îi surâdă.

— Și ce le-ai spus șefilor tăi că o să faci în concediu? întrebă Nordstrum, terminându-și berea.

— Câteva zile la schi… Mai dau o mână de ajutor și pe acasă, cu copilul…

— Poate ar fi trebuit să le spui că te gândești să pleci într-o croazieră. Încă trei! strigă Nordstrum spre proprietar, apoi gesticulă prietenos cu berea spre masa nemților, care ridicară halbele drept răspuns. Suntem vikingi, nu? spuse el, privind spre debarcader. Pentru vikingi se găsesc întotdeauna corăbii.

3.

Drumul dinspre Rjukan spre Vigne era de obicei liniștit după lăsarea întunericului. Nordstrum se ghemui în umbra zidului de piatră care se întindea între biserică și ferma tatălui său. Vechiul stabbur – casa din lemn – în care crescuse Nordstrum, situat pe patru hectare de teren, era construit în stilul norvegian tradițional: un prim etaj îngust, unde erau depozitate cerealele și agățată carnea, și un al doilea etaj mai mare, de locuit, deasupra.

În seara aceasta, casa era cufundată în întuneric. Camera care fusese a lui era situată deasupra intrării în casă și dădea spre stradă. Tatăl lui încă mai avea câteva vaci rasa telemark și

câteva găini, pe care le îngrijise mama lui când trăia. După moartea ei, când Nordstrum avea doar 12 ani, tatăl lui se pensionase de la compania feroviară și se retrăsese la fermă.

În materie de gusturi, Alois Nordstrum era un om simplu, dar la statură era cel mai solid bărbat pe care îl cunoștea Kurt. Un bărbat care se putea descurca de unul singur iarna în vidda, vreme de săptămâni întregi, ajutându-se doar de propriile mâini și de inteligență. El îl învățase pe Nordstrum să tragă cu arma, să construiască un adăpost, să aprindă un foc din vegetație uscată în toată zăpada aceea și să topească apă. Pe când Nordstrum avea 11 ani, tatăl lui îl dusese în munți în toiul iernii, la o cabană deasupra lacului Mosvatn, la aproximativ 15 km de sat.

— Ca să devii bărbat, trebuie să găsești drumul înapoi, îi spusese Alois. Altfel, vei rămâne doar un băiat.

Apoi, lăsându-i doar o pușcă și câțiva litri de apă, tatăl lui plecase cu schiurile.

Îi luase lui Nordstrum șase ore să coboare de pe munte. Pe drum fusese prins de o furtună, astfel că fusese nevoit să schieze printr-o ninsoare atât de deasă și orbitoare, că abia își putea vedea mâna în fața ochilor. Dacă furtuna nu ar fi trecut repede, ar fi fost nevoit să vâneze ca să se hrănească și să își construiască un adăpost pentru a supraviețui. Câteva ore mai târziu, în întuneric, Nordstrum reușise să își târască picioarele până acasă – atât de epuizat și de înghețat, că schiurile îi căzuseră din mâini, iar el se prăbușise în pragul ușii. Furioasă, mama lui îl certase pe soțul ei pentru ceea ce făcuse, dar bărbatul îi spusese să tacă și îl chemase pe Kurt la el. Ud, flămând și puțin furios, Nordstrum se dusese. Tatăl lui îl ridicase în brațe și, ținându-i chipul vinețiu la piept, îi spusese:

— Aici în nord, un bărbat adevărat continuă până nu mai poate – și apoi de două ori pe atât. Să nu uiți asta, băiete. Într-o zi, e posibil să ți se ceară să dai mai mult decât crezi tu că poți să dai. Acum știi de ce ești capabil. Până atunci…

Îl pusese pe Kurt jos și îi ciufulise ușor părul.

— În seara asta, stai aici, continuă el, așezându-l pe scaunul din capul mesei. Ai câștigat locul acesta.

În timp ce vântul îi biciuise chipul în drum spre casă, Nordstrum își blestemase neîncetat tatăl, dar în acel moment se simțise mândru și știuse că Alois avea dreptate. Iar după acel

moment, în vreme ce ceilalți băieți se îndoiau de ei înșiși pe parcursul spre maturitate, Nordstrum știuse întotdeauna că se poate baza pe forțele sale. Acum știa de ce e capabil, iar cei din jur simțeau acest lucru.

Pe drum trecu o camionetă cu bere care livra Ringnes tavernelor din Rjukan. La scurt timp după aceea, doi nemți trecură în goană pe motociclete. Era martie, vântul era încă rece și tăios, iar Nordstrum supraveghea casa ghemuit în haina sa de lână. Știa că nu e un lucru înțelept să intre înăuntru – era un conspirator cunoscut și era posibil ca NS să stea la pândă – dar pe măsură ce se întuneca, gândul începu să-i surâdă. Se strecură prin gardul din spate, care dădea spre proprietatea vecină, trecu pe lângă grajdul vacilor și șopronul tractorului, și intră în casă pe ușa magaziei, pe care o țînuseră întotdeauna descuiată. Știa că tatăl lui fusese bolnav, dar nu putea face prea multe pentru a-l ajuta. Ar putea fi ultima dată când îl mai vede, pentru o bună bucată de vreme – poate chiar pentru totdeauna. Focul ardea mocnit în sobă. Văzu ochelarii de citit ai tatălui său pe masă, lângă o carte. „Constructorul Solness”, a lui Henrik Ibsen. Nordstrum zâmbi; era una dintre piesele lui preferate de teatru. Nordstrum auzise de o sută de ori în copilărie despre orgoliul lui Halvard Solness și despre peregrinările lui Peer Gynt.

— Tată! strigă el în casa pustie.

Nu răspunse nimeni.

Nordstrum știa că uneori, după muncă, tatăl lui mai mergea la barul din localitate pentru câteva beri și un joc de dame. Luă o fotografie de pe masă, înfățișându-i pe părinții lui în fața Palatului Regal din Oslo, înainte ca el să se nască. Și mai era una cu el și sora lui, Kristin, cu care Kurt împărțise camera până la 12 ani. Ea se căsătorise cu un profesor și acum locuia în Trondheim. În aer se simțea mirosul obișnuit de tutun, pipa tatălui său fiind lăsată în scrumieră. Mirosul îl purtă înapoi în copilărie, făcându-l să și-l închipuie pe bătrân pe scaunul său, cu o carte pe genunchi sau lustruind un lemn pentru sanie cu șmirghelul, cu pipa între dinții încleștați. Nordstrum deschise cartea și așeză scrumiera pe cotor, pentru a sta larg deschisă. Apoi puse ceva în carte pentru ca tatăl său să își dea seama că fusese acolo.

Apoi, conștient că pericolul devine din ce în ce mai mare cu cât trece mai mult timp, Kurt porni înapoi spre ușa magaziei și

plecă.

De peste drum, urmări casa până se făcu târziu și frig. Tatăl lui nu își dorise niciodată ca el să plece și să lupte. Ar fi vrut ca fiul lui să se întoarcă în Rjukan, la fermă, și să aștepte aici ca „furtuna” să treacă. Bătrânul lui nu era un om politic sub nicio formă – credea că totul se va stinge rapid.

— Mult zgomot pentru nimic, insistase el la început. Ce avem noi aici în afară de zăpadă și gheață? La iarnă, ticăloșilor ăstora le vor amorți degetele de frig și vor pleca.

Pe atunci, Nordstrum era în anul doi la facultatea de inginerie din Oslo. Cu ochii ațintiți asupra casei, gândurile îi rătăciră spre Anna-Lisette, logodnica lui, care atunci era în ultimul an la economie. Avea chipul delicat, ca un tablou cu fiordul Songnefjord în luna mai, dar o voință de oțel. În Oslo, mulți dintre studenți purtau albastru și galben, culorile regelui. Patriotismul se împrăștia ca incendiul de pădure. Mulți se bazau pe Nordstrum, care era puternic și se putea apăra într-o luptă, astfel că era privit ca un fel de lider.

— Dar tu, Kurt? îl întrebau colegii lui. Și tu te vei înrola, nu-i așa?

— Nu știu, le răspundea el. Ați tras vreodată cu arma? Nu vă mai aruncați așa grăbiți în uniformă.

Apoi nava amiral Blucher a nemților fusese scufundată în fiordul Oslo și ceea ce fusese doar o amenințare se transformase într-un război total.

Anna-Lisette se întorsese acasă în nord, la Lillehammer. Naziștii încă nu veniseră atunci. Nordstrum o însoțise până la un punct în drumul său cu trenul spre Narvik, la luptă.

— Te rog să ai grijă, Kurt, îi spunea ea, strângându-l în brațe. Și să fii rațional. Întotdeauna îi pui pe ceilalți mai presus de tine. Într-un război, gândirea asta nu va reuși decât să te ucidă.

— Îți promit, îi răspunsese Nordstrum, glumind cu ea. Îi voi lăsa pe ceilalți să lupte în locul meu.

— Vorbesc serios, Kurt, spuse ea mustrându-l, purtând puloverul acela cu reni, roșu și verde, și având părul blond împletit.

Naziștii trecuseră cu ușurință prin Polonia, Franța și Olanda. Nimeni nu știa ce îi așteaptă, astfel că grija se citea în ochii albaștri ai Annei-Lisette.

— Anna-Lisette, nu te teme, spuse el, mângâindu-i obrazul și

devenind mai serios. Nu trebuie să îți faci griji pentru mine.

— Nu doar eu îmi fac griji, spuse ea.

Se ridică, îl sărută și îi puse în mână cruciulița pe care o purta la gât. Apoi coborî din tren la Lillehammer, iar Nordstrum își continuă drumul, aplecându-se între vagoane și făcându-i cu mâna în timp ce se îndepărta, ca un băiat rumen în obraji care se duce la un meci de fotbal, nu la război.

— Mă voi întoarce după tine! îi strigă el, ținând darul ei în mână.

Corespondaseră prin scrisori de câteva ori. Prin iunie, ea îi spusese că luptele se apropiau de zona ei – deja erau nemți în valea Gudbrandsdalen. În august, Nordstrum primise vorbă că mașina unui gruppenführer fusese aruncată în aer pe drumul care ducea spre oraș. Anna-Lisette era la piață atunci când camionul cu soldați naziști descinsese acolo. Trupele săriseră afară, alegând localnici la întâmplare.

— Tu de colo! Și tu. Da, domniță, tu.

Până număraseră 40 de persoane. O proclamație fusese citită public, apoi Anna-Lisette fusese pusă la perete și împușcată, împreună cu alți 39 dintre concetățenii ei. Acțiunea reprezenta noua reacție la actele de sabotaj împotriva Reichului – iar de data aceea fusese un act pus la cale chiar de unitatea lui Nordstrum. El aflase mult mai târziu cele întâmplate.

Nordstrum văzu acum două faruri venind spre el, șerpuind pe o parte și pe cealaltă a drumului. Camioneta tatălui său – bătrânul și dărăpănatul Opel, care cumva continua să funcționeze. Chiar și în vreme de război, aceasta sfida orice imaginație, făcându-i pe toți să se întrebe cum de ceva atât de rablagit se mai putea mișca. Inima lui Nordstrum o luă la goană. Camioneta încetini, iar Kurt fu pe punctul de a porni pe urmele ei. Opelul intră pe poarta fermei și se îndreptă spre casă, hurducăind pe drumul neasfaltat, brăzdat de făgașe.

De la distanță, Nordstrum își privi tatăl coborând din mașină. Părea mai bătrân, ușor adus de spate, poate puțin ametit din pricina berii. În doi ani, arăta de parcă îmbătrânise zece. Un bărbat care cândva putea schia 30 km fără o pauză de hidratare și care putea doborî un ren de la 100 m cu un singur glonț. Nordstrum îl urmări luând câteva lemne pentru foc, încărcându-le în bocceluța pentru surcele și apoi împingând ușa masivă din lemn cu umărul și intrând în casă.

Drumul părea liber. Nordstrum ieși din umbra ascunzătorii, pregătindu-se să traverseze strada. Dar înainte să iasă complet la lumină, un fior brusc îi spuse să fie precaut, iar el se ghemui din nou lângă zid.

Motorul unei mașini se trezi la viață pe drumul de lângă biserică și înaintă alene spre el. Avea emblema partidului NS Quisling pe portieră. Încetini pe măsură ce se apropia de fermă, apoi se opri. Tatăl lui era acum la etaj; o lumină era aprinsă în casă. Draperiile erau deschise și îl puteai vedea făcându-și de lucru prin cameră, lăsând lemnele lângă sobă, îngenunchind și întreținând focul. Doi bărbați coborâră din mașină. La lumina felinarului stradal se vedea că purtau costume negre – uniforma poliției Quisling.

Nordstrum își încleștă pumnii.

Cei doi așteptară pentru o vreme, privind spre casă. Unul îi șopti ceva celuilalt, iar cel mai masiv dintre ei porni de-a lungul drumului, pașii răsunându-i pe pietre. Celălalt rămase lângă mașină. Nordstrum duse mâna la Browningul pe care îl avea la curea. I-ar putea doborî pe amândoi, nu avea nici cel mai mic dubiu – dar tatăl lui ar fi prima victimă. Iar după întâlnirea de mai devreme cu Einar și cu tot ceea ce îi aștepta, acest lucru nu ar fi fost înțelept.

Așa că rămase ghemuit lângă zidul bisericii. Ofițerul care plecase să inspecteze casa se întoarse și vorbi puțin cu colegul său. Probabil deciseră că nu era nimic de raportat, deoarece urcară înapoi în mașină și porniră motorul. Trecură de casă și, mulțumiți că nimic nu le deranjase programul, își văzură de drum.

Abia atunci luă Nordstrum mâna de pe pistol. Apoi văzu o siluetă la fereastra casei. Tatăl lui fie urmărea cu privirea mașina NS – vulpoiul bătrân știa, probabil, că naziștii stau la pândă – fie căuta altceva dincolo de ei, pe stradă.

În cartea pe care o lăsase deschisă pe masa tatălui său, Nordstrum își lăsase inelul de absolvire.

Bătrânul stătea și privea pe fereastră, știind exact ce însemna acel lucru – de parcă ar fi știut că Nordstrum era încă undeva afară. Gesticulă scurt din mână, nu în semn de salut sau cu afecțiune, ci doar pentru a-i transmite să plece: *Vezi-ți de drum*, *Kurt. Nu e un loc sigur pentru tine acum.*

Nu acum.

Apoi, încuviințând din cap aproape imperceptibil, bătrânul trase draperiile.

Cine știe ce le rezerva viitorul? Nordstrum urma să plece în dimineața următoare. Nu știa dacă își va mai vedea vreodată tatăl – războiul aducea cu sine acest risc. Adevărul era că nu știa nici măcar dacă va supraviețui următoarelor zile.

Își ridică gulerul și se îndepărtă de zid, pornind înapoi pe lungul drum către sat, ocolind casa parohială, prin câmpurile înzăpezite. Vântul tăios îi străpungea haina. În mintea lui, Nordstrum avu strania senzație că e ridicat în brațe, ca un copil, de către tatăl său. Simți afecțiunea îmbrățișării, sentimentul de siguranță pe care doar pieptul unui părinte ți-o poate da, apoi se simți așezat pe scaunul masiv din capul mesei.

Un bărbat adevărat continuă până nu mai poate, *Kurt*, îl auzi pe tatăl său spunând cu mândrie. *Și apoi încă de două ori pe atât. Să nu uiți asta*, *băiete.*

Iar el nu uitase.

4.

Două zile mai târziu, în localitatea Flekkefjord din sudul Norvegiei, vaporul cu aburi D/S Galtesund se desprinse de țărm, sirena navei sunând asurzitor de trei ori.

Pe ponton, în acest liniștit sat pescăresc prin care războiul părea să nu fi trecut încă, oamenii făceau cu mâna în timp ce vaporul se îndrepta spre fiord. Vreme de 35 de ani, Galtesund, cu cele 620 de tone ale sale, brăzdase apele cu viteza maximă de 13 noduri, cu un singur coș de fum și un echipaj de 20 de persoane. Asemenea unui câine bătrân care cunoaște drumul spre casă, vaporul își croia pufăind drum spre coasta vestică a Norvegiei, către Kristiansand, Bergen, Trondheim și Tromso, până la Hammerfest în nord, dacă apele nu erau înghețate, apoi întorcea și pornea pe lunga și anevoioasa rută spre Oslo. Era un fel de autobuz maritim, transportând provizii vitale, negustori și familii – o punte de legătură de-a lungul coastei. La bord existau două clase de călătorie și 12 cabine nu foarte spațioase, pentru cine era dispus parcurgă o călătorie lungă în ele. Nu era tocmai pachebotul britanic RMS Queen Mary, chiar și căpitanul știa

acest lucru, dar te ducea la destinație.

Câteva pescadoare se dădură din calea lui în timp ce vaporul se apropia de fiordul îngust.

Următoarea oprire, Stavanger – 4 ore.

Pe puntea de la pupa, Nordstrum, Einar și Jens, împreună cu alți doi bărbați pe care Einar îi cunoștea, Odd și Lars, fumau în burnița rece, așteptând ca țărmul să dispară din raza vizuală.

Purtau haine muncitorești, de parcă ar fi mers la muncă pe șantierul naval din Bergen sau la minele de beton torcretat din Tromso. Aveau cu ei genți grele, care, pentru oricine, treceau drept genți cu unelte, întrucât în Norvegia era o practică destul de comună ca uneltele să fie transmise din tată în fiu. În realitate, genții conțineau două puști-mitralieră Bren și cartușe cu muniție, câteva pistoale și un aparat portabil de radiorecepție. În ciuda ocupației naziste, încă existau părți vaste din Norvegia în care viața continua de parcă războiul nu le-ar fi atins – iar aceasta era una dintre ele. Vaporul era plin cu familii fericite și oameni de rând care călătoreau în susul coastei. Nici urmă de soldați sau miliție la bord, doar echipajul.

— Totul e bine până acum, spuse Einar, încuviințând din cap spre Nordstrum, speranța licărindu-i în ochi.

Nordstrum aruncă mucul țigării în apă.

— Să sperăm că lucrurile vor continua așa.

O oră mai târziu, ieșiseră din gura fiordului și înaintau în susul coastei cu 13 noduri, iar țărmul aproape că nu se mai vedea deloc. Nordstrum analizase echipajul și pasagerii cu privirea – câțiva tineri negustori care își vedeau de treaba lor, nimic îngrijorător. Erau și câțiva veterani cărunți printre ei, familiști. Și căpitanul. Nordstrum îl urmări în timp ce se pregătea să înfrunte marea de dincolo de fiord. Bărbatul în uniformă albastră, cu barbă cenușie și ochi albaștri purtând însemnele bătrâneții, își fuma pipa. Nordstrum îl etichetă drept genul de om care nu se predă prea ușor. Din fericire, nu văzuseră nicio persoană cu rang militar la bord. Altfel, ar fi fost nevoiți să scape de ei. Dar nu poți ști niciodată cât de departe ar merge cineva pentru a-i proteja pe pasageri. Sau de partea cui ar fi, a naziștilor sau a regelui?

Când mai rămase o oră până la Stavanger și vaporul înainta prin Marea Nordului, bărbații îl priviră pe Nordstrum, care își aruncă mucul de țigară în apă. Venise momentul.

— Să mergem, băieți.

Jens își deschise geanta pentru unelte și ascunse o pușcă Bren sub palton. I-o dădu pe cealaltă lui Lars, unul dintre oamenii lui Einar. Nordstrum își luă Browningul, apoi toți își ascunseră gențile sub o bancă. Lars merse la cantina de la clasa a treia, unde se adunau majoritatea pasagerilor. Nordstrum și Einar urcară spre puntea de comandă. Jens și Odd se strecurară printr-o ușă rabatabilă și porniră spre sala motoarelor.

Pe puntea de comandă, Nordstrum și Einar făcură un ultim schimb rapid de priviri, apoi deschiseră ușa laterală și intrară în cabina căpitanului. Bărbatul își bea cafeaua și ridică surprins privirea. Ofițerul secund trasa cursul vasului, iar cel de-al treilea ofițer, care manevra aparatul radio, încerca să descifreze un fel de joc de cuvinte.

— Avem o solicitare, căpitane, spuse Nordstrum.

— Pasagerii nu au voie pe puntea de comandă, răspunse căpitanul, făcându-le semn cu mâna să plece, în timp ce operatorul radio se grăbi să le blocheze calea. Suntem în întârziere. Avem un program de respectat.

— Înțelegem că aveți un program, dar mă tem că întârzierea va crește și mai mult, zise Nordstrum scoțându-și pistolul din palton.

Einar făcu un pas înapoi și îndreptă arma spre echipaj, în timp ce Nordstrum anunță:

— În numele regelui, preluăm controlul asupra vasului tău.

— Vasul meu...? zise căpitanul, punând jos cafeaua și ridicându-se sfidător. Cum adică preluați controlul?

— Mă tem că nu vom mai opri la Stavanger. Vom devia de la traseu. Ofițer secund, te rog să setezi o nouă destinație.

— O nouă destinație? spuse căpitanul încruntându-se. Despre ce naiba vorbești? Ce nouă destinație?

— Puțin mai departe de traseul obișnuit, spuse Nordstrum. Spre vest. Aberdeen.

— Aberdeen? întrebă uluit căpitanul, căscând ochii. Aberdeen e în Scoția! Ești nebun? E o călătorie de două zile. Abia avem combustibil ca să ajungem la Trondheim. În plus, când nemții ne vor dibui traseul, ne vor trimite direct pe fundul mării. Chiar dacă ne-am putea dubla viteza, tot nu am reuși să ajungem nici măcar la jumătatea drumului.

— Atunci, îmi permiți să folosesc radioul? îl întrebă Einar pe

ofițerul însărcinat cu radiorecepția, care îi aruncă o privire căpitanului.

— Radioul? spuse căpitanul. Frecvențele sunt monitorizate de nemți zi și noapte. Nu-i așa, Svorson?

— Da, domnule, răspunse matelotul cu căștile pe urechi.

— Atunci, lasă-mă să încerc. Cine știe, poate frecvențele mele ne vor aduce noroc. Vom avea o escortă de îndată ce vom ieși din apele norvegiene.

— O escortă? În numele regelui, spuneți...?

— Ești patriot, nu-i așa? întrebă Nordstrum. Nu ești un Quisling?

— Quisling? spuse căpitanul ridicând din sprâncene. Am luptat în ultimul război alături de danezi împotriva hunilor. Nu sunt vreun colaborator. Dar la naiba cu regele, treaba asta tot piraterie se cheamă. Dacă suntem prinși, veți fi spânzurați. Dacă nu suntem aruncați în aer mai întâi.

Nordstrum își îndreptă pistolul spre radiooperator, semnalizându-i să se ridice de pe scaun.

— Nu avem timp să ne contrazicem, căpitane. Knudson, corect?

Căpitanul încuviință din cap fără tragere de inimă.

— Da, Knudson.

— Ei bine, căpitane Knudson, fie treci la cârmă, fie îți petreci restul călătoriei în cabina dumitale. Cu echipajul încuiat în cantină.

— La bord sunt 140 de pasageri pe care trebuie să îi țin în siguranță, răspunse bărbatul, refuzând să se clintească.

— Și nu intenționăm să le facem niciun rău, îl asigură Nordstrum. Nici echipajului, adăugă el, luând stația de recepție și mergând să i-o dea bărbatului. Schimbă cursul, căpitane. Spune-i echipajului din sala motoarelor să înainteze cu toată viteza spre vest.

— Nu vor accepta, sunt convins, răspunse căpitanul fără să se miște.

— Eu cred că vor accepta, domnule. De fapt, doi dintre oamenii mei sunt acolo chiar în acest moment, convingându-i să o facă.

Privindu-l sfidător, Knudson luă stația de la Nordstrum și bombăni în barbă:

— Vă dați seama că vom fi cu toții morți până la lăsarea

nopții…

Apăsă butonul aparatului și contactă sala motoarelor.

— Sven, aici căpitanul. Aveți un musafir acolo jos?

— *Aye*, căpitane. Doi. Și înarmați. Ce se petrece?

— Spun că trebuie să înaintăm cu viteză maximă și să schimbăm cursul.

Knudson le citi noile instrucțiuni, în timp ce îl fixa cu o privire aspră pe Nordstrum, care spunea: *Treaba asta se va sfârși dezastruos*, *vei vedea*. Inginerul din sala motoarelor păru sceptic la început, dar în cele din urmă spuse:

— Ați spus spre vest, căpitane?

— *Aye*, vest. Cu toată viteza, răspunse Knudson, apoi puse stația înapoi în furcă.

— Mă tem, domnule, că echipajul va trebui încuiat într-o cameră, zise Nordstrum. În afară de cei care se vor îngriji de sala motoarelor și de cei responsabili cu mâncarea, desigur. Pentru confortul pasagerilor. Sunt sigur că înțelegeți. Acum, la cârmă, vă rog, spuse Nordstrum.

Căpitanul nu se clinti.

— Luați cârma, domnule, zise Kurt, trăgând piedica pistolului. Altfel puteți fi sigur că o s-o preiau eu.

Cu o expresie îmbufnată dar neputincioasă, de parcă spunea „Sper că știi ce naiba faci”, Knudson puse mâna pe cârmă și o întoarse spre stânga. Cu un șuierat puternic de la motoare, Galtesund vină brusc și începu să se îndepărteze de uscat.

Oamenii de pe punte abia dacă observară schimbarea.

— Încă un lucru, îi spuse Nordstrum căpitanului. Va face restul călătoriei mult mai relaxant pentru toată lumea…

— Și care este acela?

— Cred că armele din dotarea vasului sunt în cabina dumitale, ținute sub cheie. Sunt convins că îi veți da cheile colegului meu, aici de față.

Apoi, dându-i din nou stația, adăugă:

— Acum, vă rog să faceți un anunț pentru pasageri, să le spuneți ce se petrece.

Knudson luă receptorul și îl privi încruntat și sfidător pe Kurt.

— Nu ne vor lăsa niciodată să ieșim din apele norvegiene. Poți să fii sigur de asta.

5.

Ziua următoare.
Comandamentul de Coastă German, Bergen, Norvegia

Maiorul de artilerie antiaeriană Klaus Freyn se ușura în baia privată de la Forțele Aeriene Norvegiene când auzi o bătaie în ușa biroului.

— Un minut, vă rog, strigă el, scuturând și ultimul strop din vezica ce îl durea îngrozitor.

Oricare ar fi fost afecțiunea de care suferea de aproximativ 6 săptămâni, nu se ameliorase deloc cu antibioticele inutile care îi fuseseră prescrise. Era a cincea oară pe ziua de azi când avea nevoie la toaletă, și era abia ora 14:00. Tresări când un junghi dureros îi străpunse vintrea.

— Aveți răbdare, vin imediat.

Ca ofițer responsabil de Comandamentul de Coastă, sarcina lui Freyn era să supravegheze radarul și rețeaua de recunoaștere aeriană pe sectorul Mării Nordului, în eventualitatea unor aeronave inamice aflate în misiuni de bombardament sau a primelor semne de asalt de coastă. Era o sarcină imposibilă – știa bine acest lucru – din moment ce coasta Norvegiei era la fel de neregulată și necruțătoare precum rinichii lui. Treaba maiorului era să identifice orice intrus și să trimită un avion de luptă Luftwaffe sau un distrugător să neutralizeze amenințarea. Sau, dacă urgența era mai gravă, să alerteze Comandamentul Militar German din Oslo. Până în prezent, cu excepția a doua ocazii când avusese loc un exercițiu planificat, Freyn nu fusese nevoit să dea nici măcar un apel în anul de când ocupa funcția.

Trase apa, își încheie șlițul, se spălă pe mâini și ieși din baie. Locotenentul Holm, care supraveghea camera radarului, stătea lângă biroul lui Freyn.

— Îmi pare rău, Herr Maior, dar este urgent, spuse locotenentul.

— Scuzele mele, chemarea naturii, domnule locotenent, mormăi Freyn, deși era perfect conștient că subordonații lui râdeau pe ascuns din pricina timpului îndelungat pe care îl

petrecea la toaletă. Ce ai acolo? întrebă el, întinzând mâna după raport.

— Unul dintre avioanele noastre a reperat un vas, aparent un vapor cu aburi norvegian, anunță locotenentul. Galtesund. Trebuia să ajungă ieri după-amiază la Stavanger, dar nu a ajuns.

— Galtesund, repetă Freyn, luând loc la birou. Unde spui că a fost zărit?

Studie raportul nepăsător. *Un vapor cu aburi*, *asta e urgența*? *Cărui om întreg la minte i-ar păsa de asta*?

— 56,5 longitudine nordică, 3,5 latitudine estică, citi locotenentul coordonatele.

— Asta înseamnă că este...? spuse Freyn aruncând o privire spre hartă, încordându-și vezica și înfiorându-se.

— Exact aici, spuse locotenentul, punând degetul pe hartă. Chiar în mijlocul Mării Nordului, domnule.

— Marea Nordului? zise Freyn și se ridică brusc.

— Corect, domnule maior. Și se îndreaptă spre vest, conform avionului nostru. Cu 13 noduri. Până în prezent au ignorat toate avertismentele radio prin care li s-a cerut să întoarcă. Din câte se pare, vor să fugă.

— Să fugă? Unde? întrebă Freyn întorcându-se spre harta agățată pe perete.

— Singurul răspuns valid cred că ar fi Anglia, domnule maior.

Freyn simți un nod în stomac, iritația vezicii părând acum o nimica toată. Puse mâna pe telefon și lătră la omul de la celălalt capăt:

— Fă-mi legătura cu Comandamentul Militar German. Cu biroul Generalului Graebner, la Oslo.

— Generalul Graebner, domnule? întrebă surprins caporalul.

— Graebner, da, și repede, caporal! spuse Freyn, întorcându-se spre Holm. Cum este vremea pe Marea Nordului la acele coordonate?

Holm răsfoi raportul.

— Nori la 2.000 m de acolo, se pare. Dar se apropie rapid.

— Și avem vreun vas în zonă care să îi poată intercepta?

— Mi s-a spus că nu, Herr Maior. Cel mai apropiat distrugător este Z32. Și se află la mai bine de 162 de mile marine spre sud.

Freyn privi din nou harta. Trasă poziția aproximativă a vaporului, apoi pe a distrugătorului. De la Bergen în Scoția erau aproximativ 300 de mile marine. Cu o viteză de 15 noduri,

Anglia era la doar o zi și jumătate distanță. Nu mai aveau cum să îl prindă din urmă, realiză el ignorând durerea din vezică. *Ce naiba caută un vapor de pasageri în mijlocul Mării Nordului*?

Din foaierul biroului său, caporalul strigă:

— Generalul Graebner pe fir, domnule.

Freyn ridică receptorul. Graebner era responsabil cu apărarea aeriană norvegiană.

— Herr General, bună ziua. Se pare că avem o situație aici. Un vapor cu aburi civil încearcă să fugă. Se pare că în Anglia…

Îi explică situația, la fel și posibilitatea de a nu reuși să prindă vasul din urmă.

— Nu știu, domnule. Nu am nici cea mai vagă idee de ce un vapor civil ar da bir cu fugiții în Anglia.

Generalul urlă rapid ordinul în urechea lui Freyn, care fu sceptic la auzul lui.

— Sunteți sigur, domnule? întrebă el, iar ordinul îi fu confirmat la fel de rapid. Atunci, va fi executat, Herr General. Vă voi informa de îndată ce voi avea vești.

Palid, puse receptorul în furcă, privind absent spre hartă.

— Scufundă-l, îi spuse locotenentului.

— Să-l scufund, domnule? întrebă acesta, părând uluit.

— M-ai auzit, locotenente. La ordinele mele, contactează comandamentul Luftwaffe în Bergen și poruncește scufundarea vaporului.

— Herr Maior, permiteți-mi să vă amintesc, Galtesund este un vas civil, plin cu pasageri non-militari, cel mai probabil. Oricine ar fi preluat controlul și deturnat vaporul, permiteți-mi să sugerez să le dăm măcar un avertisment adecvat și apoi…

— Nu mi-ai înțeles ordinele, locotenente? ripostă Freyn.

Personal, lui Freyn nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă vaporul ajungea chiar și în afurisita de America. Singura lui preocupare reală era ca vezica să i se vindece cât mai repede. Dar ordinele erau ordine, iar el se acoperise suficient.

— Transmite bombardierelor noastre să scufunde vaporul, spuse Freyn, înapoindu-i raportul.

— Da, Herr Maior, spuse locotenentul, încuviințând ezitant din cap, și porni spre ușă.

— Și, Holm…

Ofițerul junior se întoarse în prag.

— Fără încercări de salvare a pasagerilor de la bord.

6.

Undeva în Marea Nordului. A doua zi pe mare.

Prima noapte pe vapor fu lipsită de evenimente, la fel și dimineața următoare. Nordstrum și complicii săi sechestrară o mare parte din echipaj sub punte, permițându-le să rămână afară doar celor ale căror roluri căpitanul insistase că sunt esențiale pentru buna funcționare a vasului. Pasagerii erau neliniștiți, temători și furioși deopotrivă. Unii dintre ei rataseră întâlniri stabilite, alții aveau familii care îi așteptau la Stavanger și Bergen și care nu știau nimic despre ei, ca să nu mai spunem de pericolul extrem care îi pândea. Șoaptele care circulau printre pasageri erau că nemții nu le vor permite să plece fără luptă. Că luptătorii rezistenței, oricât de justificată le-ar fi fost cauza, puneau pe toată lumea în pericol – copii, familii întregi – pentru a-și duce la bun sfârșit propria evadare.

Dar ce altă opțiune există? se întrebă Nordstrum. Să le explice tuturor celor de la bord că scopul pentru care el și oamenii lui făceau acest lucru era mult mai critic pentru război decât toate chestiunile lor private?

Nu, nu exista altă cale, știa acest lucru – nu exista nici măcar o alternativă rezonabilă. Făcuseră ceea ce era nevoie. Era război. Iar microfilmul acela trebuia să ajungă în Anglia. În plus, avea certitudinea că nemții vor permite vaporului să se întoarcă odată ce Kurt și oamenii lui vor fi plecat.

Făcu presiuni asupra căpitanului să mărească viteza la 20 de noduri.

— 20 de noduri? Vom rămâne fără cărbuni înainte să ajungem la jumătatea drumului.

În dimineața aceea, două avioane fuseseră zărite spre est, având cruci de război negre și inconfundabile pe aripi. Oamenii arătară panicați spre ele.

— Ne-au găsit! Ne veți ucide pe toți, spuneau ei.

Unul sau doi îl opriră pe Nordstrum pe punte.

— Știi ce se va întâmpla. Nemții nu ne vor lăsa niciodată să plecăm.

— Sunt familii la bord, protestau alții îngrijorați, nu soldați. Ce se va alege de ele?

Einar continua să comunice prin radio cu Anglia, implorând sprijin aerian, transmițând constant poziția vaporului. Dar mobilizarea unei escadrile de avioane pentru a escorta o navă civilă necesita aprobarea superiorilor, iar acest lucru lua ceva timp – chiar și cu o încărcătură atât de importantă ca a lor, care nu putea fi explicată prin radio.

— Unde este escorta voastră acum? întrebă acuzator căpitanul, aruncând o privire agitată spre bombardierele nemțești.

În înaltul cerului, deasupra lor, avioanele de luptă încercuiră vasul nu o dată, ci de două ori. Apoi, ca prin cine știe ce miracol, dispărură. Oamenii aclamară entuziasmați. Poate că naziștii îi lăsaseră să plece, la urma urmei. Dar Aberdeen tot era la aproximativ 300 de km periculoși distanță.

Orele trecură; cerul rămase liber.

— Cum stăm cu combustibilul? îl întrebă Nordstrum pe căpitan pe puntea de comandă.

— Vezi marea asta..., răspunse căpitanul – într-adevăr, apa devenise mai întunecată și valurile se izbeau acum de vapor. Și vântul bate dinspre nord-vest. Ne suflă chiar din față, cu 20 de noduri. Nu suntem echipați corespunzător pentru situația asta. Mai avem mai puțin de jumătate din combustibilul necesar.

Mai puțin de jumătate... Nordstrum își făcu propriile calcule și își dădu seama că, la viteza actuală, ar face bine să intre în apele britanice în curând, altfel vor deveni ținte sigure. Și dacă s-ar ajunge la o cursă pe mare, vasul lor nu ar putea depăși pe nimeni.

— Continuă să comunici cu ei, îi spuse lui Einar. Spune-le că este imperativ să ne trimită o escortă.

— Voi toți vă credeți eroi, nu-i așa? spuse cu dispreț căpitanul, încruntându-se. Dar, dacă mă întrebați pe mine, nu este nimic prea eroic în riscarea vieților unor civili nevinovați pentru ca voi să faceți ce? Să fugiți de naziști, să evitați să fiți capturați?

— Nu este vorba despre asta, spuse Nordstrum, încercând din răsputeri să își apere acțiunile, dar neputând să îi spună adevărul căpitanului. Iar în război toți civilii sunt în pericol.

— Atunci, ce mai este, dacă nu te superi? Nu mă înțelege greșit, cu toții îi respectăm pe cei care s-au revoltat împotriva naziștilor. Dar, după părerea mea, adevărații norvegieni se dau peste cap să apere viețile compatrioților lor, nu să le pună în

pericol. Asta ne diferențiază pe noi de acești..., – cuvântul care îi stătea pe vârful limbii, dar nu îl rosti, era „sălbatici”, Nordstrum era convins. Asta ne face norvegieni.

— Transportăm ceva ce trebuie să ajungă în mâinile potrivite, spuse Nordstrum în cele din urmă, dar nefiind dispus să divulge mai multe detalii. Ceva foarte important pentru război. Iar acele mâini sunt în Anglia, din păcate.

— Ei bine, dacă acest ceva ajunge pe fundul Mării Nordului prin bunăvoința unui bombardier german, nu văd cum îți vei fi îndeplinit misiunea.

Căpitanul turnă cafea în două cești și îi dădu una lui Nordstrum, apoi continuă.

— Vezi prea bine că sunt femei și copii pe vasul acesta. Mulți dintre membrii echipajului meu au familii acasă... Dumneata ești căsătorit? întrebă căpitanul pe un ton mai blând. Suntem captivi aici împreună și nici măcar nu îți cunosc numele.

— E mai bine așa, spuse Nordstrum. Și nu, nu sunt căsătorit. Dar odată...

Era pe punctul de a-i povesti despre Anna-Lisette, dar se opri brusc. De ce să îi povestească? Pentru a părea mai uman? Pentru a-i arăta la ce renunțase el însuși? Ce rost avea să intre în discuția asta?

Dar privirea căpitanului rămase fixată asupra lui.

— Atunci, nu poți să înțelegi cu adevărat, nu-i așa?

Nordstrum luă o gură de cafea și se gândi la Anna-Lisette, apoi își feri privirea.

— Înțeleg.

Brusc, auzi un țiuit ascuțit în înaltul cerului. Ridică privirea, protejându-și ochii de soare cu mâna. La naiba.

— Avioane de vânătoare Messerschmitt! spuse el. Două la ora 1.

— Trei! strigă Jens de pe puntea exterioară.

Cele trei bombardiere nemțești zburau în cerc deasupra vasului. Apoi coborâră treptat, unul câte unul, părând să se pregătească de atac.

— Vedeți? spuse panicat căpitanul, încruntându-se. V-am spus că vor veni după noi. Unde este prețioasa voastră escortă acum? Suntem o țintă fără apărare aici. Sunați alarma!

Luă interfonul și rosti răspicat în difuzor:

— Urgență! Vă vorbește căpitanul. Toată lumea să părăsească

puntea. Intrați înăuntru sau rămâneți în cușete, departe de ferestre, și culcați-vă la podea imediat!

Toți cei care erau pe punte îi luară speriați pe cei dragi și se grăbiră să se adăpostească. Pretutindeni se auzeau țipete speriate și plânsete. Bombardierele plonjară până ajunseră la aproximativ 15 în deasupra vasului. Brusc, începură să mitralieze punțile, gloanțele distrugând bordajul din lemn al bătrânului vapor, ferestrele făcându-se țăndări, în timp ce motoarele lor scoteau un țiuit infernal și asurzitor.

— Stăm ca o rață pe lac, suntem pradă ușoară! strigă căpitanul pe fundalul rafalelor de gloanțe care îi ciuruiau vaporul. Nava nu este construită pentru luptă, nu vom rezista mult. Ce plănuiți să faceți, să-i doborâți cu pistoalele și cu puștile voastre? Trebuie să ne întoarcem.

Avioanele trecură șuierând pe lângă vas, apoi urcară din nou în înaltul cerului, părând să se pregătească pentru încă o rundă. Nordstrum îi urmări cu binoclul, neștiind ce să facă.

— Dacă întoarcem vaporul, poate ne vor lăsa să ne întoarcem din drum, îl rugă căpitanul pe Nordstrum. Altfel, runda următoare vor lansa bombe și ne vor scufunda, cu siguranță.

— Dacă ne întoarcem suntem ca și morți, oricum, zise Kurt, amenințându-l pe căpitan cu pistolul, deși acum niciunul dintre ei nu mai credea că îl va folosi. Menține cursul.

— Dumneata poate ești ca și mort, dar sunt 140 de pasageri la bord. Ești pregătit să îi iei pe toți în mormânt cu tine?

Urmăriră bombardierele întorcându-se, fuzelajele argintii licărind în razele soarelui.

— Ești? repetă căpitanul, fixându-l cu ochi duri pe Nordstrum.

— Menține cursul.

Nordstrum îl căută din privi pe Einar. Știa că ceea ce trebuiau să îi ducă lui Tronstad era de maximă importanță și ar putea salva mii de vieți într-un final. Dar în acest moment aveau în mâini soarta a 140 de persoane – vieți norvegiene. Nu conta ce pățeau el și prietenii lui – probabil că ar sfârși într-o temniță a Gestapoului sau ar fi împușcați de îndată ce ar pune piciorul pe țărm. Dar microfilmul… El conta – de aceea făceau acest lucru.

— Se întorc! strigă Jens de pe punte.

— Gata, suntem ca și scufundați, spuse căpitanul, dând din cap cu o certitudine fatalistă, privind avioanele.

— Putem să tragem în ei când vor plonja din nou, spuse Jens,

trăgând piedica puștii-mitralieră.

Nu era tocmai o armă capabilă să doboare un avion. Părea o idee inutilă, dar poate că le-ar întrerupe atacul. În Songvaln luptaseră cu mai puțin de atât.

— Bine, spuse Nordstrum, încuviințând spre căpitan. Întoarce vasul.

— Kurt, nu, spuse Einar. Nu putem.

— Ce speranțe avem, Einar? Sunt familii la bord. Întoarce vasul, repetă el.

Nordstrum nu era pregătit să trimită 140 de suflete pe fundul mării – toate nevinovate, copii printre ele. Se întoarse spre căpitan și își puse pistolul pe masă.

— Întoarce vaporul, căpitane. Cât de repede poți.

— În sfârșit vorbești rațional.

Căruntul căpitan trase brusc de cârmă, făcându-i pe toți cei care stăteau în picioare în acel moment să se clatine puternic spre dreapta.

La viteză maximă, vasul răspunse rapid. Chiar și cei de pe puntea de comandă fură nevoiți să se agațe de ceva pentru a rămâne în picioare. Din aer, bombardierele nemțești ar fi trebuit să observe schimbarea. Câștigaseră; poate acum aveau să oprească atacul.

Dar pe măsură ce coborau din înaltul cerului, cu motoarele șuierând, nu încetiniră absolut deloc. Continuau să plonjeze direct spre vas cu o viteză înspăimântătoare. Fiecare avion era înarmat cu bombe de aproximativ 45 de kg, care puteau trimite pe fundul mării o vechitură ca aceasta.

— Ticăloșii, or să ne scufunde oricum, spuse căpitanul, privind bombardierele apropiindu-se. Ei bine, nu și dacă am eu un cuvânt de spus!

Trase puternic de cârmă înapoi spre stânga, iar vasul vira la tribord. Cu un șuierat de-ți îngheța sângele în vene, avioanele se năpustiră asupra vaporului. Unul lansă două bombe în timp ce zbură pe deasupra. Proiectilele explodară în apă, ratând la mustață pupa.

— Următoarea ne va nimeri, cu siguranță, spuse căpitanul.

Cel de-al doilea avion se așeză în poziție pentru lansare.

Einar îl privi pe Nordstrum cu un zâmbet vag, vrând parcă să îi spună: *Îmi pare rău, Kurt. S-a terminat. Aș fi vrut să nu te fi târât în treaba asta.*

Brusc, Jens arătă spre cer.

— Iisuse, Kurt, uite!

Spre vest, câteva siluete sclipitoare se vedeau ieșind din nori. La început nu erau altceva decât puncte în lumina soarelui, dar pe măsură ce coborau în formație strânsă, deveni limpede ce și cine erau.

Avioane de vânătoare Spitfire – britanice, șase la număr. Mai rapide și mai ușoare decât omoloagele lor nemțești, care, zărindu-le pe urmele lor și dându-și seama că acum sunt în dezavantaj clar, încetară atacul și începură să urce brusc. Britanicii se năpustiră asupra lor, câte doi la fiecare bombardier nemțesc. Depășite numeric și încercuite, Messerschmitt-urile se retraseră în nori și continuară să se îndepărteze de vapor, pornind spre orizont.

— Vedeți? Ce părere aveți acum de escorta mea? îi strigă extaziat Einar căpitanului, apucându-l de umeri și scuturându-l.

Cum nemții dispăruseră, britanicii trecură în zbor peste prova și salutară înclinându-și aripile. Pasagerii se grăbiră să iasă din nou pe punte, fluturând triumfători brațele și aplaudând.

Căpitanul îl privi pe Nordstrum cu un zâmbet ușurat și uluit deopotrivă, culoarea întorcându-i-se în obraji, luând locul lividității care demonstrase cât de aproape fuseseră de moarte.

— Ai fost al naibii de norocos, fiule, oricare ți-ar fi numele.

— Nordstrum, spuse Kurt, gândindu-se că nu mai conta acum dacă i-l dezvăluie sau nu. Spune-mi, căpitane, există șampanie la bord?

— Șampanie? Probabil glumești. Suntem un vapor cu aburi amărât, nu Queen Mary. Aquavit, poate.

— Atunci scoate sticlele, spuse Nordstrum, și lui revenindu-i culoarea în obraji. Cred că meritǎm un toast.

— Pentru britanici, spuse Einar, ochii licărindu-i.

Nordstrum își luă Colt-ul de pe bord.

— Da, pentru britanici. Schimbă cursul, căpitane. Spre vest din nou, în caz că ai uitat, spuse el, bătându-l pe spate pe bătrânul matelot. Aceleași reguli ca și înainte.

Acum drumul era liber până în Scoția.

7.

La sediul Nasjonal Samling din Rjukan, Căpitanul Dieter Lund răsfoia raportul poliției.

Cu două zile în urmă, un coleg ofițer NS pe nume Oleg Rand dispăruse între terminalele de feribot Tinnoset și Mael, în drum spre Rauland. Nu era un ofițer oarecare, observă rapid Lund. Era un tovarăș Hirden, ca el însuși, una dintre brigăzile de încredere ale guvernului Quisling. Fiind prefect NS pentru regiunea Telemark, sub conducerea Gestapoului local, era treaba lui Lund să investigheze dispariția, din moment ce persoana dispărută era de origine norvegiană. Rand fusese văzut ultima oară de către controlorul de bilete din Tinnoset, când se îmbarcase pe feribot, apoi dispăruse ca prin magie. Ofițerul dispărut era un locotenent decorat într-o gardă de elită, aflat într-o misiune personală care îi fusese încredințată de către Generalul Amundson din Oslo – nu era tocmai genul de persoană care și-ar abandona brusc datoria dintr-un moft sau ar dezerta. Era evident că ceva se întâmplase. Dar trecuseră două zile și nimeni nu scotea un cuvânt despre asta – nici pasagerii de pe feribot pe care Lund reușise să îi interogheze imediat după sosirea vasului, nici echipajul. De fapt, spre surprinderea (și suspiciunea) lui, nimeni nu părea să își amintească să-l fi văzut măcar pe bărbat – o figură stridentă, într-o uniformă Hirden cenușie, un ofițer devotat și decorat. Desigur, Lund știa că nimănui nu îi plăcea să ajute NS, ai cărui membri erau priviți drept trădători care executau bucuroși ordinele naziștilor, trădători ai regelui. Dar Lund avea metodele sale. Dubla rația cartelei vreunui suflet nevoiaș sau facilita achiziționarea unor medicamente necesare; ajuta un cetățean a cărui soție avea un văr ce intrase în probleme cu legea. Și în ciuda disprețului tacit pe care Lund îl simțea în fiecare zi, citindu-l în privirile celor alături de care crescuse în această regiune și pe care îi știa de aproape 30 de ani, un bun investigator cunoștea întotdeauna modalități de a străpunge tăcerea publică.

Iar Lund le avea pe ale sale.

Unul dintre membrii echipajului, al cărui văr era în închisoare sub acuzația de acte de vandalism minore, recunoscu în cele din urmă, la interogatoriu, că ofițerul NS se aflase la bordul

feribotului și că se înecase în timpul traversării lacului.

— S-a înecat? întrebă Lund, simțind că în sfârșit are o pistă. Cum?

— Au spus că omul a vrut să înoate. Dar a fost clar, l-au aruncat peste bord.

— Ce spui acolo? întrebă Lund, simțind cum sângele începe să îi gonească prin vene, întrucât aceasta era crimă – crimă împotriva statului. Cine? vru el să știe.

— Doi dintre pasageri, răspunse matelotul, ridicând neputincios din umeri. Îmbrăcați în muncitori. Dar nu se purtau ca atare.

— Muncitori…?

Nu existau prea mulți muncitori în regiune cu tupeul de a face un lucru atât de sfidător și rebel.

— Aș vrea să te uiți la câteva fotografii, spuse Lund, deschizând sertarul biroului său și scoțând un dosar.

Matelotul bâigui că doar atât știe și că trebuie să plece. Se ridică și dădu să iasă din birou.

— Desigur, îți înțeleg perfect ezitarea, spuse Lund, mimând compasiunea pentru postura în care se găsea omul și punând albumul cu fotografii pe masă. Doar dacă nu cumva, desigur, vrei ca vărul tău să fie scos din închisoare, pus la zid și împușcat pentru simplul motiv că a spart vitrina unui magazin la beție. Ar fi mare păcat. Mi-ar fi peste puteri să fac ceva.

Bărbatul păli și toată forța păru să i se scurgă din picioare în timp ce se așeză din nou.

— Bun, spuse Lund deschizând albumul. Nu te grăbi.

Alb ca varul, omul răsfoi alene paginile cu chipuri. Era evident că o face împotriva voinței și principiului de a nu-și trăda compatrioții. Dar pentru Lund nu conta, acum era aici. Un chip asupra căruia păru să zăbovească un moment în plus îi aparținea unui camarad cu aspect de pușțan din Vigne, un sat din apropiere, despre care se știa că se numără printre membrii Armatei Libere. Strollman era numele rebelului. Jens. Lund îl opri, punându-și mâna pe brațul lui când îi observă ezitarea, ochii licărindu-i sălbatic:

— El a fost?

În cele din urmă, matelotul ridică încet privirea.

— E unul dintre ei.

Sângele începu să gonească prin venele lui Lund. Al lui era.

— Și celălalt…?

Puse din nou albumul cu fotografii în fața omului. Celălalt putea fi oricine, Lund știa acest lucru. Oricine dintre cei 1.000 care luptau alături de Strollman în rezistență. Nici măcar nu era obligatoriu să fie de-al locului. Dar în timp ce membrul echipajului continuă să răsfoiască albumul, Lund deja își făcuse o vagă idee.

Dacă unul dintre cei doi era acest Strollman, celălalt era probabil un prieten de-al lui. Lund cunoștea și el un tip care se număra acum printre partizani. Crescuseră împreună. Începu să cotrobăie prin dosarele din sertar, de unde scoase o fotografie mai veche. Era luată din albumul școlar și era singura pe care o avea cu acest bărbat.

— Uită-te aici, îi spuse omului, apoi așteptă.

Încet, bărbatul oftă și ridică din umeri aproape imperceptibil.

— Da. Și el.

— Doar ei doi?

Omul oftă din nou.

— Da, doar ei.

— Mulțumesc, spuse Lund, apoi închise albumul și zâmbi. Cred că dovezile împotriva vărului tău au fost rătăcite pe undeva.

Kurt Nordstrum.

Lund îl cunoștea bine. Era cu un an mai mare decât Nordstrum, dar la școală, cum clasele erau mici și copiii puțini, toată lumea cunoștea pe toată lumea. Îi știai chiar și pe cei pe care îi priveai din spatele clasei și îi urai în secret. Nordstrum și prietenii săi erau cunoscuți drept luptători în armata regelui, sau ce mai rămăsese din ea – o rezistență zdrențuită. La început le dăduseră multă bătaie de cap nemților în munți, la Lillehammer și Voss. Lund privi îndelung chipul aspru, dar chipeș. Nordstrum fusese mereu liderul, genul de puști admirat de toți. Dacă ar prinde acest țipar alunecos, ar putea cu ușurință să mai primească o distincție pe rever.

La școală, Lund stătuse întotdeauna în spatele clasei, privind cum toate fetele și toată atenția se îndreaptă spre oameni precum Nordstrum, descurcăreți care nu păreau să depună mari eforturi și care erau întotdeauna prompți în răspunsuri. Totul părea să le vină ușor și firesc. Nu știau ce înseamnă să fii nevoit să câștigi respectul celorlalți, să tânjești după asta. Așa cum

fusese cazul cu Lund, pentru care nimic nu venise fără efort și comploturi plănuite cu grijă.

În urmă cu mulți ani, Lund fusese convins că drumul pe care îl alesese era o cale de a elibera Norvegia din capcana liberalismului și datoriilor. Știa că servește un guvern-marionetă care ține isonul naziștilor. Știa că e disprețuit de majoritatea compatrioților săi; chiar și cei care îi ofereau informații erau de obicei plătiți pentru ele sau așteptau favoruri, la fel cum tocmai se întâmplase cu marinarul de mai devreme. Trudi, soția lui durdulie și ambițioasă, îl împinsese întotdeauna în această direcție.

— Nu te vei alege cu nimic din războiul ăsta. Nemții vor învinge, vei vedea.

Femeia pledase pentru acest deznodământ încă de la început.

— Ei au voința de a lupta. Și îi vor căuta în jur pe cei asemenea lor, pe cei care i-au ajutat, Dieter. Și ce vei face tu când se va întâmpla acest lucru? întreba ea privindu-l cu dispreț. Vei ștampila acte de identitate și vei procesa vize. O dată în viața ta, Dieter, trebuie să fii de partea triumfătoare. Înțelegi?

Apoi își domolea tonul și îl mângâia iubitoare pe păr, așezându-i blând capul pe sânul ei, în timp ce el nu își putea stăpâni erecția.

— Altfel, care este rostul pentru toate astea? continua ea. Pentru toată vărsarea asta de sânge groaznică. Nu se va termina bine.

Dar acum, toate ideile grandioase care îl motivaseră la început se stinseseră, iar Lund fusese atras într-o vâltoare sumbră: băieți tineri, copii practic, luați din casele lor în toiul nopții; interogatorii în care procedurile obișnuite nu erau eficiente; încarcerări care sfârșeau la lagărul de concentrare de la Grini, de unde nu se mai auzea niciodată de nimeni. Lund nu putea să nu observe privirile ferite sau dușmănoase pe care le primea când mergea pe străzile din satul natal. Dar măcar acum cineva îl observa. Înainte nimeni nu îl băgase vreodată în seamă, nu până să îmbrace uniforma Hirden.

— Cineva trebuie să mențină ordinea, le spunea el celor care îl întrebau de ce îi servește pe naziști. La urma urmelor nu contează pentru cine o menții, câtă vreme e ordine.

Dar acum, după doi ani de război, lucrurile începeau să o ia la

vale. Trudi se înșelase – nemții nu câștigau. Dimpotrivă, părea că pierd controlul. Începuse să le fie din ce în ce mai greu să păstreze teritoriul pe care îl ocupaseră. Se zvonea că lucrurile nu merg deloc bine, nici aici, nici în est. Cu toate acestea, se dovedise că Rjukan avea și o parte bună. Satul era „cloșca cu ouăle de aur”, după cum îl poreclise supraveghetorul Gestapoului, Muggenthaler.

— Cloșca ce ne va ajuta să câștigăm războiul, în ciuda direcției în care progresează lucrurile pe teren.

Orice ar fi fost produs acolo sus, la centrala Norsk Hydro, Lund știa că trebuie protejat cu orice preț. Era un drum încă deschis pentru el, care avea să îl ajute să întoarcă toată această situație urâtă în favoarea lui și a lui Trudi.

Și îi căzuse direct în brațe, în punctul acesta îndepărtat de pe hartă, unde el fusese nevoit să crească în umbra altora. Acum deținea o funcție de mare responsabilitate. Adevărul era că nu știa exact ce se petrecea sus în munte, la centrală, doar că se zvonea că are o valoare militară extrem de mare. Iar Lund știa că așa cum îți așterni, așa dormi, astfel că acum cariera lui depindea de protejarea producției elixirului magic. Altfel, ar fi târât la zid și împușcat și el într-o bună zi – dacă nu de către nemți, cu siguranță de compatrioții săi, dacă Aliaților li s-ar permite să câștige. Chiar oamenii pe care acești Kurt Nordstrum și Jens Strollman îi ajutau să învingă.

Lund puse cele două fotografii pe birou, una lângă alta. Nu era vorba doar despre uciderea unui coleg ofițer, o crimă împotriva statului. Pentru Lund era o chestiune de autoconservare, care periclita cel mai clar și prețios angajament pe care și-l luase în toată viața sa.

Dar ce căutau acești doi indivizi înapoi aici, după doi ani de război?

Poate că Nordstrum venise să își vadă tatăl? Bătrânul încă locuia aici, singur – oamenii lui îl țineau sub supraveghere și se știa că starea de sănătate a bărbatului nu e tocmai bună. Probabil că atacul asupra ofițerului Hirden pe feribot nu fusese un lucru plănuit, ci doar o tentație care se ivise la orizont și căreia cei doi nu îi putuseră rezista. Aceasta era slăbiciunea acestor partizani – erau nesăbuiți. Acțiunile lor nu erau temperate de autocontrol, iar acest detaliu avea să le aducă pieirea într-o bună zi.

Nu, Lund începu să fie din ce în ce mai convins că întoarcerea lor aici, în acest loc de o importanță secretă, avea legătură cu ceea ce se petrece la Norsk Hydro.

În urmă cu o zi, pe biroul lui sosise un raport cu privire la deturnarea unui vapor civil de la ruta sa spre Stavanger. Între timp, Lund auzise că vasul e acum în largul mării. Se presupunea că se îndrepta glonț spre Anglia. La început, Lund își spusese că era un act de piraterie, dar nu lipsit de curaj și voință. Fu nevoit să recunoască – doar anumiți oameni au acest tip de curaj. Iar acum era convins că îi cunoaște pe cei din spatele actului.

Îi va prezenta aceste descoperiri lui Muggenthaler, împreună cu cele două fotografii. Toate piesele puzzle-ului se potriveau. Dar de ce...? Un vapor cu aburi. De ce nevoia de a-ți asuma un risc atât de cutezător?

Pentru a fugi în Anglia. Sigur acesta era motivul.

Poate că îl pierduse pe Nordstrum pentru moment, dar cu siguranță bărbatul avea să se întoarcă. Oamenii ca el se întorc întotdeauna – nu doar pentru că aveau o luptă de dus și voința de a o face, ci pentru că un bărbat ca Nordstrum credea în dreptate, nu prudență. Iar ceea ce îi motiva pe oamenii că el nu era nevoia de autoconservare sau de atenție. Lund chicoti; asta făceau oamenii ca el însuși.

Ce îi motiva pe cei ca Nordstrum era datoria, credința în ceva ce își închipuiau a fi mai important decât ei înșiși. Și exact acest lucru avea să le aducă sfârșitul, Lund era sigur de asta.

Niște romantici. Niște proști.

Lund puse fotografiile într-un dosar, îl ștampilă ca fiind OFICIAL. CHESTIUNE DE SECURITATE NS și îl lăsă pe marginea biroului.

Nordstrum, nenorocitul era întotdeauna liderul. Exact ca pe vremuri.

Dar data viitoare, Lund va fi pe urmele lor, ca albina la miere.

Data viitoare, el avea să fie cel care îi aruncă pe ei peste bord.

8.

Două zile mai târziu, Nordstrum, Einar, Jens și tovarășii lor păși pe țărmul scoțian – iar Galtesund, fără combustibil, însoțit de un distrugător britanic și o flotă de bărci de pescuit curioase, ancoră în Portul Aberdeen. Pasagerii ieșiră agitați pe punțile vasului, neștiind la ce să se aștepte. Intenționaseră să ajungă pe coasta norvegiană, nu pe cea britanică.

Leif Tronstad, purtând o beretă roșie și uniformă cu trei stele pe revere, înaintă pe ponton pentru a-i întâmpina. Era însoțit de un civil cu palton și melon negre și de un ofițer britanic rumen în obraji, care purta uniforma de gală. Nordstrum și Einar își luară rămas-bun de la căpitan.

Tronstad era o persoană foarte respectată în Norvegia, un om de știință renumit care studiase la Berlin împreună cu Bothe și Strassmann, în prima linie a programului nuclear german intitulat *uranverein*, apoi devenise profesor de chimie anorganică la universitatea din Trondheim. Fusese nevoit să fugă de nemți după ce dezvăluise secrete despre armamentul V3 și își croise drum spre Anglia prin Suedia. Acum deținea rangul de maior în Armata Norvegiană Liberă. Avea părul blond și sârmos, ochi albaștri ageri și un zâmbet permanent, care astăzi părea deosebit de larg. Și o pipă pe care o purta întotdeauna cu el.

— Mulțumim pentru escortă, spuse Einar, îmbrățișându-l călduros. Nici nu ai idee cât de oportună a fost. Fără escortă am fi ajuns pe fundul mării.

Apoi îi prezentă pe ceilalți membri ai echipei. Nordstrum se simțea onorat să cunoască un erou național atât de stimat. Își strânseră cu toții mâinile.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, răspunse în engleză savantul transformat în agent de informații. Și că a trebuit să fie atât de dramatic. Dar nu e ușor să strângi o escadrilă de Spitfire pentru un vapor civil norvegian.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, după cum spunem noi, zise britanicul cu palton, al cărui nume era Gubbins și care le fusese prezentat ca făcând parte dintr-o organizație numită SOE. În orice caz, ne bucurăm că ați ajuns cu bine. A fost o ispravă foarte inteligentă.

— Care sper să merite, pentru Dumnezeu, răspunse Einar, cotrobăind prin buzunarele pantalonilor și scoțând un tub de pastă de dinți rulat – scopul acestei întregi aventuri. Poftim. Aproape că a ajuns pe fundul mării.

Tronstad rânji.

— V-ați deranjat atât de mult pentru o chestiune de igienă personală. Foarte amabil din partea ta, prietene, dar, îmi pare rău să spun, au pastă de dinți și aici în Scoția. Chiar și în vreme de război.

— Este de la Jomar Brun, de la centrala Norsk Hydro din Vemork. Cred că îl cunoști.

— Așa ar trebui, spuse Tronstad trăgând din pipă. Eu l-am angajat.

— Ei bine, cred că vei găsi ceva foarte valoros înăuntru. Brun a spus că este vital ca tubul ăsta să ajungă în mâinile tale.

— Ei bine, v-ați îndeplinit misiunea, băieți, spuse Tronstad încuviințând din cap spre cei cinci bărbați care stăteau înaintea lui în haine murdare de muncitori. Și dacă Brun a fost cel care v-a împins să faceți acest lucru, nu am nici cea mai mică îndoială că ceea ce mi-ați adus a meritat efortul.

— Ce se întâmplă sus acolo la Vemork, dacă nu vă deranjează că întreb? zise Nordstrum. Zilele astea pare că sunt mai mulți nemți în Rjukan decât în Berlin.

— Afaceri, unele foarte murdare, fu răspunsul savantului. Dar care merită efortul pe care l-ați depus pentru a aduce tubul ăsta aici, zise Tronstad, punând tubul de pastă de dinți în buzunarul hainei. Pentru moment, sunt convins că v-ar plăcea să vă spălați și să vă schimbați în haine curate. Poate în unele militare, dacă sunteți de acord?

Vreme de doi ani luptaseră îmbrăcați în piei de animale și pulovere zdrențuite – orice gioarsă care să-i țină uscați și protejați de frig. Gândul unor uniforme adevărate îi entuziasmă pe cei cinci bărbați.

— Da, ne-ar plăcea, răspunseră la unison.

— Și cine a pus la cale această mică escapadă a voastră, dacă îmi permiteți? întrebă ofițerul britanic, un colonel pe nume Wilson, care le fusese prezentat drept comandantul unității de Operațiuni Speciale din Armata Norvegiană Liberă.

— Presupun că eu sunt acela, domnule, răspunse Nordstrum ridicând din umeri, neștiind dacă va fi felicitat sau mustrat

pentru riscarea vieților atâtor compatrioți. Kurt Nordstrum, adăugă el, neștiind dacă să salute sau să îi strângă mâna omului.

— Ai văzut ceva acțiune, soldat? întrebă colonelul.

— Da, domnule, răspunse Kurt încuviințând din cap, încântat să fie numit astfel după atât de multe luni petrecute fără un lanț ierarhic clar. La Narvik, Tonneson și în valea Gudbrandsdalen. Și prin alte părți.

— Tonneson? întrebă Tronstad sobru. Am auzit că a fost urât acolo.

— Da, a fost, spuse Nordstrum. Dar am rezistat cât de mult am putut.

— Și vreți să continuați să luptați, nu-i așa?

— Să continuăm? Până când nemții vor pleca din Norvegia, nicio zi în minus. Cred că toți suntem de aceeași părere, domnule, dacă îmi permiteți să vorbesc în numele tuturor. De aceea ne aflăm aici.

— Bun. Și care era rangul tău, fiule, în regimentul de acasă? întrebă colonelul britanic.

— Rang? zise Nordstrum ridicând din umeri. Nu am avut ranguri. Noi doar îl serveam pe rege.

— Era sergent, interveni Jens. Cel mai bun pe care l-am avut.

— Sergent, spui? zise colonelul, venind în fața lui.

— Doar pentru că am o țintă bună cu arma, domnule, răspunse Nordstrum, mustrându-l pe Jens cu o privire tăioasă.

— Ei bine, acum îl servești pe rege în calitate de locotenent, dacă ești de acord. Bine ai venit în Compania Linge, ofițer. Și felicitări!

— Locotenent! spuse Einar, căscând ochii mari.

Își frecă încheieturile degetelor pe piept, de parcă ar fi lustruit o medalie, și salută.

— Nu te deranja, soldat. Și tu ești locotenent de-acum.

— Doi locotenenți! exclamă Jens. Cred că armata duce lipsă de ofițeri aici. Dacă se împart grade, să știți că și eu am făcut parte din echipa lor.

— Ei bine, va trebui să ne gândim la ceva și pentru voi, spuse colonelul. Ar putea exista câteva distincții și pe uniformele voastre în viitor.

— Distincțiile sunt bune, domnule, spuse Jens, rânjind larg.

— Și ce este, mai exact, Compania Linge, domnule? îl întrebă

Nordstrum pe colonel. Dacă îmi permiteți?

— Facem una alta, răspunse colonelul, zâmbind evaziv. Vei afla destul de curând. Judecând după ceea ce am văzut deja, cred că te vei potrivi de minune.

— Toți vă veți potrivi de minune! spuse entuziasmat Tronstad. Dar acum cred că ar trebui să îi lăsăm pe acești oameni să pună piciorul pe Insulele Britanice, îi spuse el bărbatului cu melon. Iar noi vom arunca o privire la ceea ce ne-ați adus, adăugă el, strângând tubul de pastă de dinți în mână.

9.

12 iulie 1942
La 4 luni după sosirea vasului Galtesund la Aberdeen

Colonelul Jack Wilson mergea pe o alee îngustă din Londra, îndreptându-se spre adresa din Strada Baker nr. 82, aflată la doar câțiva kilometri de Whitehall[3]. Era unul dintre cei șase bărbați chemați la întâlnire, care intrară pe rând în clădirea mohorâtă, deținută cândva de Marks & Spencer. Toți purtau costume închise la culoare și serviete sobre. Ajuns la adresă, Wilson sună de trei ori, apoi de încă două, acesta fiind codul care descuia poarta laterală cu grilaj din fier. Aleea din spatele ei conducea spre sediul SOE, cea mai secretă componentă a serviciului britanic de informații.

SOE era o organizație foarte independentă, aflată în subordinea Ministerul de Război. Scopul ei declarat era să promoveze „nemulțumirea și, pe cât posibil, revolta în toate teritoriile inamice și ocupate; să îngreuneze eforturile de război ale inamicului prin sabotaj și conflicte cu partizanii”. Misiunea organizației era să antreneze agenți de teren care să producă, pe teritoriile lor natale, cât mai mult haos și, în cele din urmă, să întrerupă activitatea inamicului în toate modurile posibile.

SOE era atât de eficientă, încât nemții chiar scorniseră o poreclă pentru ea: „școala internațională de gangsteri”.

Dintre ceilalți cinci bărbați care urcară la etajul al treilea și își

[3] Stradă londoneză recunoscută drept centrul puterii în Marea Britanie. Aici își au sediul numeroase instituții ale Guvernului Britanic, inclusiv Ministerul Apărării. (n.r.).

ocupară locurile în jurul mesei de conferință – folosite odată pentru a lua deciziile cruciale de achiziționare a costumelor și cravatelor bărbătești – doi reprezentau Whitehall: Lord Arthur Brooks, de la Combined Operations, și Dr. Brant Kelch, profesor de științe aplicate la Cambridge și consilier personal al lui Churchill pe probleme științifice. Ceilalți erau militari, deși în ziua respectivă nu purtau uniformă: Maiorul General Colin Gubbins, ofițer superior al SOE; Leif Tronstad, cândva om de știință și acum maior în Armata Norvegiană Liberă; și Locotenent-comandorul Henneker, fost membru al regimentului scoțian Royal Highlander și strateg al operațiunilor SOE. Wilson se afla pentru prima dată în compania unor asemenea nume sus-puse de la Whitehall. În urmă cu doi ani, atunci când Wilson aplicase pentru această slujbă, Gubbins, care îl cunoștea de pe vremea facultății, îi spusese:

— Cred că este un loc pentru tine, Jack. Șeful departamentului norvegian.

— Norvegia? spusese vizibil dezamăgit Wilson.

Avea 45 de ani pe atunci și o judecată limpede, dar era pripit în acțiuni. Era cu 10 ani mai mare decât ofițerii care aveau posturi bune, iar aceea era ultima lui șansă de a face ceva important. Iar Scandinavia era la fel de aproape de front ca Londra de Edinburgh.

— Ai răbdare, Jack, îi spusese Gubbins. Vei vedea, mingea va ajunge și în careul tău.

Iar acum se întâmplase.

— Ați avut ocazia să analizați filmul? îl întrebă Lord Brooks pe Gubbins.

Brooks era un om greu, care beneficia de încrederea amiralului Mountbatten și a primului-ministru.

— Da, domnule, răspunse Gubbins. Maior Tronstad, cred că ar fi mai bine să detaliezi dumneata răspunsul.

— Mulțumesc, domnule.

Savantul norvegian se ridică. Luă un indicator și încuviință din cap spre un asistent, apoi merse lângă un ecran de proiecție pe care apărură câteva fotografii ale centralei Norsk Hydro de la Vemork.

— Ceea ce vedeți acum pe ecran, domnilor, este uzina unde este produs oxidul de deuteriu.

Simpla imagine a clădirii provocă un mormăit printre cei care

nu o mai văzuseră înainte.

— Seamănă cu Castelul Edinburgh, interveni Lord Brooks, vorbind despre masiva construcție cu șapte etaje, din beton, cocoțată deasupra văii râului, pe o stâncă periculoasă.

— Da, după cum puteți vedea e înghesuită în ceea ce este, practic, un defileu impenetrabil, spuse Tronstad. Este una dintre cele mai periculoase și inaccesibile locații din Europa. Stâncile de deasupra ei sunt efectiv imposibil de escaladat. Un singur pod suspendat – chimistul norvegian arătă o fotografie cu indicatorul – permite accesul cu mașina sau camionul și, desigur, este supravegheat zi și noapte. Defileul în sine este atât de adânc și abrupt, încât nici măcar în mijlocul verii soarele nu ajunge pe fundul văii. De fapt, muncitorii de la fabrică sunt trimiși cu vagonetul spre vârful muntelui pentru a-și lua doza zilnică necesară de soare.

— Încântător, pufni consilierul științific Brant Kelch.

— Subscriu, spuse Tronstad. Deși chiar am fost încântat să lucrez acolo vreme de patru ani. Compresoarele de electroliză a apei grele sunt localizate la subsolul clădirii principale, după cum veți vedea în următoarea fotografie…

Încuviință din cap spre asistent, iar pe ecran apăru o nouă imagine: două rânduri a câte nouă compresoare din oțel inoxidabil, cu rețele de fire, tuburi, furtunuri și manometre ieșind din ele, fiecare compresor având sub el o canistră, pentru a capta prețioasele picături de apă grea.

— Cea mai bună cale de acces către ele ar fi prin subsol. Există o ușă pe un perete lateral al clădirii. Inginerul-șef Brun, cu care păstrăm în secret legătura, spune că locul este apărat în permanență de 20-30 de gardieni. Există turnuri de pază aici – arătă din nou cu indicatorul, de data aceasta către o fotografie aeriană a terenului înconjurător – și aici, lângă pod. Gardienii fac inspecția perimetrului din oră în oră. După cum puteți vedea, întreaga construcție este înconjurată de garduri din sârmă ghimpată. De asemenea, au început să mineze terenul din spatele uzinei, în jurul uriașelor turbine de apă, unde accesul de pe fundul văii este cel mai ușor și de unde nemții își închipuie că ar porni orice atac. Să cobori în rapel pe stâncile astea – Tronstad plimbă indicatorul pe stâncile abrupte de deasupra centralei, dinspre vidda – ar fi practic imposibil pe timpul nopții, chiar și pentru cei mai experimentați alpiniști, lăsând la o parte

armele și cantitățile de explozibil care ar trebui să nu lipsească din bagajul niciunui sabotor. Deși sistemul de apărare al fabricii nu este imbatabil, nemții consideră – rezonabil, de altfel – că izolarea locației și natura însăși reprezintă cea mai bună apărare.

— Nu putem să bombardăm, pur și simplu, centrala? sugeră Lord Brooks, căutând sprijin din priviri, printre cei de la masă. Avem bombardierele Halifax și Sterling care pot face drumul dus-întors. Americanii au acum noile B-17. Mi s-a spus că le pregătesc și pentru bombardamentele pe timp de zi.

— Mă tem că aceasta nu este o opțiune, deși ar putea părea la prima vedere, spuse Maiorul General Gubbins. Din punct de vedere geografic, defileul este prea îngust pentru ca avioanele noastre să poată pătrunde atât de aproape. Iar de la o înălțime mai mare, precizia unei asemenea lovituri ar fi îndoielnică – centrala este construită din beton armat și este mult prea bine protejată de stânci. Ca să nu mai vorbim despre vreme, care reprezintă o provocare constantă și pare să se schimbe la fiecare oră. Și oricum, Maiorul Tronstad aici de față are alte obiecții la adresa unui raid.

— Orice tentativă de bombardament ar fi haotică, iar pagubele în satul Rjukan din apropiere ar fi complet inacceptabile. În asemenea condiții, bombele rătăcite ar putea lovi rezervoarele cu amoniac lichid, punând în pericol întreaga comunitate. Vă asigur că niciun norvegian nu v-ar ajuta cu bună știință în acest demers.

— Chiar și după ce am stabilit ce se va întâmpla dacă nu oprim ceea ce se întâmplă acolo? întrebă Lord Brooks.

— Trebuie să înțelegeți că, pentru norvegieni, munții și marea sunt trupul națiunii. Dar compatrioții noștri sunt sângele ei, spuse Tronstad, punând indicatorul pe suportul său. Nici măcar unul singur nu v-ar sprijini, vă asigur.

— În regulă, încuviință Lordul Brooks, întorcându-se apoi spre Gubbins. Deci presupun că alternativa este să introduceți pe cineva înăuntru?

— Domnule comandant..., Gubbins se întoarse spre Henneker, strategul său, despre care Wilson știa că acționează ca la carte.

— Nu pe cineva, spuse Henneker. O echipă. Deși va trebui să fie suficient de mare cât să îi poată învinge pe gardieni și destul de agilă cât să iasă de acolo de îndată ce și-au făcut treaba.

Permiteți-ne să mai studiem puțin chestiunea și ne va veni o idee.

— Deci, ca să fie clar, spuse Lordul Brooks scanând chipurile din jurul mesei, am înțeles cu toții despre ce este vorba?

Se întoarse spre Kelch, profesorul, și continuă:

— Apa asta grea... Nici eu nu aș ști să o diferențiez de limonadă, dar suntem de acord că producția ei nu trebuie lăsată să continue.

— Ne-am consultat cu Generalul Groves și Comitetul Metalurgic din Statele Unite, spuse Kelch, iar dumnealui este complet de acord. O asemenea armă, dacă i s-ar permite să progreseze, ar avea consecințe inimaginabile. Să distrugem rezervele de apă grea ale nemților și capacitatea lor de a produce altele este singura cale de a-i opri dezvoltarea.

— Cât despre Comandamentul de Război, pot spune că premierul a dat același verdict, spuse Brooks privind spre cei din jurul mesei, apoi arătă spre ecran. Acest inginer-șef Brun, care este înăuntru, el a făcut aceste fotografii?

— Cele din interior, da, răspunse Tronstad, scuturându-și pipa.

— Atunci, se pare că ne-a făcut un serviciu destul de mare.

— Într-adevăr, zise Tronstad, aprobând din cap. Dar cea mai îngrijorătoare parte este ceea ce mi-a transmis în notițele lui.

Scoase o foaie de hârtie și o plimbă de la unul la altul. Pe partea de sus a hârtiei scria în germană: *Strict secret. Biroul Ministerului de Război. Proiectul Uranverein.* Fragmentele-cheie erau subliniate: *Din ordinele Comandamentului Suprem German, primite pe data de 25 iunie*, *se ordonă sporirea capacității D2O de la 1,5 la 4,5 tone pe an.*

— 4,5 tone...? spuse Brooks ridicând din sprâncenele albe. Credeam că o tonă este suficient.

— Tocmai de aceea este îngrijorător, spuse Tronstad. Cu o asemenea cantitate, nu este greu de imaginat ce vor să facă nemții: să testeze această armă în maxim un an.

Brooks luă hârtia și o citi cu atenție.

— Atunci, mai bine am trece la treabă, domnilor. Vorbesc în numele primului-ministru și al întregului Comandament de Război când spun că amenințarea apei grele este prea mare pentru a fi ignorată. Trebuie făcut ceva în această privință. Suntem cu toții de acord?

— Da, spuse Brant Kelch încuviințând din cap, ștergându-și ochelarii.

— Și eu, spuse Tronstad.

Henneker și Wilson încuviințară și ei.

— Deci, asta este, îi spuse Brooks lui Gubbins. Puneți-vă mintea la contribuție, și rapid.

Apoi lordul de la Whitehall se ridică, își băgă dosarele înapoi în servietă și închise clema.

— Desigur, domnule, spuse Gubbins, ridicându-se la rândul lui și aruncând o privire fugară spre Henneker și Wilson. Ne apucăm imediat de treabă.

— Și încă ceva, domnule maior general, spuse Brooks, bătând ușor cu melonul în marginea mesei. Ca să fie clar pentru toată lumea… solicităm discreție totală în privința acestei chestiuni. Nicio vorbă despre ceea ce urmărim. Nici măcar bieților oameni care ne vor duce misiunea la îndeplinire într-un final, Dumnezeu să îi aibă în pază.

— Desigur, domnule, spuse Gubbins, privindu-l pe Wilson. Așa facem lucrurile aici.

Jack Wilson înțelese că, în sfârșit, războiul venise și la el.

10.

În următoarele câteva luni, Nordstrum și Jens se antrenară ca parte din Compania Linge, numită după Căpitanul Martin Linge, membru al Armatei Norvegiene Libere care fusese ucis, în 1941, de un lunetist german, în timpul aterizării unei trupe de comando. Rămaseră departe de acțiune.

Scopul real al organizației deveni în curând limpede.

SOE înființase 60 de școli speciale de pregătire (STS), fiecare cu o specializare diferită, împrăștiate în locații sigure prin Insulele Britanice. Antrenamentul Companiei Linge nici că putea fi mai diferit de a învăța pași de marș sau cum să îți cureți arma. Membrii companiei erau învățați arta de a lupta corp la corp și de a elimina în mod silențios un inamic; cum să operezi o stație radio; dedesubturile sabotajului și explozibililor; cum să recrutezi un agent și să îl menții pe teren; cum să îți dai seama dacă ești urmărit sau sub supraveghere; cum să supraviețuiești

în cele mai ostile condiții, vreme de luni întregi, dacă este nevoie. Regimul lor era meticulos și intens, parcă fără sfârșit. Compania lui Nordstrum se antrena iar și iar, apoi se mai antrena puțin, până când ajunseră în cea mai bună condiție fizică pe care o avuseseră vreodată.

Mulți dintre recruți erau partizani cu care Nordstrum luptase cot la cot în Norvegia. Soldații care ajunseseră în Anglia în ciuda șanselor potrivnice erau, fără îndoială, bărbați curajoși și firi determinate. Dar după ce fuseseră supuși riguroaselor programe de pregătire ale SOE, deveniră soldați de cel mai înalt calibru. Tot ce așteptau acum era motivul și oportunitatea de a fi trimiși înapoi pe teren.

Departamentul norvegian al SOE era cunoscut drept STS 26. Avea sediul la Druminoul și Glenmore, pavilioane de vânătoare în munții Cairngorms din nordul Scoției – cel mai asemănător teren din Regatul Unit cu relieful norvegian. Unitatea se afla sub comanda Colonelului Jack Wilson. Aceste pavilioane erau atât de izolate, încât locuitorii din zonă habar nu aveau ce se întâmplă în ele. La Druminoul, în apropierea unui lac plin cu păstrăv și somon și a pădurilor locuite de fazani și căprioare, soldații se simțeau ca acasă, suplimentându-și rațiile cu pește proaspăt și carne de vânat.

Jens era încă acolo, împreună cu unii dintre cei mai capabili bărbați pe care îi cunoscuse Nordstrum vreodată, dar Einar fusese înlăturat din grup la scurtă vreme după formarea lui. Circula zvonul că ar primi o altfel de pregătire într-o altă locație, o versiune mai scurtă a acelorași abilități. Dar după vreo două săptămâni, când Nordstrum întrebă de prietenul său, colonelul îi spuse doar că Einar plecase.

— A plecat…?

— S-a întors în Norvegia. Mă tem că „vacanța” lui s-a încheiat, răspunse Wilson cu un zâmbet crispat.

Îi spuse lui Nordstrum că prietenul lui fusese parașutat în secret în vidda Hardanger cu o săptămână înainte și acum era înapoi în Vigne, cu soția și copiii săi și o stație radio secretă.

— Parașutat? spuse surprins Nordstrum. Einar abia poate sări un gard fără să închidă ochii.

— Ei bine, a căpătat puțină experiență acum. Este un atu valoros acolo pentru noi. Compania pentru care lucrează nu are nici cea mai vagă idee că a fost plecat.

Nordstrum se înfioră, invidios. Einar își asumase un risc enorm venind aici, la fel ca ei toți, de altfel. Dar e adevărat că avea familie și o slujbă bine plasată, care le putea fi de folos undeva în viitor. Dar totuși, să se întoarcă acasă, în mijlocul acțiunii… în Norvegia! Ce n-ar da să fie el acela care să dea lovitura de grație inamicului… Acesta era visul tuturor celor de aici.

— Nu-ți face griji, fiule, îi spuse Wilson, bătându-l prietenește pe spate. Va veni și șansa ta în curând.

Dar „în curând” nu veni atât de curând pe cât spera Nordstrum. Pe parcursul verii, recruții continuară să își cizeleze aptitudinile, în vreme ce acasă zilele lungi și vizibilitatea sporită făceau ca zborul jos și parașutarea unei echipe în vidda să fie mult prea periculoase. Se zvonea că superiorii pun la cale ceva măreț. Dar cu toții se întrebau când avea să se întâmple asta, nerăbdători să își testeze abilitățile.

Prin urmare, continuară să se antreneze, exersând salturile cu parașuta pe timp de noapte în munți, tehnicile de supraviețuire în sălbăticie, cum să arunci în aer un pod sau o fabrică și cum să detonezi explozibili în doar câteva secunde. Erau cronometrați iar și iar, până când reușeau să cupleze fire la un fitil și să declanșeze un mecanism exploziv în secundele necesare unui om să aprindă un băț de chibrit. Apoi repetau exercițiul pentru a învăța să câștige alte secunde prețioase.

La un castel din New Forest învățară arta codificării, a transmisiunii radio și a microfotografiei. În apropiere de Manchester, învățară cum să pregătească zonele de parașutare, să evite capturarea și să reziste unui interogatoriu. Recruții știau că toate tehnicile pe care le învățau aveau un scop, dar pe măsură ce toamna luă locul verii, acel scop deveni și mai neclar. Despărțit de patrie de întinderea Mării Nordului, un gând anume nu îi dădea pace lui Nordstrum în fiecare noapte: acela că naziștii strânseseră jugul asupra țării lui și că cei care rămăseseră acolo probabil se întrebau în agonie: *Unde sunt băieții noștri care au plecat să continue lupta*? *Cine a mai rămas să le țină piept naziștilor*?

La un moment dat, ajunse la ei vestea că unii dintre camarazii lor fuseseră capturați sau uciși în luptă. Nordstrum nu își putea lua gândul de la tatăl său. Fără îndoială că erau cu ochii pe el – cu siguranță, nenorociții ăia de Hirden își dăduseră seama până acum cine deturnase vaporul. Kurt văzuse deja în acest război

ce le făceau Gestapoul și slugile sale celor din familiile partizanilor.

Acest lucru îi întări și mai mult dorința de a merge acasă.

11.

La sfârșit de septembrie, scopul acelor antrenamente intense deveni clar. Nordstrum, care era în Glenmore, fu chemat în camera trofeelor. Jens, împreună cu alți câțiva luptători din companie, erau și ei prezenți, dar nimeni nu știa motivul întâlnirii.

Colonelul Wilson intră în cameră însoțit de un comandant scoțian solid, cu mustață, pe nume Henneker, și îi anunță că fuseseră aleși drept avangardă pentru o misiune foarte importantă.

Avangardă... Entuziasmat, Nordstrum îi aruncă o privire lui Jens.

— Fiecare dintre voi a fost ales datorită abilităților fizice și tăriei de caracter, a aptitudinilor tehnice și rezistenței la condiții dure, spuse Wilson. Ceea ce propunem este o misiune dificilă, dar trebuie să știți că are o importanță critică în acest război.

Venise momentul! În sfârșit, aveau șansa de a-și demonstra valoarea.

— Ați spus „avangardă”? întrebă Poulsson, un luptător înalt și zvelt. Avangardă pentru ce, dacă îmi permiteți?

Colonelul își împreună mâinile la spate.

— Veți fi informați ulterior. În acest moment, treaba noastră este să vă pregătim pentru întoarcerea acasă.

— Să ne pregătiți?... spuse sfidător Jens. Pentru ce ne-am tot antrenat în lunile astea dacă nici acum nu suntem pregătiți?

— Da, recunosc, sunteți antrenați, zise Wilson. Dar, din acest moment, pregătirea voastră va deveni puțin mai... tehnică.

Întoarcerea acasă. Cuvintele îl înfiorară pe Nordstrum ca și cum ar fi dat pe gât un shot de whisky. Se priviră cu toții nerăbdători. Erau exact cuvintele pe care își doreau de atâta vreme să le audă.

Pe lângă Nordstrum și Jens, în grup mai erau Claus Helberg, Knut Haugland, Joachim Ronneberg, Arne Kjelstrup, Joaquim

Poulsson, care era tot din Rjukan, și un american în privința căruia toți erau curioși.

Poulsson era un tip care impunea respectul tuturor. Cu alură de alergător montan, ochi albaștri și ageri, tipul era cel mai experimentat om pe teren din câți cunoscuse vreodată Nordstrum. Tipul se simțea ca acasă în sălbăticie. Însăși călătoria lui din Norvegia în Anglia îi demonstra determinarea și caracterul: o luase spre nord, prin Finlanda, până în Uniunea Sovietică, apoi de-a lungul râului Nipru până în Turcia, după care trecuse prin Siria, Liban, Palestina și Egipt, unde se îmbarcase pe un cargobot spre India, traversând Atlanticul până în insula Trinidad. De acolo luase avionul până în Canada, de unde traversase din nou Atlanticul cu un convoi de aprovizionare până în Anglia – și totul pentru șansa de a continua lupta împotriva naziștilor.

Claus Helberg era membru al unui club norvegian de alpinism și fusese capturat de nemți la nord de Oslo și trimis într-un lagăr pentru prizonierii de război. Evadase și fugise la Stockholm. Într-o vreme când nu existau transmisii radio fără fir, Helberg fusese curier secret, însărcinat să ducă mesaje la granița cu Suedia, pentru a fi transmise apoi la Londra.

Knut Haugland fusese operator radio pe un vas comercial înainte de război și era cel mai priceput din grup la transmisiile internaționale. Să codezi mesajele și să le transmiți rapid în condiții de stres era o abilitate vitală pe teren. Comunicatele trebuiau să fie scurte și concise; unitățile de monitorizare germane erau o amenințare constantă. Cu cât era mesajul mai lung, cu atât mai mare era șansa de a fi localizat și capturat. Chiar și înlocuirea bateriilor în sălbăticia înghețată era o sarcină dificilă: mâinile și bateriile înghețau rapid, ca să nu mai vorbim de faptul că trebuia să cari întotdeauna cu tine un echipament de 15 kg. Era nevoie de nervi de oțel, dexteritate și gândire rapidă – calități pe care Haugland le avea din abundență.

Joachim Ronneberg era uscățiv și imperturbabil sub presiune. Se antrena alături de Compania Linge încă din 1941, după ce deturnase un mic pescador și traversase Marea Nordului.

Americanul Eric Gutterson completa grupul – le fusese repartizat de la Divizia a 10-a de Vânători de munte a armatei SUA. Era blond, zvelt și venea din Vail, Colorado. Era timid ca un băiețandru și avea un zâmbet permanent întipărit pe chip.

Surâsul acela te-ar fi putut induce în eroare cu privire la forța sa, dar Gutterson era maestrul coborârilor în rapel. Era de departe cel mai bun alpinist din grup. În plus, vorbea și puțină norvegiană, întrucât tatăl său, operator de lift la un resort din Vail, era de origine norvegiană. Folosea cuvinte simple, în general: *Kaldt I dag*? – „Frig azi, nu?”, sau *For meg lutefisk* – Dă-mi farfuria cu lutefisk. Accentul era atroce, mai degrabă finlandez decât norvegian, drept urmare nimeni nu se aștepta să se bazeze pe abilitățile lui lingvistice pentru a ieși dintr-o încurcătură.

Toți băieții îl tachinau, spunându-i că ar trebui să se rezume la lucrurile familiare, precum jocul acela în care lovești o minge cu o bâtă sau cel în care arunci o minge într-un coș – sporturi ciudate practicate în Statele Unite – nu la genul acesta de misiune. Doar un norvegian adevărat, crescut în cele mai dure condiții, ar putea înfrunta vidda, în cazul în care ar fi trimiși acolo. Dar la fiecare antrenament, yankeul se dovedise la fel de capabil ca oricare dintre ei. Cu părul lui blond și sârmos și felul modest de a fi, se integra imediat.

Dar tot nu e norvegian, se grăbeau ceilalți să sublinieze.

Da, dar când venea vorba de abilități…

— Vom parașuta o echipă în vidda, le explică Wilson, pășind alene în fața lor. Nu s-a mai încercat niciodată acest lucru. Dar dacă un inginer nepregătit precum Einar Skinnarland a reușit, pentru niște recruți experimentați ca voi ar trebui să fie floare la ureche. Echipa va merge în recunoaștere pentru o operațiune mai amplă, stabilită pentru o dată ulterioară. Pentru moment, nu voi spune care este ținta noastră sau unde se află. Operațiunea este numită Grouse. E numele unei păsări care trăiește în zona arctică, aș îndrăzni să spun că e un nume potrivit, continuă el zâmbind.

Îi scană pe recruți cu privirea. Unii fumau, alții stăteau cu picioarele încrucișate, încercând să nu-și afișeze entuziasmul, dar pe chipurile tuturor se citea nerăbdarea de a trece la treabă fără ezitare.

— Când plecăm, domnule colonel? întrebă Claus Helberg.

— În aproximativ două săptămâni. De îndată ce ziua va fi mai scurtă și vom avea întunericul de partea noastră. De acum înainte, veți fi separați de restul companiei. Pregătirea voastră va deveni foarte specializată. A, și încă ceva. Veți avea nevoie

de un lider de echipă, vom alege unul în scurt timp. Momentan, asta-i tot, spuse colonelul bătând din palme. Doar dacă nu aveți voi ceva de spus.

— Am eu o întrebare, domnule colonel, zise Nordstrum din spatele camerei. Spuneți că va fi o echipă. De câți membri, dacă îmi permiteți?

— Presupun că te referi la misiune, clarifică Wilson. Întrebi câți dintre voi vor participa?

— Da. Dacă puteți spune.

— Veți fi patru, zise colonelul fixându-l pe fiecare cu privirea.

Patru. În cameră erau opt recruți, fiecare soldat de elită. Și fiecare gata să facă orice pentru a lua parte la acțiune.

— Și echipa asta principală..., insistă Nordstrum. Cea care va veni după avangardă... presupun că și ea va fi selectată din rândurile noastre?

Wilson aruncă o privire fugară spre Henneker, care stătea deoparte.

— Vrei să știi dacă vor fi norvegieni? spuse el, făcând un pas și trăgând aer în piept. Mă tem că încă nu am stabilit acest lucru, locotenente. Altceva...?

12.

La scurt timp după aceea, aflară obiectivul final:

Vemork.

Cătunul din munți, amplasat ceva mai sus de Rjukan, unde era localizată uzina chimică Norsk Hydro. Cu Einar plecat, Nordstrum și Jens erau singurii care aveau o bănuială despre ce se petrece acolo.

Nimeni nu fusese informat, nici măcar în termeni generali, despre scopul real al misiunii. Li se spusese doar că cei patru membri ai echipei vor fi parașutați în vidda în timpul nopții, își vor ridica tabăra în zonă în cel mai mare secret, vor confirma recunoașterea asupra fabricii și sistemelor ei de apărare, apoi vor escorta echipa care va veni ulterior pentru a efectua raidul. Era sfârșit de septembrie, nopțile nu mai erau atât de scurte. În lungile zile de vară, vizibilitatea sporită pe timp de noapte era întotdeauna o amenințare – bombardierele Halifax, de altitudine

joasă, care urmau să fie folosite pentru a lansa echipa, ar fi fost ținte ușoare pentru bateria antiaeriană germană. Dar odată cu toamna venea și acoperirea întunericului, însă și vremea imprevizibilă.

Și furtunile.

Antrenamentul lor deveni și mai riguros. Cei opt fură trimiși în nordul Scoției, la cea mai înaltă altitudine, unde se așternuse zăpada, pentru a simula cât mai bine condițiile de acasă. În acest climat exersară salturile nocturne cu parașuta, ridicarea taberei în condiții ostile, schiatul cu un echipament de 35 kg în spate, codarea și decodarea rapidă a mesajelor, precum și pregătirea unei piste de aterizare pentru echipa principală. De asemenea, învățară să folosească un dispozitiv de localizare nou-nouț, numit Eureka, care trimitea un impuls electronic echipajului din bombardierele Halifax, ajutându-le astfel să identifice locația pentru parașutare. Exersară iar și iar ce anume ar trebui să facă în eventualitatea capturării. Fură supuși unor interogatorii crunte și istovitoare, unele de câteva ore. Unul dintre marile semne de întrebare era ce vor face în eventualitatea în care s-ar întâlni cu civili în munți. Decizia liderilor fu unanimă: eliminarea. Compatrioți sau nu, misiunea era pur și simplu mult prea importantă iar miza prea mare pentru a fi pusă în pericol. Colonelul Wilson le repetă la nesfârșit că loialitatea unui străin este imposibil de determinat, indiferent de aparențe. Recruții nu fură încântați de idee.

— Oricine se consideră incapabil să facă asta, le spuse colonelul, ar trebui să se oprească aici.

Nimeni nu se ridică în picioare.

— Bun, atunci, concluzionă mulțumit Wilson.

Relieful muntos din Norvegia nu era tocmai potrivit pentru acest gen de operațiuni aeriene. Puncte de aterizare în vidda erau puține, iar vremea imprevizibilă. Furtunile puteau începe din senin și asta însemna alterarea terenului de aterizare. Munții norvegieni erau abrupți și înghesuiți unii în alții. Văile însemnau goluri de aer și curenți atmosferici schimbători. Pe măsură ce septembrie se transforma în octombrie, prognozele meteo deveneau din ce în ce mai ostile; furtunile puternice și păturile joase de nori erau la ordinea zilei. Tot ce puteau face era să aștepte, iar această așteptare îi făcea irascibili. Recruții aveau deja senzația că stau degeaba pe timp de război, în vreme ce

naziștii pun stăpânire pe țara lor, dar acum era și mai rău. Tot ce puteau face era să amâne plecarea și să continue să se antreneze, în încercarea de a demonstra că merită să fie aleși în primii patru.

Într-o zi, în munți, dădură peste un grup de parașutiști britanici din batalionul aerian Royal Engineers – băieți viguroși care schiau bine și erau antrenați în lupta corp la corp, dar care nu păreau tocmai în elementul lor pe zăpadă.

— Englezi pe schiuri, îi tachină Jens. Mai lipsește să vezi norvegieni jucând crichet.

Îi ajutară pe britanici să își ajusteze clăparii pentru a schia cu mai multă ușurință și le spuseră cum să caute zăpada mai tasată, care nu solicită atât de mult corpul.

— Nu uita, zăpada scoțiană nu seamănă deloc cu cea adevărată, îi arătă Nordstrum unuia dintre ei, frământând zăpada umedă și densă în mănușă. Iar vremea asta este ca vara pentru noi.

— Uitați-vă la prietenul nostru Gutterson, aici de față, spuse Claus Helberg, împingându-l la înaintare pe american. El e de fapt yankeu, dar noi l-am făcut pe jumătate norvegian. Am putea face același lucru și pentru voi dacă rămâneți prin preajmă.

— Mda, pe jumătate norvegian... Se referă la jumătatea de sus a corpului, râse Jens, făcându-i cu ochiul yankeului. Ne pare rău, dar pentru jumătatea de jos nu există prea multă speranță.

Toată lumea râse, englezii păreau niște tipi de treabă.

Trecu încă o săptămână. Apoi două. Echipa finală începea să se contureze. Poulsson, Haugland și Helberg fură anunțați că vor face parte din echipă, fiecare pentru abilitățile sale. Lui Poulsson i se oferi rolul de lider de echipă. Dar Nordstrum schiase și vânase împreună cu el încă din adolescență. În plus, Kurt cunoștea zona Rjukan ca-n palmă, inclusiv cabanele și adăposturile din vidda. Și era într-o formă la fel de bună ca ceilalți. Toți păreau să creadă că ultimul loc că îi va fi oferit lui.

Începură să circule zvonuri că mai sunt doar câteva zile până la plecare când, la un exercițiu de antrenament în munți, unde stratul de zăpadă era extrem de subțire, Nordstrum trase cu arma și schie peste o piatră, dar când aterizâ arma se descărcă din nou, iar el simți o durere acută în piciorul drept. Se opri șchiopătând, știind exact ce se întâmplase: în gheată avea o

gaură din care curgea sânge.

— Rahat, înjură el, privindu-l întunecat pe Poulsson.

— Aduceți sania, spuse liderul echipei. Te ajutăm noi să cobori.

— N-am nevoie de sania aia nenorocită, ripostă furios Nordstrum și coborî panta până la cabană într-un singur schi.

— Ce s-a întâmplat?

Văzând agitația, Wilson veni grăbit spre el. În cabană, Jens și Gutterson îl ajutară pe Nordstrum să se așeze pe un scaun.

— Kurt e atât de dornic să împuște pe cineva, încât s-a descărcat pe el însuși, spuse Jens.

— E o nimica toată, insistă Nordstrum. Gheata a încasat lovitura.

— Hmm… hai să aruncăm o privire, ce zici? spuse colonelul, dând limba ghetei la o parte.

Îi scoaseră gheata din picior, iar șoseta îi era îmbibată de sânge. Gerrie, una dintre infirmierele FANY[4], le veni în ajutor și tăiară cu grijă șoseta. Nu era nimic grav, slavă Domnului. Glonțul doar zgâriase ușor degetul mare, cauzând o hemoragie serioasă.

— Este doar o zgârietură, spuse Nordstrum ridicându-se. Mâine voi fi înapoi pe schiuri.

— Se prea poate, zise colonelul, punându-i o mână pe umăr. Dar deocamdată ești exclus, locotenent. Cel puțin pentru moment.

— Exclus? protestă dezamăgit Nordstrum. Dați-mi o zi sau două, domnule colonel, și voi fi…

— Fără comentarii, spuse Wilson. Vor mai fi și alte misiuni. Îmi pare rău, știu ce simți, locotenente, dar de data asta vei sta deoparte.

13.

19 octombrie, 1942

[4] First Aid Nursing Yeomanry este o organizație caritabilă de infirmiere, întemeiată în 1907, care s-a pus în slujba serviciilor secrete britanice în timpul celor două războaie mondiale. Cu toate că membrii organizației poartă uniformă militară, ea nu face parte din armată, fiind o societate independentă. (n. t.).

Trei zile mai târziu, în timp ce Nordstrum se recupera abătut la Avainaire, Poulsson, Knut Haugland, Claus Helberg și Arne Kjelstrup decolară de pe aerodromul din apropiere de Wick, într-un Halifax special echipat pentru misiune. Cei patru fură parașutați înainte de miezul nopții în sălbăticia înghețată a platoului Hardanger.

În seara aceea, BBC își deschise buletinul de știri cu formularea „Acestea sunt ultimele știri din Londra”, diferind vag de exprimarea standard „Acestea sunt știrile din Londra”, informându-l astfel pe Einar Skinnarland, agent-șef al SOE în Rjukan, de sosirea iminentă a compatrioților săi.

Bombardierului îi luă mai bine de patru ore a ajunge la zona desemnată pentru parașutare, evitând bateriile antiaeriene instalate de-a lungul coastei vestice a Norvegiei – rezultat al temerilor lui Hitler că invazia, despre care toată lumea știa că va veni, ar putea fi direcționată spre coasta scandinavă, cu nesfârșitul și neregulatul ei țărm.

De data aceasta, vremea fu de partea lor.

La întoarcere, Comandantul Hockey și Căpitanul Sutton, cei doi piloți, raportară că luna plină le permisese să distingă fiordurile zimțate, văile lungi și înguste, crestele acoperite de zăpadă, chiar și luminile caselor de dedesubt. Platoul Hardanger era o masă de rocă, gheață, râuri înghețate și lacuri, prea ostilă pentru ca cineva să poată locui permanent acolo. Însă tocmai din acest motiv, platoul era pe punctul de a deveni primul pas în ceea ce avea să fie cea mai importantă misiune secretă a războiului.

În raportul său, dispecerul RAF[5] Hill raportă că „soldații au sărit bine și fără ezitare”, după ce el le urase un simplu „Noroc, băieți!” Imediat după parașutare, Hill lansase două containere greoaie, pline cu proviziile lor.

Ceea ce nu știa Hill era cât de dificil e relieful care îi aștepta pe cei patru la aterizare. Zona de lansare nu era altceva decât o creastă stearpă, plină de pietre și zăpadă. La aterizare, Claus Helberg își scrânti grav glezna. Ceilalți se grăbiră să își strângă parașutele, știind că vântul puternic și rafalele bruște, atât de frecvente aici, ar putea târî cu ușurință un om sute de metri, rănindu-l grav, despărțindu-l de tovarășii săi sau chiar aruncându-l în cine știe ce prăpastie.

[5] Acronim pentru Royal Air Force – Forțele Aeriene Britanice. (n. t.).

Nereușind să își localizeze proviziile, care se împrăștiaseră pe versantul muntelui în întuneric, membrii detașamentului Grouse petrecură acea primă noapte ghemuiți în saci de dormit, protejându-se cât mai bine de rafalele înghețate. Pentru prima dată, Poulsson – singurul care fusese pus la curent în această privință – își informă colegii despre adevăratul obiectiv al misiunii: avangardă pentru o trupă de comando care urma să arunce în aer rezervele de apă grea de la centrala Norsk Hydro din Vemork.

— Apă grea? întrebă Knut Haugland, ghemuindu-se în sacul de dormit. Ce dracu' mai e și asta?

Niciunul nu auzise vreodată de așa ceva.

•

Le luă două zile să își recupereze echipamentul, împrăștiat pe o rază de sute de metri de versant crestat.

În acele prime zile, vremea ținu cu ei. Cerul era senin și temperatura suportabilă, iar ei erau încântați să fie înapoi în țara natală. Dar odată ce reuși să se orienteze în spațiu, echipa fu surprinsă să descopere că nu aterizaseră în zona mlăștinoasă din estul localității Uglflott, la mică distanță de Vemork, ci pe un versant de lângă Songadalen, la 15 kilometri de obiectivul lor.

În mod normal, niște schiori experimentați ca ei ar fi parcurs distanța aceea într-o jumătate de zi. Dar acum aveau peste 300 kg de echipament: rațiile pentru o lună, aragazul Primus, aparatura radio, dispozitivul de localizare Eureka și armele. Situația era agravată de faptul că aragazul fusese serios avariat în cădere. În munți, un aragaz nu era folosit doar la gătit, ci și pentru uscatul hainelor îmbibate de zăpadă și sudoare. Toate acestea însemnau că acum nu mai puteau alege ruta directă, peste creastă, ci trebuiau să facă un ocol prin valea Songadalen, aflată la o altitudine mult mai joasă, pentru a găsi lemne de foc. Ocolul însemna o întârziere de încă trei zile.

În cea de-a treia zi după aterizare, o furtună de zăpadă se abătu asupra văii, semnalând sfârșitul toamnei și a vremii cât de cât acceptabile.

În munți, furtunile violente pot ucide un om lipsit de experiență în câteva ore. Pentru că este un platou vast, brăzdat de câteva creste înalte, e ușor să uiți că vidda Hardanger se înalță la aproximativ 900 m deasupra nivelului mării, iar relieful său expus permite vânturilor dinspre Marea Nordului să o

biciuiască fără milă. Pentru cei familiarizați cu vidda, era evident de ce Scott și Amundsen[6] aleseseră acest loc pentru a-și obișnui oamenii cu mediul brutal pe care urmau să-l înfrunte în Antarctica.

Temperatura scăzu brusc sub 0; rafalele înghețate vânturau zăpadă, orbindu-i pe cei din echipa Grouse. Târându-și cu greu încărcăturile, cei patru abia vedeau la câțiva centimetri în față. Înaintau prin rafalele tăioase motivați doar de convingerea fermă că nimeni altcineva în afară de un norvegian călit nu ar putea rezista unei asemenea călătorii.

După câteva ore, deveni evident că furtuna nu are de gând să se domolească și că trebuie să găsească adăpost.

Poulsson spuse că știe un refugiu în valea Haugedalen, unde vânase în tinerețe. În sălbăticia slab populată, asemenea refugii nu sunt doar adăposturi în calea furtunii, ci și sursă de lemne de foc și provizii pentru vânătorii și montaniarzii care se aventurează până acolo. Chiar și cu glezna scrântită, Helberg se oferi să meargă cu el să găsească adăpostul.

După două ore, pe o vizibilitate aproape de zero și cu vântul șuierând și vuind ca un cor de fantome furioase, Helberg se întoarse spre Poulsson.

— Când a fost ultima dată când ai văzut cabana asta? întrebă el, ferindu-și ochii de gheața tăioasă.

— Nu știu. Când aveam 15 ani, cred.

— Adică acum 13 ani.

— Da. Văd că știi să numeri.

Își târâră cu greu picioarele prin furtuna violentă, doar pentru a ajunge la concluzia că refugiul fie fusese distrus de intemperii, fie mutat. Acum erau nevoiți să parcurgă încă două ore înapoi, prin furtună și beznă.

În timp ce Poulsson și Helberg erau plecați, Knut Haugland încercase în repetate rânduri să stabilească un contact radio cu SOE în Anglia. Fără succes. În văile înguste, cu vânt puternic și versanți de ambele părți, era aproape imposibil să găsești

[6] La începutul anilor 1900, exploratorii Roald Amundsen și Robert Falcon Scott au lansat două expediții aproape simultane către Antarctica, în încercarea de a deveni primul om care să ajungă la Polul Sud. Deși ambii au reușit să ajungă la Pol, doar unul a reușit să se mai întoarcă pentru a spune povestea: Amundsen, care și-a îndeplinit obiectivul pe 14 decembrie 1911. Scott, care a reușit să atingă Polul pe 17 ianuarie 1912, și-a pierdut viața la întoarcere, împreună cu ceilalți patru membri ai expediției sale. (n. t.).

semnal. Practic, erau blocați aici; tot ce puteau face era să spere că cei doi vor găsi drumul înapoi.

•

La Avainaire, Jack Wilson habar nu avea ce soartă se abătuse asupra oamenilor lui. Se împliniseră trei zile, aproape patru, de când plecaseră și încă nu stabiliseră contactul radio. Se temea că unul sau mai mulți dintre ei pieriseră în urma saltului cu parașuta. Dacă le fuseseră zărite parașutele și acum erau capturați, într-o cameră de interogatoriu a Gestapoului local? Dacă fuseseră puși la zid și executați drept spioni? Lipsa veștilor îi îngrijora teribil pe strategii SOE. Avangarda era esențială pentru îndrumarea echipei principale prin vidda până la Vemork. Iar Nordstrum și ceilalți compatrioți ai săi cereau insistent vești superiorilor britanici despre Grouse.

Cu fiecare zi care trecea fără niciun cuvânt, panica se transforma în disperare.

— Ce ar trebui să le spunem? îl întrebă Wilson pe Henneker.

Antrenamentele finale pentru raidul principal, programat în scurt timp, erau în plină desfășurare. În fiecare zi, producția de apă grea a nemților creștea. La Londra, Whitehall făcea presiuni asupra SOE, solicitând răspunsuri. Norvegienii la fel.

— Trebuie să existe ceva, ce ați auzit?

— Nimic, răspunse Caporalul Finch, operatorul radio.

În răspunsul său se simțea îngrijorarea – deși reținută, toată lumea avea aceeași expresie sumbră. Cei patru recruți puteau fi morți. Oamenii se apropiaseră în timpul petrecut aici, iar acum misiunea de a distruge producția de apă grea a Germaniei stagna, iar nervii tuturor erau întinși la maximum.

•

Dură șase zile, dar, în cele din urmă, veștile pe care le așteptau cu toții veniră prin intermediul stației radio.

— Domnule… Operatorul radio îl sună pe Wilson, care dormea. Aici Caporal Finch. Știu că este târziu, dar cred că ar trebui să vedeți ceva.

Pe jumătate îmbrăcat, Wilson se grăbi să ajungă în camera radio. Mesajul de la echipajul Grouse spunea: *Aterizare fericită în ciuda prezenței stâncilor pretutindeni. Scuze de întârziere. O furtună de zăpadă ne-a forțat să o luăm prin văi. Imposibil să traversezi crestele munților cu echipament greu prin zăpada de un metru.*

Wilson și Tronstad aplaudară – misiunea era încă în picioare! Dar, la fel de repede, precauția puse stăpânire pe ei. Șase zile era o perioadă lungă fără contact. Dacă nemții îi capturaseră și le interceptaseră codul? Dacă fuseseră torturați și își dezvăluiseră misiunea? *Haugland și Helberg ar putea ceda interogatoriului*, se gândi Wilson. *Dar Poulsson... niciodată*. Omul acela era croit din alt aluat. Ar fi preferat să moară decât să mărturisească ceva.

Wilson și Tronstad stabiliseră din vreme o întrebare secretă de verificare pentru o asemenea eventualitate, pe care doar ei le știau. Wilson scrise întrebarea pe o hârtie și i-o întinse operatorului radio.

— Trimite asta.

Operatorul o privi curios și ridică privirea.

— Trimite-o, caporal.

Finch trimise întrebarea codată: *Ce ați văzut la Strand în dimineața zilei de 10 octombrie*?

Apoi așteptară cu toții. Totul depindea de răspuns – misiunea, producția de apă grea de la Vemork, soarta prietenilor lor. După câteva secunde, sosi răspunsul. Operatorul traduse codul și îi dădu mesajul lui Wilson.

— Citește-l, spuse colonelul.

— *Trei elefanți roz*, spuse după o scurtă pauză caporalul, apoi ridică privirea confuz.

— Ei sunt! strigă exuberant Wilson, bătând cu pumnul în masă.

Acela era răspunsul pe care îl stabiliseră. Poulsson nu l-ar fi dezvăluit niciodată.

Actul de deschidere fusese pus în scenă. Avangarda era în vidda. Venise momentul pentru spectacolul principal.

14.

12 noiembrie, Baker Street, Londra

La sediul SOE, Jack Wilson și Leif Tronstad stăteau la masa de conferință. În fața lor, Maiorul General Gubbins, Lord Brooks și Kelch de la Whitehall, în timp ce Comandantul Henneker

prezenta planul misiunii.

Departamentul de Operațiuni hotărâse ca 34 de voluntari, parașutiști britanici din rândul diviziei aeriene Royal Engineers, care fuseseră supuși unui antrenament intensiv în munți, să fie transportați cu două planoare tractate de bombardiere Halifax și lansați pe țărmul mlăștinos al lacului Mosvatn, la aproximativ 16 km de uzină. Operațiunea se va numi Freshman. Planoarele vor fi îndrumate de avangarda Grouse, care era deja la sol și care va lumina locul de aterizare. Decizia nu mai stătea în mâinile lui Wilson și Tronstad.

— Planoare, spui…? întrebă Lord Brooks, reprezentantul lui Churchill, ridicând din sprâncene. Deasupra unui lac înghețat de munte?

Tractarea planoarelor era întotdeauna o sarcină riscantă, cu atât mai mult în această situație, când durata de tractare urma să fie de patru ore, iar vremea imprevizibilă și vizibilitatea proastă.

— Am analizat diverse opțiuni, interveni Henneker. Dar să parașutăm atât de mulți oameni… ar fi împrăștiați în toată vidda. Le-ar lua cel puțin o zi sau două să se regrupeze, fără să luăm în calcul posibilele schimbări de vreme. Iar să îi transportăm pe mare, adăugă el negând din cap, este pur și simplu prea departe și prea adânc în teritoriu ostil pentru a ne asigura că echipa va ajunge acolo intactă. Operațiunea trebuie să fie rapidă – intri și ieși. Viteza și elementul surpriză sunt esențiale. Trebuie să îi ducem cât mai aproape de obiectiv.

Wilson întâlni privirea lui Tronstad cu un licăr de îndoială în ochi.

La început, stabiliseră ca echipa să fie transportată la destinație cu un camion, care să traverseze îngustul pod suspendat din fața centralei, să lase două santinele acolo și apoi să se ocupe de garnizoană, estimată la 20-30 de bărbați. Fuseseră informați că, după o vizită a Generalului Falkenhorst, comandantul trupelor naziste din Norvegia, apărarea fabricii fusese consolidată, adăugându-se reflectoare suspendate de acoperișul centralei, un cuib de mitralieră și rânduri întregi de mine și declanșatoare, predominant în jurul conductelor de apă din spatele clădirii. Partea vestică a fabricii, care dădea spre trecătoarea Rjukan, era considerată a fi invulnerabilă în fața unei potențiale operațiuni de sabotaj.

În cele din urmă, deciseră să traverseze vidda pe jos, conduși de avangarda Grouse, și să coboare în rapel pe stânci.

— Oamenii aceștia... sunt în stare să facă asta? întrebă Lord Brooks.

— Sunt cei mai buni pe care îi avem, îl asigură Henneker. S-au antrenat pentru această operațiune în munții Scoției. Datorită lui Jomar Brun și Maiorului Tronstad, aici de față, băieții cunosc configurația uzinei atât la interior, cât și la exterior. De îndată ce vom neutraliza gardienii, estimăm că întreaga operațiune de distrugere nu va dura mai mult de 15-20 de minute.

— Nu îmi fac griji pentru ce se va întâmpla în interiorul fabricii, interveni Tronstad. Vidda este cea care mă preocupă. Munții din Scoția sunt una, dar relieful norvegian e cu totul altceva. Niciunul dintre acești parașutiști nu a înfruntat vreodată violența unei furtuni norvegiene pe munte, care se poate porni fără niciun avertisment.

— Profesorul Tronstad a lansat ipoteza că acest raid ar trebui efectuat de o echipă formată în întregime din compatrioții săi, precizează Henneker, care, ca și Wilson, era fost membru al Royal Highlanders și, în consecință, convins că armata britanică are cei mai capabili luptători din lume. L-am asigurat că aceste trupe britanice sunt de cel mai înalt calibru.

— Reușita va fi dacă vor reuși să aterizeze cu bine în vidda pe timp de noapte, interveni Tronstad. Restul...

— Restul se va desfășura conform planului, îl întrerupse tăios Henneker. Elementul surpriză și pregătirea temeinică vor triumfa. Nu există loc pentru eșec în pregătirea noastră.

Într-adevăr, echipa trecuse prin cel mai intensiv antrenament montan posibil, asemănător cu al norvegienilor. Fuseseră parașutați pe platouri montane îndepărtate, în grupuri de câte doi, doar cu hărți și busole la dispoziție, purtând asupra lor aceeași greutate ca cea pe care o vor cără în timpul misiunii și beneficiind de aceleași rații alimentare ca cele din vidda.

— În plus, patru dintre oamenii dumitale vor fi deja acolo pentru a-i ajuta, adăugă Henneker, încuviințând respectuos din cap spre Tronstad. Dacă va fi nevoie.

— Și după raid? întrebă Kelch. Presupunând că misiunea va fi o reușită.

— S-a decis că echipa se va împărți în grupuri de câte doi, fiecare purtând haine civile, răspunse Henneker, trecând fișa cu

planul misiunii de la unul la altul. După care vor porni spre Suedia. Fiecărui membru i se va pune la dispoziție un kit de extracție, conținând haine, bani locali și lucruri personale.

— Le-am tuns chiar și barba, interveni Gubbins. Vor arăta ca niște norvegieni obișnuiți. Și toți știu câteva cuvinte în limba locului, pentru cazul în care ar fi opriți pe drum. Să sperăm că se vor integra în peisaj.

— Suedia? zise Brooks, ridicându-se și consultând harta. Nu sunt specialist în logistică, dar pare cam departe.

— La 240 km distanță, spuse Tronstad. Cu 300 000 de nemți în cale. Iar dacă oamenii noștri își vor îndeplini misiunea, toți acești nemți vor fi pe urmele lor. Și dacă, printr-un noroc, nemții nu vor reuși să le vină de hac, puteți fi siguri că, pe o asemenea distanță, vremea din vidda o va face.

— Fără îndoială că unii dintre ei vor fi capturați, spuse Henneker, dregându-și glasul. Sau nu vor fi capabili să ducă la bun sfârșit călătoria. Dar credem că rata de succes va fi una destul de mare. Și este important să nu pierdem din vedere obiectivul. Dacă misiunea va fi o reușită, acest lucru va da înapoi cu trei ani experimentele cu apă grea ale nemților.

— Și dacă vor fi capturați, vor fi împușcați drept spioni, spuse Brooks cu mâna la bărbie, gândindu-se că el va trebui să gestioneze apoi implicațiile politice. Acești tineri strașnici, cei mai buni soldați din lume, cum spui dumneata.

— Fiecare dintre ei cunoaște importanța misiunii, răspunse Gubbins. La fel și riscurile. Toți s-au oferit voluntari.

— Totuși…

Expresia Lordului Brooks oglindea exact ceea ce îi trecea prin gând – faptul că aceasta era o misiune cu sens unic. Că, pur și simplu, nu există o cale realistă prin care băieții să se întoarcă acasă. Cu toate acestea, arogantul Henneker avea dreptate într-o privință… Misiunea trebuia neapărat îndeplinită. Odată atins obiectivul, orice pierdere devenea acceptabilă.

Și, da, poate câțiva vor reuși să se întoarcă…

— În regulă, atunci, spuse Brooks, așezându-se din nou și strângându-și documentele. Voi informa Comandamentul Suprem.

În ochi i se citea gândul că, în acest război, mulți oameni fuseseră trimiși la moarte. Dar câți alții ar mai pieri dacă nemților li s-ar permite să își continue nestingheriți cercetările

atomice? Dacă ei ar sta cu mâinile în sân? Iar după cum spusese Henneker, aceștia erau bărbați puternici și neînfricați. Cei mai buni. Unii dintre ei cu siguranță vor ajunge înapoi acasă. Restul… Își luă servieta în timp ce își spuse în sinea lui: *Ei bine*, *pentru asta există medalii.*

— Deci, s-a decis, spuse Gubbins, urmărind chipurile celor de la masă. Avem undă verde!

Kelch, consilierul științific de la Whitehall, oftă.

— Nemții au deja o rezervă de aproximativ 1,5 tone de „suc” La 5 tone, vor putea începe producția unei noi forme de explozibil, de o mie de ori mai periculos decât orice există momentan. Deci, da, sunt de acord, trebuie făcut acest lucru. Cu orice preț.

Se consultă cu Tronstad, care încuviință din cap, deși cu reticență.

— Și eu sunt de acord. Obiectivul este mai important decât riscurile. Atât timp cât înțelegem care sunt acestea.

Îl privi pe Wilson, care încuviință și el aprobator.

— Și eu sunt de acord.

Nu era timp pentru obiecții. Lord Brooks mai privi odată în jur și oftă.

— Îl voi pune la curent pe Mountbatten, zise el, întorcându-se spre Gubbins. Când vor pleca?

— În curând, răspunse șeful SOE. La următoarea lună plină. Lumina este esențială pentru succesul misiunii. Între 18 și 26 noiembrie.

— Adică într-o săptămână, spuse Brooks ridicând privirea, surprins de timpul scurt până la plecare.

— Echipa Grouse, care este în vidda de o lună deja, a fost anunțată, spuse Wilson.

— Atunci, în cinstea băieților noștri, spuse Brooks.

— Da, în cinstea băieților noștri! Și a regelui.

Leif Tronstad îi aruncă o privire sobră lui Wilson, apoi întoarse ochii spre fereastră. Cerul se schimbase. Soarele nu mai strălucea. Profesorul sperase la un cer senin – măcar azi.

Dar adevărul era că îi amintea de o zi tipică în Norvegia.

15.

Opt zile mai târziu, Wilson, Tronstad și Henneker, aflați la STS 41, în Wick, așteptau vești. Două planoare Horsa, tractate de câte un bombardier Halifax, traversau Marea Nordului. Nicio cantitate de trabucuri sau cafea nu se dovedise suficientă pentru a le masca nervozitatea.

Cu toții știau că soarta războiului depindea de rezultatul misiunii.

Era un zbor de patru ore, fără contact radio, deasupra apelor întunecate și înghețate. Wilson știa că, în planoare, oamenii stăteau umăr la umăr, cu stomacul încordat de emoție. Or fi fost ei cei mai antrenați luptători din lume, dar să fie zdruncinați de colo-colo într-un spațiu înghesuit, la mila unui cablu metalic de tracțiune de 20 m, cu aparatul tremurând din pricina golurilor de aer, cu imaginea bateriilor antiaeriene germane aflate la pândă, fără să știe ce îi așteaptă la aterizare… toate acestea ar pune la grea încercare chiar și curajul celor mai duri bărbați.

— Probabil traversează coasta acum, spuse Henneker la ora 22:00. În cinstea lor!

— Și pentru Grouse, adăugă Tronstad.

— Și pentru afurisitul ăla de aparat Eureka, adăugă Wilson, știind cât de important era ca soldații să aterizeze în punctul stabilit și nu la 15 km de țintă.

Avangarda Grouse își croise deja drum spre malul înghețat al lacului Mosvatn, pentru a aștepta sosirea echipei. Stabiliseră contact radio ceva mai devreme, transmițând că instalaseră luminile de aterizare pe lac și că semnalul radio era puternic.

Pentru a suta oară, Wilson își verifică ceasul. 22:30.

Nu ar trebui să mai dureze mult.

Trecu încă o oră îngrozitoare fără vești. Chiar și la aterizare, era recomandată tăcere deplină, pentru a nu alerta operatorii radio germani de la sol în privința locației lor. Lacul se afla la două ore de țintă.

După încă o oră, Tronstad bâigui:

— Acum fie atacă inamicul, fie…

— Ce? întrebă Wilson.

Tronstad își scutură pipa.

— Fie toți nemții din Norvegia știu de prezența lor acolo.

Se făcu miezul nopții. Cei trei puteau doar să presupună că oamenii lor erau în acțiune.

Wilson știa că, în aceste situații, așteptarea era cea mai grea parte. Dacă ar fi fost mai tânăr, el însuși s-ar fi urcat bucuros la bordul unuia dintre planoare. Gubbins îl sunase deja de două ori din Londra.

— Nimic de raportat, fu răspunsul lui Wilson pentru șeful său.

— Atât de rău?

— Nu este deloc rău. Nu vrem să îi alertăm pe nemți cu privire la prezența lor acolo. Haideți să așteptăm.

Dar la ora 1:00 Wilson nu mai era atât de sigur că lucrurile sunt în regulă. Stomacul i se învolbura. Timpul era măsurat prin mucurile de țigară din scrumieră. Tensiunea mizei era limpede pe chipurile lui Tronstad și Henneker, amândoi soldați experimentați.

— Nu va mai dura mult.

Apoi sosi prima veste, de la unul dintre piloții unui Halifax, acum în drum spre Anglia. Henneker, care interceptă transmisiunea, citi cu voce tare mesajul.

— Este de la Taxi 2 – bombardierul desemnat să tracteze cea de-a doua echipă Freshman.

Henneker deveni alb ca varul.

— Spune că nu au reușit să localizeze punctul de aterizare, așa că au decis să se întoarcă acasă. Dar se pare că a înghețat cablul de tractare, zise el, ridicând privirea. Și apoi s-a decuplat.

— Decuplat?

Wilson îl privi îngrozit.

— Se pare că a cedat cablul, zise Henneker, punând mesajul deoparte. Scrie așa: „Planor lansat în mare”.

— În mare? Dumnezeule!

Wilson trase adânc aer în piept și se întoarse spre Tronstad. Nu exista nicio speranță de salvare acolo.

17 oameni, cei mai buni. Și totuși… Freshman 1 rămânea în joc. O asemenea pierdere era inconsolabilă, o lovitură groaznică, dar misiunea putea fi încă dusă la bun sfârșit.

— Transmitem la Londra? întrebă Henneker.

— Nu încă, spuse Wilson. Nu până nu aflăm ceva de Freshman 1. Încă mai există speranță.

La ora 3:30, pe când cei trei erau pe punctul de a-și pierde mințile, Caporalul Finch veni grăbit în camera de consiliu,

aducând un mesaj.

— Este de la Grouse, domnule.

Wilson își dădu seama de conținut după paloarea chipului operatorului. Se ridică și îi făcu semn caporalului să se apropie.

— Din partea lui Haugland, spuse Finch.

Wilson luă mesajul și îl citi.

— Spune că au auzit zgomote în aer, dar fără contact. Nu a aterizat nimic, spuse el, un junghi străpungându-i stomacul. Apoi a avut loc o explozie spre malul opus al lacului. O minge de foc, continuă el, înghițind în sec, apoi așezându-se. Au văzut activitate inamică în zonă.

De la cealaltă echipă Freshman nu exista nicio veste.

La ora 4:00, Wilson îl sună pe Gubbins la Departamentul de Operațiuni.

— Nu arată bine, domnule, spuse Wilson. Băieții nu au reușit să aterizeze.

La capătul liniei urmă o pauză îndelungată.

— Presupun că se întorc acasă, atunci…?

— Nu, domnule, spuse Wilson, dregându-și glasul. Se pare că s-au prăbușit.

— Prăbușit? Freshman 1 sau 2? întrebă șeful SOE.

— Mă tem că ambele, domnule. Ambele echipe sunt pierdute.

16.

În dimineața zilei de 22 noiembrie, radioul german difuză următoarea știre, care fu preluată, fără alte comentarii, de toate ziarele din Insulele Britanice:

> În noaptea de 19 spre 20 noiembrie, două bombardiere britanice, fiecare tractând un planor, au intrat în spațiul aerian al Norvegiei. Un bombardier și ambele planoare au fost forțate să aterizeze. Trupele de sabotaj de la bordul lor au fost angajate în luptă și eliminate până la ultimul om.

17.

Două zile mai târziu, sediul SOE, Londra

În dimineața aceea, în sala de consiliu de la sediul SOE din Strada Baker, atmosfera era apăsătoare.

34 de soldați de elită și șase piloți curajoși erau morți. Luni întregi de planificare și pregătire se duseseră pe apa sâmbetei. Forțele și credibilitatea SOE-ului erau acum la pământ. Echipa lui Wilson ajutase la antrenarea soldaților, iar pierderea lor apăsa greu pe umerii tuturor.

Pe frontul strategic, daunele erau și mai mari. Nemții fuseseră alertați cu privire la obiectivul final al raidului – producția de apă grea de la Norsk Hydro. Fără îndoială că apărarea clădirii avea să fie întărită și mai mult. Știau cu toții că vor trece luni bune până să se gândească măcar la un alt raid. Iar fiecare zi de producție a apei grele era una în care germanii se apropiau și mai mult de o armă devastatoare, care ar putea câștiga războiul.

O altă consecință de care Wilson și Tronstad erau conștienți era că nemții făceau acum raiduri în zona Rjukan, săltând pe oricine era suspect de a fi ajutat la organizarea raidului. Fapt care punea echipa Grouse într-un pericol și mai mare. Pentru a rămâne ascunși, băieții vor fi acum nevoiți să se îndrepte spre regiunile cele mai îndepărtate și mai sălbatice. Rațiile pe care le aduseseră cu ei erau menite să le ajungă câteva săptămâni, nu luni. În dimineața ulterioară raidului, primul mesaj al lui Wilson către ei fusese „este vital să rămâneți în siguranță, cu orice preț”. În cel de-al doilea, le cerea informații actualizate despre noile măsuri de apărare ale nemților în jurul fabricii. *Nu vă pierdeți speranța*, îi îndemnase el. *Vom duce misiunea la bun sfârșit.*

Dar, de fapt, trebuiau să o ia de la zero. Ministerul de Interne avea sumbra sarcină de a explica țării pierderea a 40 de oameni de elită. Din motive de confidențialitate, orice mențiune a raidului era complet eliminată din registrele oficiale, ca nu cumva oamenii de pe frontul intern, în special presa, să pună întrebări cu privire la obiectivul pentru care acești soldați își dăduseră viața. Toți știau că nu va fi o sarcină ușoară în acest

moment să propună un nou plan de atac. Cine ar îndrăzni să autorizeze o asemenea misiune? Plus că vremea în Norvegia devenea din ce în ce mai nefavorabilă. La SOE, sentimentul general era că, dacă această misiune dezastruoasă îi învățase un lucru, acela era că e imposibil să lansezi o echipă numeroasă în vidda. Darămite să-i ceri să și traverseze platoul. Prin urmare, care putea fi noul plan de atac? Și cine să-l pună în aplicare?

— Încercăm din nou? întrebă Henneker, a cărui reputație scăzuse considerabil.

— Va fi imposibil să obținem aprobarea Guvernului momentan, răspunse Lord Brooks.

Acum devenise clar, dacă mai avea cineva vreun dubiu, că probabilitatea ca vreunul dintre oamenii lor să se întoarcă în siguranță acasă era aproape nulă.

— Oricum, fereastra meteo nu ne permite nici măcar să ne gândim la acțiune, spuse Henneker. Iar să lansezi o echipă de asemenea amploare în zonă, cu suficient armament și provizii pentru a îndeplini sarcina…

Însemna să irosești alte vieți prețioase după cele pierdute deja, încerca el să spună. Ar fi cea mai grea decizie din viața lor, din punct de vedere moral și profesional.

— Sunt deschis la orice sugestie, spuse Gubbins, privind în jur.

Nimeni nu ridică mâna. În cele din urmă, Tronstad vorbi.

— Din punctul meu de vedere, miza nu s-a schimbat, nu?

— Aș spune chiar că este mai mare, confirmă Brant Kelch. Aud că nemții se apropie de un punct critic și, din câte mi s-a spus, echipele americane și britanice sunt cu cel puțin un an în urmă.

— Așadar, singura noastră opțiune este să bombardăm blestemăția aia, spuse Henneker ceea ce probabil gândeau toți. Noile noastre bombardiere Sterling pot face drumul dus-întors. Americanii au B-17 ale lor. Odată ce trecem de coastă, mi s-a spus că defensiva aeriană a germanilor nu e chiar impenetrabilă. Cu o zi de bombardament intens, vom rade construcția de pe fața pământului.

— Ba nu, n-o vei face, interveni Tronstad, de data aceasta privindu-l fix în ochi. Defileul este prea îngust, iar centrala prea protejată de stânci. Bombardierele ar fi nevoite să zboare foarte jos, cine știe câți oameni ai mai pierde. În plus, Rjukan este la

scurtă distanță de acolo. Nu se va întâmpla nimic altceva în afară de faptul că bombardamentele tale se vor încheia fără succes și sute de vieți nevinovate vor fi pierdute.

— Erai dispus să riști când erau vieți britanice în joc, spuse Henneker ușor provocator.

— Ți-am spus de la început că raidul nu va funcționa. Și nu vom măcelări cetățeni nevinovați.

Savantul norvegian își puse pipa pe masă și continuă:

— Mai ales când șansele de succes sunt atât de reduse. Și când există o altă cale.

— Și care este aceea? întrebă Gubbins, părând surprins.

— Un ultim raid.

— Încă un raid? spuse Gubbins, dându-și jos ochelarii. Tocmai v-am informat care este climatul pentru acest gen de acțiune. De ce ar fi diferit acest raid de cel precedent?

— Pentru că de data aceasta o vom face cu bărbați care chiar au o șansă reală de a îndeplini misiunea. Băieții mei, declară Tronstad.

— Băieții tăi? întrebă Lord Brooks.

— Norvegieni? spuse Gubbins. Exclusiv?

— De ce nu? Avem deja patru oameni pe teren. Mai trimitem o echipă de cinci, șase, să spunem, la fel de bine pregătiți. La fel de curajoși ca orice britanic și la fel de dispuși să își rișteze viețile. Care vorbesc limba și cunosc regiunea ca în palmă. Cine ar fi mai potrivit decât ei?

— Membrii Companiei Linge nu au fost niciodată trimiși la luptă, spuse Gubbins. Dar aceasta ar putea fi ultima noastră șansă de a ajunge la țintă.

— Au fost la luptă înainte de a veni aici. Iar dacă membrii Grouse v-au demonstrat ceva, acel lucru este că sunt la fel de rezistenți și devotați precum oricare dintre oamenii voștri.

— Zece oameni...? spuse Henneker, pufăind sceptic. Chiar dacă ar reuși să ajungă acolo, acum ar trebui să treacă de 30-40 de gardieni înainte de a atinge ținta. Lăsând la o parte relieful.

— *Aye*, zise Tronstad, dar relieful este prietenul lor. Cunosc regiunea și știu cum să supraviețuiască acolo. Și sunt luptători extrem de buni și de pregătiți. Mă înșel, Jack? întrebă el întorcându-se spre Wilson. Ar fi trebuit să facem asta de prima dată. Nu-i așa?

Șeful departamentului norvegian privi în jurul mesei. Gubbins

îi oferise acest post și îl cunoștea de mulți ani, dar acum era momentul să facă ceea ce era de făcut și să o facă în mod corect.

— Are dreptate, domnule, spuse el, încuviințând din cap spre șeful SOE. Sunt la fel de capabili ca oamenii noștri. Și sunt dornici să plece la luptă. Așa că sunt de acord să-i trimitem pe teren. Îmi pun postul la bătaie pentru ei. Vă vor oferi rezultate.

— O echipă de 10 norvegieni să salveze războiul pentru Anglia și întreaga Europă? râse Henneker, căutând susținere în jurul mesei.

— Ai dreptate, spuse Tronstad, gândindu-se o secundă. E posibil să fie nevoie de 11.

Urmară câteva chicote înăbușite, dar, după ce acestea se stinseră, nimeni nu păru să conteste propunerea. Raidurile de bombardament erau întotdeauna riscante. Iar după dezastrul Freshman, mai bine câțiva norvegieni morți, decât câteva bombardiere Sterling pierdute și niciun rezultat. Probabil așa gândeau câțiva dintre ei.

O echipă oarecare de norvegieni nici măcar nu ar fi menționată la știrile de seară.

— În regulă, spuse Gubbins, primind o încuviințare tacită și din partea lui Brooks. Ia-ți băieții, cum le spui tu, domnule colonel, și fă-ți treaba. S-ar putea să fie ultima noastră șansă. Păstrează-ți postul, dar îndeplinește misiunea asta blestemată.

18.

Nordstrum se antrena la Avainaire când mașina oficială trase lângă cabană. Din ea ieșiră Wilson și Leif Tronstad.

— Domnule colonel.

Nordstrum îi salută, bucurându-se să îi vadă înapoi. Toată lumea știa că cei doi participaseră la o întrunire importantă la Londra. După expresiile lor, ceva măreț fusese decis.

Wilson veni lângă el.

— Ce-ți face piciorul, locotenente? Ești bun de muncă?

— E complet vindecat, domnule, răspunse Kurt, sărind pe vârful picioarelor pentru a-i demonstra că este pregătit. Ce vești aveți?

— Știi totul despre Freshman, presupun?

Chiar și izolați în munții din nordul Scoției, recruții aflaseră vestea catastrofei din Norvegia. Compania Linge se antrenase cu acei soldați, astfel că pierderea lor fusese o lovitură dură. Nimeni nu știa exact ce se întâmplase, doar că misiunea, oricare ar fi fost ea – suficient de importantă încât 40 de britanici să își riște viețile – nu fusese îndeplinită. Și mai era și soarta echipei Grouse, prietenii lor apropiați, despre care nu mai auziseră nimic de ceva vreme și care acum erau nevoiți să pătrundă mai adânc în vidda, exact când vremea începea să se înăsprească.

— Ne pare rău pentru oamenii voștri. Dar ai noștri sunt blocați acolo. Am face orice să îi ajutăm.

— Atunci adună-ți oamenii, locotenente, spuse colonelul. Avem o treabă pentru ei. Și mă refer și la flăcăul acela american, cum îl cheamă?

— Gutterson, domnule colonel.

— Gutterson, da. Și el e la fel de bun la nevoie.

Nordstrum îi privi întrebător.

— Veștile, Kurt, spuse Tronstad, punându-i mâna pe umăr, sunt că vă trimitem pe teren. O mică echipă care să se întâlnească acolo cu avangarda Grouse și să ducă la bun sfârșit ceea ce trebuiau să facă echipele Freshman.

Adică, după cum știa acum toată lumea, să distrugă rezervele și producția de apă grea de la Norsk Hydro.

— Spuneți că vreți să trimiteți norvegieni? întrebă Nordstrum, aproape înecându-se de entuziasm. În Norvegia?

— *Aye.* Plus yankeul. Veți avea nevoie de cel mai bun alpinist, iar el și-a câștigat locul.

— Nu vă faceți griji, vom fi cu ochii pe el, zise Nordstrum rânjind. Știu că băieții vor fi încântați, domnule. Cât de curând, dacă îmi permiteți să întreb?

— În jumătate de oră, în sala mare. Înainte de prânz, spuse Wilson, verificându-și ceasul.

— Mă refeream la plecarea în misiune, spuse Nordstrum zâmbind.

— Ah, desigur, spuse colonelul. Vom mai avea nevoie de o rundă de pregătire. Sabotaj industrial, specific țintei noastre. Dar în curând, locotenente. De îndată ce ne permite vremea. Nici băieții Grouse nu mai rezistă mult acolo.

19.

În Rjukan, Dieter Lund își adună și el oamenii.

Vestea misiunii eșuate a planoarelor ajunsese la ei la o zi după ce se întâmplase. Două avioane doborâte, zeci de aviatori britanici morți, la nici 30 de km depărtare. Ținta fusese fabrica Norsk Hydro din Vemork. În urmă cu mai puțin de o lună, Gestapoul local emisese un nou ordin cu privire la sabotori, ordin care venise direct de la Führer:

> De acum înainte, toți inamicii trupelor germane prinși în planificarea sau executarea așa-numitelor operațiuni de comando în Europa sau Africa, indiferent dacă este vorba de soldați în uniformă sau civili, cu sau fără arme, vor fi exterminați până la unul în luptă sau în timp ce încearcă să evadeze... Chiar dacă, odată descoperiți, acești indivizi vor încerca să se predea...
> În eventualitatea în care se va dovedi oportună cruțarea unuia sau a doi dintre ei în scopul interogării, aceștia vor fi împușcați imediat după interogatoriu.

Fusese o misiune zadarnică, Lund știa acest lucru. Chiar dacă ar fi reușit să ajungă cumva la obiectiv, acești soldați nu ar fi avut nicio șansă să scape cu viață.

Acum activitatea în zonă se intensificase, nemții erau în alertă maximă. Noi trupe fuseseră aduse și staționate în jurul fabricii. Noi rânduri de mine erau instalate în fiecare zi și noi garduri din sârmă ghimpată adăugate. Noaptea, fasciculele luminoase ale proiectoarelor montate pe podul suspendat care traversa defileul, se vedeau chiar și din Rjukan...

Muggenthaler, șeful Gestapoului local, emisese ordine stricte de detectare a tuturor activităților radio ilegale din regiune.

— Aceste trupe de comando trebuie să fi avut ajutor la sol, îi spuse el lui Lund. Dă-le de urmă. Aceștia sunt compatrioți de-ai tăi, căpitane. Îți ordon să îi găsești.

— Da, Herr Obersführer, salută Lund ciocnindu-și călcâiele.

În munți, toate refugiile și cabanele erau verificate de către vehicule dotate cu radare pentru semnalul radio. Acesta era în

general greu de detectat, deoarece doar o transmisie activă putea fi interceptată. Iar în munți, pe distanțe lungi, era dificil să ajungi la timp în locul unde fusese depistat semnalul. Când erau prinși, infractorii erau împușcați, în cele mai multe cazuri. În sat, oamenii lui Lund verificau fiecare stradă. Orice echipament electronic suspect era confiscat fără vreo explicație. Cei bănuiți de legături cu rezistența erau arestați imediat. Doar în ultimele 24 de ore fuseseră reținuți 20 de oameni – Lund nu știa exact se va întâmpla cu ei. Probabil aveau să fie snopiți în bătaie în subsolul sediului Gestapoului și trimiși în toiul nopții în lagărul de concentrare de la Grini, unde erau duși toți evreii și suspecții. Soțiile și mamele lor aproape că dărâmau ușa sediului miliției.

— Ce s-a întâmplat cu fiul meu? Știu că a fost reținut. Unde l-ați dus?

— Nu vă pot spune, doamnă, răspundea Lund, ridicând din umeri sau aruncându-și mâinile în aer pentru a sugera că acea chestiune era mai presus de el. E peste puterile mele, spunea, deși bănuia care fusese soarta lor. Nu ar fi trebuit să se amestece în activități ilegale.

— Activități ilegale? Era doar un pescar, protestau rudele omului. Le servești pe brutele astea, Lund, îi spuneau, iar reprosul li se citea și în privire. De ce? Ți-ai pătat mâinile cu sângele lui.

De ce...? Nu avea de gând să răspundă vreodată la acea întrebare. Pentru că era singura lui cale de a ieși din acest război fără probleme și, spera el, și cu câteva coroane drept răsplată. Și poate pentru că îi făcea plăcere să îi vadă pe acești oameni umili și disperați, aceiași oameni care cândva îl crezuseră nătângul din spatele clasei, care nu va reuși să facă nimic în viață. Acum nu mai râdeau de el. Acum Lund avea putere de viață și de moarte asupra lor. Și ce mama naibii, gândi el privindu-și palmele, al cui sânge credeau ei că îi pătează mâinile?

Aflat în curtea secției de poliție, Lund suflă în fluier, iar trupele sale se grupară în formație – 22 de recruți. Nu erau tocmai darul lui Dumnezeu pentru omenire, adevărat, ci erau oameni asemenea lui, care făcuseră alegerea înțeleaptă – deși nepopulară – de a trece de partea învingătorilor. Da, unii dintre ei puteau fi numiți escroci și hoți, care ar fi înfundat pușcăria dacă nu ar fi trecut de partea naziștilor. Câțiva erau puțin mai

grei de cap, iar alții fuseseră pur și simplu prea lași pentru a se alătura Rezistenței. Și mai erau și câțiva oportuniști ca el, care puseseră același pariu.

Dar Muggenthaler avea dreptate într-o privință: nu era nicio îndoială că acești soldați britanici primiseră ajutor de la cineva din partea locului. Altfel era imposibil să fi sperat că vor ajunge la țintă, într-o țară atât de necruțătoare. Cu siguranță, cineva de-al locului le oferise informații despre obiectiv.

Ceea ce însemna că acești informatori erau încă în libertate pe undeva. În sat sau sus, în vidda. Eliminarea lor urma să fie o sarcină grea. Vidda le furniza o rețea aproape inepuizabilă de refugii și cabane – adăposturi sigure. Era nevoie de o întreagă armată pentru a acoperi toată zona.

Dar Lund știa că, într-un fel sau altul, îi va găsi. În profesia lui, se găseau întotdeauna modalități.

— Ia-ți oamenii și împărțiți-vă în două grupuri, îl instrui Lund pe Locotenentul Voss, un fermier tânăr și bucuros să facă treaba, dar cam încetișor la minte. Primul grup va însoți vehiculul care caută semnale radio. Arestați pe oricine găsiți.

— Da, domnule, spuse Voss, salutând cu mâna la frunte și ciocnindu-și călcâiele.

— Grupul doi, Sergent Karlson, verificați străzile satului. Săltați toate chipurile noi pe care le vedeți și aduceți-le la secție. Vom vedea mai târziu cine sunt.

— Da, domnule, spuse și Karlson, salutând la rândul lui.

— Și, sergent… când plecați în turele de recunoaștere, ia doi dintre oamenii tăi și mergeți în Vigne. La numărul 77.

— 77, domnule? repetă ofițerul, privindu-l fără să înțeleagă.

— Vreau să nu-l scăpați din ochi pe bărbatul care trăiește acolo. Să știm fiecare mișcare, cine vine și cine pleacă. Este bătrân, așa că nu ar trebui să aveți probleme, dar este viclean. Și ai grijă să nu te surprindă cu pușca lui.

— Mă voi ocupa eu însumi, căpitane. Care este numele scandalagiului?

— Nordstrum, îl informă Lund.

— Nordstrum? Tatăl lui Kurt Nordstrum? întrebă sergentul, căscând ochii.

— Asigură-te că bătrânul este supravegheat constant. Îmi raportezi mie direct toate sosirile și plecările.

Dacă fiul lui era în preajmă, era posibil ca cineva să îi ofere

informații bătrânului. Un țipar poate fi prins, indiferent cât de adâncă sau rece este apa.

Iar bătrânul Nordstrum reprezenta o modalitate de a pescui acest țipar alunecos.

20.

— Aceasta va fi ținta voastră, băieți, spuse Colonelul Wilson, indicând un loc pe ecranul de proiecție din sala mare de la Avainaire, transformată în cameră de consiliu.

Cei șapte recruți, inclusiv yankeul Gutterson, stăteau în fața ecranului pe care era proiectată o fotografie aeriană a centralei Norsk Hydro, pusă la dispoziție de RAF.

— Unii dintre voi poate o cunosc deja. Centrala hidroelectrică Norsk Hydro de la Vemork. Se poate să știți, de asemenea, că a fost cândva folosită în principal pentru producerea nitratului de amoniu, pentru îngrășământ. Dar de când au pus naziștii stăpânire pe ea, nu îngrășământul ne îngrijorează. Echipamentul pe care urmărim să îl eliminăm este localizat la subsolul centralei. După cum puteți vedea – lovi ușor ecranul cu indicatorul – nu va fi ușor să ajungem acolo fără să fim detectați.

Câțiva dintre recruți murmurară că știu locul, într-adevăr, și că Wilson are dreptate.

— Centrala este construită pe marginea unei stânci, pe un versant montan aproape vertical, continuă Wilson. Este atât de abrupt, încât o piatră aruncată din acest punct nu va lovi nimic în cădere, 183 m pană pe fundul văii, unde apele reci ca gheața ale râului Mann șerpuiesc prin defileu. Deasupra ei, Wilson îndreptă indicatorul în sus, versantul se înalță aproape la fel de abrupt, la peste 900 m, unde lacuri, baraje și râuri de munte aprovizionează cu apă cele 12 conducte uriașe pe care le vedeți aici și care o transportă apoi în turbinele centralei. Există doar trei modalități de ajunge pe platforma stâncoasă pe care stă centrala: prima – podul suspendat pe care îl vedeți aici, ducând pe malul opus al defileului, spre satul Rjukan, aflat la 2 km mai jos; a doua – o serie de trepte care coboară de la conducte, dar despre care am fost informați că sunt minate; a treia – o cale

ferată simplă folosită pentru transportarea echipamentului greu, care coboară până în vale. Cred că nu greșesc când spun că, dacă însuși Thor și-ar fi ales un loc pentru a construi o ascunzătoare la care să nu poată ajungă nimeni, nici că ar fi putut să facă o treabă mai bună decât ceea ce vedeți.

— Cunosc locul, spuse Nordstrum, încuviințând din cap.

— Și eu, spuse Jens. Din câte îmi amintesc, este un drum de pământ pe cealaltă parte a defileului, coborând din înaltul viddei, lângă o telecabină. Se numește Ryes Road.

— Da, era un teleferic care ducea până în vârf, adăugă Nordstrum. A fost construit pentru ca locuitorii din Rjukan să poată urca iarna pe munte pentru a beneficia de lumina soarelui.

— L-au închis naziștii, spuse Tronstad. De asemenea, este posibil ca drumul să fie minat.

— Din moment ce conductele și centrala sunt pe partea sudică a defileului, continuă Wilson, nemții presupun că orice atac va veni de aici, așa că au întărit apărarea corespunzător. Zona aceasta – arătă spre baza stâncilor – este împânzită de mine. De asemenea, au plasat baterii de mitraliere la casa vanelor, aici, și la limita superioară a conductelor. Plus tot felul de capcane de-a lungul treptelor care coboară versantul. În orice altă parte, după cum este evident, nu există altceva decât cădere liberă în defileul de dedesubt.

— După părerea noastră, acest lucru exclude orice abordare a centralei dinspre sud, spuse Tronstad pufăind din pipă și preluând cuvântul. Credem că ar trebui să porniți de aici, din partea nordică, ceea ce înseamnă că va trebui să traversați defileul și râul pe timp de noapte și să urcați din nou la nivelul centralei – 180 m, și nu este o escaladă ușoară, mai ales pe întuneric, cu arme și explozibili prinși de spatele vostru. Presupunând că se poate face…

Se opri și zâmbi.

— Ar trebui să spun *când* se va face. Centrala e păzită de 20-30 de gardieni germani, majoritatea situați într-un post de gardă, continuă Tronstad, arătând o clădire mică lângă una dintre casele vanelor. Iar podul de deasupra defileului este păzit de doi gardieni care se schimbă prin rotație la fiecare oră.

— De ce nu luăm podul cu asalt, pur și simplu, și intrăm pe acolo? propuse Joachim Ronneberg. Nu ar trebui să fie atât de

problematic să reducem la tăcere doi gardieni.

— Adevărat, fu de acord Wilson. Dar există posibilitatea ca postul de gardă să fie alertat după aceea, iar apoi s-ar declanșa o luptă totală.

— Și? Nici 20 sau 30 de inși nu ar trebui să fie o problemă prea mare, râse Jens, stârnind șoapte aprobatoare în jur.

— Sunt convins că ai dreptate, sergent, spuse Wilson încuviințând din cap. Dar am omis să-i menționez pe cei aproximativ 300 de gardieni staționați în Rjukan sau Mosvatn, la doar 1,5 km distanță.

— Păi atunci care e propunerea dumneavoastră, domnule colonel… Jens își drese glasul.

— Haideți să aruncăm o privire mai atentă țintei, bine?

Wilson îi făcu semn asistentului care opera proiectorul. Următoarea fotografie, făcută de Einar Skinnarland, era un prim-plan al clădirii principale. Structura avea 7 etaje, construite din cărămidă albă și beton.

— După cum am spus, continuă Wilson, ținta noastră este localizată la subsol. Datorită profesorului Tronstad, ne-am familiarizat cu configurația camerei și a clădirii. Există doar trei căi de a pătrunde acolo. Prima este ușa exterioară din oțel care duce la subsol, aici, arătă Wilson, care poate să fie încuiată sau nu, întrucât gardienii intră din oră în oră înăuntru. O altă cale ar fi o ușă pe partea sudică a clădirii, care duce la primul etaj. Ceea ce înseamnă că, odată intrați, vă veți deplasa până la subsol și cine știe cu ce veți da nas în nas. A treia opțiune – Wilson puse indicatorul pe un punct în partea nordică a clădirii – și nu foarte plăcută, este o conductă îngustă despre care știu doar câțiva oameni care lucrează în fabrică. Aceasta duce direct în subsol, dar, din păcate, nu este suficient de lată cât să încapă mai mult de o singură persoană odată – iar timpul este esențial. Dacă toate celelalte opțiuni pică, putem oricând să aruncăm în aer ușa exterioară a subsolului, dar zgomotul îi va alerta cu siguranță pe cei staționați în postul de gardă.

— În subsol, spuse Tronstad mergând lângă ecran, sunt 18 procesoare electrolitice de concentrație ridicată. Care arată astfel…

Pe ecran apăru o fotografie cu rânduri de rezervoare cilindrice de aproximativ 1,5 m, cu o rețea de tuburi, furtunuri și cadrane ieșind din ele.

— Câtă vreme nu vom fi nevoiți să explicăm ce sunt astea, sunt sigur că nu va fi greu să le distrugem, zâmbi Olf Pedersen.

— În cazul acesta, vă rog să le spuneți pur și simplu celule de mare concentrație, zise Tronstad râzând. În următoarele câteva săptămâni, îndrăznesc să spun că veți cunoaște lucrurile astea pe de rost. Și cum să le neutralizați. În plus, recipientele de stocare a produsului finit sunt și ele ținute aici. Aceste canistre trebuie distruse cu orice preț, la fel și echipamentul. Oricât de critică ar fi misiunea asta, să spunem doar că pălește în comparație cu daunele care s-ar produce dacă aceste canistre ar ajunge vreodată în Germania.

Sabotorii încuviințară sobri din cap.

— Asta este tot pentru moment, spuse Wilson. În următoarele săptămâni vă vom ajusta antrenamentul astfel încât să se plieze perfect pe ceea ce vă cerem să faceți. Întrebări?

Nimeni nu spuse nimic la început, dar după câteva clipe Nordstrum ridică mâna.

— Doar una. Ce conțin aceste canistre sau acele „celule de mare concentrație” De ce sunt atât de periculoase? De ce și-au pierdut viața pentru ele atât de mulți oameni?

Wilson îl privi pe Tronstad. Savantul încuviință din cap și trase aer în piept.

— Ceva de care probabil nu ați auzit niciodată. Se numește oxid de deuteriu.

— Aveți dreptate! spuse Jens, provocând râsul tuturor.

— I se mai spune și „apă grea”, spuse Tronstad.

— Apă grea? râse Pedersen. Presupun că vă referiți la bere?

Acum întreg grupul izbucni în râs. Chiar și Tronstad, care trase din pipă cu un zâmbet amuzat.

— Nu, mă tem că nu seamănă deloc cu berea, spuse el, zâmbetul stingându-i-se.

În ochii lui se vedea că e o chestiune de maximă seriozitate.

— Bine, apă grea, profesore, insistă Pedersen. Dacă nu este ca berea și e atât de periculoasă, ce face, mai exact?

Tronstad îi aruncă o privire lui Wilson și trase din pipă. Tăcerea era greoaie. Apoi colonelul își frecă mâinile și spuse:

— Mă tem că doar atât suntem pregătiți să discutăm momentan. Veți pleca spre sud în aproximativ o săptămână, apoi va începe adevăratul antrenament. Dacă asta este tot, vă spunem baftă.

21.

Numiră operațiunea Gunnerside, după sătucul din Țara Galilor unde Maiorul Gubbins mersese în toamnă să vâneze potârnichi [„grouse” – numele avangardei din vidda]. Echipa era compusă din Nordstrum și Jens, Joachim Ronneberg, care fu desemnat lider, Olf Pedersen, Hans Strohaug, Birger Stromsheim, care știa mai multe despre explozibili decât oricare dintre ei, și Eric Gutterson, americanul de la Vânătorii de Munte.

Se antrenară intens vreme de încă o lună. Două săptămâni în Scoția la STS 17, concentrându-se pe sabotajul industrial, asamblarea și aprinderea rapidă a explozibilului, până când toate acestea deveniră o rutină pentru ei. Apoi se mutară mai la sud, la STS 16, în apropiere de Cambridge, la o bază intermediară pentru agenții care erau trimiși în Europa. Acolo studiară cea mai recentă schiță a uzinei și împrejurimile ei, după fotografiile aeriene realizate de misiunile de recunoaștere și Jomar Brun, fostul inginer-șef de la Norsk Hydro, care dezertase recent.

Li se prezentară riscurile cu care urmau să se confrunte, iar Tronstad și Wilson fură sinceri cu ei în privința sorții echipei Freshman, spunându-le că, dacă vor fi prinși, vor avea probabil un sfârșit asemănător. Exersară demolarea procesoarelor de la Vemork pe o serie de modele identice, special construite. În curând, știau fiecare milimetru din interiorul uzinei – nu doar configurația și apărările, ci și fiecare scară, fiecare debara.

Tot ce îi mai reținea acum era vremea. Furtunile erau neobosite în Norvegia și foarte greu de prezis. Dar cu cât trecea timpul mai mult, cu atât mai temeinic își continuau naziștii producția de apă grea, și cu atât mai greu îi era echipei Grouse să reziste în vidda, nevoită să fie mereu cu un pas înaintea germanilor, să se mute dintr-un refugiu în altul în sălbăticia înghețată și să supraviețuiască cu Dumnezeu știe ce drept hrană.

Simulările deveniră din ce în ce mai intense: parașutări pe timp de noapte în munți, traversarea distanței cu echipament de 35 kg în spate, cățărarea și coborârea în rapel pe stânci în întuneric. Infiltrarea în obiectiv, plasarea materialului explozibil – pentru toate, viteza era esențială. Treaba trebuia făcută rapid,

astfel încât să intre și să iasă în 15 minute. Ruta lor fu trasată în cel mai mic detaliu: urmau să aterizeze în munți, să se întâlnească cu echipa Grouse la lacul Maure, să pornească spre obiectiv, să coboare în rapel stânca dinspre cătunul Vaer, apoi să traverseze râul Mann, scăzut acum și blocat pe alocuri de gheață, și să urmeze calea ferată în sus, până la Norsk Hydro. Odată ce misiunea era îndeplinită, planul era să plece pe aceeași rută, dacă era posibil, întorcându-se în vidda și schiind până în Suedia.

Nordstrum fu numit liderul echipei de demolare, responsabilă cu explozibilul. Echipa era formată din patru oameni, care urmau să intre în clădire. Ceilalți, sub conducerea lui Poulsson, aveau să le ofere acoperire la exterior și să lupte cu inamicul, în caz că va fi nevoie. Ce conta cel mai mult – iar acest lucru li se repetase la nesfârșit – era ca rezervele de lichid misterios stocat în canistre din metal, „suc”, cum îl numeau ei, să fie distruse.

•

Spre sfârșitul pregătirii, Nordstrum îl găsi pe Tronstad în biroul improvizat de la STS 17. Era 13 ianuarie – mai erau doar două zile până la plecare.

— Apa asta grea…, spuse el după ce intră și se așeză vizavi de masa de scris a savantului. Ne-a costat deja multe vieți. Ce este, mai exact, profesore?

Tronstad își împinse scaunul în spate și își frecă mustața, gândindu-se cum să răspundă. Simțea că poate să aibă încredere în compatriotul său.

— Ai auzit vreodată de divizarea atomului, Kurt?

— Cândva… Despre asta este vorba? Despre atom?

— Este multă știință la mijloc.

Dintr-o servietă de sub birou, Tronstad scoase un dosar negru, pe care scria cu litere mari: STRICT SECRET. DOAR ÎN ATENȚIA COMANDAMENTULUI MILITAR ALIAT.

I-l întinse lui Nordstrum.

— Îți promit că nu vei înțelege prea multe din el, chiar și inginer fiind. E doar o serie nesfârșită de ecuații complexe. Să spunem doar că, dacă nemții ajung primii la rezultat, acest lucru va duce la cel mai grav deznodământ posibil. Ca să nu mai spunem că vor câștiga războiul.

— Și noi încercăm același lucru? întrebă Nordstrum, răsfoind raportul.

Pagini întregi cu formule și teorii. U-235. U-238. Ridică privirea.

— Și noi încercăm să divizăm atomul?

Tronstad își scutură pipa. Probabil era o întrebare la care nu ar trebui să răspundă, Nordstrum își dădea seama de acest lucru, dar savantul încuviință încet din cap.

— Desigur.

— Și dacă reușim noi primii…?

— Atunci noi vom câștiga războiul, răspunse Tronstad, zâmbind și ridicând din umeri.

— Înțeleg, spuse Nordstrum ridicându-se în picioare. Pare un efort foarte mare din partea tuturor pentru ceva atât de mărunt, zâmbi el.

— *Aye*, așa este.

Tronstad puse dosarul negru înapoi în servietă și o încuie. Acum nu mai trebuia decât să aștepte ca vremea să se însenineze.

•

Cerul asupra Mării Nordului rămase plumburiu în iarna aceea. Data de 15 ianuarie veni și trecu, apoi veni și februarie. În tot acest timp, producția de apă grea continua la Vemork, iar avangarda Grouse, atât de esențială îndeplinirii operațiunii Gunnerside, stătea ghemuită în sălbăticia înghețată, fără provizii.

Într-o zi, fură chemați cu toții într-o sală de consiliu.

— Am ajuns la ultima parte a antrenamentului vostru, spuse Colonelul Wilson, sprijinindu-se de marginea mesei. În acest moment, știți cu toții ce aveți de făcut, dar ar fi mai bine să fim sinceri. Nemții au o politică strictă când vine vorba de sabotori, în uniformă sau nu. Și nu este una drăguță, așa că fiecare dintre voi vă primi asta.

Unul dintre locotenenții săi împărți în jur niște recipiente mici, transparente, conținând două pastile albastre. Toată lumea le privi lung, știind exact ce sunt, fără să primească o confirmare orală. Pentru Nordstrum, capsulele păreau inofensive, ca cele pe care le-ai lua pentru a scăpa de durerea de cap după o beție. Văzându-le, își aminti încă o dată cât de importantă era misiunea lor.

— Trebuie să presupuneți că, odată ce veți fi capturați, veți fi executați, spuse Tronstad, privindu-l pe fiecare în parte. Dar nu

înainte ca ei să încerce să extragă informații de la voi. Ceea ce, vă promit, nu va fi deloc distractiv. Mi s-a spus că aceste capsule nu provoacă durere. Dar nu vă bazați prea mult pe ce spun eu, n-am avut plăcerea să le încerc.

Câțiva chicotiră, privind lung pastilele.

— Și că sunt rapide. Ca și cum s-ar stinge brusc lumina, spuse Wilson, pocnind din degete.

— Rapide ca un neamț pișându-se într-o furtună norvegiană, strigă Jens, iar un hohot de râs izbucni în încăpere.

— Da, spuse Wilson stăpânindu-și zâmbetul, atât de rapide. Oricum, ultimul lucru pe care vreți să îl faceți – și știu că sunteți de acord – este să vă trădați colegii la interogatoriu.

— Nu trebuie să vă faceți griji în această privință, spuse Ronneberg. Poate în afară de Jens. Nu poți să-l faci să-i tacă fleanca nici măcar când doarme.

— Da, va fi o ușurare să-i pună cineva un căuș la gură, zise Nordstrum. Umblu cu el de doi ani.

— Bine, bine, poate că vorbesc cam mult, spuse Jens. Dar să îmi trădez prietenii… mai bine mor.

Privi în jur și toți ceilalți îl susținură cu un „*Aye*!”

— Acum dați-le înapoi, dacă nu vă supărați, spuse colonelul. Nu vrem să le confunde cineva cu o aspirină înainte să plecați, dacă ați băut prea mult.

Urmară alte câteva râsete voioase, apoi toți își reluară locurile după ce înapoiară capsulele.

— În curând vom începe pregătirile de plecare, zise colonelul. Mi s-a spus că vremea stă să se schimbe. Știu că aveți o greutate imensă pe umeri, băieți, dar știu că sunteți capabili să îndepliniți misiunea. Acum avem nevoie doar ca norii să se risipească puțin.

22.

15 februarie

Comunicat al Departamentului de Operațiuni, Institutul de Meteorologie din Sussex. Către SOE. STS 61:

Ultimele previziuni meteorologice pentru estul Mării Nordului și sudul Norvegiei pentru nopțile de 16 și 17 februarie:
Se previzionează o deschidere în pătura de nori. Luna va fi în ultimul pătrar, în creștere. Vizibilitate ridicată anticipată doar pentru această scurtă fereastră. Vânturi joase. Zilele următoare au un nivel mai ridicat de imprevizibilitate. Se formează front atmosferic în Atlanticul de Nord.

— Poftim, îi spuse Wilson adjunctului său, Comandantul Welsh. Avem data. 16 februarie.

— Mâine-noapte, atunci, spuse Welsh, încuviințând din cap. Îi voi spune lui Ronneberg să îi pregătească.

— Nu, lasă-i să se relaxeze în seara asta. Le vom spune mâine-dimineață. Dar informează-l pe Colonelul Maxwell – comandorul RAF de la bază. Spune-i să își pregătească echipajul.

— Da, domnule, spuse Welsh, dând să plece.

— Și, comandante…

Welsh se întoarse spre Wilson.

— Anunță avangarda Grouse de la sol să încălzească aparatul Eureka. Vor avea musafiri.

23.

În dimineața plecării, Nordstrum se trezi într-o agitație generală la bază. Merse la fereastră și privi afară. Pe pistă era un Halifax care își tura elicele. Echipajul de întreținere îl punea la punct. Într-unul dintre hangare erau asamblate și sigilate containere din metal.

— Se petrece ceva, spuse Nordstrum.

Birger Stromsheim veni și el nerăbdător lângă fereastră.

— Dumnezeule, Kurt, cred că plecăm.

Înainte de micul dejun, Ronneberg îi adună pe ceilalți membri ai echipei și îi puse la curent.

— Băieți, colonelul tocmai m-a informat. Plecăm la noapte.

— La noapte dormim în Norvegia, spuse Hans Strohaug,

sărind din pat.

— La noapte! Ce zici de asta, yankeule? spuse Nordstrum bătându-l pe spate pe Gutterson. O să poți în sfârșit să folosești norvegiana aia pe care ai tot exersat-o.

— *Jeg ur klar,* spuse rânjind americanul. Sunt pregătit.

— *Jeg er klar,* îl corectă Nordstrum. Dar cine stă să-ți țină socoteala?

Aveau suficientă treabă de făcut în ziua aceea cât să le țină emoțiile sub control și gândurile ocupate.

Își pregătiră echipamentul de schi și își distribuiră greutatea în mod egal în rucsacuri: mâncare, șosete de rezervă și mănuși, arzătoare, material explozibil, mitraliere Thompson și grenade de mână. Și două capsule sinucigașe. Fiecare rucsac cântărea peste 30 kg. Plecarea era stabilită pentru ora 21:00, din câte auziseră, ceea ce însemna că urmau să ajungă pe continent dimineața devreme. Aterizarea era programată la Bjornesfjord, în apropiere de lacul Maure, unde urmau să se întâlnească cu echipa Grouse, care era în apropiere și care fusese informată de sosirea lor. În sfârșit, urmau să își revadă compatrioții.

După prânz, Ronneberg le spuse că Wilson și Tronstad vor să îi vadă pe toți.

În sala de conferințe în care piloții bombardierelor RAF primiseră instrucțiunile finale înaintea zborului, Tronstad, purtând un pulover greoi din lână, cu nelipsita pipă în mână, puse piciorul pe un taburet și le spuse:

— Băieți, știți deja că nemții nu vă vor lua prizonieri. Pentru cei care au încercat înaintea voastră și acum sunt morți, vă sfătuiesc să faceți din această operațiune un succes. Habar nu aveți cât de importantă este această misiune, doar că ceea ce veți face va dăinui în istoria Norvegiei pentru totdeauna.

Trecu pe la fiecare și le strânse mâinile, iar recruții avură sentimentul că fac patriei lor cel mai mare serviciu. În timp ce ieșeau din încăpere, totul fiind pregătit de plecare, Tronstad merse la Nordstrum și îl prinse de braț.

— Kurt, poți să mai rămâi un minut?

Nordstrum simți un fior de neliniște străpungându-l, dar încuviință din cap.

— Desigur.

După plecarea celorlalți, Tronstad și Wilson rămaseră amândoi în sală. La birou era un scaun liber, iar Tronstad îi făcu

semn lui Nordstrum să ia loc.

— Dacă nu vă deranjează…, spuse Kurt, rămânând în picioare.

— Sigur, locotenente, spuse colonelul frecându-și mâinile. Voiam doar să ne asigurăm că, în calitate de lider al echipei pirotehnice, înțelegi pe deplin că ținta misiunii o reprezintă rezervele de lichid stocate la subsolul uzinei. Trebuie distruse cu orice preț. Chiar dacă sunteți înconjurați; chiar și cu prețul unor pierderi uriașe de vieți omenești.

— Cu toții înțelegem acest lucru, domnule, spuse Nordstrum privindu-l în ochii. Și asta vom face.

— Bun, spuse Tronstad zâmbind ușor trist, parcă prins în flagrant. Presupun că pare puțin cam târziu acum…

În mod evident, era și altceva care nu le dădea pace.

— Ar mai fi ceva…, spuse Tronstad așezându-se vizavi de Nordstrum, sprijinit de marginea biroului. Știm cu toți cât de mult îți dorești să te întorci acolo, Kurt.

— Da, domnule maior, spuse Nordstrum încuviințând din cap. Este valabil pentru toți cei din echipă.

— Probabil că tu te simți ca acasă în munții din jurul Rjukanului, la fel ca ceilalți. Știi cum să rămâi ascuns și să supraviețuiești pe muchie de cuțit, în caz că ar interveni ceva.

— Ceva, domnule…?

— Da, locotenente, spuse colonelul, ridicându-se în picioare. Am vrea să îți cerem ceva – desigur, este la latitudinea ta dacă accepți sau nu. Putem oricând să apelăm la altcineva.

— Și ce anume?

— Avem câteva chestiuni care ar trebui rezolvate acolo, dacă totul decurge conform planului. După operațiune. Singurul dezavantaj…

Colonelul își drese glasul și îl privi în ochi pe Nordstrum, apoi continuă fără ocolișuri:

— … este că rezolvarea lor te poate pune într-un oarecare pericol.

Nordstrum aruncă o privire scaunului gol, iar colonelul așteptă. De data aceasta, Kurt se așeză.

— Spuneți-mi de ce anume aveți nevoie.

24.

În noaptea în care Halifax-ul lor decolă, în Scoția ploua cu găleata. Nu foarte încurajator pentru o misiune care necesita o lună limpede și luminoasă, care să le asigure o aterizare reușită în Norvegia.

Cei șapte membri ai misiunii Gunnerside se lipiră de fuzelaj, echipați cu costumele albe de camuflaj și parașutele prinse strâns de spate. Aveau cu ei și 12 containere sigilate cu provizii.

Bombardierul decolă. Nimeni nu părea agitat sau îngrijorat. Recapitulaseră de atâtea ori ce aveau de făcut, că întreg planul le curgea prin vene. Cunoșteau toate aspectele care depindeau de ei. În plus, mergeau acasă.

De pe pistă, Wilson și adjunctul său, Welsh, priviră bombardierul ridicându-se și dispărând în pătura joasă de nori. Cei doi schimbară priviri pline de speranță.

— E cam multă umezeală, domnule, spuse comandantul.

— A naibii de multă, spuse Wilson, încuviințând din cap. Să sperăm că acolo nu este la fel.

Leif Tronstad tocmai le scria o scrisoare soției și copiilor să-i din Trondheim. Când auzi bombardierul decolând, puse jos stiloul.

— În numele regelui, șopti el, închizând ochii pentru o clipă. Și al omenirii.

Luă din nou stiloul, dar îi fu greu să continue scrisoarea.

Pentru bărbații din echipa Gunnerside, drumul fu lung și cu turbulențe deasupra Mării Nordului. Timp de patru ore, cei șapte rămaseră înghesuiți într-un spațiu mic, pe scaune improvizate. La fiecare turbulență sau gol de aer, schimbau priviri nerăbdătoare. *Cât o mai fi*? Din fericire, vântul se domoli când ajunseră pe coasta Norvegiei; și ceea ce era cel mai încurajator, apărarea antiaeriană germană era tăcută.

— Băieți, priviți!

Cu un zâmbet optimist, Jens arătă prin ferestruica ovală – luna. Era luminoasă și plină, exact cum speraseră să fie. De la o noapte încărcată de nori și ploaie în nordul Angliei, ajunseseră acasă la un cer senin, luminat de lună.

Copilotul se întoarse spre ei, spunând:

— Suntem deasupra Norvegiei, băieți. Bine ați venit acasă.

Toată lumea la posturi.

Zece minute până la parașutare.

Asistentul se ridică de pe locul său, desprinzându-și centura.

— E timpul să ne pregătim, domnilor.

Se aplecă și deschise trapa special concepută pentru salturi, dezvăluind, în lumina lunii, piscurile înghețate ale munților și văile nesfârșite acoperite de zăpadă. Priveliștea îi făcu pe toți să zâmbească. Unul câte unul, se ridicară de pe locurile lor și își atașară corzile necesare saltului.

— Coborâm la 240 m, anunță pilotul.

Ronneberg fu primul și merse pe marginea trapei. Tot ce trebuia să facă era să sară prin spațiul deschis. O coardă de 5-6 m și forța vântului urmau să facă restul de îndată ce sărea din avion. Dura doar 2-3 secunde ca parașuta să se deschidă – la 240 m, parașutistul nu voia să fie ținut prea mult timp în suspans.

— Ne vedem la sol, spuse Ronneberg, privindu-și colegii pentru o ultimă oară și făcându-le cu ochiul.

Apoi, trăgând o dată de coardă, se postă la marginea trapei. Becul verde se aprinse, iar instructorul îl bătu pe umăr.

— Acum!

Strigând „Pentru Norvegia!”, Ronneberg se aplecă, sări și dispăru în întuneric.

— Următorul, repede! spuse instructorul, chemându-l pe Stromsheim.

La 60 de metri pe secundă, chiar și o ezitare de o clipă putea însemna o deviere bună la sol. Ca să nu mai vorbim de pericolul reliefului imprevizibil al viddei.

Cu un chiuit, Stromsheim îl urmă pe Ronneberg. Apoi Strohaug, urmat de Olf Pedersen. Amândoi le făcură cu mâna celorlalți și săriră rapid din avion. Următorul era yankeul.

— Nici măcar nu știu cum m-am îmbrăcat în costumul ăsta afurisit, spuse el rânjind, apoi își trase masca din lână peste față și dispăru.

Următorul era Jens. Nordstrum știa că, dintre toate antrenamentele, saltul cu parașuta nu era deloc partea lui preferată. Stând pe marginea trapei pentru câteva secunde, Jens avu impresia că i se întoarce stomacul pe dos.

— Cred că am uitat lumina aprinsă în baraca de la bază, spuse el, întorcându-se spre Nordstrum.

— Te vor ierta. Ne vedem la sol.

— Repede, afară cu tine! spuse instructorul împingându-l, iar Jens dispăru țipând. Tu ești ultimul, îi spuse apoi lui Nordstrum. Dumnezeu să fie cu voi, orice ați face.

— Mulțumim, spuse Kurt. Să nu uitați pachetele cu provizii.

— Vor urma și ele, zise bărbatul și îl împinse ușor spre marginea trapei.

Nordstrum își trase masca și sări.

Brusc, aerul deveni rece, iar el fu aruncat în lateral după ce sări din avion. Coarda se întinse la maximum, smucindu-l. Deasupra lui, parașuta se deschise cu un șuierat puternic, iar Kurt trase de curele. Sub el, văzu alte 6 parașute albe luminate de lună, toate părând să coboare cu încetinitorul. Deasupra lui, unul câte unul, containerele conținând proviziile începură să fie lansate, până când toate 12 porniră spre sol, parașutele lor deschizându-se automat. Era o priveliște minunată, Kurt nu se putu abține să nu observe. 19 parașute albe luminate de luna plină, reflectându-se în luciul zăpezii.

Zăpadă norvegiană!

Treptat, ajunseră cu toții la sol. Nordstrum ateriză ultimul, iar vântul îl izbi violent de stratul de zăpadă. Unul câte unul, containerele cu provizii se împrăștiară în jur, aterizând cu bufnituri puternice, rafalele de vânt smucindu-le parașutele. Dacă oricare dintre containere ar fi lovit un om în cădere, l-ar fi putut lăsa inconștient. Pentru o clipă, Nordstrum rămase întins în zăpada moale și rece, trecându-și mâinile prin ea – era atât de bine să fii din nou acasă. Dar era important ca toți să se extragă din curelele parașutelor cât mai rapid. O pală puternică de vânt te putea smuci și târî fără să poți face nimic, aruncându-te în cine știe ce prăpastie. Kurt se ridică și își desprinse curelele.

Vestea bună era că vremea ținuse cu ei.

Apoi auzi un scâncet – era Jens, care aterizase chiar înaintea sa. Prietenul lui se lupta să scape de parașută, fiind luat pe sus de vânt și târât ca o marionetă prin zăpadă. Dacă o rafală puternică îl ducea în direcția greșită, nu aveai de unde să știi unde va sfârși. Poate prin jur erau stânci sau, cine știe, crevase; Jens s-ar putea alege cu multe oase rupte… sau mai rău.

— Jens! strigă Nordstrum, alergând grăbit prin zăpadă, venind în ajutorul prietenului său. Dă-mi mâna!

Jens încerca să se elibereze cu disperare din curelele parașutei, înfigându-și picioarele în zăpadă în tentativa de a nu fi luat de vânt.

— Nu pot.

— Dă-mi mâna! spuse Nordstrum, întinzând brațul din nou spre el. Te țin eu.

Dar costumele erau alunecoase, iar Jens se tot rostogolea.

— Jens, prinde-te de mine!

În cele din urmă, Jens se agăță de brațul lui. Își înfipse ghetele în gheață și se opri din alunecat. Reuși să se elibereze de parașută, care fu luată de o altă rafală de vânt și purtată prin aer asemenea unui fulg.

— Dumnezeule…, spuse Jens oftând. Mersi…

Urmări parașuta cu privirea, pentru a vedea unde sfârșește – dincolo de marginea unei creste, într-o prăpastie de 15 m adâncime, presărată cu stânci și bolovani acoperiți de zăpadă.

— N-a fost tocmai ca la carte, nu-i așa? spuse el, uitându-se la Nordstrum și dând din cap.

— Nu ca la cartea mea, răspunse Kurt zâmbind, atât cât se putea citi în privirea lui deasupra măștii de lână.

Treptat, echipa se reuni pe creasta pe care aterizaseră.

— Vreo problemă? întrebă Ronneberg în timp ce Jens și Nordstrum li se alăturară celorlalți.

— Niciuna la mine, spuse Nordstrum.

— Nici la mine, spuse Jens, scuturându-și zăpada de pe ghete.

— Aveți idee unde suntem? întrebă Ronneberg.

Nordstrum privi în jur. Nu cunoștea locul. Era toiul nopții, iar depunerile masive de zăpadă puteau schimba peisajul de la o furtună la alta.

— Sper că undeva aproape de Bjornesfjord. Dar nu îmi pare familiar locul.

— Ar fi bine să fie Bjornesfjord. În regulă, trupă, spuse Ronneberg, bătând din palmele protejate de mănuși. Să ne adunăm tot echipamentul și să ne găsim tovarășii.

Se răspândiră pe creastă, localizând cât de multe containere putură. Majoritatea erau împrăștiate prin zăpadă. Le adunară laolaltă – destul de greu fără schiuri, întrucât unele dintre ele aterizaseră destul de departe de ei.

Ronneberg le numără.

— Rahat, sunt doar 11.

Spre disperarea lor, descoperiră că unul fusese târât mult mai departe de rafalele puternice și se rostogolise într-o crevasă adâncă, rămânând blocat la aproximativ 5 în înăuntrul ei.

— Asta o să fie o problemă, oftă Ronneberg, privind peste marginea crevasei.

Containerele cântăreau mai bine de 35 kg, o greutate enormă de ridicat fără un loc sigur pe care să îți sprijini picioarele.

— Ce conține? întrebă el.

Însemnele de pe container nu erau vizibile; era imposibil să îți dai seama ce este înăuntru, astfel că nu își puteau asuma riscul de a-l lăsa în urmă.

— Unul dintre noi trebuie să coboare acolo, spuse Ronneberg, îngenunchind pe marginea crevasei, evaluând pericolul.

Orice om familiar cu munții știa că aceste crevase se pot prăbuși dacă faci un pas greșit.

— Cobor eu, se oferi Nordstrum, gândindu-se că este, probabil, cel mai puternic din grup. Să găsim o frânghie, apoi cobor și-l scoatem de acolo.

— Nu, eu ar trebui să cobor, spuse americanul Gutterson, ridicând mâna. Eu sunt cel mai puternic cățărător. Pot să îl deblochez de acolo. Cu puțin noroc, îl putem trage de corzi în sus.

La urma urmei, corzile parașutei rezistaseră la căderea din avion.

Nordstrum încuviință din cap spre Ronneberg, ridicând din umeri.

— Merită încercat.

— Bine, yankeule, treci la treabă, spuse Ronneberg, ridicându-se în picioare. Olf și Jens, începeți să despachetați și localizați schiurile. Hans..., spuse apoi, arătându-i lui Strohaug un dâmb din apropiere. Încearcă să urci pe creasta aia și vezi dacă îți poți da seama unde suntem.

— *Aye*, spuseră la unison, punându-se în mișcare.

Nordstrum, Ronneberg și americanul îngenuncheară, uitându-se înăuntrul crevasei. Din fericire, pereții crăpăturii păreau stabili, cu o deschizătură de aproximativ 1,5 m, care se îngusta apoi pe măsură ce se adâncea. Containerul era înclinat într-o parte. Pe pereți se zăreau mici lespezi din stâncă sau gheață, care îi puteau susține picioarele lui Gutterson.

Americanul se aplecă și începu să se strecoare în crevasă,

susținându-și greutatea cu câte o mână pe fiecare perete, coborând cu dexteritate, ghetele lui căutând și testând fermitatea punctelor de susținere pe care le găsea. Era un alpinist experimentat, așa că într-un minut ajunse lângă container.

— Am ajuns, strigă el, ridicând privirea.

— Bine lucrat, strigă Ronneberg.

Apoi, susținându-și greutatea pe gheață și împingându-și spatele în peretele încremenit, cu un geamăt, Gutterson smuci containerul din locul unde se blocase.

— Cred că s-a deblocat!

Pentru a face acest lucru, era nevoie de foarte multă putere. Yankeul își sprijini umărul de container și, gemând din nou, începu să și-l ridice în spate, în tot acest timp asigurându-se că suportul picioarelor va rezista. Nordstrum se strecură și el câțiva metri înăuntrul crevasei și prinse corzile parașutei, care încă erau atașate de recipient. Apoi, el și Ronneberg îl traseră restul distanței sperând că acele corzi vor rezista, în timp ce Gutterson rămase sub el. Dacă afurisitul acela de container scăpa din corzi, avea să se prăbușească direct peste american.

Când recipientul cu provizii se apropie de suprafață, Ronneberg îngenunche, apoi, împreună cu Nordstrum, îl împinse peste margine în zăpadă.

— Bună treabă, băieți! spuse Ronneberg și îi întinse mâna lui Nordstrum, ajutându-l să urce înapoi.

— Cum e acolo jos, yankeule? îi strigă Nordstrum lui Gutterson. Putem să te lăsăm aici și să ne întoarcem după tine la sfârșitul misiunii.

— Mersi, dar cred că o să vin cu voi, dacă nu vă deranjează, spuse el, apoi își croi drum afară din crevasă cu aceeași ușurință cu care coborâse.

Nordstrum îl trase pe ultima porțiune, apoi rămaseră pe loc, gâfâind, încercând să își recapete răsuflarea.

— Explozibil, spuse Ronneberg, citind ștampila de pe container. Nu ne-ar fi ajutat prea mult dacă l-am fi lăsat aici.

— Acum tot ce trebuie să facem este să îl cărăm înapoi lângă celelalte, spuse Nordstrum, ridicându-se în picioare și luând în mâini una dintre corzi.

Ronneberg o luă pe cealaltă. Aveau de parcurs vreo 200 m și le-ar fi fost mult mai simplu pe schiuri.

— Deci, aveți zăpadă ca asta acasă în Colorado? îl întrebă Nordstrum pe Gutterson în timp ce târau containerul prin troienele adânci, totul în jurul lor fiind o pătură albă.

— Nu, răspunse americanul, luând și el o coardă agățată de capătul containerului. Mai adâncă.

— Mai adâncă...?

Nordstrum și Ronneberg se priviră zâmbind sincer, apoi râseră.

— Mai așteaptă puțin, spuse Kurt, privindu-l pe Gutterson cu un rânjet viclean.

25.

Despachetară containerele și își scoaseră schiurile, apoi îngropară în zăpadă lucrurile de care nu aveau imediată nevoie, marcând locurile cu țăruși pentru a le găsi mai târziu. Făcură totul într-o cursă contra cronometru, îngrijorați de apropierea răsăritului și de avioanele de recunoaștere germane care i-ar fi putut zări.

Apoi, dându-și cu presupusul cu privire la localizare – aproape de Bjornesfjord, cum spusese Nordstrum – hotărâră să pornească spre vest, spre lacul Maure, aflat la o distanță de 10 km. Ultima transmisie radio a avangardei Grouse dăduse lacul drept locație a cabanei lor.

Zăpada era tasată și înghețată, iar ei scoaseră un timp excelent pe schiuri, bucurându-se să fie din nou pe zăpadă norvegiană, nu în munții Scoției. Deasupra lor se înălță soarele, iar zorile aduseră cu ele un semn bun: cerul era senin.

— Și unde este vremea aia temută a voastră, despre care am auzit atât de multe lucruri? întrebă arogant yankeul.

— Numără până la 10, îl avertiză Jens. Se va schimba.

— Unu, doi, trei..., începu Gutterson, schiind înaintea lor.

— Nu provoca zeii, yankeule, îl avertiză Strohaug. Ai să regreți.

Schiară aproximativ două ore – sarcină dificilă cu o greutate de 30 kg în spate. Dar în curând, în minte le încolți bănuiala că își estimaseră greșit locația. Nordstrum își dădu seama că nu erau nici măcar aproape de Bjornesfjord – lacul ar fi trebuit să se

zărească până acum. Se opriră, mestecând păstramă uscată și încercând să își determine locația.

— Dacă nu suntem în Bjornesfjord, atunci unde? întrebă Ronneberg. Skrykken?

— Skrykken? Să sperăm că nu. Ar fi o distanță de aproximativ 30 km, spuse descurajat Nordstrum. Și priviți acolo, adăugă apoi arătând spre est.

Munții care în urmă cu doar câteva momente erau luminați de razele soarelui erau acum acoperiți de nori. Cu repeziciunea unei furtuni pe mare, pornind din neant, cerul se întunecă, iar vântul se înteți.

— Ei bine, se pare că ți se va îndeplini dorința, yankeule, bombăni Ronneberg. Încheiați-vă până în gât.

Vântul păru să aducă norii și mai aproape, iar ei simțiră temperatura scăzând într-o secundă. Nu încăpea niciun dubiu, se apropia furtuna. Se aflau la kilometri întregi de orice adăpost cunoscut de ei, iar aceste furtuni puteau dura o oră sau câteva zile. Nu știai niciodată cât vor ține sau cât de puternice vor fi.

— Încotro? îl întrebă Ronneberg pe Nordstrum, punându-și încrederea în el.

De un lucru erau convinși, și anume că nu puteau rămâne aici, unde ar fi la mila naturii. Kurt verifică direcția vântului.

— Nu știu mai multe decât tine, spuse el. Zic să continuăm spre est.

— În mijlocul furtunii? întrebă Pedersen.

Vântul începuse acum să șuiere, dându-i gluga de pe cap lui Gutterson, iar zăpada începu să se învolbureze.

— N-o să reușim să o depășim, spuse Nordstrum, legându-și mai strâns gluga. Încheie-te bine, yankeule, zise apoi întorcându-se spre Gutterson. Vom vedea pe viu dacă te-ai născut să fii un om al muntelui.

În câteva minute, li se spulberă orice speranță că ar fi doar o furtună trecătoare. Vântul se înteți, transformându-se în rafale înghețate, vuind precum sirenele; zăpada înghețată, învolburată asemenea nisipului în deșert, le înțepa ochii și li se aduna în jurul schiurilor, îngreunând fiecare pas, la fel și rucsacurile pe care le cărau în spate.

Vizibilitatea deveni 0.

— Trage-ți masca pe față, îi strigă Nordstrum lui Gutterson prin vuietul vântului.

Măștile lor aveau doar o fantă îngustă în dreptul ochilor, dar oricum tot ce puteau vedea acum era o mare nesfârșită de alb. Pe măsură ce temperatura scădea, vântul le arunca săgeți de zăpadă în față, făcându-i să închidă ochii, orbindu-i.

Singurul avantaj al unei asemenea furtuni, deși unul foarte mic, era că pătura de zăpadă spulberată avea să le acopere pașii și să împiedice persoanele nepotrivite să le ia urma, în caz că prezența lor aici ar fi fost descoperită.

Înaintau cu greu, aplecându-se pentru a înfrunta rafalele de vânt. În câteva minute, toți fură acoperiți de zăpadă.

Trecu o oră în acest ritm lent și nimic familiar nu apăru la orizont. Apoi două ore. Reușiseră să parcurgă doar un kilometru. Înaintarea deveni aproape imposibilă, iar Nordstrum își dădu seama că se rătăciseră complet. Și mai rău, știa că vor fi nevoiți să sape un adăpost undeva în versant, cu toată furia naturii vuind în jurul lor. Deveni evident că aceasta era o furtună strașnică, genul de furtună în care nici măcar oamenii experimentați nu pot rezista foarte mult. Dar chiar și găsirea unui loc mai adăpostit din calea vijeliei era aproape imposibilă cu vântul tăios care îi biciuia și cu zăpada atât de deasă, încât abia îți puteai vedea mâna înaintea feței.

— Haideți, trebuie să continuăm, îi îndemnă Ronneberg, dar ochii lui îi întâlniră pe ai lui Nordstrum, trădându-și îngrijorarea.

Kurt înțelese imediat mesajul: *Ne așteaptă o luptă grea.*

Înaintară cu greu încă un kilometru și erau pe punctul de a renunța, când Pedersen, care preluase conducerea înaintea grupului, arătă bucuros în față.

— Priviți! spuse el, deși abia îi puteai auzi strigătul în vuietul vântului.

Era o cabană de vânătoare, aproape complet acoperită de un strat nou de zăpadă. Vântul sufla atât de puternic, iar vizibilitatea era atât de redusă, încât mai degrabă se ciocniră de ea decât o zăriră.

— Slavă trolilor! strigă Jens, ridicând bețele schiurilor în aer, triumfător.

— Dă-i dracu’ de troli, slavă nenorocitului care este proprietarul acestui loc, spuse Hans Strohaug, deblocând ușa înghețată cu ajutorul unui topor, apoi împingând-o cu umărul.

Toți șapte se îngrămădiră să intre în cabană. La început se prăbușiră pe podea cu rucsacurile încă în spate – fericiți,

epuizați, gâfâind. Le-ar fi fost imposibil să supraviețuiască mai mult de alte două ore într-o furtună atât de violentă.

— Priviți, acolo lângă sobă, spuse Jens, ridicându-se alene de pe podea. Este un miraj sau visez?

Spre norocul lor, era un mănunchi de lemne de mesteacăn pentru foc.

— Nu visezi, exclamă Pedersen, eliberându-se de rucsac, mergând și verificând lemnele.

Cel mai important lucru acum, în afară de a aprinde focul și a-și usca hainele, era să își dea seama unde se află și să traseze o rută spre lacul Maure, locul de întâlnire cu avangarda Grouse.

Dar după ce aprinseră focul, nu mai avură energie decât să deschidă câteva conserve cu mâncare și să se pregătească de culcare. Erau treji de aproape 24 de ore.

— Yankeule, spuse Ronneberg.

— Da, locotenente.

— Ia patul proprietarului, l-ai câștigat astă-seară.

— Eu? întrebă Gutterson.

— Și nu uita, dăm patul proprietarului doar adevăraților oameni ai munților, îi explică Pedersen.

— *Aye*, aprobară ceilalți la unison.

— Mulțumesc, spuse americanul privind în jur, confuz, dar încântat.

— Doar să nu te faci prea comod. Te trezești într-o oră, flăcău, apoi patul e-al meu. Stau eu primul de veghe, spuse Ronneberg, așezându-se pe un scaun și abținându-și zâmbetul.

— Da, bucură-te de somnul de frumusețe, yankeule, chicoti Stromsheim.

Se ghemuiră în sacii de dormit și se culcară.

— E bine să fim acasă, nu, băieți? spuse Ronneberg.

— *Aye*, bâiguiră unu sau doi dintre ei. Este.

Apoi se lăsă liniștea.

Afară, vântul șuiera sinistru, iar zăpada cădea în valuri. Pereții din lemn ai cabanei tremurau atât de tare, încât părea că refugiul stă să fie smuls din temelie și purtat de vânt. În sacul de dormit, închizând ochii pentru câteva ore, înainte de a-i veni rândul să stea de veghe, Nordstrum se rugă ca acest coșmar infernal să se termine până se vor trezi.

26.

Dar furtuna nu se opri. Dimpotrivă, se înteți.

Se treziră la amiază, dar vântul sufla mai violent și mai zgomotos decât în noaptea trecută. Se așternuse cel puțin încă un metru de zăpadă. Troienele din jurul cabanei măsurau acum doi metri, crescând din ce în ce mai mult cu fiecare oră. Aveau o misiune de îndeplinit și trebuiau să îi salveze pe tovarășii din avangardă, care nu o duceau nici ei prea bine. Ronneberg și Nordstrum încercară să se aventureze afară pentru a vedea dacă e posibil să își continue drumul, dar abia reușiră să înainteze câțiva metri în rafalele puternice.

— Ce părere ai, Kurt? strigă Ronneberg, apropiindu-și fața de a lui Nordstrum.

— Cred că furtuna asta o să ne vină de hac înainte ca nemții să aibă vreo șansă să o facă.

— N-am văzut niciodată una atât de violentă, spuse Ronneberg, luptându-se să stea în picioare.

Nu aveau de ales decât să se întoarcă în cabană. Singura lor opțiune era să aștepte ca furtuna să se domolească, sperând că acest lucru se va întâmpla cât mai curând.

Oriunde s-ar fi aflat, echipa Grouse îndura exact aceleași condiții.

Primul lucru pe ordinea de zi era să își stabilească locația cu exactitate. Analizară cabana, căutând indicii. Într-un sertar, Gutterson găsi o hartă, iar pe ea erau câteva cercuri trasate de mână și o amprentă unsuroasă – din păcate, nu în zona Bjornesfjord, unde presupuseseră ei că fuseseră lansați, ci aproape de Skrykken, la 30 km depărtare.

30 km înapoi pe drumul pe care veniseră cu o zi în urmă.

— E de rău, spuse Nordstrum aplecat asupra hărții. Puteți vedea că nu este o rută ușoară spre lacul Maure din Skrykken, dacă aici ne aflăm cu adevărat. Și nici nu știu să existe vreun adăpost până acolo. Și, dacă nu vrem ca două zile pierdute să se transforme în patru, munții pe care va trebui să îi traversăm au cele mai mari înălțimi din vidda. Peste 1 000 m. Drumul o să ne consume toate proviziile.

— Atunci, mai bine ne-am asigura că știm exact unde suntem, spuse Ronneberg. Trebuie să fie ceva pe aici. Întoarceți locul cu

fundul în sus dacă e nevoie.

Pedersen și Strohaug cotrobăiră în bucătărie – doar oale și tacâmuri vechi și câteva unelte. Stromsheim și Gutterson căutară în camera de zi – singurele cărți găsite erau cu povești din folclor sau cataloage de vânătoare. Nordstrum și Jens răscoliră dormitorul proprietarului. Nu găsiră nimic, nici măcar în sertarele noptierelor, doar o biblie și o carte despre animalele sălbatice locale.

Întotdeauna exista respect pentru intimitatea proprietarului când îi foloseai cabana drept adăpost, mai ales că locul le salvase viața, dar Jens spuse „La dracu' cu asta" și deschise cu forța dulapul încuiat. Din nou, la început nu găsiră nimic, dar în buzunarul uneia dintre jachetele impermeabile ale cabanierului dădu peste ceva. Era o agendă denumită „Jurnal de pescuit pentru Skrykkenvann".

Ronneberg oftă descurajat în timp ce Nordstrum o puse pe masa din bucătărie pentru ca toți să o vadă.

Așadar, se aflau în Skrykken.

Își dădură seama cât de dezastruoasă era această descoperire. Când furtuna avea să se domolească, nu doar că trebuiau să reconstituie drumul parcurs cu o zi în urmă, dar aveau de mers încă 30 km pentru a ajunge la cabana unde sperau că îi așteaptă avangarda Grouse.

Acesta părea un moment în care le-ar fi fost de folos un echipament radio. Dar strategii SOE aleseseră să nu trimită nimic cu ei, gândindu-se că ar fi fost prea greu și i-ar fi încetinit – plus că, oricum, planul era să se întâlnească cu echipa Grouse imediat după aterizare. Pe de altă parte, în infernul acesta le-ar fi fost probabil imposibil să găsească semnal.

Afară, acoperișul gemea de parcă stătea să fie smuls de vânt.

— Mâine vom încerca din nou, spuse abătut Ronneberg. Haideți să aprindem focul. Chestia asta trebuie să se domolească odată și-odată.

Dar în ziua următoare furtuna continuă cu aceeași furie dezlănțuită. La fel și în următoarea. Până în ziua a patra, proviziile lor se reduseseră considerabil. Luaseră cu ei suficientă mâncare cât să le ajungă până la punctul de întâlnire cu Grouse și să își îndeplinească misiunea – nu crezuseră că va dura mai mult de câteva zile. Restul proviziilor, pentru călătoria spre Suedia, erau îngropate acolo unde aterizaseră.

Fără alte opțiuni, hotărâră că un grup trebuie să se întoarcă pentru a reface stocul. Nordstrum și Jens se oferiră voluntari, întrucât pe Kurt îl înnebunea statul degeaba. Plecară la drum la ora 9:00 dimineața. Ningea atât de puternic, încât abia îți puteai vedea propria mână în fața ochilor. În jurul orei 13:00, epuizați și flămânzi, ajunseră în locul în care credeau că aterizaseră. Cel puțin așa arătau busolele lor. Dar 1,5 m de zăpadă făcea ca totul să pară diferit.

— Ce părere ai, Kurt? întrebă Jens, strigând prin vuietul vântului.

Nordstrum își feri chipul din bătaia vântului și verifică busola.

— Aici trebuie să fie.

Căutară peste tot în jur, dar după trei ore chinuitoare, nu avură de ales decât să renunțe. Țărușii cu care marcaseră containerele erau complet îngropați de zăpadă. Săpară în zadar, nu găsiră nimic. Singura opțiune era să se întoarcă la cabană prin aceeași furtună pe care o înfruntaseră până aici.

Epuizați și cu mâinile goale, cei doi ajunseră la cabana din Skrykken după lăsarea întunericului.

Gândul le trecu tuturor prin cap: dacă Grouse, știind că echipa Gunnerside aterizase, trimisese un grup în căutarea lor? Pe vremea aceasta, fără îndoială că ar fi morți până acum. Sau dacă își pierduseră speranța și reușiseră să ia legătura cu SOE, spunându-le că, cel mai probabil, Gunnerside pierise? Nu aveau de ales decât să aștepte, misiunea atârnând de un fir de păr. Ca și viețile prietenilor lor. Toți aveau impresia că natura alesese să nu fie de partea lor în acest conflict.

— La ce te gândești acum, yankeule? îl întrebă Strohaug pe Gutterson, care privea pe fereastra acoperită până la jumătate de nămeți.

— Mă gândeam că voi ați câștigat, aveți zăpadă mai mare, spuse americanul.

Fu singurul moment din întreaga zi în care râseră. Soarta războiului era decisă de o furtună violentă care părea că nu se va sfârși niciodată.

27.

În micul refugiu de la lacul Maure, situația devenea la fel de sumbră și pentru echipa Grouse.

Primiseră veste din Anglia că Gunnerside aterizase cu succes și că, probabil, era în drum spre ei. Dar ambele echipe se confruntau cu aceeași furtună. Poulsson și oamenii lui se temeau ca nu cumva Gunnerside să fi pierit în condiții atât de ostile. Pe de altă parte, cine știe, poate erau foarte norocoși.

Dar cel mai probabil, muriseră.

Echipa Grouse era captivă în vidda de patru luni. Rezervele lor de mâncare se terminaseră de mult. Supraviețuiau cu orice erau norocoși să vâneze și prin trucuri de supraviețuire învățate de la Poulsson, ca de pildă cum să mănânce licheni de stâncă, bogați în proteine, pe care îi încălzeau la foc până deveneau o pastă cu un gust oribil – Poulsson le spusese că renii se hrăneau cu ei când nu aveau altceva la dispoziție. Fiecare dintre membrii echipei pierduse 15% din greutatea corporală. Aveau părul și bărbile lungi și încâlcite. Era imposibil să vânezi ceva în furtuna aceasta, nici nu puteau primi vreo vizită de la Einar Skinnarland, care schia adesea la Vigne și le aducea mâncare. Și mai grav era că în curând aveau să rămână fără lemne de foc.

Când venea vorba de echipa Gunnerside, cei patru nu reușeau să se pună de acord în privința a ce ar trebui să facă. Claus Helberg voia să trimită pe cineva în căutarea lor, la Bjornesfjord. Poulsson respingea ideea – era prea periculos. Și oricum, dacă pilotul bombardierului nu reușise să localizeze punctul de lansare, băieții din Gunnerside puteau fi oriunde, la kilometri întregi depărtare, în cea mai violentă furtună pe care o văzuseră cei mai mulți dintre ei.

Începură să creadă că prietenii lor – și misiunea, totodată – avuseseră un sfârșit tragic.

Cu toate acestea, Poulsson susținea că, dacă există cineva care să poată supraviețui unui asemenea infern, care să poată înfrunta toate provocările naturii și să-și îndrume echipa spre reușită, aceia ar fi Kurt Nordstrum și Joachim Ronneberg.

Dacă în locul lor ar fi fost oricine altcineva, atunci ar fi putut spune cu siguranță că producția de apă grea a naziștilor mai furase șapte vieți.

28.

În cea de-a cincea dimineață, membrii echipei Gunnerside se treziră și observară un semn mult-așteptat.

Vântul care îi biciuise vreme de patru zile se calmase. Razele soarelui se strecurau acum în cabană, unde nămeții formați în timpul furtunii le dăduseră impresia că era o noapte continuă.

Nordstrum se trezi înaintea celorlalți, ieși din sacul de dormit și se duse la fereastră. Birger Stromsheim, care stătuse ultimul de veghe în timpul nopții, privea și el afară.

— În sfârșit s-a oprit, spuse el.

Cerul era de un albastru sclipitor.

Se treziră unul câte unul, animați de schimbarea norocului. Se îmbrăcară, pregătiră ceva de mâncare, apoi strânseră ce mai rămăsese din provizii. Primul lucru pe ordinea de zi era să refacă traseul până la punctul de lansare, unde îngropaseră restul proviziilor. Ronneberg le spuse să își reducă greutatea rucsacurilor la 25 kg, iar Strohaug și Pedersen încropiră din lemnele pe care reușiseră să le găsească o sanie improvizată pentru restul greutății. În cele din urmă, își luară rămas-bun de la cabana din Skrykken – construcția rezistase în fața celei mai violente furtuni pe care o trăiseră ei vreodată, salvându-le viețile.

Afară, unde cu cinci zile în urmă puteai vedea stâncile, văile și lacurile, totul era acum o întindere nesfârșită de alb. Cățărarea se dovedi a fi mai dificilă decât estimaseră; erau îngreunați de rucsacuri, în ciuda greutății pe care o reduseseră, și de sania greoaie. Chiar și alunecarea pe schiuri, care în mod normal îți permitea să-ți tragi sufletul pe coborâre și să-ți relaxezi puțin mușchii, era chinuitoare și solicitantă din pricina stratului de zăpadă. Cu toate acestea, era antrenant să își vadă urmele împletindu-se în zăpadă, în timp ce urcau pe creste. Chiuiau veseli, asemenea unor copii plecați în excursie, încrezători că mai au doar câteva ore până la întâlnirea cu compatrioții lor izolați aici de atâta vreme.

Fu un drum epuizant, de patru ore, până la creasta pe care se parașutaseră în urmă cu cinci zile. Dar când ajunseră acolo – cel puțin așa îi asigura busola, că erau la locul potrivit – totul era schimbat. Nu mai erau într-o vale stâncoasă, ci într-o depresiune

vastă acoperită cu o pătură albă. Înfometați și epuizați, cei șapte căutară în jur țărușii pe care îi înfipseseră drept repere, dar acum erau complet îngropați de zăpadă.

În cele din urmă, Nordstrum găsi unul care străpungea nămeții.

— Aici! strigă el, așezându-se în genunchi și scobind zăpada densă până dădu de containerul îngropat la aproximativ 1,5 m dedesubt.

Începură cu toții să sape în aceeași zonă, până când, unul câte unul, o oră mai târziu, toate cele 12 containere cu provizii fură recuperate. Le scuturară de zăpadă, își umplură rucsacurile cu mâncarea atât de necesară, apoi se odihniră puțin, mâncând biscuiți și carne de căprioară la conservă până își recăpătară forțele pentru a continua.

Încă mai aveau de parcurs o distanță de 30 km până la lacul Maure, o călătorie pe care chiar și cei mai antrenați oameni ai munților ar considera-o dificilă.

— Kurt, știi drumul? întrebă Ronneberg când toată lumea fu pregătită de plecare.

— Acum da, răspunse Nordstrum, încuviințând din cap.

Porni spre est, împingându-se în picioare pentru a escalada prima creastă.

Revigorați, îl urmară cu toții entuziasmați. Pedersen și Gutterson trăgeau sania în spatele grupului, schiurile lor lăsând un frumos mozaic în zăpada mângâiată de razele soarelui.

Dar era o sarcină epuizantă. Fiecare creastă escaladată îi lăsa fără suflare, efortul încingându-le mușchii. Într-un strat de zăpadă obișnuit, o asemenea drumeție ar necesita jumătate de zi, dar acum erau îngreunați de rucsacuri și erau nevoiți să înainteze prin nămeți mai mari decât văzuseră vreodată. Stăteau cu ochii în patru după străini, dar în primele ore nu văzură nici măcar o căprioară sau o vulpe, cu atât mai puțin oameni. De asemenea, scanau și cerul cu privirea, căutând avioane nemțești – deși, în costumele de camuflaj și cu rucsacurile și armele vopsite în alb, ar fi fost greu de distins din înaltul cerului.

— Deci, spune-ne, cum e în Colorado? îl întrebă Pedersen pe Gutterson.

— Munții sunt mai stâncoși și mai înalți, răspunse yankeul, iar văile vaste. Dar totul este înverzit în timpul verii. Mai verde

decât orice ai văzut vreodată.

— Nu ți-am cerut o vedere, spuse norvegianul. Cum sunt fetele? Sunt drăguțe?

— Da, răspunse americanul.

— La fel de drăguțe ca aici?

— Până acum, singurii norvegieni pe care i-am văzut sunteți voi. Așa că da, mult mai drăguțe după părerea mea. Dar când o să văd vreo fată sau două, o să-ți spun.

— Nu-ți face griji, dacă vei întâlni vreuna, nu te va înțelege oricum cu accentul ăla, spuse Nordstrum din spatele lui, apoi o luă înainte.

După aproximativ două ore, Jens, care trecuse în fruntea grupului, se opri brusc și arătă în față.

— Atenție! Priviți!

În depărtare, ceva se mișca prin marea albă. Un punct negru, mai jos de ei, în vale, care încă nu intrase în raza binoclului. Oricine ar fi fost, se îndrepta direct spre ei. În costumele lor albe, era imposibil ca acea persoană să îi fi observat de la o asemenea distanță.

Hotărâră să se adăpostească pe versant, sperând că drumețul se va abate de la traseul său și îi va evita, dar nu se întâmplă astfel. Nordstrum coborî puțin mai jos cu schiurile și își reglă binoclul.

— E un bărbat. Mă tem că vine direct spre noi.

Se opriră pe panta unui deal cuibărit între două creste. În jur erau bolovani uriași înghețați, dar nicio ascunzătoare cu adevărat bună. În orice caz, când avea să ajungă aproape de ei, cu siguranță că le va descoperi urmele. Părea să tragă o sanie în urma sa.

Ronneberg luă binoclul.

— Crezi că e vreun membru Grouse?

Nordstrum ridică din umeri.

— Mai degrabă e un vânător. Dar suntem prea departe. Și este singur.

Îl priviră pe necunoscut apropiindu-se din ce în ce mai mult, până deveni clar că le va fi imposibil să îl evite.

— Bine. Jens, Olf, coborâți și aduceți-l aici, hotărî Ronneberg în cele din urmă.

Colonelul Wilson și Tronstad le spuseseră clar: aveau ordine stricte să lichideze pe oricine le-ar fi ieșit în cale, prieten sau

dușman. Miza era pur și simplu prea mare. În Anglia, toți cei șapte recruți juraseră că sunt capabili să respecte acest ordin. Dar pe măsură ce drumețul se apropia, purtând o piele de căprioară și având o pușcă pe umăr – evident, era un om al muntelui, ca ei – se întrebară dacă o vor putea face cu adevărat.

Bărbatul se opri când Olf și Jens îi coborâră în cale, cu armele scoase.

— Nu am prea mulți bani în haină, spuse omul, ridicând mâinile parcă pentru a se preda. Puteți să îi luați. După cum vedeți, nu am vânat nimic, zise arătând spre sanie.

— Cum te cheamă? întrebă Ronneberg, ieșind din ascunzătoare. Și ce cauți aici sus?

— Mă numesc Kristian Kristiansen, răspunse omul scoțându-și căciula. Și am ieșit puțin la vânătoare.

Era un individ masiv, cu chelie și umeri lați, o barbă deasă și roșcată, iar ochii îi trecură curioși de la un bărbat la altul, încercând să își dea seama peste cine dăduse în sălbăticie, observându-le precaut pușile-mitralieră.

— Oricum, tocmai ce am plecat din Uvdal. Este un sat de la marginea viddei. La vreo 30 km de aici. Am petrecut noaptea în cabana cumnatului meu, la câțiva kilometri mai jos…

— Știm unde este Uvdal, spuse Nordstrum.

— Da? Atunci știți și că mâncarea este cam puțină zilele astea. Ceea ce ar trebui să vă răspundă la întrebarea ce caut aici.

— Armele sunt strict interzise de autoritățile germane, nu-i așa?

Chiar și stațiile radio erau interzise – dacă erai prins cu ele, te aștepta pedeapsa cu moartea. Ronneberg îi spuse să arunce pușca.

— Da, sunt, spuse vânătorul încuviințând din cap, încă nesigur dacă vorbește cu prieteni sau dușmani. Vă implor, este doar pentru vânătoare de căprioare, nu mă interesează politica.

Bărbatul presupuse că doar nemții sau ofițerii Quisling ar putea umbla prin vidda cu arme proprii.

— Piața neagră? întrebă Nordstrum.

Comerțul cu carne de vânat, peste rațiile permise, ar fi făcut ca o asemenea călătorie să merite, cu două sau trei trofee.

— Război sau nu, oamenii tot trebuie să mănânce, spuse vânătorul. Voi cine sunteți? întrebă precaut.

— Nu contează asta. Ești din NS...? îl întrebă cu asprime Ronneberg.

Vânătorul îi privi prudent, studiindu-le armele camuflate și uniformele militare care se zăreau de sub costumele albe de schi. Nu îi trecu nicio clipă prin cap ideea că ar putea fi norvegieni liberi în uniforme militare, cu armament greu.

— Sigur. NS. Sunt renumit că le țin partea, spuse bărbatul, încuviințând cu un rânjet lingușitor.

— Și dacă i-am întreba pe oamenii din Uvdal, spuse Ronneberg, ne-ar confirma acest lucru?

— În Uvdal...? Am atât de mulți dușmani în sat, încât probabil v-ar spune că îi urăsc pe naziști doar pentru a-mi pricinui probleme, răspunse omul râzând și privind pe fiecare în parte. Dar nu îi urăsc.

— Și de ce ai atât de mulți dușmani? insistă Nordstrum.

— Pentru că în vremuri ca astea faci ceea ce trebuie să faci. Sunt sigur că niște bărbați ca voi înțeleg. Vânatul nu vine singur și te trage de mânecă. Doar nu vă așteptați să îi dau de gol?

— Atunci, ești un speculant? zise Nordstrum, gândindu-se că probabil omul vindea ceea ce vâna de cinci ori mai scump decât prețul obișnuit.

— Și cum rămâne cu regele? continuă să îl interogheze Ronneberg, deschizându-și costumul de schi și dezvăluindu-și uniforma britanică, nu germană sau NS. Nu ești simpatizant, deci?

— Regele Haakon! exclamă bărbatul căscând ochii. Dumnezeule mare, deci sunteți toți norvegieni adevărați? spuse el râzând. De unde naiba era să știu? Norvegieni cu arme în vidda, binecuvântat fie Dumnezeu! Da, sunt un susținător devotat al regelui. Întrebați pe oricine vreți, vă vor spune de partea cui sunt. Habar nu aveam cine sunteți.

— Tu pari să susții pe toată lumea. Atunci, arată-ne ce ai în buzunare, spuse Ronneberg.

Îl percheziționară și găsiră un act de identitate, confirmându-i numele, în jur de 3 000 de coroane și o agendă neagră cu o mulțime de nume mâzgălite.

— Ții liste cu oameni?

— Sunt clienții mei, spuse vânătorul. Îi puteți verifica, toți mă cunosc. Kristian Kristiansen. Întrebați pe oricine, vă vor spune că sunt un om de cuvânt.

— Pe oricine în afară de dușmanii tăi, spuse pufăind Hans Strohaug.

— Păi, poate am exagerat puțin cu asta..., spuse bărbatul rânjind vinovat.

NS sau patriot, era un profitor și nu prea știa cum să răspundă. Nici nu reușea să își dea seama dacă este în pericol, încercând să descifreze reacția grupului și să glumească, dar era încă îngrijorat, cu ochi precauți.

— Stai cu ochii pe el, Eric, îi spuse Ronneberg lui Gutterson. Dacă face o mișcare greșită, știi ce ai de făcut.

— *Aye,* locotenente, spuse yankeul gesticulând cu arma. Treci aici, scoate niște apă.

Ceilalți se retraseră la câțiva metri de el, ieșind din raza lui auditivă. Cu toții știau ce ordine au de îndeplinit. Ronneberg privi în jur, așteptând părerea grupului.

— Deci...?

— Nu-mi place treaba asta, spuse Strohaug. Sunt nemți în Uvdal. Dacă îl lăsăm să plece, iar el dă din gură acolo, ne vom trezi imediat cu două divizii pe urmele noastre.

— Se prea poate, dar norvegienii nu ucid alți norvegieni, spuse Nordstrum. Doar dacă nu cumva și-au trădat țara. Și nu există nicio dovadă că el a făcut-o.

— A spus că face parte din NS, zise Jens.

— Da, corect, aprobă Olf Pedersen, încuviințând din cap.

— Ar fi spus orice ca să își salveze pielea, ripostă Nordstrum. Habar nu avea cine suntem. Tu ce ai fi spus? îl întrebă pe Strohaug. Probabil a crezut că suntem Quisling.

— Nu este vorba doar de politică, spuse Strohaug, luând o gură de apă și scuipând-o. Dacă îl lăsăm să plece și își dă drumul la gură stând la o bere în barul local, cine știe la cine ar putea ajunge informația? Sau dacă nemții îi oferă un teanc de bani pentru ceva ce el pretinde că știe? Deja a recunoscut că este un speculant. Crezi că ar refuza o recompensă din simpatie față de rege?

— Ce-ai zice dacă stau eu cu ochii pe el? îi propuse Nordstrum lui Ronneberg. Putem să îl luăm cu noi la Grouse și apoi să îl legăm la ei în cabană. Putem să îl eliberăm la întoarcere.

— Nu există nicio garanție că ne vom întoarce, insistă Strohaug. Tot ce vei face pentru el este să îl târăști după tine tot drumul ăsta, făcându-l poate să moară de frig sau de foame.

Nordstrum încuviință din cap, deși instinctul îi spunea că omul era cine pretindea că este. Dar și argumentele în favoarea lichidării lui erau valide. Și fără îndoială că Wilson și Tronstad nici nu ar fi stat pe gânduri. Îl privi pe Jens.

— Mă tem că sunt de acord cu Hans de data asta, Kurt, spuse prietenul său, ridicând din umeri cu părere de rău. Pur și simplu, este un risc prea mare.

— Și eu sunt de acord cu ei, spuse Olf Pedersen. Se poate să ai dreptate, Kurt. Poate este un tip obișnuit, care încearcă să profite de pe urma războiului. Dar dacă te înșeli, iar el face ceea ce spune Hans...? Dacă mâine ne trezim cu autoșenile germane aici? Ce părere ai avea atunci despre eliberarea lui?

Stromsheim îl privi pe Nordstrum și încuviință din cap.

— Mă tem că și eu sunt de partea lor.

Nordstrum înțelese că era o cauză pierdută – și poate că aveau dreptate. Își îndreptară privirile spre vânător, care stătea la taclale cu Gutterson, pufăind o țigară, dar, în același timp, aruncând priviri fugare și neliniștite spre ei.

— Deci, s-a decis, spuse Ronneberg, închizând plosca cu apă.

— O să-ți ușurez treaba, spuse Strohaug oftând. Din moment ce eu am fost primul în favoarea ideii. Își scoase pușca de la spate.

— Măcar fă-o rapid, spuse Ronneberg dând din cap.

Încuviințând scurt din cap, Strohaug porni spre cei doi.

— Văd că v-ați împrietenit repede..., spuse el amiabil.

— Familiile noastre sunt din aceeași regiune, spuse Gutterson. Sognefjord.

— Da? Vino, vrem să verificăm ce ai în sanie, spuse Strohaug, punând o mână pe spatele bărbatului. Deci spui că ești un susținător al regelui...?

— Absolut, spuse vânătorul, mergând cu Strohaug și privind înapoi spre ceilalți, neștiind dacă să fie îngrijorat sau ușurat.

— Atunci, păcat, spuse Strohaug, oprindu-se și trăgând piedica puștii automate Thompson. Îmi pare rău, prietene.

— Ascultă – vânătorul ridică mâinile. Doar ascultă-mă...

Strohaug trase un foc, aruncându-l pe bărbat într-un troian, cu brațele larg deschise. Apoi merse lângă el. Ochii vânătorului erau căscați de uimire, iar pielea de căprioară îi era presărată cu puncte negre, umede. Îi mai trase un glonț în piept, doar pentru a fi sigur.

Gutterson se holba la ei, ochii licărindu-i de furie.

— Era doar un vânător. Nu era o amenințare mai mare decât mine.

— Trebuia să o facem, spuse Strohaug. Îmi pare rău, flăcău. Iar tu, Kurt, uneori ești prea onorabil pentru binele tău. Treaba asta o să ți se întoarcă împotrivă într-un final.

— Ar trebui să-l îngropăm, spuse Ronneberg.

— Desigur, spuse Nordstrum. Cine mă ajută?

— Eu, se oferi Gutterson.

— Presupun că și eu ar trebui, spuse Strohaug, ridicând din umeri. Având în vedere circumstanțele.

— Și dacă vreunul dintre voi se pricepe, ar fi bine să spună câteva cuvinte, strigă Ronneberg în urma lor. Eu nu le am cu treburile astea.

— Știu eu câteva cuvinte, spuse Gutterson. Sunt luteran.

Târâră trupul vânătorului peste un troian înalt și aruncară zăpadă proaspătă peste el. La primăvară avea să îl găsească cineva. De preferat înainte de a deveni pradă pentru lupi. Dar, pentru moment, erau în criză de timp, astfel că asta era tot ce puteau face. După câteva minute, masivul bărbat dispăru complet. Hotărâră să îngroape și pușca omului împreună cu el, nu să o înfigă în zăpadă drept reper.

Cei trei se aplecară asupra lui și își dădură glugile jos.

— Tată ceresc, începu Gutterson în engleză, primește acest suflet și iartă-i toate păcatele…

— Atât? spuse Jens.

— Se pare că n-am dat atât de des pe la biserică, răspunse Gutterson ridicând din umeri.

În război, își spuse Nordstrum în sinea lui, lucruri pe care nu le-ai face în mod obișnuit sunt inevitabile. Lucruri pe care într-o zi poate le vei regreta. Într-un final, cel mai bine este ca aceste lucruri să rămână nespuse. Ce mai conta pentru Kristian Kristiansen? NS sau patriot, fusese doar un om ghinionist care ieșise în calea persoanelor nepotrivite. Era treaba lui Dumnezeu să judece.

— Măcar există un lucru bun în treaba asta, spuse Nordstrum. Ne putem folosi de sanie.

Încărcară câteva dintre pachetele lor cu provizii pe sania vânătorului, apoi se întoarseră la ceilalți.

— Trebuie să plecăm acum, spuse Ronneberg, arătând spre

soare. Am pierdut mult timp.

Își puseră din nou rucsacurile în spate și porniră la drum pe schiuri, Gutterson și Strohaug trăgând sania bărbatului. Nu era nici urmă de sânge. Parcă Kristian Kristiansen nici nu ar fi fost vreodată acolo – cu excepția urmelor lui singuratice prin zăpadă, dar pe care sabotorii le șterseră rapid, schiind peste ele.

29.

Încă mai aveau câteva ore până la lacul Maure, dincolo de Songvaln. Soarele începuse să apună. Epuizați și aproape fără suflare, dădură peste cabana cu acoperiș plat la care spusese Kristiansen că stătuse cu o noapte în urmă.

În dimineața următoare porniră la drum de îndată ce se lumină de ziuă. Nordstrum era de părere că lacul era la o distanță de alte două ore, dar o mare porțiune din drum era la vale. Și cerul dimineții era senin.

Schiau în linie, fiecare alunecând pe urmele celuilalt la o distanță de aproximativ 4,5 m între ei, când auziră un bâzâit deasupra.

— Toată lumea jos! strigă Ronneberg. Săniile.

Pedersen și Jens se grăbiră să arunce o prelată albă peste încărcătura săniilor, apoi se aruncară cu capul înainte în zăpadă.

La orizont, apărând deasupra unei creste, zbura un Storch Fokker, un avion de recunoaștere german. Dădu ocol văii, elicele bâzâindu-i asurzitor. Era la doar 100-120 în deasupra lor, astfel că îi puteau vedea clar crucea neagră de pe fuzelaj și mitralierele de pe aripi. Se cufundară și mai mult în zăpadă. Dacă ar fi zăriți, nemții i-ar face bucăți cu armele acelea sau, cel puțin, ar alerta inamicul de prezența lor. După un ocol rapid, negăsind nimic care să prezinte interes, avionul păru să își vadă de drum, iar ei se ridicară din zăpadă și îl urmăriră dispărând în zare.

— Există șansa să ne fi văzut urmele, spuse Nordstrum.

Vestea bună era că avuseseră grijă să schieze pe urmele liderului – chiar dacă ar fi fost zăriți, ar fi părut urmele unui singur schior, nu ale unui grup.

Traseră pe rând săniile, care acum, cu proviziile suplimentare,

cântăreau în jur de 90 kg. Nordstrum nu cunoștea locația exactă a cabanei în care se ascunsese echipa Grouse, ci regiunea în ansamblu. Nu știau precis nici măcar dacă prietenii lor mai erau acolo sau dacă supraviețuiseră furtunii. Doar că acea cabană era punctul din care Grouse avusese ultimul contact radio cu SOE. Lucrurile se puteau schimba rapid aici. Ziua rămase senină și rece, iar progresul echipei Gunnerside era încurajator. Pe parcurs zăriră urme de animale și excremente, semne că zona era populată de reni.

Kristian Kristiansen își urmase nasul în direcția greșită, iar acest lucru îl costase viața.

Nordstrum se orientă mai bine în spațiu și preluă conducerea. Cine știe în ce condiții aveau să îi găsească pe prietenii lor? Sau dacă reușiseră să găsească mâncare în tot acest timp. Reni în apropiere erau un semn bun, dar patru luni... Patru luni era o perioadă lungă, chiar și pentru cei mai călîți bărbați. Nu știi niciodată ce...

Deodată, zări ceva în depărtare, în zăpadă. Ronneberg veni lângă el.

— Ce s-a întâmplat, Kurt?

Nordstrum arătă spre vale.

— Avem din nou companie.

La câteva sute de metri în față, o siluetă pe schiuri traversa un lac înghețat. La aproximativ 20 m în urma ei venea un alt schior. De la această distanță, chiar și cu binoclul, cei doi nu erau altceva decât două puncte în mișcare.

— Crezi că e vreo șansă să fie o patrulă germană? întrebă Ronneberg.

— Mereu există șansa asta. Dacă avionul ăla ne-a văzut urmele?

— Mai bine să nu riscăm. Toată lumea, adăpostiți-vă! le făcu Ronneberg semn oamenilor săi.

Toți se ghemuiră în spatele unor bolovani și scanară valea cu privirea de acolo.

— Dar e posibil să fie băieții noștri, spuse Nordstrum. Nu cred că suntem atât de departe de ei.

— Tu îi cunoști mai bine, Kurt. Nu vreau să ne vadă și pe noi. Ce-ar fi să mergi tu înainte și să verifici? Și ia o armă. Eric, tu și Strohaug stați pe poziții lângă stâncile alea de acolo. Dacă ai probleme, Kurt, dă-ți gluga jos drept semnal. Nu va trebui să îți

faci griji apoi, ne ocupăm noi.

Nordstrum se eliberă de rucsacul din spate, apoi ascunse un pistol Colt în costumul de schi.

— Nu uita, dai gluga jos și deschidem focul asupra lor, spuse Ronneberg. Și nu-ți asuma niciun risc.

— Nu vă faceți griji, spuse Nordstrum.

Porni la vale pe schiuri, fixând binoclul pe cei doi bărbați din depărtare. Încă erau la o distanță de aproximativ 250 m – fără să știe că cineva îi zărise. Nici măcar nu schiau spre Kurt – de fapt, se îndreptau în direcția opusă.

Pe măsură ce intrară în raza vizuală a binoclului, Nordstrum focaliză pe silueta din față. Avea o barbă lungă și purta o beretă pe cap. Dar Kurt nu observă vreo uniformă la vedere. Cel mai probabil, erau vânători, precum Kristiansen. Evident, prezența vânatului în zonă ar atrage mai mulți vânători, ceea ce nu era bine pentru ei, riscând astfel să fie expuși. Sau… Nordstrum reglă imaginea și privi mai îndeaproape. Să fie oare Arne Kjelstrup? Sau Claus Helberg? Nu păreau ei, dar nu avea cum să afle exact.

Nordstrum se gândi să nu-și asume niciun risc și să îi abordeze din spate. Cine știe cum ar putea reacționa dacă ar fi confruntați? Înaintă astfel încât soarele să rămână în spatele lui în timp ce ei traversau lacul. Acum, cel de-al doilea bărbat își ajunse partenerul din urmă. Dar păreau foarte trași la față și neîngrijiți, părul ciufulit ieșindu-le sârmos de sub berete și din bărbi – păreau mai degrabă cerșetori.

Cu toate acestea, Nordstrum observă că cei doi aveau puști. În cele din urmă, găsi poziția potrivită. Dacă indivizii voiau să tragă în el, trebuiau mai întâi să îl nimerească în lumina orbitoare a soarelui. Aruncă o ultimă privire în susul pantei de pe care coborâse, spre Gutterson și Strohaug, apoi porni în tăcere spre cei doi, care încă nu știau că el este în preajmă. Ajunse la aproximativ 30 m de ei și își duse mâna la Coltul din costumul de schi. Știa că Strohaug și yankeul aveau puștile ațintite asupra lor, în eventualitatea celui mai mic semn de pericol, așteptând semnalul lui.

— Arne? Claus…? strigă Nordstrum.

Cei doi se întoarseră brusc, mâinile fugindu-le instinctiv la arme.

Nordstrum era pe punctul de a se arunca în genunchi și a

scoate pistolul, dar apoi nu îi veni să-și creadă ochilor. Sub barba aceea ciufulită și obrajii supți era un chip pe care îl cunoștea de 10 ani.

— Dumnezeule, Claus? Sunt eu, Kurt.

Își aruncă mâinile în aer și le făcu semn oamenilor lui de pe deal.

— Nu trageți! Nu trageți! Sunt Kurt! le strigă apoi din nou celor doi compatrioți.

— Nordstrum? spuse Helberg, coborând într-un final pușca, nevenindu-i să creadă. Dumnezeule, Kurt, trăiești!

Începură să schieze bucuroși unul spre celălalt și se îmbrățișară când se întâlniră.

— Dumnezeule, spuse Arne Kjelstrup privindu-l, unde naiba ați fost? Eram convinși că n-ați supraviețuit furtunii.

— Furtună…? Ce furtună? întrebă nonșalant Nordstrum, apoi un rânjet larg îi apăru pe chip. A fost mama tuturor furtunilor, nu-i așa? Am avut noroc că am găsit o cabană. Dar uitați-vă la voi! Doamne, cât mă bucur să vă văd.

Ceilalți membri Gunnerside își lăsară rucsacurile în zăpadă și porniră cu schiurile spre lac, strigând de bucurie.

— Nu cumva ați adus și niște mâncare cu voi? întrebă Kjelstrup, arătând de parcă nu ar fi mâncat ceva serios de săptămâni întregi.

— Mâncare? zise Nordstrum, ridicând din umeri. Hm, nu, nu a spus nimeni nimic despre asta. De ce, duceți lipsă? întrebă, apoi râse. Normal că avem mâncare. O sanie plină! Dumnezeule, cu ce naiba ați supraviețuit?

— O să vă spunem, dar n-o să vă vină să credeți, spuse Claus Helberg. Pentru moment, ne bucurăm că sunteți aici.

În curând sosi și restul echipei. Toți se îmbrățișară bucuroși, bătându-se pe spate. Îi găsiseră. În toiul celei mai violente furtuni pe care o văzuseră vreodată, într-un ținut împânzit de nemți, își găsiseră prietenii – și îi găsiseră în viață.

Acum era momentul să treacă la treabă și să îndeplinească obiectivul pentru care se aflau cu toții aici.

30.

Dieter Lund îi făcu semn bătrânului să se așeze pe scaun vizavi de el, în biroul partidului Nasjonal Samling din Rjukan.

— *Pere* Nordstrum… Te rog, ia loc. Tu poți să aștepți afară, îi spuse sergentului Hirden care îl adusese pe bătrân.

Biroul lui Lund era la etajul al doilea al vechii clădiri comerciale de pe Strada King Gustav, subsolul fiind locul în care fuseseră cândva depozitate cerealele și ținute vitele – acum se transformase în celule de închisoare, pline până la refuz. Lund își îmbrăcase cea mai bună uniformă a sa, apretată și călcată, cu nasturi din metal lustruiți și închiși până în gât.

— Îmi pare rău pentru modul în care te-am adus aici, spuse el, ridicându-se de la birou.

Tatăl lui Nordstrum era un bărbat uscățiv și îmbătrânit – avea aproape 60 de ani, dar o viață întreagă de muncă grea și ierni aspre îi cocârjaseră spatele și îl făcuseră să pară mult mai în vârstă. În creștetul capul avea chelie, iar în lateral avea păr cenușiu și stufos; avea buze aspre și subțiri, degetele acoperite de bătături și ochi mijiți, bănuitori. Cu toate acestea, Lund observă că omul avea înfățișarea unui bărbat care încă s-ar putea apăra într-o încăierare sau în natură, la nevoie.

— Haide, ia loc, te asigur că este în regulă, îl îndemnă Lund, gesticulând spre scaun. Voiam doar să purtăm o mică discuție. Îmi permiți să îți ofer o ceașcă de cafea?

— Pentru dumneata, poate, eu nu vreau nimic, spuse bătrânul Nordstrum, urmărindu-l pe Lund cu privirea când merse lângă o tavă de pe colțul drept al biroului său și își turnă cafea într-o ceașcă.

— Te rog, lasă deoparte politica. Cafeaua adevărată este atât de rară zilele astea. Foarte multă este diluată. Aș fi onorat să împart o ceașcă cu dumneata.

— Am spus că nu vreau nimic, repetă tatăl lui Nordstrum, dând din mână. Doar spune-mi de ce sunt aici.

— De ce ești aici…? Desigur, vom vorbi despre asta. Dar, mai întâi – Lund luă o gură de cafea, savurându-i mirosul. Pentru noua Norvegie…

— Nu am timp pentru noua Norvegie. Am o fermă de îngrijit. Mă văd nevoit să insist, căpitane. Pe ce motiv m-ai adus aici?

Lund își reluă locul pe scaunul de la birou.

— Te afli aici, desigur – și este trist să spun asta – dintr-o vină sau acțiune care nu îți aparțin, ca mulți alții. Dar doar pentru că menținerea ordinii necesită măsuri diferite acum, întrucât agitatori externi s-au infiltrat în țara asta și și-au pus în cap să facă rău noii lor patrii.

— Să fac rău? Eu sunt fermier, spuse bătrânul încruntându-se. Întotdeauna am evitat politica, fie ea în vreme de pace, fie de război. Ce legătură au agitatorii externi cu mine?

— Nu cu dumneata în mod direct. Înțeleg perfect confuzia, spuse Lund, împingându-și scaunul în spate și încrucișându-și picioarele. Dar poate cu fiul dumitale.

— Cu fiul meu? întrebă bătrânul, iar ochii lui cenușii și mohorâți se treziră brusc la viață. Mi s-a spus că fiul meu este mort.

— Mort? spuse Lund, râzând disprețuitor. Atunci am vești minunate pentru dumneata, *Pere* Nordstrum. Fiul dumitale și-a revenit miraculos. Aproape ca Hristos, aș putea spune. De fapt, sunt convins că fiul dumitale este în viață. Și este posibil să fie în Anglia, antrenându-se cu cei care vor să distrugă unitatea partidului național. Dar, și mai probabil – și iartă-mă dacă îndrăznesc să cred că aceasta nu este o noutate pentru dumneata – se află acasă, în Norvegia, chiar în timp ce noi vorbim. Deși, indiferent ce treabă ar avea, sunt convins că nu se va arăta prea mult la față, din moment ce este căutat de poliție.

— Căutat? Fiul meu a luptat pentru rege, ca mulți alți băieți. A fost un soldat, nu un infractor. Aceasta nu este o infracțiune. Ce spui dumneata că a făcut?

— Este căutat pentru infracțiuni comise împotriva partidului Nasjonal Samling. Pentru crimă, de fapt.

— Crimă? Cred că ești nebun.

— Mă tem că nu sunt. Este căutat pentru crimă împotriva unui ofițer Hirden, ca să fiu mai explicit. Și pentru însușirea ilegală a proprietății statului, mai exact a unui vas civil cu aburi, pe care l-a folosit pentru a fugi în Anglia.

— Fiul meu a fost soldat, repetă disprețuitor bătrânul. Unul dintre membrii regimentului său a venit la mine în urmă cu un an și mi-a spus că a fost ucis în valea Gunbraval. Eu i-am spus de la bun început să nu se implice. Că oricine va câștiga, el va sfârși mort, iar toți ceilalți vor lupta până la ultima suflare. Și așa

este. Nu mai știu nimic de fiul meu de doi ani. Cu toate astea, dumneata spui că este căutat pentru infracțiuni împotriva statului? Va trebui să îmi explici, căpitane... cu toate crimele și corupția, cu familiile care se toarnă reciproc și dispariițiile care au loc aici în toiul nopții în numele menținerii ordinii, cum poți numi infracțiune lupta împotriva acestor lucruri?

Lund lăsă ceașca deoparte și se sprijini de birou amuzat.

— Dumneata spui că ești fermier, *Pere* Nordstrum? Ar trebui să pledezi într-un tribunal, ești aproape convingător. Te-am adus aici pentru a-ți da șansa să îți ușurezi singur situația, nu să începem o dispută despre una și alta. Sau despre cine deține atuurile în această chestiune și cine nu...

— Atuuri...? Ce atuuri deții dumneata?

— Gata cu joaca. Fiul dumitale, Herr Nordstrum. Vreau să știu dacă a ținut legătura cu dumneata.

— Mă târăști aici ca să ce...?

Bătrânul Nordstrum se forță să zâmbească în fața bărbatului cu păr blond pieptănat într-o parte, cu chip bărbierit, perciuni abia crescuți și ochi de culoarea ploii.

— Să îți dau informații despre fiul meu? Să îl trădez? Ți-ai pus gorilele să mă aducă de acasă fără un motiv întemeiat și te aștepți, dacă aș ști, să îți divulg locația lui? Mai degrabă mi-ai scoate ochii, Herr Lund. Sau inima. Kurt este un băiat ingenios. Eu spun că este mort, dumneata spui că nu este, vom vedea... Dar dacă nu este... Dacă, cumva, este pe aici pe undeva, așa cum sugerezi, probabil că nu va conta, pentru că îți promit că nu îl vei găsi până nu va fi îndeplinit ceea ce a venit să facă.

— Ascultă, moșule, spuse Lund, mijind ochii și aplecându-se în față. O să fiu clar. Când vorbeam de atuuri, nu era o metaforă. Cred că fiica ta, Kristin, și soțul ei locuiesc în Trondheim cu cei doi copii ai lor. Trondheim este departe, dar nu suficient când vine vorba de brațul legii. Aș putea să-i am în față în câteva zile. I-aș putea pune, și este doar o posibilitate, chiar în celula asupra căreia stăm în acest moment. Ar fi o ironie crudă și aproape nedreaptă, nu-i așa? Poate ea ar reuși să te convingă că ar fi înțelept să cooperezi în această chestiune. Sunt convins că ai auzit și de lagărul de detenție de la Grini, lângă Oslo. Mi s-a spus că întotdeauna există loc pentru rezidenți noi. Și femei, și copii. Te asigur că acolo nu se pun prea multe întrebări. Dacă aleg să o las pe ea în pace, atunci te voi ține pe tine sub observație și

ne așteptăm să aflăm dacă el este în regiune în clipa în care va lua contact cu tine. Și dacă nu..., spuse Lund împingând pe marginea biroului farfuriuța și ceașca... eu m-am oferit să ajut.

Bătrânul Nordstrum își încleștă pumnii și îl privi cu o furie arzătoare. Da, poate că acum era un bărbat slăbit, dar încă ar mai fi capabil să sară peste biroul lui Lund, să își înfigă mâinile la gâtul subțire al tânărului și să facă ceea ce întreg satul ar considera o binecuvântare.

— Herr Lund..., spuse bătrânul, accentuând numele de familie al ofițerului. Tatăl dumitale a fost perceptor în Vigne mulți ani, dacă nu mă înșel?

— Sunt onorat că îți amintești de el. Din păcate, a murit în urmă cu trei ani.

— Din pricina alcoolului, așa știe lumea. Sau a lăcomiei. Dacă îmi permiți să spun, reputația sa era „două monede pentru sat, una pentru buzunar". Dacă știi ce vreau să spun. Nu era doar un bețiv care își bătea nevasta, ci și un cartofor, pariind chiar și banii altor oameni. Îl vedeam ținând cărțile de joc în mână cu atâta patimă, încât curgeau apele de pe el la Oar and Bow. Vorbim despre același om, Herr Lund...?

— Căpitane Lund, spuse ofițerul, maxilarul încleștându-i-se și zâmbetul pierindu-i. Un grad căruia ar trebui să îi arăți mai mult respect.

— Căpitane Lund..., spuse bătrânul Nordstrum parcă scârbit. Chiar și cu toate defectele lui, s-ar părea că tatăl dumitale tot avea mai mult caracter decât dumneata. Pentru că nici măcar un hoț ca el nu și-ar fi vândut vreodată țara pentru o uniformă apretată și medalii false pe piept. Așadar, te întreb din nou, în temeiul cărei legi mă reții aici? Îți cer să îmi arăți ce dovezi ai împotriva mea sau să mă lași să plec.

— Nu ești reținut, moșule. Ia-ți măgarul ăla împuțit de afară și pleacă. Dar, ca să știi, nu am nevoie de nicio lege pentru a face ceea ce am spus în privința fetei tale. Eu sunt legea aici acum. Așa că fă-i familiei tale o favoare și ține cont de ce am spus...

Apoi Lund se ridică și, fluturând din mână, îi transmise bătrânului că răbdarea lui ajunsese la final.

Tatăl lui Nordstrum se ridică și el în picioare și își netezi pantalonii.

— Eu sunt un mecanic bătrân devenit fermier, Căpitane Lund. Nu am cine știe ce pregătire când vine vorba să mă exprim. Așa

că sper să îți pot spune prin cuvintele potrivite ceea ce am în inimă. Și anume, că infractorii ca dumneata nu vor fi niciodată, nici măcar pentru o secundă, asociați cu noua Norvegie. Adevărata Norvegie mai degrabă rămâne îngropată vreme de o mie de ani înainte ca oamenii să se transforme în lași și trădători ca tine. Iar dacă fiica mea sau copiii ei pățesc ceva, într-o zi, fie că voi mai fi prin preajmă să îți pun ștreangul de gât sau nu, vei fi spânzurat pentru faptele dumitale. Asta dacă nu cumva fantoma de fiu-meu nu se întoarce să se ocupe el însuși de tine. Așa că arestează-mă, împușcă-mă, dacă trebuie. Așa cum ai făcut cu mulți alții. Dar nu... am bănuiala că dacă este adevărat ceea ce spui despre Kurt, sunt mult prea valoros pentru tine viu. Dar pentru moment, sunt doar un om care a trăit și a văzut prea mult din această nouă Norvegie.

— Să te împușc? râse Lund. De unde ți-a venit ideea asta? Nicio șansă. Dar ai dreptate, continuă el fixându-l cu privirea, îmi va face plăcere să te am în preajmă. Vreau să fii tu cel care îi recunoaște cadavrul când îl voi găsi și ți-l voi arunca în prag ca pe un pește mort. Acum întoarce-te la ferma ta, bătrâne. Mi-ai irosit destul timp. Sergent, escortează-l pe acest fermier bătrân înapoi la măgarul lui.

31.

Dură câteva zile până când echipa Grouse se puse din nou pe picioare cu proviziile aduse de Gunnerside din Anglia și cu renul pe care reușiră să îl răpună pe drumul de întoarcere spre cabană.

Petrecură timpul povestindu-și cum reușiseră să supraviețuiască furtunii și revizuind cea mai bună rută prin vidda spre țintă. Claus Helberg știa o cabană abandonată la doar câțiva kilometri de marginea platoului, deasupra Vemork, potrivită scopului lor.

Conform ultimelor relatări, păreau să fie în jur de 15 nemți în turnul de pază în orice moment al nopții, plus încă doi pe podul suspendat deasupra defileului. Un altul patrula imensa casă a vanelor care alimenta cu apă masivele turbine ale uzinei Norsk Hydro. Turele gardienilor se schimbau o dată la două ore, din

pricina frigului extrem.

În plus, mai exista posibilitatea ca alți doi gardieni să fie în perimetru, în interiorul uzinei. La fel și unul sau doi paznici norvegieni staționați în camera de electroliză – care ar fi trebuit imobilizați. Era limpede că, dacă era alertat detașamentul principal staționat în turn sau pe pod, alarma ar aduce rapid întăriri din Rjukan sau Mosvatn, aflate la doar câțiva kilometri distanță, unde erau staționate sute de trupe. Apoi, chiar dacă sabotorii ar reuși să își elimine țintele aflate la subsolul uzinei, misiunea ar deveni sinucigașă, fără cale de întoarcere.

Prin urmare, discreția, și nu un asalt direct asupra podului, fu considerată cel mai bun plan. Dar asta însemna să înfrunte cel mai solicitant relief din întreaga Norvegie pentru a se apropia de țintă.

Stâncile de deasupra, care se înălțau la aproximativ 900 m, erau considerate mult prea abrupte pentru a fi coborâte în rapel pe timpul nopții, chiar și de către alpiniști experimentați. Zona din jurul conductelor uriașe, care transportau apă din râuri, lacuri și izvoare montane pentru a asigura funcționarea turbinelor, fusese minată.

Pe celălalt mal al râului, panta era mai domoală, dar aducea cu sine și riscul de a traversa râul noaptea, în timp ce luminile reflectoarelor scanau valea. Apoi ar fi trebuit să urce din nou spre înălțimile stâncoase din spatele uzinei – un urcuș dificil chiar și pe timp de zi, darămite pe întuneric, cu pachete grele de explozibil și arme în spate. Claus Helberg spuse că, acolo sus, șina de cale ferată care ducea la uzină nu e minată, dar nu e nici simplu de ajuns la ea. Cu toate acestea, apărătorii uzinei nu credeau că e posibilă vreo amenințare din acea direcție. Nemții considerau că unica amenințare reală ar fi un asalt direct asupra podului suspendat.

Odată ajunși pe marginea platoului, sabotorii aveau la dispoziție trei modalități de a intra în uzină, cele trei prezentate de Tronstad în Anglia: era posibil ca ușa laterală din oțel să fi fost lăsată descuiată, din moment ce gardienii patrulau constant înăuntru. Dacă era încuiată, mai exista opțiunea ușii laterale de pe partea nordică a clădirii, de la primul etaj, dar cine știa ce se află dincolo de ea? Ultima opțiune era conducta îngustă despre care le spusese Jomar Brun și care ducea direct în subsol, unde erau stocate rezervele de apă grea, o cale de acces despre

existența căreia nu știau nici măcar cei care lucrau acolo. Cu toate acestea, după cum le explicase Tronstad, această soluție permitea accesul unei singure persoane odată, care ar fi fost nevoită să se târască pe mâini și genunchi. Iar odată ce ajungeau înăuntru, timpul era crucial.

— Dacă totul este încuiat, iar conducta inaccesibilă, aruncăm în aer ușa subsolului, spuse Ronneberg. Acest lucru îi va alerta pe naziști, sigur, adăugă apoi privindu-i pe Poulsson, Gutterson și Kjelstrup. Echipa de acoperire, voi vă trebui să vă ocupați de ei.

— Nu va fi o problemă, spuse Poulsson, ridicând din umeri.

Exteriorul fragil al turnului de pază nu oferea cine știe ce protecție împotriva rafalelor de gloanțe, și cu trei puști-mitralieră ațintite asupra lor, oricine ar reuși să iasă de acolo nu ar ajunge prea departe.

Odată ajunși înăuntru, conform calculelor lui Nordstrum și Stromsheim, le-ar lua în jur de 15 minute să ajungă la țintă și să monteze explozibilul. Totul ar trebui să se întâmple într-o dimineață de duminică, foarte devreme, când Tronstad și Brun estimaseră că echipajul din interior nu ar fi deloc numeros – poate un singur gardian. Astfel, ar avea la dispoziție doar două minute să iasă din clădire, din moment ce fitilurile erau făcute să nu ardă mai mult de atât. Ultimul lucru pe care îl doreau era să găsească vreun neamț explozibilul și să aibă timp să decupleze firele. Probabil că explozia va fi foarte zgomotoasă; Stromsheim, care se pricepea cel mai bine la explozibile dintre toți, susținea că e posibil ca întreaga clădire să sară în aer. Cine știa ce chimicale erau stocate înăuntru? Oricum, nu încăpea nicio îndoială că gardienii din detașamentul principal ar fi alertați imediat. În cel mai bun caz, ar fi nevoiți să lupte pentru a ieși din clădire și a coborî muntele. În cel mai rău caz, toți nemții din vale ar fi pe urmele lor în câteva minute.

Prin urmare, alegerea rutei de ieșire era cu atât mai crucială. Altfel, ar fi doar o misiune cu sens unic. Poulsson și Ronneberg, cei mai în vârstă dintre toți, pledau pentru traversarea podului la plecare și lupta pe viață și pe moarte cu oricine le-ar sta în cale.

— Nu ar fi o problemă să trecem de gardieni, spuse Poulsson, dar coborârea înapoi spre râu ar fi lentă. Și am fi ținte sigure în luminile reflectoarelor care scanează râul și valea. Nu am reuși

să găsim drumul înapoi aici. Așadar, are sens să urcăm înapoi în vidda pe stânci.

— Atunci nu ne mai întoarcem aici, spuse Nordstrum. Dar să escaladezi 900 m în întuneric, cu greutate în spate, nu va fi o sarcină ușoară. În plus, am fi despărțiți și mai ușor de doborât. Cred că ar fi mult mai bine să avem avantajul întunericului și al terenului dur din vale și să ne întoarcem în vidda pe unde am venit. Știi cumva dacă Ryes Road este minat? îl întrebă pe Helberg.

— Mi s-a spus că nu, răspunse el. Deci da, putem traversa râul înapoi și apoi escalada stâncile pe acolo, pe sub teleferic. Drumul este abrupt, dar am avea avantajul că ei nu ar crede niciodată că e posibil ca noi să o fi luat pe acolo. Apoi, după ce ajungem pe platou, pornim înapoi spre cabană. Ce părere aveți?

Așadar, escaladarea directă a stâncilor de deasupra uzinei sau traversarea râului prin vale și urcarea în vidda pe Ryes Road?

Votară – majoritatea optară pentru Ryes Road.

Unul dintre ei nu era nici pro, nici contra – Olf Pedersen. Era cel mai slab cățărător din grup și niciodată nu fusese prea sigur pe propriile puteri când venea vorba de urcat sau coborât muntele.

— Să fiu sincer, nu m-am așteptat niciodată să văd Suedia, spuse el. Știam asta când m-am oferit voluntar. Așa că eu sunt de acord cu orice ați decide voi.

— Dacă ieșim din uzina aia, mă voi asigura că ajungi înapoi la schiurile tale, îi spuse Nordstrum. Îți promit.

— La fel și eu, spuse Gutterson. Suntem împreună în treaba asta până la capăt.

— Mulțumesc, băieți.

— Bun, atunci s-a decis. La ieșire coborâm pe unde am venit, se adresă Ronneberg grupului. Și ne rugăm ca nemții să nu-și pună reflectoarele pe noi.

Mai exista și riscul represaliilor, în cazul în care unul dintre ei ar fi fost capturat și s-ar fi aflat că e norvegian. Acesta era motivul pentru care purtau uniforme britanice și aveau cu ei capsulele cu otravă. Helberg, Poulsson, Jens și Nordstrum proveneau cu toții din zonă și încă aveau familii acolo – fără îndoială că rudele lor ar fi primele aliniate la zid, dacă celor patru le-ar fi descoperite identitățile.

În această privință, fiecare dintre ei știa că nu toți aveau să scape cu viață. Era posibil ca unii să rămână blocați în interiorul uzinei sau să fie împușcați în drum spre ieșire, sau înconjurați în vale. Purtară o discuție sinceră și îndelungată pe acest subiect, ajungând chiar să parieze câți dintre ei vor scăpa.

Niciunul nu părea foarte optimist.

Poate că nu era o misiune sinucigașă, dar cu siguranță era pe-aproape, și fiecare dintre ei era conștient de acest lucru.

32.

În dimineața raidului, Ronneberg îl rugă pe Claus Helberg, care încă avea contacte în sat, să meargă în Vemork pentru o ultimă misiune de recunoaștere a celei mai bune rute de coborâre în defileu și de urcare pe celălalt mal al râului.

Îmbrăcat în civil, Helberg le făcu cu mâna și porni pe schiuri în josul muntelui, lăsând o dâră de pulbere albă în urma sa.

Îi luă doar o oră să ajungă acolo. Să dea în sfârșit ochii cu uriașa uzină Norsk Hydro, despre care vorbiseră atât de mult, fu palpitant și înfiorător deopotrivă. Ca să nu mai vorbim de imaginea nemților care îi împânzeau satul natal. Asta era o noutate pentru el, iar pieptul i se încleștă de furie și ură.

Dându-se drept muncitor la uzină, Claus porni fără să se ascundă pe drumul principal, care cobora șerpuitor de la podul suspendat spre Rjukan, și trecu pe lângă camioane militare, cu trupe germane. De pe un drum de serviciu lăturalnic, pe partea mai puțin abruptă a defileului, Helberg găsi ceea ce consideră a fi o rută accesibilă spre vale.

Dorind să studieze mai departe terenul, își ascunse schiurile în zăpadă și urmă relieful abrupt până pe malul râului, alunecând pe porțiunile cu gheață și agățându-se de tufișuri pentru a-și menține echilibrul. Uneori se scufunda până la brâu în zăpada moale, încălzită de soare. Pe podeaua văii, descoperi că râul Mann era doar puțin mai mare decât un pârâu șerpuitor și înghețat – acest detaliu răspunse la una dintre principalele lor preocupări, și anume dacă vor putea să îl traverseze. Helberg continuă până ajunse pe malul opus, apoi la stânca masivă din spatele uzinei, care se înălța amenințător deasupra lui,

asemenea unei fortărețe invincibile. Căută cu privirea o modalitate de a escalada versantul și, în ciuda înclinării abrupte, zări un punct care îi făcu inima să tresalte de bucurie.

Pentru a marca locul, culese o mână de fructe de pădure. Șase ore mai târziu, se întoarse la cabană cu un rânjet larg pe chip.

— Vestea bună e că există o rută spre vale, spuse el. Pe lângă drumul care coboară spre Rjukan. Va fi beznă și destul de alunecos, dar cu siguranță nu este imposibil de coborât, nici măcar noaptea. Am testat eu drumul. Iar fasciculele de lumină ale reflectoarelor de pe pod nu ajung în vale, dar ar trebui să ne lumineze calea.

— Și râul? întrebă Ronneberg. Poate fi traversat cu ușurință în apropiere de Vaier?

— Chiar mai bine, spuse Helberg. Aproape de sat, râul este complet înghețat, nu va fi deloc o problemă. Doar dacă nu cumva vremea se încălzește, fluxul lui este acum doar un firicel de apă. Pe malul opus, recunosc, urcarea este destul de abruptă, chiar sub uzină. Dar am descoperit o rută care duce chiar la calea ferată.

— Ești sigur că se poate urca? insistă Nordstrum, care crescuse în zonă, dar niciodată nu coborâse atât de adânc în defileu – niciunul dintre ei nu o făcuse. Chiar și cu bagaj greu în spate și cu arme?

— Priviți, spuse Helberg, cotrobăind prin buzunare, apoi întinse mâna. Ce vedeți?

— Boabe de ienupăr, spuse Nordstrum, privind curios.

— Acolo unde pot pătrunde tufele de ienupăr, poate pătrunde și omul, spuse Helberg cu un rânjet înțelept. Am urcat chiar și o treime din drum ca să mă asigur că ruta este accesibilă.

În timp ce Helberg era plecat, vechiul prieten al lui Nordstrum, Einar Skinnarland, schiase de la Vigne până la cabana unde erau ei ascunși.

El, Nordstrum și Jens se îmbrățișară și se bătură prietenește pe spate – nu se mai văzuseră de când deturnaseră vaporul spre Marea Britanie.

După ce le povesti cum decurseseră pentru el ultimele luni de când se întorsese acasă și făcuse pe cont propriu muncă de cercetare despre interiorul uzinei, Einar îi spuse lui Nordstrum:

— Kurt, am ceva de vorbit cu tine. Putem să ieșim afară?

— Sigur.

Ieșiră amândoi pe malul înzăpezit al lacului înghețat.

— Uite, spuse el, arătând spre un rozător încăpățânat care își săpa drum afară din zăpadă. Chiar și în sălbăticia asta încremenită există viață.

— E norocos că n-a ieșit la suprafață decât după ce am apărut noi cu mâncarea, râse Nordstrum. Altfel sunt convins că echipa Grouse l-ar fi servit la cină.

— Cu puțină sare și margarină, da, n-ar fi fost rău, spuse Einar, ridicând din umeri. Ascultă, Kurt, trebuie să-ți spun ceva. Despre tatăl tău…

Un junghi de teamă îl străpunse pe Nordstrum.

— A murit?

— Nu. Nu e nici prea bine, desigur, dar încă e prin preajmă. Dar a fost săltat de poliție. Din fericire, nu a fost arestat. Mă tem că mulți în sat au fost arestați deja.

— De poliție? De ce? Niciodată în viața lui nu a fost preocupat de politică, spuse Nordstrum, apoi pufni scârbit.

În același timp, simți o greutate apăsându-i pieptul – în inima lui, știa răspunsul.

— Din cauza mea, normal, adăugă el.

— Ascultă, nimeni aici nu mai are nevoie de un motiv anume. NS-ul și Gestapoul au pus stăpânire pe întreaga zonă. Pentru că ești fiul lui, nu mai au nevoie de alte motive. Șeful miliției locale, Lund… poate ți-l amintești din școală?

— Dieter Lund…? Șarpele ăla alunecos. Tatăl lui a fost colector de taxe în Vigne, dacă îmi amintesc bine?

— E un șarpe viclean, dar acum e șarpele șefului Gestapoului local, Muggenthaler. Mai știi cum stătea întotdeauna în spatele clasei, fără să scoată un cuvânt? Un lingău care s-a crezut mereu mai deștept decât toți ceilalți. Ei bine, acum este la fel, doar că uniforma l-a făcut mult mai periculos. Și din câte am auzit, se pare că i s-a pus pata pe tine rău de tot.

— Pe mine?

— Din pricina incidentului de anul trecut, de pe feribot, când te-ai întors în Rjukan. Probabil că cineva și-a dat drumul la gură.

— Ofițerul Hirden…, își aminti Nordstrum.

Știuse încă de atunci că e un act impulsiv, care într-o bună zi l-ar putea bântui. Iar acum exact asta se întâmpla. Tatăl lui nu ar supraviețui nici măcar o săptămână întemnițat.

— Ascultă, chiar și șobolanii vin în apărarea semenilor lor, spuse Einar, iar Lund este cel mai rău dintre ei. Oricum, vestea bună este că tatăl tău s-a întors la fermă, nu este în subsolul secției de poliție din sat. Sau expediat la Grini, unde nu ar avea nicio șansă. Dar cine știe cât timp mai are până să se întâmple asta? Noi am mai avut grijă de el din când în când, i-am mai dus mâncare. Dar era sub supraveghere constantă. După o vreme, a devenit prea periculos să îl mai vizităm.

— Apreciez ce ați făcut, Einar, zise Nordstrum, punându-și mâna pe umărul lui. Ești un prieten bun și nu ai pentru ce să îți ceri scuze.

— Soția mea, spuse Einar, dându-și părul negru și ondulat după ureche. Ea scoate tot ce e mai bun din mine. Ar trebui să îți găsești și tu una într-o zi. Când se va termina totul. Adică – se opri brusc și îl privi pe Nordstrum cu părere de rău. Îmi cer scuze, Kurt, nu am vrut să îți amintesc de asta.

— Nu e nevoie să te scuzi. Și să fii sigur că o să-mi caut și eu o soție, spuse Nordstrum zâmbind vag. Dacă voi mai fi prin preajmă când se va termina totul.

— Dacă va mai fi vreunul dintre noi prin preajmă, spuse Einar, încuviințând din cap. Transmisiunile noastre sunt din ce în ce mai greu de mascat. Nemții au detectoare peste tot. Mai ales în sat. Iar raidul ăsta nu va fi o plimbare cu barca pe lac, știi asta, nu? Oricum, îmi pare rău că sunt nevoit să îți dau veștile astea.

— Mulțumesc, spuse Nordstrum, bătându-l pe umăr. Mă întreb dacă există vreo cale să îl scot de acolo.

— Este sub supraveghere constantă, iar starea de sănătate îi este cam șubredă. Și unde să-l duci? Plus că ai destule pe cap aici.

— Desigur, spuse Nordstrum, scuturându-și ghetele de zăpadă. Mă refeream după aceea.

— După…? întrebă surprins Einar, încercând să înțeleagă.

„După” Kurt ar fi un fugar în drum spre Suedia, încercând să scape cu viață.

— Ce vrei să spui? continuă el.

— Ei bine, și eu am ceva să îți spun. Ceva ce m-a rugat Tronstad să fac, când totul se va termina. Dar uite că se întoarce Claus din sat.

Făcându-le cu mâna, Helberg urca ultima culme spre cabană.

— Hai să vedem dacă a găsit o cale de a ne duce mai aproape

de uzină sau dacă mâine vom muri cu toții pe podul ăla, zise Nordstrum.

33.

În noaptea aceea, înainte de plecare, revizuiră pentru ultima dată planul.

— Odată ce intrăm în camera de mare concentrație cu explozibilul, Kurt, preiei controlul, îi spuse Ronneberg lui Nordstrum. Cât am estimat că ar trebui să ne ia treaba asta…?

— Șapte minute, confirmă Nordstrum. Depinzând, desigur, de ce anume mai găsim înăuntru.

Făcuseră acel exercițiu de cel puțin o sută de ori în Anglia, pe replici exacte ale uzinei și compresoarelor.

— Normal. Singurul semn că explozibilul a fost detonat va fi sunetul deflagrației. Până atunci, dacă totul merge bine, ar trebui să fim cu toții deja ieșiți din clădire. Parola pentru retragere, după cum știți cu toții, este…

— Piccadilly, spuse Hans Strohaug.

— Și semnalul de confirmare?

— Semnalul este Leicester Square.

— Bun. Dacă mi se întâmpla ceva care ar putea periclita planul, toată lumea să acționeze pe cont propriu, cu unicul scop în minte de a duce misiunea la îndeplinire. Dacă suntem descoperiți sau dacă alarma este declanșată în vreun fel, echipa de acoperire va ataca imediat santinelele germane.

Poulsson, Gutterson și Strohaug încuviințară din cap.

— Echipa de demolare se va concentra pe a pătrunde în uzină indiferent ce întâlnește în cale. Dar dacă vor fi uciși sau imobilizați înainte de a ajunge la uzină, echipa de acoperire va prelua sarcina plasării explozibilelor. Tot ce contează este ca cineva să ajungă la țintă pentru a îndeplini misiunea.

Era practic o mărturisire și o acceptare a faptului că urmau să moară în încercarea de a duce operațiunea la sfârșit.

Poulsson încuviință din nou.

— Vom fi acolo.

— Și, în ultimul rând, doar ca să recapitulăm ceea ce ni s-a spus în Anglia, Hitler a poruncit ca orice inamic, soldat sau

sabotor, în uniformă sau nu, să fie interogat și împușcat. Așadar, dacă vreunul dintre voi este rănit sau pe cale să fie luat prizonier, aveți capsulele. Știu că este un gând amar, dar la urma urmelor, rezultatul e același.

Una era să discute despre sinucidere în munții de la Avainaire, când era doar o noțiune abstractă fără o finalitate palpabilă, și alta era când știai că e posibil să nu supraviețuiești nopții. Dar crudul adevărul rămânea același: dacă erai rănit, nu aveai practic nicio șansă să urci înapoi în vidda, cu atât mai puțin să parcurgi drumul până în Suedia.

— Contați pe mine, spuse Poulsson trăgând din pipă.

Apoi se ridică în picioare și se întoarse spre fereastră.

— Și pe mine, spuse Nordstrum, gândindu-se că, dacă ar fi prins, ar fi mai bine să se scutească pe el însuși de durere.

— Și pe mine, spuse Jens.

Unul câte unul, fură cu toții de acord în privința capsulelor. Tot ce mai rămase de adăugat fu rostit de Ronneberg:

— Plecăm la ora 20:00 pentru a avea suficient timp la dispoziție. Claus, tu vei deschide drumul de aici până la stâlpii de înaltă tensiune. După ce ne ascundem schiurile, tot tu ne vei arăta drumul spre vale și apoi vom urca spre șina de cale ferată. Pe podul suspendat, garda se schimbă o dată la două ore. La jumătate de oră după miezul nopții, pornim atacul.

34.

Înainte de război, când Nordstrum era la facultatea de inginerie din Oslo, nimeni nu știa – în ciuda evenimentelor care aveau loc pe continentul european – dacă Norvegia avea să fie târâtă în conflictul care se extindea sau nu.

Țara reușise să rămână neutră în timpul ultimului război, iar regele încercase să rămână ferm pe aceeași poziție – ca și Suedia, de altfel – în ciuda tensiunilor amplificate de ciocnirile violente dintre englezi și naziști, care aveau loc în apele teritoriale ale scandinavilor.

În acele ultime ore dinaintea plecării, stând în cabană, Nordstrum își aminti acele zile.

Liberalii norvegieni se grupaseră în jurul Franței și Marii

Britanii. Alții îi criticau pe britanici pentru că amenințaseră să mineze porturile Bergen și Narvik, privindu-i pe germani drept salvatorii Europei. Ambele facțiuni își îndreptaseră atenția spre nordul țării, cu porturile neblocate de gheață și rutele de transport pe uscat pentru valorosul minereu de fier din Suedia.

Noaptea de 8 aprilie 1940 îi obligase pe toți să aleagă o parte. Germania orchestrase un atac-surpriză maritim și aerian. În doar câteva zile, Bergen, Trondheim și Narvik fuseseră cucerite de avangarde de distrugătoare germane. Un detașament inamic pornise prin Oslofjord spre capitală.

Într-o singură zi, orașul fusese cuprins de haos. Toți știau că armata Norvegiei nu are nicio șansă în fața blitzkrieg-ului nazist. Dar pentru un norvegian adevărat, patria era precum mama sa. Peste noapte, disputele amicale din puburile din Oslo degeneraseră în adunări de recrutare pasionale. Cu toții aclamaseră veseli când artileria și torpilele scufundaseră, în Oslofjord, nava-amiral germană Blucher, permițând regelui și familiei regale să fugă din oraș și să înființeze un guvern la Elverum.

Pretutindeni domnea haosul. Unii studenți se înrolau în armata regelui; alții fugeau spre nord, căutând așa-zisa siguranță, sau spre est și în Suedia. Nordstrum, ai cărui colegi îl priveau ca pe un model, simțise presiunea împingându-l în ambele părți. Tatăl lui îl implorase să nu facă nimic pripit. Armata regelui nu era un adversar redutabil pentru germani, spunea el. Într-un final, toți vor fi uciși sau încarcerați. Dar în inima lui, Nordstrum știa ce are de făcut – ce făceau toți patrioții adevărați.

Însă trebuia să se gândească și la Anna-Lisette.

Se cunoșteau de doi ani – ea era în ultimul an la economie – și căzuseră de acord să se căsătorească după absolvirea ei.

— Trebuie să știu că ești în siguranță, spusese el în apartamentul pe care îl împărțea cu alți doi studenți, în apropierea universității.

— Am un unchi în Malmo, răspunsese Anna-Lisette. Trenurile încă circulă. Dacă plecăm acum, vom fi în siguranță. Nu vor îndrăzni să invadeze Suedia.

Își aruncaseră rapid bunurile în valize. Orașul devenea rapid unul fantomă. Naziștii ar fi putut ajunge în orice clipă.

— Am un prieten, spusese Nordstrum. Evreu. Familia lui

pleacă mâine spre Stockholm. Ai putea merge cu ei.

— Și tu la fel, Kurt. Când am vorbit de Suedia, m-am referit la amândoi, nu doar la mine.

Dar fusese suficient să îl privească o singură dată pentru a înțelege că Nordstrum luase deja hotărârea.

— Nu vei veni și tu, nu-i așa?

El oftase neputincios.

— Anna-Lisette…

Ea se așezase lângă el și pusese deoparte puloverul pe care îl împăturea. Ochii ei păreau să oglindească aceeași îngrijorare care se învolbura în inima lui.

— O să fii ucis, să știi. Cu toții veți fi uciși. Dar dacă tu nu mergi, nu merg nici eu. Vorbesc puțină germană. Armata va avea nevoie de cineva care să ajute la obținerea de informații din liniile inamice.

— Lupta nu se va da aici, spusese Nordstrum, ci în nord. Am vorbit cu Gries și Karlsson. Trimit oameni la Narvik pentru a ține piept inamicului.

— Deci într-acolo vei pleca?

— Da, încuviințase el încet. Mâine.

— Ai știut asta, Kurt, și nu ai spus nimic?

Nordstrum își pusese mâna pe obrazul ei.

— Pot să te însoțesc o parte din drum cu trenul, până la Lillehammer. Familia ta este acolo. Ar trebui să fii în siguranță. Nu pot să-mi închipui ce-ar vrea nemții de la o cireadă de vaci și de la niște pârtii de schi. Dacă nu reușim să îi oprim la Narvik, mă voi întoarce la tine și vom traversa munții împreună, până în Suedia. Îți promit.

Ea îl privise și zâmbise descumpănită, dar curajoasă, cu afecțiune și resemnare deopotrivă.

— Te cunosc, Kurt. Nu te vei întoarce niciodată la mine. Vei continua să lupți până când cineva va învinge.

El o îmbrățișase strâns.

— Te înșeli, mă voi întoarce.

Anna-Lisette își îngropase chipul în puloverul lui, iar Nordstrum îi simțise lacrimile curgând. Avu impresia că fata îi ascunde ceva. Că știe mai bine ce se va întâmpla.

— Ba n-o vei face.

În ziua următoare, luaseră trenul împreună, dar el își continuase drumul spre nord, la luptă. Iar ea avusese dreptate.

După Narvik urmase Honefoss. Iar după Honefoss, Tonneson, Haugsbygda și Valea Gudbrandsdalen.

Nordstrum nu aflase niciodată ce anume îi ascunsese ea în Oslo.

Cine știe, poate nici Anna-Lisette nu știuse în acel moment. *Nu sunt doar eu, Kurt.* Dar ar fi contat? Războiul avea nevoie de el – avea nevoie de oricine putea să tragă cu arma și avea curajul de a se opune liniei inamice.

După aproape un an de la uciderea ei, o scrisoare ajunsese în sfârșit la Kurt, dată din mână în mână de prieteni înrolați în alte regimente.

Era o scrisoare de la mama Annei-Lisette, Regina, pe care Nordstrum o plăcuse dintotdeauna. Îi scrisese pentru a-i spune că fiica ei fusese însărcinată cu copilul lui.

•

Așteptau cu toții ora 20:00. Își verificară armele și își ceruiră schiurile pentru ultima dată, își umplură rucsacurile cu conserve, busole, lanterne, pansamente, batoane de ciocolată, hărți impermeabile create din mătase chinezească, șireturi de rezervă și mănuși. Nordstrum și ceilalți membri ai echipei de demolare își împachetară explozibilul, fitilurile, detonatoarele, mosoarele cu cabluri, brichetele și cleștii. Cei din echipa de acoperire, avangarda, luară muniție de rezervă, grenade de mână, chiar și cuțite. Strohaug avea un patent greoi pe care îl adusese cu el din Anglia.

— Uitați-vă bine la el, îmi veți mulțumi că am cărat blestemăția asta după mine.

Fu distrus orice lucru de origine străină care ar fi putut da de gol locul de unde veneau. Cutii goale de conserve, cotoare de fructe, ambalaje de ciocolată, pachete de țigări. Pentru a-și umple timpul, unii dintre ei își curățau armele. Alții fumau și vorbeau despre familie și despre întoarcerea acasă într-o bună zi – era dureros să se afle atât de aproape de cei dragi și să nu îi poată vizita, măcar pentru o oră, sau să le transmită vorbă că sunt aici.

Strohaug închise ochii și trase un pui de somn.

Lui Nordstrum, gândurile îi fugiră la tatăl său. În copilărie, după moartea mamei lui, fusese nevoit de nenumărate ori să își aducă tatăl acasă de la bar, când bătrânul băuse prea mult. Conducea la cei 15 ani ai lui – toată lumea știa și întorcea

privirea – apoi îl târa pe scări până în camera sa, ducându-l la culcare, împotriva mormăielilor sale încăpățânate. Fusese forțat să devină bărbat înainte să se poată bărbieri măcar.

La ultima vizită, fusese atât de aproape de el, bătrânul lui tată venind la fereastră, știind că fiul său e acolo și făcându-i semn să plece. Era posibil să nu îl mai vadă niciodată. Și-l închipui tușind în subsolul rece al închisorii.

Apoi gândurile îi reveniră asupra misiunii, spunându-și că trebuie să reușească, în ciuda șanselor potrivnice. Trebuie. Nu doar pentru că toți cei din Anglia contau pe ei sau din pricina mizei.

Ci pentru că ceva trebuia să conteze în acest război. Alegerea lui trebuia să însemne ceva. Alegerea de a nu se întoarce după ea. Alegerea de a continua să lupte, exact așa cum spusese Anna Lisette. Nu o dusese în Suedia, iar ea rămăsese în urmă și murise, purtând în pântec copilul lui.

Și pentru că acum, când știa acest lucru, era prea târziu să mai schimbe lucrurile. Băgă mâna în buzunar și scoase cruciulița pe care ea i-o dăduse în tren. O strânse la piept, în dreptul inimii. De aceea trebuia să reușească în această seară. Trebuia să iasă ceva bun din toate sacrificiile acestea – din alegerea lui de a continua să lupte.

Pentru că, în inima lui, în timp ce aștepta semnalul de plecare, nimic altceva nu conta.

35.

La ora 20:00, cu schiurile în picioare, rucsacul în spate și arma peste umăr, Ronneberg îi privi pe cei nouă bărbați care luaseră soarta Aliaților în mâinile lor.

— Bine, băieți, să mergem.

Porniră în josul muntelui în șir indian, fără chiote festive de data aceasta. În liniște. Claus Helberg era în fruntea grupului, din moment ce el mai făcuse o dată călătoria în acea dimineață și cunoștea drumul.

La început, panta fu abruptă și în linie dreaptă, iar ei menținură un ritm constant. Se stârni un vânt rece, iar luna era luminoasă – prea luminoasă pentru Nordstrum. În timp ce

coborau muntele, apropiindu-se de Vemork, zumzetul uriașelor turbine ale uzinei se auzea în depărtare – un șuierat adânc și constant. Pe podeaua văii, la aproximativ 300 în sub ei, începură să se zărească luminile satului Rjukan.

Coborâră din vidda pe partea vestică a defileului. Pădurea deveni atât de densă, încât fură nevoiți să își scoată schiurile. Zăpada alterna – era fie adâncă și moale, fie înghețată și tare, în funcție de expunerea la soare. La un moment dat, se scufundară cu toții până la brâu în zăpada afânată. Abia reușeau să înainteze cu toată greutatea aceea în spate. La un moment dat, alunecară și căzură pe spate, agățându-se de tufișuri și de ramurile copacilor pentru a-și opri căderea. Folosind drept reper stâlpii de înaltă tensiune aliniați din vale până în vârful muntelui, înaintau de la un stâlp la altul, agățându-se de orice puteau în timp ce cablurile de deasupra lor se plecau spre pământ, îngreunate de zăpadă. Nu era frig. De fapt, în vale vântul era cald, iar Nordstrum se temea în sinea lui de foehn, vânt care ar topi gheața de pe râu și le-ar putea îngreuna și mai mult urcarea înapoi pe munte.

În cele din urmă, ieșiră în capătul superior al drumului principal, pe care Helberg îl parcursese ceva mai devreme, și își puseră din nou schiurile în picioare. Apoi continuară pe marginea drumului întunecat. Era alunecos ca un patinoar din cauza gheții, iar schiurile erau zgomotoase pe suprafața dură. *Poate că viscolul și condițiile dificile sunt un lucru bun*, își spuse Nordstrum în sinea lui, deoarece nu era nici urmă de om prin zonă. Un vehicul venind din oricare direcție ar fi fost ușor de zărit. Farurile, împreună cu zgomotul motorului, le-ar fi dat timp să se pregătească pentru orice situație.

Apoi, după ce ieșiră dintr-o curbă, se opriră toți brusc.

De partea cealaltă a defileului, luminată de lună, își văzură pentru prima dată ținta. Era cocoțată pe postamentul ei invincibil din stâncă. Imensa centrală hidroelectrică, înălțându-se pe șapte etaje, trona impunătoare asupra văii și râului Mann care curgea pe fundul ei. Deasupra clădirii, conducte uriașe cu diametrul de un 1,5 m transportau rezerve nesfârșite de apă din vidda, în jur de 50 de metri cubi pe secundă, alimentându-i masivele turbine. Doar șina îngustă de tren, care cobora în defileu de la poarta din spate a centralei, și podul suspendat care traversa valea conectau centrala cu lumea de dedesubt.

Cu toate că ei cunoșteau fiecare milimetru al uzinei și văzuseră fotografii cu ea de o sută de ori, toți își simțiră inimile oprindu-se pentru o secundă, paralizați de imposibilitatea a ceea ce trebuiau să facă.

Ajunseră la cotitura în formă de U din apropierea cătunului Vaer, unde Tronstad considerase inițial că râul poate fi traversat cel mai ușor. Nu era nimeni în preajmă. Din acest punct aveau să coboare spre drumul de pământ care ocolea sătucul. Panta era abruptă, dar brăzdată de tufișuri și copaci căzuți de care se puteau agăța sau sprijini.

La un moment dat, Helberg se opri lângă o stâncă, părând să recunoască o poiană.

— Acum coborâm pe aici.

Își scoaseră schiurile și se lăsară purtați de gravitație în josul pantei, agățându-se de tufișuri și ramuri cu o mână și ținând schiurile în cealaltă, în timp ce razele lunii răzbăteau printre nori și copaci. După o coborâre de 15 minute, dădură din nou de drumul principal, proptindu-și călcâiele în zăpadă pentru a frâna. Nordstrum, ajuns aproape de fruntea grupului, deveni brusc conștient de un huruit care se auzea din ce în ce mai tare în fața lor. Apoi zări licăritul unor lumini, înaintând cu viteză spre ei.

Faruri.

— Stați pe loc! strigă el, prinzându-se de un arbust pentru a-și opri înaintarea și ridicând mâna pentru a se asigura că restul grupului înțelege.

Încă erau ascunși de tufișuri, dar panta era suficient de abruptă cât să îi facă să alunece necontrolat și să cadă pe drumul principal, în văzul tuturor.

Huruitul se auzea mai aproape acum, iar farurile ieșiră din curbă.

Un autobuz. Nu unul, două – urcând dinspre Rjukan și probabil transportând tura de noapte la uzină. Sabotorii rămaseră nemișcați, ținându-și răsuflarea în timp ce cele două vehicule trecură de ei, rugându-se să fie camuflați perfect de costumele albe de schi și să nu fie expuși de farurile care își aruncaseră lumina asupra lor.

Ronneberg și Helberg se țineau cu toată puterea de o ramură de copac pentru a nu cădea chiar pe plafonul autobuzelor în timp ce trecură pe sub ei. Apoi se lăsă din nou liniștea. Vehiculele luară curba sub formă de U și își continuară drumul în

susul muntelui.

Avuseseră noroc. Un singur minut în plus și ar fi fost nevoiți să iasă în grabă de pe drum, din calea lor.

Helberg preluă din nou conducerea, iar cei zece bărbați înaintară grăbiți pe drumul principal, până ajunseră la liniile de înaltă tensiune pe care Claus le găsise în acea după-amiază. Acolo renunțară la costume, la echipamentul de schi și la rucsacuri – aveau să se întoarcă după ele la final. Din acel punct urmau să poarte uniformele Armatei Britanice, pentru a evita represaliile împotriva populației locale, în eventualitatea capturării sau uciderii lor.

Bâzâitul apăsător al uzinei se auzea și mai tare în partea mai joasă a văii: șuieratul și huruitul turbinelor uriașe, vuietul tumultuos al apei învolburate trecând prin conductele masive.

După ce se dezbrăcară de costumele de schi, luară cu ei puștile automate Thompson, pistoalele Colț .45 și cât de multă muniție și grenade puteau duce. Nordstrum și Ronneberg își transferară explozibilul și încărcăturile în săculețe mai mici, special concepute pentru escaladă. Arne Kjelstrup apăru cu un foarfece solid și un colac de frânghie pe umăr. Își prinse foarfecele la brâu, iar Ronneberg îl avertiză:

— Ar face bine să nu zăngănească de stânci, altfel suntem morți.

— Nu-ți face griji, n-o să-l auzi. Te vei bucura că l-am luat cu mine.

Apoi își ascunseră restul lucrurilor sub grămezi de ace de brad și molid, urmând să se întoarcă mai târziu după ele. Era ora 22:00. Încă mai trebuiau să traverseze râul și să se cațere 180 m pană la stânca pe care era cocoțată uzina.

— În regulă, să mergem, spuse Ronneberg, făcându-le semn să înainteze. Claus, tot tu deschizi drumul, îi șopti apoi lui Helberg.

Nimeni nu mai scoase un cuvânt, continuând în tăcere, lăsându-se să alunece printre stânci până pe fundul defileului.

Ajunseră jos. Niciunul nu știa câți dintre ei se vor întoarce în acest punct.

36.

Așa cum îi asigurase Claus Helberg, râul Mann, care primăvara traversa defileul cu un curent alimentat de scurgerile de pe versanți, nu era acum decât un firicel de apă brăzdat de gheață de-o parte și de alta. Helberg își făcuse bine treaba și găsise o porțiune îngustă pe unde să îl traverseze, gheața pârâind sub ghetele lor.

Apoi alergară aproximativ 45 m și se ghemuiră în umbra peretelui de stâncă abrupt de sub centrală.

Deasupra lor, reflectoarele uriașe scanau valea de pe îngustul pod suspendat. Dacă un singur fascicul luminos ar cădea pe ei, totul s-ar sfârși. Dar niciunul nu ajungea pe fundul văii sau aproape de peretele stâncos pe care se pregăteau să îl escaladeze, astfel că erau în siguranță în această privință.

Ridicară privirile. 180 m, din care baza era foarte abruptă. Deși Helberg avea dreptate – fațada era presărată cu tufișuri sau mici proeminențe în stâncă de care să te poți ajuta în întuneric, dar, cu armele atârnându-le pe umeri și îngreunați de echipament, această cățărare ar fi fost considerată o provocare până și de cel mai experimentat alpinist. Orice cădere ar fi însemnat moarte instantanee – sau mai rău, rămânerea pe fundul văii, cu oasele zdrobite.

— Merg eu primul, spuse Helberg, doar pentru că el schițase o rută în susul stâncii în acea după-amiază.

— Apoi eu, se oferi Gutterson, confirmat drept cel mai agil cățărător al grupului.

Observând ezitarea lui Old Pedersen, care privea lung peretele stâncos, adăugă:

— Mergi în spatele meu, Olf. Trebuie doar să mergi exact pe urmele mele și va fi floare la ureche.

— Iar eu o să fiu chiar în spatele tău, Olf, spuse Nordstrum. Vei fi pe mâini bune între noi. Gândește-te la urcarea asta ca la un vals, spuse râjind.

— Mersi, spuse oftând Pedersen. Aș vrea eu să fie atât de ușor.

— Ei bine, orice ai face, dacă e să cazi, spuse Arne Kjelstrup, înghiontindu-l cu cotul și făcându-i cu ochiul, nu țipa. O să ne dai de gol.

— Da, normal, spuse Olf cu un zâmbet curajos.

— Dă-mi mie și arma ta, îi spuse Nordstrum. Le duc eu pe amândouă.

— Nu, pot s-o fac, insistă Olf.

— Dă-mi-o, spuse Nordstrum, luându-i pistolul din mâini. E posibil să ai nevoie de ea acolo sus, nu vrei s-o pierzi.

— Deci… Ronneberg privi în jur și dădu aprobator din cap. Sunteți gata? Să mergem.

Helberg porni primul, încercând să reconstituie ruta pe care o descoperise în timpul zilei. Următorul fu Gutterson, conform înțelegerii. Apoi Olf, ezitant, urmând întocmai pașii yankeului, testând fiecare piatră sau arbust înainte de a se agăța de ele. Helberg urcă în jur de 10 m, apoi le făcu semn celorlalți să îl urmeze.

— E ușor până aici.

— Asta este puțin slăbită, îi spuse Gutterson lui Olf, arătându-i ce piatră să evite.

— Mersi.

Agățându-se de ramuri și testând rezistența pietrelor, Gutterson îl prinse din urmă pe Helberg și preluă conducerea. Era un cățărător abil, iar tehnica lui era să se asigure că priza pentru picior este rezistentă, să întindă mâna și apoi să se odihnească un moment, punând presiune pe punctul de sprijin înainte de a continua.

— Cum merge? strigă el la Olf.

— Bine până aici, strigă Pedersen de la doi metri și jumătate sub el, încercând cu precauție să își fixeze gheata într-o crevasă îngustă.

Nordstrum era la un metru sub el, urmat de restul grupului, ultimul fiind Poulsson. Urcarea era abruptă, dar nu imposibilă, mai ales dacă țineai privirea înainte, nu în jos – cu toate că, uneori, unul dintre ei mai desprindea câte o piatră slabă din zid, ratându-i la mustață pe cei de sub el. La un moment dat, Gutterson fu nevoit să se descurce cu o singură priză pentru mână, stabilizându-și ambele picioare înainte de a se întinde spre următorul punct de sprijin.

— Aici, spuse el, arătându-le celorlalți o priză rezistentă pentru picior.

Uneori, piciorul cuiva amorțea din pricina oboselii, iar Gutterson era nevoit să se oprească, atârnând periculos de o

piatră din zid, în timp ce respectivul se odihnea și își recăpăta forțele.

La aproximativ 45 m, Pedersen păru să se trezească blocat într-un loc în care nu avea încredere și oftă îngrijorat. Un picior i se desprinsese de zid, iar el rămăsese atârnând într-o singură mână și celălalt picior. Ceilalți încremeniră cu respirația tăiată.

— Olf, spuse calm Nordstrum, observând dilema prietenului său.

Pedersen era palid la față și leoarcă de transpirație.

— Sunt bine, spuse el, dar de fiecare dată când încerca să își înfigă piciorul într-o crevasă, gheata îi aluneca, iar situația se înrăutățea.

Nimeni nu știa cât mai putea să reziste prietenul lor.

— Rămâi acolo unde ești, Olf, îl sfătui Nordstrum. Vin la tine, rezistă.

Testând rezistența ramurilor, prinzându-se de arbuști crescuți în crăpăturile înguste din stâncă, Nordstrum se mută mai la dreapta și începu să urce până ajunse în paralel cu Pedersen, la doar câțiva centimetri de el.

— Vezi piatra asta? spuse Nordstrum, întinzându-se și atingând un punct de sprijin care îi era la îndemână prietenului său.

Olf era încremenit, asemenea unui schior pe o pantă prea complicată pentru nivelul său, paralizat de frică. Încuviință din cap.

— Întoarce-te spre dreapta, îl ghidă Nordstrum. Pune piciorul drept pe piatra aceea – da, aia… Apoi, tot ce trebuie să faci este să întinzi mâna și să te prinzi de aici, de sus.

Cu degetele încordate, Pedersen trase aer în piept și încuviință din cap.

— Bine.

Nu era vorba că se temea de înălțimi – sărise de nenumărate ori din avion și putea schia neobosit pe cele mai abrupte pante. De asemenea, era un tip de un curaj extraordinar. Să ajungă până aici, înfruntând toate condițiile potrivnice, să fie la un pas de obiectivul lor și apoi să ezite, să își dezamăgească tovarășii – toate aceste lucruri părură să îi reînnoiască hotărârea.

— Vin, spuse el.

Pipăi peretele cu mâna, încercând cu disperare să găsească o rădăcină sau o ramură de care să se agațe. Își puse piciorul în

locul indicat de Nordstrum.

— E bine, Olf, aproape ai ajuns.

La început, piciorul îi alunecă, iar toți ceilalți se așteptară la ce era mai rău. O mișcare greșită și cădea în gol.

— Olf, haide, spuse Nordstrum, întâlnindu-i privirea.

Pedersen trase aer în piept, privindu-l fix pe Kurt.

— Bine.

În cele din urmă, găsi curajul de a-și deplasa întreaga greutate, broboane de sudoare prelingându-i-se pe față. Se întinse spre mănunchiul de ramuri de pin indicat de Nordstrum, se împinse în picioare și se prinse de el.

Mănunchiul ținu.

— Ha, spuse Pedersen, izbucnind într-un râset oarecum fatalist, răsuflând ușurat. Gata. Mersi, Kurt.

— Ai noroc, versantul se nivelează aici sus, le strigă Gutterson de la câțiva metri deasupra lor. Este mult mai simplu.

— Și tocmai când începeai să prinzi gustul, nu-i așa, Olf? spuse Nordstrum zâmbind.

Unul câte unul, se cățărară până în locul unde se odihnea Gutterson, Nordstrum rămânând ultimul în caz că cineva avea nevoie de ajutor. Amintindu-și sesiunile de antrenament, își ținură privirile ațintite în sus, spre unicul scop – platforma stâncoasă de deasupra lor, la care duceau șinele de tren – nu în jos, spre defileu, unde râul se vedea acum doar ca o panglică albă și subțire. Când începură să urce din nou, vântul se înteți brusc. Tuturor le trecu prin minte cât de norocoși fuseseră. Dacă asemenea rafale ar fi suflat cu câteva minute mai devreme, când ei erau pe porțiunea abruptă a peretelui, i-ar fi aruncat spre moarte.

Urcarea le luă o oră epuizantă și dureroasă. Pe ultimii 30 m, degetele lui Nordstrum sângerau și își simțea brațele grele ca piatra. Fu nevoit să își impună să continue și să privească înainte – atât de mare era tentația de a se opri și de a privi în jos.

În cele din urmă, ajunseră pe rând în vârf, ajutându-se unul pe altul. Chiar și Olf, care se rostogoli epuizat peste marginea stâncii, gâfâind, râzând, de-a dreptul uimit că trăiește. Vreme de câteva minute, rămaseră întinși în zăpadă, epuizați, aproape amorțiți, lăsându-și plămânii să-și revină și contemplând pentru prima dată, privind acum în vale, ceea ce reușiseră să facă.

— Poftim, spuse Nordstrum, înapoindu-i arma lui Pedersen. O să ai nevoie de asta.

— Mersi, Kurt, spuse Olf, încuviințând din cap recunoscător.

Pentru o vreme își traseră sufletul, mâncând ciocolată și fructe uscate pentru a-și recăpăta forțele. Era puțin trecut de ora 23:00. Huruitul constant al turbinelor se auzea mai tare și parcă zguduia stânca pe care se aflau ei.

Pentru prima dată de când se întorseseră în Norvegia, pericolul nu mai era reprezentat acum de cățărare sau de natură, ci de nemți.

37.

Temperatura scăzu brusc, iar vântul sufla cu putere. În jurul lor, în zăpadă, erau vizibile urmele pe unde patrulele germane trecuseră recent. Cu toate că nici cel mai meticulos gardian nu și-ar fi închipuit că o amenințare ar fi posibilă dinspre defileu.

— Haideți să ne strângem, spuse Ronneberg adunându-i pe toți laolaltă de îndată ce își recăpătară puterile. Avangardă, voi preluați conducerea. Dacă întâlnim mine în cale, oricine rămâne în picioare trebuie să se infiltreze în uzină și să ducă misiunea la bun sfârșit. Ne-am înțeles?

De data aceasta, nu se auzi doar un „da” colectiv, ci fiecare dintre ei se ridică, își prinse arma și rucsacul în spate și dădu aprobator din cap.

— În regulă, să mergem atunci.

Joaquim Poulsson, care era liderul avangardei, porni de-a lungul șinelor de tren urmat îndeaproape de Helberg, Gutterson, Strohaug, Pedersen și Arne Kjelstrup.

Ronneberg îi făcu semn lui Nordstrum să treacă în fruntea celeilalte echipe.

— Echipa de demolare…

Aruncându-și explozibilul pe umăr, Nordstrum și restul echipei se aliniară.

Porniră și ei în fugă de-a lungul șinelor, spre zgomot. Șuieratul și tremurul constant al dinamurilor uzinei le tot dădea impresia că se cutremură stânca sub ei, acoperindu-le fiecare zgomot. Erau la aproximativ 200 m de țintă, cu un detașament de soldați

inamici așteptând să fie activat de o mină sau o capcană, dar cu toate acestea, Nordstrum nu detectă nicio urmă de teamă sau ezitare la membrii grupului.

Singurele gărzi germane vizibile erau două santinele care patrulau pe podul suspendat de dedesubt.

De fapt, erau primii nemți pe care îi vedeau în această misiune. Nordstrum nu-și putu înfrâna gândul că, la mică distanță de acolo, oamenii din Rjukan – familiile unora dintre ei – dormeau în paturile lor fără să știe că, la aproximativ 1,5 km, fiii și frații lor se întorseseră acasă, având cu ei suficientă muniție cât să arunce în aer jumătate de munte. Și că erau pe punctul de a-și risca viețile pentru o amenințare de existența căreia nu știa nimeni de acolo.

Gândul îl făcu să râdă – scutură din cap pentru a-l alunga.

— Ce este? întrebă Ronneberg din spatele lui.

— Nimic, răspunse Nordstrum zâmbind.

Noaptea devenise întunecoasă, fără lună. Un vânt puternic le biciuia fețele dinspre sud-est, dar acoperea orice zgomot făcut de ei. Ghemuiți, continuară să urmeze șinele în susul pantei. Poulsson, aflat la aproximativ 2 m fruntea tuturor, dădu peste o potecă – presupuseră că era pentru personalul autorizat și că tocmai din acest motiv nu ar trebui să fie minată. În fața lor, cele două clădiri ale masivei centrale se vedeau din ce în ce mai aproape. Cu o jumătate de oră înainte de miezul nopții, dădură peste o baracă. O stație electrică de transformare, la aproximativ 450 m de ușa din spate. Era pustie.

Ronneberg ridică o mână.

— Haideți să așteptăm aici schimbarea gărzilor.

Helberg și Stromsheim rămaseră de veghe, iar ceilalți se adăpostiră în baracă, dându-și jos greutățile din spate și mâncând câte o bucățică de ciocolată. Știau că, nu foarte departe de ei, între 15 și 20 de soldați germani jucau cărți sau se îngrămădeau lângă o sobă, pregătiți de ripostă la orice mișcare greșită sau la cel mai mic sunet de alarmă.

Cu toate acestea, atmosfera în cadrul grupului rămase surprinzător de relaxată. Helberg îi atrase atenția lui Gutterson la câteva lumini ce licăreau dincolo de vale.

— Casa vărului meu e chiar acolo. În Vaer, spuse el, arătând cu degetul. Vezi cele două lumini?

— Sub culmea aia? întrebă americanul folosind cuvântul

norvegian, *mone.*

— Se pronunță *menn,* Eric. Dar, da, acolo unde se intersectează cele două drumuri. S-a mutat din Oslo când eu eram la școală aici. Era dresor de cai.

— Și familia mamei mele se ocupa cu dresajul cailor! spuse surprins Gutterson. Cai rasa quarter horse. În Colorado.

— Quarter horse?

— Sunt cai de viteză. Sunt crescuți să fie foarte rapizi.

— Ca pentru cursa Kentucky Derby?

— Caii de curse aleargă o milă și un sfert. Aceștia sunt crescuți pentru un sfert de milă. Ca proba de sprint la Jocurile Olimpice, spuse Gutterson, pocnind din degete. Ca fulgerul.

Joaquim Poulsson îngenunche lângă Nordstrum și arătă spre vale.

— Vezi telecabina?

Sub ea era Ryes Road, drumul care urca în zigzag muntele, ruta pe unde ei plănuiau să fugă.

— Normal, răspunse Nordstrum, care urcase de nenumărate ori cu ea până în vârf.

— Când eram copii, eu și prietenul meu Kjell ne-am furișat pe lângă paznic și am dormit într-o cabină.

— Serios?

— A fost o provocare. Agnes Hovland ne-a dat-o. O mai știi?

— O știu pe Agnes. Sau cel puțin îl cunoșteam pe fratele ei mai mic, Karl, spuse Nordstrum. Obișnuiam să facem pe detectivii împreună. Ea era o frumusețe. Probabil că și eu aș fi acceptat orice provocare a ei.

— Kjell mi-a spus că l-a lăsat s-o pipăie. Dar tot ce-am primit eu a fost un dans la Târgul Telemark.

— Un dans cu Agnes Hovland nu e cel mai rău lucru, spuse Nordstrum ridicând din umeri. Oricum, așa poți să spui că ai petrecut noaptea într-o telecabină.

Poulsson scuipă.

— De fapt, am fost prinși de paznicul de noapte și nu am mai avut voie să ies afară noaptea o lună întreagă. Destul de stupid, nu...?

La exact trei minute după miezul nopții, doi gardieni ieșiră din postul de gardă și porniră spre santinelele de pe podul suspendat.

Nordstrum îi atrase atenția lui Ronneberg spre ei.

— Privește!

Erau prea departe pentru a-i putea auzi, dar își închipui că dialogul lor decurgea astfel: „Ce dracu’ v-a luat atât de mult? Ne-a-nghețat curu’ aici!”

Cele două santinele eliberate din funcție își frecară mâinile pentru a-și pune sângele în mișcare și grăbiră pasul spre postul de gardă. Poate că unul dintre ei avea nevoie urgentă la toaletă. Cei doi rămași pe pod se uitară în vale; unul scuipă în hău, parcă blestemându-și norocul de a fi acolo, apoi începură să patruleze într-un ritm lent, cu puștile pe umeri.

— Mai așteptăm o jumătate de oră, spuse Ronneberg. Ca să le dăm puțin timp să se relaxeze.

Pe măsură ce trecură aceste minute finale, emoțiile tuturor ieșiră la suprafață, dar toți erau tăcuți. Tot ce puteau face era să aștepte. Gândurile le rătăceau care încotro. În mod straniu, pe Nordstrum îl purtară către mama lui. Când leucemia ei se înrăutățise, femeia fusese mutată din Rjukan la o clinică privată din Oslo. Odată, când fusese să o viziteze, aproape de sfârșit, ea, slăbită și cu chipul palid, îi luase mâna într-a ei.

— Tu va trebui să fii bărbatul acum, Kurt, îi spusese aproape în șoaptă, dar foarte fermă. Vei vedea, tatăl tău nu este un înger, va avea nevoie de tine.

— Nu vorbi prostii, mamă, spusese Nordstrum. Asta încă este treaba ta. Nu îți va lua nimeni sarcina aceasta, vei veni acasă în curând.

Femeia îi strânsese și mai tare mâna.

— Promite-mi, Kurt. El este încăpățânat și face pe durul. Dar încăpățânarea asta îl va ucide, poți să fii sigur.

— Îți promit, mamă, acceptă el forțat.

O săptămână mai târziu, femeia murise.

Acum, în timp ce stătea aici, nu era tocmai convins că se achitase onorabil de sarcina lui.

Auziră un huruit. De dincolo de defileu, un camion se îndrepta spre pod. Se părea că și mai mulți muncitori erau aduși din Rjukan. Vehiculul se opri la poartă, iar gardienii îi ieșiră în întâmpinare. Era imposibil să auzi dialogul, dar unul dintre ei deschise poarta în timp ce celălalt făcu semn camionului să înainteze, trăgând lângă clădirea numărul 2.

Ceasul era 00:20. Jens privi spre pod.

— Mai zi-mi o dată de ce sunt pe cale să-mi pun curu’ la

bătaie pentru câțiva litri de apă nenorocită, care costă mai mult decât șampania?

Nordstrum ridică din umeri.

— Poate pentru că-ți place să faci pe eroul? spuse el fără să își ia ochii de la cei doi gardieni de pe pod.

— Dacă aș fi vrut asta, m-aș fi limitat la fotbal.

În școală, Jens fusese un jucător promițător. La un moment dat, chiar fusese urmărit de un antrenor care ar fi vrut să îl recruteze la echipa națională.

— Nu erai chiar atât de bun nici la fotbal, spuse Nordstrum cu o expresie serioasă. Cine știe, poate o faci pentru că ești norvegian. Și pentru că nimeni altcineva nu ar face-o.

— Norvegian...? spuse Jens, pufnind. Presupun că asta explică tot.

— Știi, m-am tot gândit..., începu Nordstrum, sprijinindu-și pușca de peretele barăcii. Dacă aș muri aici, nu ar exista nici măcar o singură persoană pe lume care să-mi ducă dorul cu adevărat. Mama e moartă. Starea de sănătate a tatii e cam șubredă și ar putea chiar să sfârșească în închisoare – n-ar rezista prea mult. Anna-Lisette... Adevărul e că nu mai sunt legat de nimeni pe lumea asta.

— Ai fost, Kurt. Războiul ți-a răpit asta.

— Nu sunt atât de sigur că războiul este o scuză.

— Ei bine, mie mi-ar fi dor de tine, Kurt, spuse Jens. Privește în jur, suntem cu toții în aceeași barcă.

— Ți-ar fi, nu?

— Sigur, răspunse Jens rânjind. Și îmi pare rău să-ți spun asta, dar nu am de gând să mor.

Americanul veni lângă ei și privi și el spre pod.

— Eu, sincer, sunt puțin speriat. Voi toți ați avut parte de ceva acțiune. La mine este prima dată.

— O să fii bine, spuse Nordstrum. Doar fă ceea ce ai fost antrenat să faci, iar mintea te va urma. Uită-te în jur, cu toții suntem puțin speriați.

Ronneberg își puse arma pe umăr și anunță:

— Este 00:27. A venit momentul. Nu uitați, dacă echipa de demolare cade, avangarda îi ia locul. Cu orice preț.

Toți își strânseră echipamentele în tăcere. Poulsson își stinse țigara sub gheată. Nordstrum își prinse în spate rucsacul cu explozibil. Ronneberg se postă în fața lor.

— Tot ce pot să spun este că, dacă mi s-ar fi cerut să aleg o echipă cu care să plec în această misiune, voi ați fi fost în ea. Toți. Chiar și tu, îi spuse rânjind lui Gutterson. În ciuda accentului.

Începuse să ningă. Nordstrum întinse mâna – fulgi mari și pufoși îi căzeau în palmă. Zăpada era întotdeauna un semn bun.

— Vedeți, trolii ne zâmbesc, spuse el, înghiontindu-l cu cotul pe Jens.

— Nu prea cred în troli, spuse Jens.

— Nu?

— La semnalul meu..., șopti Ronneberg. Avangardă, preia conducerea!

Când gardienii de pe pod porniră înapoi spre poartă, Ronneberg își coborî mâna.

Unul câte unul, ieșiră din baracă cu Poulsson în frunte, urmat de Helberg, Strohaug, Kjelstrup, Gutterson și Pedersen. Privindu-i cum pleacă, Jens se întoarse spre Nordstrum.

— Și te cunosc de multă vreme, Kurt. Nici tu nu ai de gând să mori.

38.

La STS 61, în apropiere de Cambridge, Colonelul Jack Wilson se pregătea să își încheie ziua.

Echipa Gunnerside era în Norvegia de nouă zile. În primele șase, până când echipa se întâlnise cu Grouse, nu primiseră nicio veste de la ei. Nu știau dacă oamenii lor erau morți sau vii. În cele din urmă, Knut Haugland, operatorul radio al echipei Grouse, îi anunțase discret: „Toate echipele reunite. E bine să ne revedem camarazii și să ne regrupăm. Vom raporta pregătirile ulterioare”.

De atunci, se lăsase din nou tăcerea dinspre Norvegia.

Ultimul lucru pe care voia să îl facă Wilson era să îi bombardeze cu întrebări. Antenele de radio-recepție ale nemților încercau cu disperare să detecteze orice transmisiune din zonă. Cel mai bine era să nu atragă prea mult atenția. Cu toate acestea, ardeau de nerăbdare să primească vești. Maiorul General Gubbins cerea în fiecare zi informații, la rugămințile

Lordului Mountabatten. „Winnie vrea să fie informat”. Lucru care arăta cât de importantă era misiunea. Wilson ar fi mers el însuși în vidda dacă ar fi fost cu 20 de ani mai tânăr și ar fi știut să schieze.

Tăcerea de pe teren era ca un ghimpe în coastă, care îl ținea treaz în majoritatea nopților. În această noapte, din pură frustrare, în drum spre ieșire se opri în biroul lui Tronstad, care redacta o scrisoare familiei sale, cu nelipsita pipă într-o scrumieră pe masa de scris și un pahar cu whisky.

— Domnule colonel, spuse savantul ridicând privirea. Un pahar…?

— Nu aș refuza, spuse Wilson, trăgându-și un scaun lângă birou.

Tronstad deschise un sertar și scoase o sticlă pe jumătate plină cu whisky Aberlour de 18 ani.

— L-am luat din Scoția, spuse el în timp ce îi turnă un pahar lui Wilson. Face mai suportabilă așteptarea asta blestemată.

— Cum îți păstrezi calmul? întrebă Wilson, înclinând paharul drept toast.

— Sunt norvegian. Dă-ne puțină ploaie și puțin vânt și nu ne facem griji pentru altceva.

— Nu? spuse Wilson, luând o gură de whisky și încuviințând din cap. Pentru succesul nostru.

Tronstad zâmbi.

— Cel puțin la exterior suntem calmi. Dar pe dinăuntru suntem la fel de agitați precum…

Ușa biroului se deschise brusc, după un ciocănit rapid. Era Caporalul Finch, care alergase pe coridor după Wilson și acum gâfâia. Sarcina lui era să preia mesajele din Norvegia.

— Mă bucur că v-am prins, domnule.

Wilson puse paharul pe birou și se ridică.

— Ce s-a întâmplat, caporal?

— Tocmai a sosit asta de la echipa Grouse, zise el și îi întinse mesajul lui Wilson.

Tronstad se ridică și el.

Mesajul era de la Haugland. El și Einar Skinnarland se despărțiseră de grupul principal, întrucât era vital ca informațiile să fie transmise în Anglia și ferească Dumnezeu ca singura persoană capabilă să le transmită să fie ucisă în raid.

— Ce zice, Jack? întrebă Tronstad.

— „Totul e pregătit. Festivitățile sunt programate pentru noaptea aceasta. Vom raporta după finalizare”.

Wilson ridică privirea.

— Așadar, se întâmplă în noaptea asta, spuse el, chipul luminându-i-se de nerăbdare. Caporal, anulează-mi mașina. Se pare că voi petrece noaptea aici.

Urma o noapte lungă, iar Wilson știa acest lucru. Zece bărbați curajoși erau pe punctul de a-și risca viețile. Amuzant lucru curajul ăsta… Pentru că, uneori, nu e decât teama unor oameni de a da înapoi de la ceea ce trebuie să facă. *Când se va scrie povestea acestui război,* se gândi el, *poate că rezultatul va fi pus pe seama unui grup de norvegieni*, *niște oameni de rând care au reușit să facă ceea ce nu au fost în stare cele mai experimentate trupe britanice.*

— Atunci, pentru băieții mei, spuse Tronstad, înclinând paharul spre Wilson.

— Da, pentru băieții tăi, spuse Wilson, ciocnind paharul de cel al savantului, dându-le amândoi pe gât. Și sunt sigur că și Winnie ar vrea să afle vestea asta.

•

La un ocean depărtare, un consilier se strecură în Camera Albastră de lângă Biroul Oval – pe care Franklin Delano Roosevelt o folosea drept cameră de recepție – și întrerupse o întâlnire a președintelui cu un grup de femei voluntare din Indiana, care câștigaseră un concurs pentru rezultate remarcabile în cadrul programului War Bonds.

— Vă rog să mă scuzați pentru o clipă, o informă FDR pe directoarea grupului, o anume doamnă Lois Ingram. Voi reveni cât de repede voi putea.

În biroul alăturat îl aștepta Henry Stimson, secretarul său de război.

— Tocmai am primit o telegramă de la Whitehall, domnule președinte. Premierul britanic s-a gândit că am vrea să știm asta… Vă amintiți acel efort de a deturna rezervele de apă grea ale naziștilor din Norvegia, despre care am vorbit în iunie, anul trecut…

— Da, eram în New Hyde Park, spuse președintele, încuviințând din cap. Îmi amintesc.

— Corect. Ei bine, ne transmit că operațiunea este programată pentru noaptea aceasta, spuse Stimson.

— Noaptea asta? spuse președintele, ghidându-și scaunul cu rotile spre birou. După ultimul fiasco, au îndrăznit să arunce și mai mulți britanici în joc?... Să fiu al naibii...

— Nu britanici, spuse Stimson, dându-i telegrama. Se pare că au trimis un grup de norvegieni.

— Norvegieni...? zise Roosevelt, citind mesajul. Să fiu al naibii!

Încă de când Albert Einstein îl avertizase, pentru prima dată, în privința posibilității ca o reacție nucleară în lanț să fie folosită pentru a crea bombe cu un potențial de distrugere inimaginabil, chestiunea devenise prioritară, o cursă care urma să decidă soarta războiului. Cursa supremă, FDR știa acest lucru. Rezultatul cursei avea să fie decis de un lichid limpede și inofensiv, stocat acum în zece canistre mici, aflate în cea mai bine păzită unitate științifică din lume.

— Informează-l pe Generalul Groves – comandantul militar al Proiectului Manhattan – spuse președintele. Și lasă-mă singur câteva minute, dacă binevoiești, Henry.

— Desigur, domnule președinte, răspunse Stimson și dădu să plece.

Roosevelt se lăsă pe spate în scaun și închise ochii. Își aminti îngrijorarea lui Churchill cu privire la această chestiune – orice îl poate face pe acel om să se îngrijoreze trebuia să fie de o gravitate serioasă. La naiba, își amintea îngrijorarea lui Einstein, iar acest lucru îl neliniști de-a binelea.

Râse.

— Domnule? spuse Stimson, întorcându-se spre el din dreptul ușii. Ce vi s-a părut amuzant?

— Nimic, Henry, spuse FDR, dând din cap.

Nimic, în afară de faptul că soarta lumii era acum în mâinile a zece norvegieni afurisiți.

De fapt, era cel mai serios și grav lucru cu care se confrunta Roosevelt ca președinte, de la atacul asupra bazei navale americane de la Pearl Harbor, care îi aruncase țara în război.

39.

Cei zece bărbați se strecurară în tăcere pe lângă șinele de

tren și dădură peste o altă baracă, de data aceasta o magazie de scule, la 100 m de poarta din sârmă. Era singurul lucru care bloca drumul spre unul dintre cele mai importante situri militare din Europa. Era întuneric și, în afară de șuieratul turbinelor imense, în jur era o tăcere mormântală.

Nordstrum verifică perimetrul împrejmuit cu sârmă. Nu se vedea nimeni prin preajmă.

— Arne, spuse Ronneberg, făcându-i semn lui Kjelstrup să treacă în față. Cred că este momentul tău.

— *Aye,* locotenente, spuse Kjelstrup rânjind, apoi scoase din rucsac cleștele-foarfece pe care îl adusese cu el din Anglia. V-am spus că o să ne fie de folos.

Ronneberg îi făcu semn să meargă lângă poartă.

— Ai grijă, vezi să nu vină vreun gardian. Baftă!

Lăsându-se pe vine, Arne urmă șinele de tren până la poarta din spate, ascuns de întunericul nopții lipsite de lună. Cu precizia unui instalator expert, ceea ce și fusese înainte de război, examină plasa de sârmă, căutând un punct slab. Găsindu-l, execută o singură tăietură, bine plasată. Întinse plasa, trăgând-o spre el, și făcu o gaură largă. Apoi se întoarse și le făcu semn celorlalți să înainteze.

Unul câte unul, membrii avangardei porniră spre el în întuneric, pașii fiindu-le înăbușiți de zgomotele constante ale dinamurilor și de vuietul vântului. Nordstrum și echipa de demolare îi urmară îndeaproape. La poartă nu ezitară nici măcar o clipă. Ronneberg ținu plasa până trecură cu toții, unul câte unul. Poulsson și Gutterson continuară direct spre partea din față a clădirii, unde erau localizate rezervoarele de mare concentrație, ascunzându-se în spatele unor butoaie din lemn, la mai puțin de 20 m de postul de gardă. Ascunzătoarea nu le-ar fi oferit o protecție prea bună în eventualitatea unei ploi de gloanțe la foc automat. Kjelstrup înaintă spre niște tufișuri din apropiere, pentru a-i supraveghea pe cei doi gardieni de pe pod. Strohaug și Pedersen se furișară spre partea nordică a clădirii pentru a supraveghea santinelele care patrulau în zona conductelor. Helberg rămase la poartă, acoperind ruta de evadare, în eventualitatea unei retrageri grăbite.

Aparent, nici măcar un gardian, neamț sau norvegian, nu patrula nivelul superior.

Centrala Norsk Hydro, care arătase ca o fortăreață

impenetrabilă și puternic luminată în timp ce se apropiau de ea, se înălța acum și mai impunătoare înaintea lor. Turbinele ei masive, bâzâind constant și înghițind un flux nesfârșit de apă din vidda, îi umplură de admirație și de teamă, deopotrivă, pentru misiunea pe care trebuiau să o îndeplinească.

— Jens, Kurt, spuse Ronneberg, gesticulând spre colegii săi de echipă. Pe aici.

Echipa de demolare formată din patru oameni se împărți în două grupuri – Nordstrum cu Stromsheim, Ronneberg cu Jens – fiecare pereche având suficient explozibil pentru a duce misiunea la bun sfârșit, în caz că una dintre ele nu reușea să pătrundă în interior.

Toți patru traversară perimetrul în tăcere, până la ușa din oțel care ducea la subsol, cel mai rapid și mai direct punct de acces.

Momentan, totul mergea ca uns.

Ajunși la ușă, Ronneberg testă mânerul, apoi se împinse cu umărul în ea. Ușa nu se clinti.

— Rahat, șopti el, apoi încercă din nou.

Era încuiată.

Le mai rămânea ușa din partea nordică a clădirii, care ducea la primul etaj. Un punct de acces mult mai rapid decât conducta îngustă de care le vorbise Tronstad.

— Jens și cu mine vom ocoli clădirea și vom verifica cealaltă ușă, șopti Ronneberg, arătând spre partea opusă a centralei. Kurt, tu și Birger căutați conducta aia.

Trecuseră deja trei minute. Acum timpul era cel mai important.

Lipindu-se de perete, Ronneberg și Jens dispărură în întuneric, după clădire.

— Să mergem, spuse Nordstrum, făcându-i semn lui Stromsheim.

Porniră în fugă în direcția opusă, imensa uzină șuierând și huruind atât de puternic, încât întregul munte părea că vibrează.

Lângă o ușă de serviciu închisă, din tablă cutată, Nordstrum zări o mică scară din lemn, cu doar trei trepte. Era cocoțată pe un morman de zăpadă, sub un fel de deschidere acoperită de o ușă din lemn, încuiată cu un zăvor ieftin.

— Asta trebuie să fie, zise Nordstrum, spărgând încuietoarea fragilă și deschizând ușa, zgomotul fiind mascat de sunetele

clădirii.

Ușa ducea spre un coridor lung și întunecat, îngust precum o peșteră.

— Asta este!

Pasajul era cufundat în beznă, dar accesul părea să fie blocat de diverse lucruri: furtunuri, cabluri, țevi.

— Să-i așteptăm pe Jens și Joachim? întrebă Stromsheim, dându-și jos rucsacul.

— L-ai auzit pe Ronneberg, răspunse Nordstrum, negând din cap. Fiecare pe cont propriu. Nu avem timp să îi căutăm acum, intrăm direct.

Îi dădu arma lui Stromsheim, apoi se ridică la nivelul deschiderii înguste și se strecură înăuntru. Abia încăpea în spațiul restrâns. Lui Ronneberg, care era mai înalt decât el, i-ar fi fost și mai greu dacă ar fi fost nevoit să pătrundă în clădire prin această conductă.

— Haide, să mergem.

Nordstrum începu să înainteze de-a bușilea. Pasajul îngust îl obligă să își dea jos rucsacul cu explozibil, astfel că îl așeză înaintea sa și începu să-l împingă cu genunchii. Stromsheim urcă și el în urma lui Kurt.

În întunericul din conductă fură nevoiți să împingă din calea lor furtunurile și cablurile. Singura lumină provenea de la mica lanternă cu care Nordstrum lumina drumul, împingând în același timp și echipamentul și armele lor. În spațiul îngust se simțea un miros metalic și de mucegai. Cei doi continuară să se târască, încercând din răsputeri să nu facă niciun zgomot.

Conform spuselor lui Tronstad, conducta reprezenta o rută directă spre sala de procesare a apei grele, exact locul în care încercau să ajungă. Profesorul le spusese că avea o lungime de aproximativ 45 m, dar în întuneric și în ritmul lent în care avansau, distanța era greu de estimat.

Cei doi habar nu aveau unde erau Ronneberg și Jens – nu era nici urmă de ei în spatele lor. Nordstrum ciuli urechile – știa că dacă ar auzi focuri de armă, cel mai probabil nu va părăsi clădirea în viață.

— Privește, spuse el, arătând în față, unde văzu o lumină.

Înaintea lor era o deschidere îngustă, cu o lățime nu mai mare de 15 cm, prin care câteva țevi coborau în subsol. Se opri când ajunse la ea, inima luându-i-o la galop pentru prima dată, și privi

prin mica deschidere.

Se aflau deasupra unui coridor. În față, Nordstrum zări o ușă încuiată, pe care scria ACCESUL INTERZIS, CU EXCEPȚIA PERSOANELOR AUTORIZATE. Asta trebuia să fie – camera de concentrație ridicată.

— Avem noroc, e chiar în față. Câțiva metri și gata. Ai grijă la toate țevile astea, spuse Kurt.

Apoi porni din loc, fiind nevoit să se aplece și să se contorsioneze pentru a trece de ele.

Brusc, auzi un zăngănit metalic și strident pe podea. În urma lui, Stromsheim își plecă privirea și gemu.

— Rahat.

În încercarea de a evita țevile, Stromsheim lovise Colt-ul cu genunchiul, trimițându-l direct prin deschiderea din conductă. Acum pistolul zăcea pe podea, în văzul tuturor. Zgomotul aterizării Colt-ului păru să răsune de-a lungul întregului etaj. Nordstrum și Stromsheim nu avură de ales decât să rămână pe loc, neîndrăznind să miște vreun mușchi, temându-se că ușa de sub ei s-ar putea deschide în orice clipă și un gardian va intra în cameră, va vedea pistolul pe podea și va ridica privirea spre tavan.

Perfect nemișcat, Nordstrum se întinse spre pușcă și trase piedica în tăcere.

Dar nu intră nimeni în încăpere, nici măcar după un minut. Slavă Domnului! Clădirea părea să fie un ansamblu de sunete stridente – compresoare, țevi de apă, curenți care se învolburau în turbine. Sunetul pistolului lovind podeaua nu fusese decât un zgomot în plus printre atâtea altele. Totuși, un gardian de noapte putea oricând să apară pentru a verifica perimetrul.

Rămaseră nemișcați încă două minute, pentru a se asigura că este în regulă să continue, apoi o luară din loc. După aproximativ 6 m, Nordstrum dădu peste o deschidere mai largă în conductă. Fără îndoială, aceasta dădea în camera de concentrație ridicată. Își duse un deget la buze pentru a-i face semn prietenului său să rămână tăcut, apoi băgă capul prin deschidere și privi înăuntru.

Văzu o cameră spațioasă. În dreapta lui, un bărbat stătea la o masă, luându-și notițe într-un fel de agendă. Era în vârstă, părul alb ieșindu-i de sub bereta din lână, și era îmbrăcat în civil. Nu era gardian – cel mai probabil, norvegian. Poate era paznicul

încăperii și acum făcea măsurătorile.

În spatele bărbatului, spre bucuria lui Nordstrum, erau cele 18 procesoare electrolitice de concentrație ridicată – identice cu modelele pe care exersaseră în Marea Britanie. Din ele ieșeau aburi șuierători, iar apa grea picura încet și constant în canistrele cilindrice din oțel pe care veniseră să le distrugă. Întoarse privirea spre Stromsheim și încuviință din cap triumfător.

Ajunseseră la locul potrivit.

40.

Lăsându-se învăluiți de umbre, Ronneberg și Jens se îndreptară grăbiți spre partea nordică a clădirii, unde găsiră ușa din oțel care ducea la primul etaj.

Nu era nimeni prin preajmă. Ronneberg răsuci mânerul și se împinse cu umărul în ușă. Era încuiată.

Conducta rămăsese astfel ultima lor opțiune. Iar Nordstrum și Stromsheim erau undeva în partea opusă a clădirii.

— Repede, să ne întoarcem acolo și să-i căutăm, spuse Jens, uitându-se la ceas.

Trecuseră șapte minute de când intraseră pe poartă – o eternitate pentru cei care rămăseseră să îi supravegheze pe nemți, fără să fie la curent cu situația colegilor lor. Iar aceștia nu reușiseră să progreseze deloc.

— Bine, spuse Ronneberg încuviințând din cap și pornind înapoi.

Dar după o clipă, îl apucă brusc de braț pe Jens.

— Stai!

La picioarele lor erau niște ferestre, toate colorate cu o vopsea neagră. Compresoarele de electroliză erau la subsol. Ferestrele acestea trebuiau să ducă undeva.

— O să arunc o privire, spuse Ronneberg.

Se lăsă într-un genunchi, încercând să găsească o secțiune în fereastră prin care să poată vedea înăuntru. În cele din urmă, găsi un colț prin care răzbătea o rază de lumină firavă. Scoase din buzunar un briceag și începu să răzuiască vopseaua, apoi se aplecă și își lipi ochii de mica porțiune curățată.

Ca printr-un vis, cele 18 procesoare electrolitice erau vizibile în capătul opus al spațioasei camere. Mai aproape de el, văzu un bărbat întors cu spatele, care scria într-un carnețel la o masă. Bărbatul era mai în vârstă, părul alb ieșindu-i de sub bereta din lână. Nu se zărea niciun neamț prin preajmă.

— E ceva acolo? întrebă în șoaptă Jens, aplecându-se spre Ronneberg.

— Da, răspunse el rânjind. Ținta noastră.

41.

Luându-și arma, Nordstrum se strecură silențios prin orificiul din conductă, coborând în camera spațioasă. Compresoarele șuierau, sintetizând prețiosul derivat strop cu strop. Stromsheim îl urmă îndeaproape cu rucsacul plin cu explozibil.

Paznicul încă scria în agenda sa, aparent fredonând o melodie în acest timp, fără să fie conștient de prezența lor.

Nordstrum trase piedica pistolului.

Tresărind, bărbatul ridică privirea, clipind de două ori la vederea unui om într-o uniformă militară non-germană și îndreptând o armă spre el – și încă unul în spatele primului.

Paznicul își scoase ochelarii și își frecă ochii.

— Te asigur că suntem foarte reali, spuse Nordstrum, înaintând spre el. Și dacă vrei să trăiești în următoarele câteva minute, vei face exact ce spunem noi. Mâinile sus.

— Nu trageți, spuse bărbatul, respectând instrucțiunile lui Nordstrum. Cine naiba sunteți? Și cum ați intrat aici? Ușa e încuiată.

— Nu contează asta, spuse Nordstrum. Nu ai mai văzut niciodată un soldat britanic? Acum ridică-te și îndepărtează-te de masă. Rămâi cu mâinile sus.

— Britanici? Asta e uimitor, spuse bărbatul, supunându-se din nou ordinelor. Ce căutați aici?

— În primul rând, unde e cheia de la ușa dinspre curtea exterioară?

Singura cale de a fugi rapid de la locul faptei era ușa aceea.

Cu palmele încă deschise, paznicul duse încet o mână la buzunarul vestei și scoase un set de chei.

— Îmi permiteți?

— Pune-le pe masă, spuse Nordstrum, făcându-i semn cu pistolul.

Bărbatul căută neîndemânatic printre cheile de pe inel, până o găsi pe cea potrivită. Puse întreg mănunchiul pe masă, lângă agenda sa, dar cu o cheie scoasă în exterior.

— Știți că dacă vă găsesc nemții aici ne vor împușca pe toți.

— Atunci ai face bine să nu permiți să se întâmple asta, zise Nordstrum, apoi se întoarse spre Stromsheim și continuă în engleză. Mergi și verifică ușa, apoi recuperează-ți pistolul.

Stromsheim porni spre ușa subsolului, o deschise încet și aruncă o privire afară.

— Cum te cheamă? îl întrebă Nordstrum pe paznic.

— Gustav. Fredrickson.

— Așadar, Gustav Fredrickson, fă ce spunem noi și nu ai de ce să te temi. Dacă nu, înțelegerea cade. Cât de des trec pe aici gardienii?

Paznicul privi ceasul de pe perete.

— O dată pe oră, de obicei la zece minute după fix. Sunt foarte punctuali.

Acum era ora 00:48, ceea ce însemna că aveau la dispoziție 20 de minute.

— Verifică nivelurile apei și iau multe notițe. Ticăloșii nu-și permit să piardă nici măcar un strop. Dar mai sunt și alții în clădire... Supraveghetorul meu. Și el mai vine în vizită. Nu sunt convins că puteți conta pe el.

— Dar pe tine putem conta? întrebă Nordstrum.

— Pe mine da. Sunteți comandouri britanice? Cu câteva cunoștințe de norvegiană, presupun. Ascultați, știu de ce ați venit aici.

— Știi? zise Nordstrum, deschizând rucsacul cu explozibil și punându-l pe masă. Atunci, mai bine am trece la treabă, nu crezi?

•

Poulsson și Gutterson stăteau ascunși în spatele butoaielor, la doar 10 m de postul de gardă german. Trecuseră aproape 20 de minute de când Ronneberg și echipa de demolare pătrunseseră înăuntru. În mod uimitor, nici măcar un singur gardian sau paznic nu trecuse prin zonă.

Îi făcură cu mâna lui Arne Kjelstrup, care stătea ghemuit în

spatele unor tufișuri, nepierzându-i din ochi pe gardienii de pe pod. Din postul de gardă se auzeau voci, chiar râsete din când în când. Cine știe cum își petreceau timpul înăuntru cei care tocmai ieșiseră din tură? Poate beau cafea, jucau cărți, se uitau la fotografii cu vreo vedetă de film nazistă. Gutterson și Poulsson avură nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu abate o ploaie de gloanțe asupra postului și a-i termina pe toți.

00:46.

Individual, mințile lor erau asaltate de îngrijorare. Ce-ar putea să dureze atât de mult? Oare ajunsese vreuna dintre echipe la țintă? Oare întâmpinaseră rezistență? Oare ei doi stăteau ghemuiți aici în timp ce minutele treceau chinuitor de lent și compatrioții lor erau captivi înăuntru?

Nu, alarma nu sunase. Și nici focuri de armă nu auziseră. Dacă prietenii lor ar fi fost prinși, ar fi știut până acum. Trebuiau doar să aibă răbdare și să rămână cu ochii în patru. Dar parcă fiecare minut care trecea era o oră întreagă. Poulsson, care vorbea puțină germană, se străduia să asculte ceea ce se spunea în postul de gardă.

Apoi auziră un sunet dinăuntru și ușa se deschise brusc. Inima lui Gutterson încremeni.

Un neamț ieși afară, întinzându-și brațele. Nu purta jachetă sau cască, iar cămașa uniformei îi era descheiată. Gradele de pe brațul cămășii indicau faptul că era caporal.

— Miroase ca-ntr-un grajd aici în noaptea asta. Mă duc să mă piș, strigă el peste umăr.

Apoi gardianul privi în jur, fix în direcția lui Gutterson și Poulsson, de parcă ar fi știut că cei doi erau în spatele butoaielor.

Gutterson puse degetul pe trăgaci.

Apoi, frecându-și mâinile pentru a se încălzi, gardianul ocoli postul de gardă și se opri în spatele lui. La scurt timp după aceea, cei doi auziră susurul urinei în timp ce neamțul se ușură în zăpadă, încheind cu un oftat.

— De fiecare dată când se pișă, Helmut scoate niște sunete de parcă ar face sex, spuse cineva dinăuntru, suficient de tare cât să audă toți și să izbucnească în râs.

— Da, bine, măcar eu știu care e diferența, ripostă gardianul în cauză din spatele postului. Ceea ce nu pot spune despre niciunul dintre voi.

Când termină, omul porni spre intrare cu un „Brrr” energic, deschise ușa și dispăru înăuntru.

Poulsson și Gutterson luară degetele de pe trăgaci. Încă o situație ca aceasta și le-ar fi greu să se abțină să nu îi ciuruiască pe toți – amândoi știau acest lucru.

Unde erau Nordstrum și Ronneberg? Ar trebui să iasă în curând.

Acum era 00:51.

42.

Stromsheim se întoarse repede în camera de electroliză cu Colt-ul în mână. Nordstrum îi aruncă rucsacul cu explozibil. Imediat, genistul expert începu să scoată materialul.

Paznicul căscă ochii.

18 încărcături cu adeziv, de forma unui cârnat, fiecare de aproximativ 30 cm lungime, confecționate din nitroceluloză, cu un fitil detonator de 120 cm lungime. Din moment ce un centimetru ardea într-o secundă, ei aveau la dispoziție doar 2 minute pentru a ieși din clădire în siguranță.

Văzând ceea ce se petrece, paznicul se ridică.

— Ce aveți acolo e suficient să pună la pământ întreaga clădire. N-o să ieșiți niciodată de aici.

— Atunci, măcar vom muri știind că ne-am făcut treaba, nu ești de acord? spuse Nordstrum. Stai jos!

Unde naiba erau Ronneberg și Jens? Într-un fel sau altul, ar fi trebuit să fie aici până acum. Timpul se scurgea. Dacă cei doi nu apăreau, Kurt era nevoit să pună arma deoparte și să îl ajute pe Stromsheim cu explozibilul, altfel nu ar termina la timp.

00:53.

— Nu mișca, Gustav, spuse Nordstrum, mergând să își ajute prietenul. Altfel, voi fi obligat să…

Brusc se auzi un zgomot strident – sunetul sticlei spărgându-se. Nordstrum se răsuci și aținti pușca spre ferestrele înnegrite din spatele biroului. Pe podeau căzură cioburi de sticlă, iar prin gaura rămasă în urmă pătrunse patul unei puști.

— Tu continuă! îi strigă el lui Stromsheim. Dacă sunt nemții, aprinde fitilurile.

Dacă, într-adevăr, era cineva nepoftit, Nordstrum avea de gând să îi câștige cât mai mult timp și acoperire prietenului său. Aținti pușca asupra persoanei care tocmai intra pe fereastră, pregătit să apese pe trăgaci de îndată ce avea să îi vadă chipul. Spre încântarea lui, era Ronneberg.

— Dumnezeule, încă o secundă și aș fi apăsat pe trăgaci, spuse Nordstrum, grăbindu-se să îi ajute. Unde dracu' ați fost?

— Doar nu te așteptai să ciocănim la ușă? Asta e singura cale pe care am găsit-o pentru a intra, spuse Ronneberg, introducând un braț prin spărtură, îndepărtând ultimele cioburi din rama ferestrei și intrând în cameră. Mă bucur să vă văd aici, adăugă în timp ce sări pe podea.

Apoi urmă Jens, care îi aruncă locotenentului rucsacul cu explozibil.

— Locotenente, spuse el, încântat să îl vadă pe Nordstrum.

— Salutați-l pe Gustav, spuse Kurt în engleză.

— Dumnezeule mare, câți naiba sunteți? spuse paznicul uimit.

— Gustav spune că nemții vin o dată pe oră să verifice nivelurile apei. Cam pe la și zece, spuse Nordstrum.

— Nu cam, *la fix și zece*, îl corectă paznicul. De obicei vin doi. Pleacă din postul de gardă la fix, dar le ia zece minute să ajungă aici, poate trag și-un fum pe drum.

— Asta înseamnă că mai avem în jur de cinci minute până să plece de la post și am face bine să nu mai fim aici, zise Ronneberg uitându-se la ceas. Kurt, cât ai zis că ne va lua să montăm tot explozibilul?

— Șapte minute, în funcție de ce am fi găsit aici.

— Șapte minute… Ronneberg își verifică din nou ceasul, îngrijorat. Mai bine ne-am grăbi.

Punându-și mănuși de cauciuc, îngenunchează toți patru și își execută sarcinile cu precizia unui meseriaș care își poate face treaba chiar și în somn, lipind încărcăturile pe pântecele fiecărui compresor din oțel și conectând firele.

Fiecare compresor avea în jur de 1,2 m înălțime și era învelit în oțel inoxidabil, acoperit de țevi de plumb, condensatoare electrolitice, supape hidraulice, furtunuri de cauciuc, anozi, catozi, cămăși de răcire, manșoane de cablu și cadrane. Lucruri despre care Nordstrum nu știa nimic – doar că extractul microscopic din soluția concentrată care cădea strop cu strop în canistrele cilindrice din metal era mai important decât cea mai

mare rachetă din mașinăria de război a naziștilor.

Trecuseră patru minute de la sosirea lui Jens și Ronneberg.

— Aveți grijă, îi avertiză paznicul. Se prelinge și sodă caustică din ele. E foarte corozivă, așa că evitați contactul cu pielea sau hainele.

— Mulțumim, răspunse Nordstrum.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie nevoit să ucidă un compatriot și, din câte se părea, Gustav își dădea toată silința pentru a coopera.

Cuplaseră 12 dintre cele 18 compresoare și mai aveau la dispoziție cinci minute.

În total, aveau de asamblat 18 fitiluri, dar Ronneberg trecu de la un compresor la altul, cuplându-le pe cele terminate, pentru ca, la final, să aibă de aprins doar 9. Apoi atașă unui compresor un al doilea fitil de 30 de secunde, care ar trebui să le aprindă pe toate celelalte, cele mai lungi acționând drept plasă de siguranță în caz că fitilul mai scurt ar da greș. Nu își puteau asuma riscul ca, odată plecați de acolo, cineva să se împiedice de fitiluri și să le dezamorseze înainte ca încărcăturile să explodeze.

Când Stromsheim și Nordstrum reușiră să fixeze, în sfârșit, ultimele batoane explozibile pe compresoare, Ronneberg mai fixă unul în jurul canistrelor din colț, lângă o gură de scurgere.

Întregul inventar de apă grea din lume.

Când Ronneberg își termină treaba, toți rămaseră tăcuți pentru o secundă. Tot ce auzeau era oxidul de deuteriu picurând constant în canistre.

— Bine, spuse Ronneberg oftând nerăbdător.

Totul era pregătit. Trecuseră șapte minute, conform planului. Asta însemna că mai aveau la dispoziție zece minute să plece de acolo, înainte ca gardienii să sosească, și să ajungă înapoi la poartă înainte ca întreaga clădire să devină o minge uriașă de foc.

Nordstrum și Stromsheim mai verificară o dată încărcăturile și detonatoarele fiecărui compresor.

— Toate sunt în regulă.

Birger își dădu aprobarea ridicând degetul mare în sus către Ronneberg, apoi își scoase mănușile. Tot ce mai aveau de făcut era să aprindă fitilurile și să plece. Nordstrum se întoarse spre paznic.

— În regulă, noi doi o să descuiem ușa aia exterioară acum, Gustav.

Îl luă de braț și îl conduse spre coridor. Până la ușa din oțel care dădea afară din clădire mai erau aproximativ zece pași. Agitat, Gustav nu reușea să dea de cheia potrivită.

— Haide, bătrâne. Fără mișcări stupide. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să rănesc un norvegian.

— Nu trebuie să îți faci griji pentru mine. Îți promit, sunt de partea voastră.

Într-un final, bărbatul băgă cheia în yală și o descuie. Nordstrum deschise doar puțin ușa, iar aerul rece pătrunse în încăpere. Totul părea liniștit afară, nici urmă de agitație în curte.

— Ușa se va încuia dacă o închidem? întrebă Nordstrum.

— Ar trebui, așa este configurată, răspunse paznicul.

— Atunci o vom lăsa întredeschisă. Bine, înapoi la compresoare.

În camera de electroliză, totul era pregătit. Ronneberg împrăștiase prin cameră sigilii ale parașutiștilor britanici și lăsase la vedere un manual despre explozibile. Își luă pușca automată și o împinse cu piciorul lângă una dintre canistrele cu apă grea. Pentru oricine ar fi analizat ceea ce făcuseră ei, ar fi părut că soldații britanici erau cei responsabili. Mai privi o dată în jur.

— Sunteți gata?

Jens îi aruncă o privire paznicului.

— Și cu el ce facem?

— Vă rog, n-o să vă dau de gol. Nu sunt nazist, jur. Am luptat în ultimul război.

— Trebuie să-l împușcăm, insistă Jens. Va suna alarma.

— Explozia va suna alarma, spuse Nordstrum, privindu-l pe Ronneberg, care îi răspunse dând aprobator din cap. Urcă la ultimul etaj, îi spuse apoi lui Gustav. Spune-le că te-ai dus să te ușurezi.

— Desigur, desigur. Deja încep să simt nevoia, răspunse paznicul pornind spre ușă.

Stromsheim împachetă în rucsac explozibilul nefolosit.

— Sunt gata.

— Bine atunci, spuse Ronneberg, încuviințând din cap și aprinzând un băț de chibrit. Să facem una cu pământul chestiile astea.

— Stați! strigă brusc paznicul. Ochelarii mei. Am nevoie de ei, trebuie să fie pe masă.

— Cred că glumești, bătrâne! Nu avem timp pentru ochelarii tăi, spuse Jens, privindu-l uluit, apoi se întoarse spre Ronneberg. Aprinde odată fitilurile alea nenorocite și hai să plecăm de aici.

— Vă rog, sunt orb fără ei. Și sunt aproape imposibil de înlocuit, îi imploră bărbatul. Naziștii au pus stăpânire pe tot aici.

Nordstrum auzise că până și lucruri strict necesare, precum optica, ajunseseră într-un punct mort sub ocupația nazistă. Cu un râset exasperat, Ronneberg stinse bățul de chibrit și îl aruncă pe podea.

— Vezi dacă îi găsești, repede, îi spuse el lui Jens.

Frustrat, Jens alergă la masă, cotrobăi agitat printre toate lucrurile împrăștiate pe ea, găsi ochelarii și îi duse grăbit paznicului recunoscător.

— Poftim! Să mergem.

— Mii de mulțumiri, răspunse bărbatul ușurat, chipul luminându-i-se.

— Acum.

Ronneberg aprinse al doilea băț de chibrit. Erau înăuntru deja de aproximativ 15 minute. Era trecut de ora unu cu un minut – o patrulă tocmai părăsea postul de gardă. Ronneberg se întoarse spre Nordstrum și Jens.

— Luați-l pe bătrân. Ne întâlnim la ușă.

Dar când se aplecă să aprindă primul fitil, auzi brusc pași apropiindu-se pe coridor.

— Rahat.

Ronneberg și Nordstrum schimbară priviri îngrijorate. Oricine ar fi, nu mai aveau timp să amâne lucrurile acum. În doar patru minute, cineva ar putea veni din postul de gardă să verifice. Nordstrum se ascunse în spatele ușii și trase piedica armei, pregătindu-se să ucidă pe oricine ar fi fost.

— Să nu scoți un cuvânt, îi șopti Ronneberg paznicului, ducându-și degetul la buze.

— Gustav…?

Ușa se deschise și un bărbat intră în încăpere. Nordstrum îi puse țeava pistolului în ceafa și spuse în norvegiană:

— Nu mișca, altfel ești mort.

Bărbatul încremenii, căscând ochii.

— Gunnar! exclamă bătrânul paznic de noapte.

Era supraveghetorul-șef, norvegian și el. Era mai tânăr decât paznicul, purta un pulover șifonat, iar ghetele îi erau înnămolite. Îi privi înmărmurit pe cei patru soldați britanici fluturând arme automate și pe colegul său norvegian ținând mâinile sus.

— Ce se petrece aici? întrebă sceptic.

— Mă tem că e prea târziu pentru explicații, spuse Ronneberg, apucându-l de guler, dar dacă vrei să trăiești, treci lângă ușă cu prietenul tău Gustav și nu scoți un cuvânt.

— Bine, bine, se supuse bărbatul, acum palid la față.

Ronneberg aprinse un băț de chibrit pentru a treia oară și trecu în grabă de la un fitil la altul, funiile interconectate aprinzându-se cu un sâsâit strident de îndată ce luară contact cu flacăra. Totul spre groaza crescândă a supraveghetorului, care văzu acum explozibilele atașate de cele 18 compresoare.

— Aveți idee ce sunteți pe cale să faceți? întrebă el cu ochii bulbucați.

— Scoate-i afară, îi spuse Ronneberg lui Jens. Acum!

— Nu poți. Toată clădirea se va prăbuși.

Jens îi împinse pe cei doi bărbați pe coridor, spre treptele din ciment.

— La semnalul meu, fugiți pe scări, în sus. Ar trebui să fiți în siguranță la etaj. Și să spuneți că vă ușurați când s-a întâmplat totul.

— Da, poți fi sigur că asta voi spune, zise bătrânul paznic, încuviințând din cap agitat. Gunnar, dacă ești deștept, și tu vei spune la fel.

În timp ce Nordstrum și Stromsheim se pregăteau de plecare, Jens îi puse pe cei doi paznici să numere până la zece, în timp ce primele fitiluri ardeau, iar Ronneberg se pregătea să îl aprindă pe ultimul. Mai aveau la dispoziție doar treizeci de secunde pentru a ieși afară.

— Bine, fugiți! Acum! strigă Jens, împingându-i pe cei doi paznici spre trepte. Și să le spuneți că soldații britanici nu vor să ia vieți norvegiene. Dați-i drumul!

Cei doi norvegieni o rupseră la fugă cât putură de repede pe scări.

— E timpul, băieți..., spuse Ronneberg, aruncând o ultimă privire în jur și încuviințând din cap.

Se aplecă și aprinse ultimul fitil, cel de 30 de secunde. Nimic nu mai putea opri explozia acum. Nordstrum îi întâlni privirea,

gândindu-se că planul care fusese pregătit pe hârtie în urmă cu o lună, în ciuda șanselor potrivnice, fusese îndeplinit. Și nu de britanici, cei mai bine pregătiți soldați de comando din lume, ci de norvegieni. Tronstad va zâmbi puțin în noaptea aceasta.

Fitilul începu să se scurteze.

— Acum, Kurt, spuse Ronneberg, aruncând chibritul spre canistre, ce zici să plecăm naibii din locul ăsta?

43.

— De ce naiba durează atât de mult? îi șopti yankeul lui Poulsson, aruncând o privire după butoaiele din lemn. Sunt înăuntru de mai bine de douăzeci de minute.

După atâta vreme în care supravegheaseră postul de gardă german, nervii lor erau întinși la maximum. Încă îl vedeau pe Kjelstrup în tufișuri, fiind cu ochii pe gardienii de pe pod, care nu își părăsiseră nicio clipă postul. Gutterson îi atrase atenția lui Arne și își bătu ușor ceasul cu degetul, parcă pentru a-i spune: „A trecut mult timp. Sper că sunt bine acolo înăuntru”.

Arne răspunse cu o încuviințare din cap, indicând că și el se gândea la același lucru.

— Stai calm, Eric, spuse Poulsson, punându-și mâna pe umărul lui Gutterson. Dacă ar fi fost prinși, ar fi fost sunată alarma. Am știi.

Gutterson oftă și dădu aprobator din cap, dar nu îi venea să creadă că operațiunea durează atât de mult. Era cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată – să își păstreze calmul cu o baracă plină de nemți la doar zece metri distanță.

Brusc, ușa din oțel care ducea la subsol se deschise.

— Uite! spuse Poulsson, arătând într-acolo.

Ronneberg, Nordstrum, Jens și Stromsheim ieșiră în fugă din clădire, luând-o în direcția porții din spate. Ronneberg se opri și privi înapoi spre ei, făcând semn restului echipei să se retragă.

— Dumnezeule, chiar au făcut-o! spuse Poulsson, neputând să își abțină rânjetul larg.

După o secundă sau două, o bubuitură puternică se auzi din interiorul centralei. Nu fusese explozia asurzitoare la care se așteptau, din moment ce vorbiseră despre posibilitatea ca forța

deflagrației să distrugă întreaga clădire. O strălfulgerare gălbuie licări înăuntru. Geamul unei ferestre de la subsol fu spulberat. Cu toate acestea, sunetul fu mai degrabă o bufnitură decât o explozie reală, evident înăbușit de murmurul necontenit al turbinelor, dar și de pereții groși din beton ai uzinei.

— Asta a fost tot? întrebă Gutterson, rămânând pe loc, așteptând să se întâmple ceva mai zgomotos.

Cu toții se așteptaseră ca nemții să iasă grăbiți din postul de gardă la sunetul exploziei, iar ei să fie nevoiți să deschidă focul asupra lor. Din baracă nu ieși nimeni.

— Nu știu, răspunse Poulsson, ridicând din umeri.

Dar Ronneberg gesticula frenetic, chemându-i spre el în timp ce echipa de demolare alerga spre poartă.

— Cred că da, continuă el, apoi se întoarse spre Kjelstrup și îi făcu și lui semn să se retragă. E timpul să plecăm naibii de aici!

Chiar când erau pe punctul de a pleca, ușa postului de gardă se deschise. Gutterson și Poulsson încremeniră.

Kjelstrup se culcă pe burtă în zăpadă, dar își pregăti pistolul. Așteptându-se ca nemții să iasă grăbiți din baracă, Poulsson și Gutterson rămaseră în spatele butoaielor și traseră piedicile puștilor, ațintindu-le asupra postului.

Dar un singur gardian apăru, pe jumătate îmbrăcat, cu o pușcă pe umăr și luminând curtea cu o lanternă.

— *Ist jemand da*? strigă el. E cineva acolo?

La zece metri distanță, Poulsson și Gutterson rămaseră cu degetele pe trăgaci în ascunzătoare.

Gardienii de pe podul suspendat păreau să privească spre uzină, de parcă ar fi auzit un zgomot, dar nu își părăsiră posturile.

— E cineva acolo? repetă gardianul, așteptându-se parcă să primească un răspuns.

Dar nu era nimeni. Doar unul dintre zgomotele obișnuite produse de mașinărie, nimic alarmant. Își plimbă raza lanternei asupra curții, aparent fără prea multă îngrijorare, nu mai departe de parterul centralei, la doar câțiva pași de locul unde stătea ghemuită echipa de demolare, și trase de mânerul ușii din oțel.

Era încuiată.

— Cine-i acolo? strigă din nou.

Lumina lanternei căzu direct asupra locului unde Poulsson

stătea ghemuit în spatele unui butoi.

Gutterson își încordă degetul pe trăgaci.

— Să trag? îi șopti el lui Poulsson, huruitul constant al turbinelor acoperindu-i cuvintele.

— Nu pare să știe că suntem aici, răspunse Poulsson. Nu până nu știm sigur că ne-a văzut.

Dacă l-ar împușca, nu ar reuși decât să declanșeze o confruntare directă. Și chiar dacă ar reuși să elimine gardienii și să fugă, ar fi sunată alarma. Prin urmare, Poulsson puse o mână fermă pe cotul americanului.

— *Jemand*...? strigă din nou gardianul. Cineva?

Bărbatul înaintă, ajungând la doar trei metri de locul unde stăteau ghemuiți Poulsson și Gutterson, și aținti lanterna chiar asupra capetelor lor.

Gutterson își ținu respirația. Dacă ticălosul ăsta mai coboară puțin lanterna, va fi ultimul lucru pe care îl face.

— *Schiesse*..., bâigui gardianul în sinea lui, apoi porni înapoi spre postul de gardă.

— Vezi ceva? îl întrebă un coleg, deschizând ușa.

— Cine știe...? Poate ninsoarea a declanșat o mină de teren sau ceva de genul, bombăni gardianul. Haide, lasă-mă să intru. Nu sunt îmbrăcat pentru vremea asta.

Ușa se închise rapid în urma sa.

Nevenindu-le să-și creadă ochilor, Poulsson și Gutterson răsuflară ușurați și își dădură ochii peste cap. Îi făcură semn lui Arne, care veni în fugă lângă ei.

— Haideți să plecăm de aici.

Toți trei ieșiră din ascunzătoare și alergară în tăcere în direcția șinei de tren.

Cei din echipa de demolare, care se adăpostiseră în zăpadă, pregătiți să vină în ajutorul compatrioților lor, văzură acum trei siluete întunecate alergând spre ei.

— Parola? strigă cineva, părând a fi Jens.

— Dă-o dracu' de parolă, spuse Kjelstrup, apărând din întuneric. Să mergem.

— Care mai e rostul unei parole dacă nu o folosești? insistă Jens.

— La dracu' cu Leicester Square. Poftim parola! Te simți mai bine? Putem să plecăm acum?

— Suntem siguri că a explodat? întrebă Poulsson, privindu-l

sceptic pe Nordstrum.

— Ați văzut strălucirea, răspunse el, ridicând din umeri.

— Da, dar parcă s-au ciocnit două mașini în Piccadilly Circus. Nu a fost tocmai ce mi-am închipuit.

— Și eu mă așteptam la mai mult, să fiu sincer, recunoscu Stromsheim. Credeam că o să explodeze toată clădirea.

— A explodat, spuse Ronneberg, punând capăt disputei. Compresoarele sunt duse, sunt convins. Singurele resurse de apă grea din lume s-au dus pe apa sâmbetei.

— Nu-mi vine să cred, spuse Gutterson, dând din cap, recunoscându-și în sfârșit uimirea. Chiar am făcut-o. Credeam că vom muri cu toții.

— Ei bine, o să murim, îi spuse Ronneberg, dacă nu ne grăbim să coborâm versantul. Încă mai avem mult de muncă înainte să putem sărbători.

Într-un minut ajunseră înapoi la poarta din sârmă prin care intraseră în urmă cu doar jumătate de oră. Auziră cuvântul „Piccadilly” șoptit undeva înaintea lor. Helberg. Iar de data aceasta, ei răspunseră „Leicester Square”.

Helberg se ridică din ascunzătoare.

— S-a făcut?

— Da, răspunse Ronneberg, încuviințând din cap.

— N-am auzit nimic. Și sunteți toți aici? întrebă Helberg uimit, numărându-i în sinea lui. Nemții nici măcar nu știu?

— Se pare că nu încă, spuse Ronneberg. Dar hai să nu stăm prea mult prin preajmă ca să aflăm dacă știu sau nu.

Se strecurară rapid prin aceeași gaură din poartă prin care intraseră, iar Ronneberg se strădui să prindă plasa de sârmă înapoi cât de bine putu, pentru a nu fi evident că pe acolo pătrunseseră. Apoi porniră grăbiți de-a lungul șinei de tren. Nordstrum știa că sentimentul de mândrie pe care îl simte ar fi în zadar dacă nu ar reuși să traverseze râul înapoi și să urce în vidda în siguranță. În interiorul centralei, probabil că cei doi paznici își dăduseră deja drumul la gură. Britanici. Sabotaj. Fiecare secundă era vitală. În orice moment ar putea răsuna sirenele. Nordstrum își aminti comentariul oarecum bizar al lui Tronstad: „Aveți 100% șanse să reușiți să aruncați în aer compresoarele. Însă doar 50% șanse să ieșiți de acolo în viață”.

Poate că balanța șanselor se înclinase măcar puțin în favoarea lor – 60-40 acum. Dar trebuiau să se îndepărteze cât

mai mult de centrală înainte de a fi sunată alarma.

Coborârea în rapel a peretelui de stâncă se dovedi a fi mult mai ușoară decât escaladarea. Helberg porni primul și găsi o rută mai îngăduitoare, fără vegetația de care se ajutaseră la urcare. Foehnul cald care suflase în ultima oră înmuiase gheața și zăpada. Reușiră să coboare cu toții fără niciun incident, lăsându-se să alunece în voie pe alocuri.

Dar traversarea râului era o cu totul altă chestiune. Ceea ce în urmă cu doar două ore fusese un firicel înghețat de apă devenise acum un șuvoi învolburat. Briza caldă pe care o simțiseră cu toții topise o mare parte din gheață, care se spărsese în bucăți mari, plutitoare. Reușiră să ajungă pe malul opus sărind de pe o bucată pe alta, ajutându-se reciproc. Dacă ar mai fi întârziat o oră, probabil că traversarea râului ar fi fost imposibilă.

Acum era urgent să ajungă înapoi la schiurile și la rucsacurile lor și să urce în vidda cât mai rapid posibil. Fără îndoială că naziștii descoperiseră deja ceea ce se întâmplase și alarma avea să sune în orice clipă. Dacă luminile reflectoarelor de pe acoperișul centralei și de pe pod ar cădea asupra lor în defileu, ar fi captivi fără nicio speranță de scăpare. Chiar dacă ar reuși cumva să ajungă la Ryes Road, ar avea pe urmele lor sute de trupe inamice. Urmară cursul râului până găsiră drumul cu făgașe pe care coborâseră în urmă cu două ore, apoi începură să urce.

Zăpada, care la coborâre fusese fermă și compactă, era acum moale și adâncă, întocmai lucrul de care nu aveau nevoie. Se scufundau în nămeți până la genunchii, fiecare pas reprezentând un efort epuizant. Știau că fiecare secundă de întârziere ar putea însemna moartea. Agățându-se de ramuri de copaci și de tufișuri, se luptau să iasă din zăpadă și să înainteze, dându-și silința să nu declanșeze o avalanșă care să îi tragă înapoi.

Încă 180 m.

Unde sunt luminile reflectoarelor? se întrebă Nordstrum. *De ce nu au ripostat nemții*?

Gâfâind, zăriră în sfârșit drumul principal șerpuind la câteva zeci de metri deasupra lor, unde își ascunseseră schiurile și rucsacurile.

Nordstrum rânji la Jens. Aproape ajunseseră acasă.

Acela fu momentul în care auziră urletul pătrunzător al sirenelor în urma lor.

44.

În Rjukan, Dieter Lund sări ca ars din pat.

— Trudi, ce se aude?

Afară, sirenele vuiau zgomotos. Ceasul arăta ora 1:20. Înțelese instantaneu că ceva nu este în regulă.

— Pare a fi un raid aerian, spuse soția lui. Dieter, ar trebui să mergem la subsol!

— Nu, stai! spuse el, alergând la fereastră.

Nu era un raid aerian. Pe străzi era agitație, nemții se organizau. Auzea motoarele camionetelor turându-se, ordine strigate în stânga și-n dreapta, tropăitul ghetelor în timp ce trupele se adunau. O coloană de camionete cu soldați, alături de vehicule blindate, înainta cu viteză pe drumul către Vemork. Din direcția respectivă se zăreau lumini intermitente pe cer. Reflectoarele, își dădu seama Lund. Și vuietul sirenelor – toate acestea nu puteau însemna decât un singur lucru.

— Dumnezeule, s-a întâmplat ceva la uzină, spuse el.

Trupele erau trimise la centrală, iar luminile de căutare ale reflectoarelor scanau întreaga vale.

Sabotaj.

Alergă la dulap și își îmbrăcă în grabă uniforma, fără să își facă griji – pentru prima dată – dacă este călcată sau nu.

Trudi sări din pat și merse la dulap.

— Dieter, stai! Bereta ta.

— Bereta? Trudi, nu e timp. Uzina a fost atacată, trebuie să plec.

45.

Cu adrenalina gonindu-le prin vene și sirenele vuind în urma lor, sabotorii grăbiră pasul, agățându-se de orice întâlneau în cale – stânci, vegetație – pentru a urca mai rapid.

Trebuiau să ajungă la drumul principal înainte ca luminile

reflectoarelor să poposească asupra lor.

De pe pod și de pe acoperișul uzinei, fasciculele reflectoarelor traversau valea, o dată sau de două ori ratându-i la mustață.

Gâfâind, leoarcă de transpirație, ajunseră în cele din urmă la drumul principal. Epuizați, reușiră totuși să se cațere peste margine, apoi își traseră sufletul. Pentru un moment, totul păru limpede. Schiurile și rucsacurile lor se aflau de-a lungul liniilor de înaltă tensiune, la doar câțiva metri distanță.

Dar când se pregătiră să traverseze drumul, huruitul motoarelor turate la maximum și luminile de căutare care se apropiau rapid de ei îi făcură să se culce degrabă la pământ.

Două camionete dădură curba la aproximativ 45 m fața lor, urcând panta.

Prima împingea un plug masiv pentru a deszăpezi drumul, al căror cotituri sinuoase făcea din urcarea muntelui o provocare periculoasă. Când trecu pe lângă ei, la doar doi metri distanță, bărbații își îngropară fețele în troianul de zăpadă creat de plug în calea sa. La aproximativ douăzeci de metri în urma primei camionete, venea cea de-a doua, plină cu trupe germane din Rjukan.

Sabotorii se străduiră să se scufunde și mai mult în zăpadă.

Schimbând vitezele, camioneta cu trupe trecu huruind pe lângă ei, inimile tuturor stând să sară din piept.

Rămaseră încremeniți în zăpadă, cu degetele pe trăgaci, până când cele două vehicule dispărură după următoarea curbă.

Unul câte unul, se ridicară în picioare și o luară la fugă de-a lungul drumului, cățărându-se pe terasa de deasupra lor și pornind spre locul unde își ascunseseră echipamentul. Își puseră rapid schiurile și costumele. Fiecare dintre ei își luase în rucsac haine civile, acte de identitate false, bani locali, mâncare și apă.

De cealaltă parte a văii, puteau vedea cum luminile reflectoarelor se plimbă de-a lungul șinei de tren din spatele centralei, în timp ce alarma continua să răsune. Nemții le descoperiseră ruta într-un final. Câteva secunde mai târziu, reflectoarele uriașe de pe acoperișul centralei începură să scaneze în apropiere de locul pe unde tocmai traversaseră râul. Treptat, luminile urcară pe panta pe unde ei tocmai trecuseră. Când razele se apropiară, echipa se lăsă în jos, fasciculul luminos trecând chiar pe deasupra lor.

În josul drumului se auzea un huruit constant, o coloană

nesfârșită de camionete și vehicule oficiale urcând spre Vemork, ticsite, fără îndoială, cu trupe, ofițeri și Gestapo. Fusese o decizie bună să iasă de pe drum. Deasupra lor, telecabina urca în vidda – mai aveau de parcurs aproximativ 600 m. Pentru a ajunge pe platou, trebuiau să se mobilizeze pentru o urcare epuizantă. Și apoi Ryes Road, cu toate acele curbe șerpuitoare și periculoase, avea să se dovedească și mai solicitant.

Nordstrum, care cunoștea drumul mai bine decât oricine, ridică privirea spre vidda pentru a alege cel mai bun punct de pornire printre copaci. Apoi, cu un zâmbet dezinvolt care sugera că avuseseră parte de o porție zdravănă de pericol, dar că cea mai grea parte venea acum, Kurt trase adânc aer în piept și porni la drum, spunând:

— Merg eu înainte.

Următorul fu Jens, apoi Poulsson, Gutterson și ceilalți.

Urcarea la care se înhămau acum ar fi pus la încercare voința și condiția fizică a celor mai experimentați montaniarzi, fără a lua în calcul ceea ce făcuseră deja în noaptea aceea. În următoarele trei ore, își croiră drum în susul pantei abrupte, adesea pe marginea prăpastiei, ignorând durerea tăioasă din plămâni și din coapse. Continuară să urce fără oprire, știind că singura lor șansă era să ajungă în vârf, care se afla la o altitudine de patru ori mai mare decât cea la care era situată centrala.

În tot acest timp, trei sute de trupe germane răscoleau valea în încercarea disperată de a-i găsi.

După o oră de urcare riguroasă, ajunseră la punctul de plecare de pe Ryes Road. Vidda încă se afla la impunătoarea distanță de 450 în deasupra lor și abia acum începea adevărata urcare. Cărarea șerpuia în susul pantei abrupte, printre postamentele întunecate ale stâlpilor telecabinei. Pe alocuri, zăpada se topise atât de mult, că pietrele începuseră să străpungă stratul alb, făcând imposibilă folosirea schiurilor. Așa că își puseră schiurile pe un umăr, pe celălalt armele, iar în spate rucsacurile. Dar toate acestea le îngreunau înaintarea. Când nu mai putură să continue, se opriră și își traseră sufletul, însă doar pentru un minut, luând o gură de apă și mâncând fructe sau păstramă uscată. Nordstrum, care mergea în fruntea grupului, își aminti cuvintele tatălui său, care îi răsunau acum în minte mai mult ca niciodată: *Un bărbat adevărat continuă până*

nu mai poate – și apoi încă de două ori pe atât. Așteptă până când îl ajunseră toți din urmă, apoi porni din nou la drum.

În tot acest timp, auzeau în urma lor huruitul necontenit al vehiculelor militare gonind spre Vemork. Din când în când, terenul nu le mai oferea sabotorilor adăpostul tufișurilor sau al copacilor, lăsându-i în câmp deschis. Unde erau temutele lumini care îi puteau da de gol? Scanau alte părți ale văii, probabil pentru că nemții încă nu credeau că este posibil ca valea să fie traversată de pe fundul defileului.

Un alt motiv de îngrijorare era că nemții ar putea pune telecabina în funcțiune și trimite un detașament de trupe în vidda. În doar câteva minute, asta ar pune capăt evadării lor. Totuși, pe măsură ce treceau de la un postament la altul și platoul începea să se întrezărească, inima începea să le vină la loc.

Într-o scurtă pauză, Joaquim Poulsson arătă spre o creastă.

— Familia mea locuiește la aproximativ 1,5 km de acolo. Le-am putea bate la ușă să cerem o cană cu cafea.

— Da, sună bine, spuse Nordstrum.

— Păcat, spuse Poulsson oftând, știind că nu ar face decât să îi pună în pericol pe cei dragi. Dar ce surpriză frumoasă ar fi, adăugă în timp ce își puse din nou rucsacul în spate. Haideți să continuăm!

La ora 5 dimineața, după trei ore epuizante de urcare, în timp ce soarele se înălța maiestuos deasupra orizontului – soare pe care niciunul dintre ei nu crezuse că avea să îl mai vadă vreodată – se cățărară gâfâind și sleiți de puteri pe ultima terasă de pământ și ajunseră în vidda. Vântul era atât de puternic acolo sus, încât aproape că îi aruncă de pe marginea platoului.

Încă puteau auzi în vale eforturile nemților de a-i găsi. Acum, echipa ar putea fi zărită din aer; în câteva ore, probabil că nemții vor trimite patrule în vidda – munții aveau să fie împânziți de soldați. Dar sabotorii ajunseră în sfârșit pe platou și știau că balanța se înclinase în favoarea lor.

Prea epuizați să se miște, zăceau în zăpadă, respirând aer prețios. Apoi, brusc, parcă avură cu toții aceeași revelație.

Reușiseră. Făcuseră ceea ce toată lumea – strategii misiunii, Tronstad și ei înșiși – crezuse că va fi aproape imposibil. Și, în mod uimitor, toți zece ajunseseră înapoi în vidda.

Pentru prima dată, Ronneberg își privi oamenii și spuse în

stilul său modest:

— Păi, a mers al naibii de bine, nu-i așa, băieți?

— Da, a mers destul de bine, spuse Jens râzând.

Treptat, începură cu toții să râdă. Era râsetul unei bucurii reținute pe tot parcursul drumului, după ce își îndepliniseră sarcinile, din moment ce pericolele îi pândiseră la fiecare pas – un râset dezlănțuit, răsunător, asemenea aplauzelor zeilor (sau poate ale trolilor), care îi priveau cu admirație și slavă infinită.

Da, misiunea decursese al naibii de bine, iar ei râseră până când nu mai simțiră durerile.

— Care dintre voi a pariat pe zece? întrebă Joaquim Poulsson.

Se referea la câți crezuse fiecare că vor supraviețui la final. Discutaseră pe acest subiect în ultima zi petrecută la cabană, dar nu își dezvăluiseră pariurile.

— Eu m-am gândit la doi, răspunse Arne Kjelstrup, dând din cap. Recunosc, nu sunt cel mai optimist om de pe pământ.

— Și eu tot la doi, spuse Old Pedersen. Și credeți-mă că nu m-am gândit nicio clipă că aș fi unul dintre cei doi.

— Eu m-am gândit la trei, spuse Jens. Eu fiind unul dintre ei.

— Patru, spuse Claus Helberg.

— Și eu tot patru, spuse Stromsheim. Eram convins că explozia o să doboare unul sau doi.

— Cinci, spuse rânjind Gutterson. Dar eu eram convins că norvegiana mea o să ne dea de gol.

— Cred că este momentul să recunoaștem că norvegiana ta nu este atât de rea pe cât am făcut noi să pară, zise Strohaug. Totuși, nici eu nu am crezut că vom scăpa mai mult de șase, în cel mai bun caz.

— Eu nu m-am gândit la un număr, spuse liderul Ronneberg, ridicând din umeri. Dar niciodată nu am fost mai fericit să vă văd.

— Kurt…? spuse Helberg, dându-și seama că Nordstrum nu răspunsese.

Jens se sprijini pe coate în zăpadă.

— Da, haide, Kurt, de ce ești atât de tăcut?

— Eu m-am gândit tot timpul că vom scăpa toți zece, răspunse Nordstrum. Știam că șansele sunt mici, dar, în inima mea, mereu am crezut că vom supraviețui toți. Cel puțin până aici.

— Zece? spuse Jens, dând sceptic din cap. Haide, fii serios.

— E adevărat. Deși trebuie să recunosc, când l-am văzut pe Olf atârnând pe peretele de stâncă, îmi revizuiam calculele.

— Măcar suntem doi care le revizuiam! râse pe înfundate Olf Pedersen.

— Ei bine, atunci ai câștigat, Kurt. Poftim, spuse Ronneberg, aruncându-i rucsacul său. Vei căra echipamentul.

•

După un scurt răgaz, era vital să se pună în mișcare. Destinația lor era cabana Langsja, la 10 km distanță, unde Knut Haugland aștepta să transmită veștile prin radio către Londra.

Odată ajunși acolo, aveau să se despartă în grupuri. Ronneberg și restul echipei Gunnerside, inclusiv Nordstrum, urmau să se înhame la traversarea viddei spre Suedia – 250 km. Poulsson și echipa Grouse urmau să pornească spre Oslo. Cu toții erau pregătiți cu hainele, documentele de identitate și manierele cetățenilor obișnuiți.

Chiar și aici sus, nemții ar putea prelua cu ușurință avantajul. De îndată ce și-ar da seama încotro o luaseră, cu siguranță că ar pune la bătaie toate resursele disponibile pentru a le da de urmă. Dar, pentru moment, aveau un alt adversar de înfruntat, unul pe care sabotorii îl cunoșteau bine – vremea. Vântul deja șuiera. Soarele se înălțase peste piscurile munților, de parcă natura însăși îi felicita pentru îndeplinirea misiunii. Dar la orizont văzuseră norii.

De îndată ce porniră din nou la drum, se dezlănțui furtuna, vântul tăios înțepându-le chipurile și fulgi înghețați de zăpadă intrându-le în ochi. Le luă șase ore lungi prin furtună să ajungă înapoi la cabană. Desigur, singura veste bună era că nemții nu le-ar fi putut lua urmele dacă ar fi urcat în vidda.

Într-un final, ajunseră epuizați la cabană. Knut Haugland îi aștepta cu răsuflarea tăiată, fericit să își vadă prietenii și dornic să audă cum decursese totul. Îi îmbrățișă pe fiecare cu gura căscată, nevenindu-i să creadă când toți zece intrară clătinându-se în cabană.

— Povestiți-mi, spuse el oricui avea puterea să vorbească.

Ronneberg gemu epuizat și se prăbuși pe podea, gâfâind.

— Sarcina a fost îndeplinită, fu tot ce reuși să spună liderul printre guri de aer agonizante.

— Le-ați distrus? Toate compresoarele? Și apa grea?

— Tot, spuse Ronneberg, încuviințând din cap. Le poți spune

tuturor.

— Tot? repetă Knut uluit.

— Tot.

Trecuseră 36 de ore de când dormiseră ultima dată. Luptându-se să rămână treaz și să nu se supună dorinței propriului corp de a ceda, Ronneberg începu să îi povestească desfășurarea evenimentelor, iar Haugland le nota cu aceeași ardoare a unui reporter luând notițe pentru un articol. Nu fusese tras nici măcar un singur foc de armă.

Apoi, cei zece închiseră ochii, pur și simplu. Scopul lor era să continue spre Skrykken, mai adânc în vidda, dar furtuna dezlănțuită afară îi ținu captivi înăuntru.

Însă acum știau cu toții că sunt în siguranță. Nemții erau și ei la mila naturii și nu se puteau aventura pe platou pentru a-i căuta, până nu se potolea furtuna.

În câteva minute, se lăsară pradă unui somn binemeritat. Printre sforăieli, Haugland se așeză lângă radio-transmițător și, spre dimineață, când furtuna se domoli pentru scurtă vreme, suficient cât să îi permită să transmită, tastă câteva cuvinte.

46.

Înapoi la STS 61, Jack Wilson dădu buzna în camera lui Tronstad cu o telegramă, surprinzându-l în șort în timp ce își tundea mustața.

— Citește asta!

Niciunul nu dormise în noaptea aceea.

Punând foarfecă deoparte și scanând textul cu privirea, Tronstad își permise treptat să zâmbească – un zâmbet subtil la început, mai degrabă o senzație caldă de mândrie și uimire, apoi cei doi ofițeri de spionaj se priviră și, nemaiputându-se abține, se îmbrățișară fericiți.

La scurt timp după aceea, veștile ajunseră la Winston Churchill, care citi telegrama de două ori, apoi se lăsă pe spate și închise ochii. Pentru prima dată, reușea să întrezărească o cale spre victorie în acest calvar îndelungat și sângeros. Apoi bătrânul ofițer de artilerie bătu cu pumnul în noptieră cu o asemenea forță, încât raportul pe care îl citea înainte de

primirea telegramei zbură pe podea. Un consilier veni grăbit pentru a verifica dacă totul este în regulă, dar premierul răspunse:

— Totul este bine, Thomas. Avem niște sherry la îndemână?

— Sherry? Desigur, domnule. Dar este 6 dimineața.

— Ai dreptate, la naiba. În cazul ăsta, adu-mi un coniac. Și să fie de calitate, Thomas. Gândește-te că l-am ciocni cu Monty sau FDR dacă ar fi aici.

La aproximativ 6 500 km depărtare, la Casa Albă în Washington, D.C., Franklin Delano Roosevelt, încă la muncă la acea oră târzie din noapte, primi telegrama, își lăsă capul pe spate și șopti providenței care îi ghidase pe acești bărbați. „Slavă Domnului”. Poate că aceasta fusese modalitatea Lui de a alege tabăra în acest război.

Telegrama pe care o citiseră toți spunea simplu:

> Operațiune îndeplinită cu rată de succes 100%. Instalația de concentrație ridicată complet distrusă. Fără schimb de focuri întrucât germanii nu au detectat nimic. Aceștia nu par să știe de unde a venit și încotro a dispărut echipa.

47.

În ziua următoare, după ce furtuna începu să se domolească, cei unsprezece bărbați își împărțiră proviziile și se pregătiră să o ia pe căi diferite.

Planul era ca Nordstrum, împreună cu Ronneberg, Strohaug, Stromsheim, Pedersen, Jens și Gutterson să traverseze vidda spre Suedia – 250 km, distanță pe care, cu puțin noroc, ar putea să o parcurgă în zece zile. Echipa Grouse trebuia să plece spre Oslo pentru a prelua altă misiune.

Știau că nemții își vor pune la bătaie toate resursele pentru a-i opri.

Furtuna care se stârnise le fusese de ajutor, întrucât le acoperise urmele lăsate pe Ryes Road, iar din moment ce continuase și a doua zi, probabil că și ruta lor de evadare fusese acoperită. Grupul care urma să plece spre Suedia rămase cu

uniformele britanice, bazându-se pe ideea că, dacă ar fi prinși, ar evita represaliile asupra populației locale. Ceilalți și le îngropară adânc în zăpadă.

Starea de spirit a întregului grup era destul de pozitivă. Cu toții aveau sentimentul că făcuseră ceva la care puțini ar fi avut curajul să se gândească, darămite să și acționeze. Dar acum trebuiau să plece de aici. Vântul începea să se stingă, ninsoarea se domolise, iar cabana în care dormiseră, deși era un loc sigur, se afla la doar 10 km de centrală. De îndată ce furtuna avea să se oprească, nemții aveau să pornească pe urmele lor.

Cele două grupuri se pregătiră să își ia rămas-bun.

Jens îl văzu pe Nordstrum dezbrăcându-se de uniforma britanică și îmbrăcându-se în civil. Îl privi confuz.

— Kurt, ce se petrece?

— Nu merg cu voi, îi spuse Nordstrum prietenului său.

Ronneberg, liderul lor, fu și el luat prin surprindere.

— Ce spui acolo, Kurt?

— Rămân. Am ceva de făcut aici. Tronstad și Wilson m-au rugat să fac asta înainte să plecăm, iar eu am acceptat.

— Ce să faci? întrebă Jens.

— Recrutare de agenți și operatori radio. Vor să construiască o rețea aici.

— Îți dai seama că, până la prânz, locul ăsta o să colcăie de nemți, spuse Jens, privindu-l îngrozit. Unde o să mergi? Vom fi vânați non-stop.

— Îmi dau seama, da. Dar cunosc munții ăștia mai bine decât toți nemții la un loc. De aceea m-au ales pe mine. Acum plecați, toți. Uite, ninge din nou. Ți-am spus, Jens, că trolii sunt de partea noastră.

Jens își lăsă schiurile deoparte și își dădu sfidător rucsacul din spate.

— Atunci rămân cu tine. Suntem împreună de multă vreme.

— I-am spus Colonelului Wilson că e posibil să spui asta. Mă tem că nu e o rugăminte, Jens. Este un ordin. Nu uita că încă sunt mai mare în grad ca tine. Ce am de făcut aici va atrage atenția dacă am fi mai mulți.

Jens îl privi uluit și dezamăgit.

— Luptăm împreună de trei ani.

— Și o vom face din nou. Dar când ne vom revedea data viitoare, sper să fim cu toții în aceeași slujbă, dirijând traficul pe

munte.

Ronneberg veni lângă el și întinse mâna.

— Când ne vom revedea, sper să fie la o bere și la o farfurie de heringi. Vom avea multe de povestit, spuse el, și îl îmbrățișă. Ai grijă de tine, Kurt. Nu am fi reușit să ducem misiunea la sfârșit fără tine.

— Și voi să aveți grijă de voi, spuse Nordstrum în timp ce prietenii lui veniră lângă el și îl îmbrățișară pe rând.

— M-ai ajutat să trec peste toate greutățile, spuse Gutterson, scoțându-și bereta. Urăsc că trebuie să te las în urmă.

— Ți-ai câștigat pe merit locul în echipă, răspunse Kurt strângându-i mâna. La fel ca toți cei de față. Acum poți să te consideri norvegian, pentru că noi deja te considerăm unul.

Tânărul american rânji cu mândrie și își puse rucsacul în spate.

— Sper să te revăd cândva.

— Am făcut ceva bun împreună, spuse Nordstrum.

— Da, spuse Olf Pedersen. Am făcut. Iar eu îți datorez viața pentru cât m-ai ajutat pe stânca aia.

De Jens îi era cel mai greu să se despartă. Trăsăturile copilărești ale prietenului său și ochii lui albaștri cu aer inocent lăsaseră loc acum trăsăturilor înăsprite ale unui soldat.

— Când se va termina totul, ne vom întâlni la Gunwale, pe lacul Tinnsjo, spuse Nordstrum. Acolo unde ne-am întâlnit cu Einar, înainte să luăm vaporul spre Anglia.

— S-a făcut. Dar fără nemți, dacă poți să rezolvi chestia asta. Sau Hirdeni.

— Da, promit solemn să nu mai arunc niciodată pe nimeni peste bord, râse Nordstrum. Asta ne-a băgat în belea. Și o chestiune minoră legată de deturnarea unui vapor civil. Da, am trecut prin multe, zise Kurt, întinzând mâna.

Jens i-o strânse într-a lui și îl privi cu lacrimi în ochi.

— Am vorbit serios aseară, înainte de raid. Dacă ți se întâmplă ceva, ai persoane cărora le-ar păsa. Pentru mine ar fi o pierdere reală, ești ca și familia mea.

— La fel și din partea mea, Jens. Ai grijă de tine, spuse Nordstrum, trăgându-și prietenul într-o îmbrățișare strânsă. Acum hai să trecem la treabă până nu ajungem să ne smiorcăim în măștile de schi.

Ceilalți își puseseră schiurile în picioare. Ca un semn divin,

ninsoarea se înteți din nou, după cum observase Nordstrum.

Urmele lor aveau să fie acoperite. Întinzând palma, Jens râse.

— Și nu mă lua cu trolii. Deși, recunosc, încep să mă răzgândesc puțin…

Apoi Jens își puse schiurile și se alătură echipei.

— Aveți grijă de voi, le strigă Nordstrum, făcându-le cu mâna în timp ce ei schiau în coloană de-a lungul țărmului lacului înghețat.

Spre est – spre Suedia.

— Da, am făcut ceva bun, își spuse apoi în sinea lui, când ceilalți erau prea departe pentru a-l mai auzi.

După aproximativ o sută de metri, Jens se opri pentru ultima oară și îi făcu cu mâna.

În câteva minute, prietenii lui deveniră simple puncte într-o mare întindere de alb. Nordstrum știa că nu există sentiment de singurătate mai intens decât acela de a-ți privi camarazii plecând, bărbații alături de care luptase umăr la umăr, care își făcuseră treabă când fuseseră solicitați și care își păstraseră cumpătul.

Bărbați care continuaseră până nu mai putuseră – și apoi încă de două ori pe-atât.

Nordstrum își puse rucsacul în spate și schiurile în picioare. Acum erau doar el și muntele – așa cum îi plăcea lui. Da, făcuseră ceva bun. Mai privi o dată în urmă și apoi porni la drum, îndepărtându-se de lac, spre vest, mai adânc în marea de alb și în văile viddei.

Vântul se înteți, iar zăpada îi biciuia fața, în curând acoperindu-i barba.

Jens avea dreptate – în câteva ore, locul avea să fie împânzit de nemți, căutând echipa care le aplicase o lovitură sub centură. Ar face bine să se îndepărteze cât mai mult de ei. Avea multă treabă de făcut.

Privi din nou înapoi, spre cabană. Prietenii lui dispăruseră. Iar zăpada proaspăt căzută deja îi acoperise urmele.

PARTEA A DOUA

URME PE ZĂPADĂ

48.

Generalul Wilhelm Rediess, Obergruppenführer peste toate batalioanele SS și ale Gestapoului din Norvegia, se uita furios la compresoarele distruse de la subsolul centralei Norsk Hydro.

Era unul dintre puținii oameni din Norvegia care cunoșteau adevărata importanță a prețiosului lichid produs acolo. De îndată ce primise vorbă despre raid, în acea dimineață de duminică, se grăbise să ajungă la Vemork din Oslo. La început, vestea i se păruse de necrezut. Cum să se întâmple așa ceva când, în urmă cu doar trei luni, după atacul eșuat al planoarelor, el și Generalul Falkenhorst, comandantul suprem al forțelor de ocupație din Norvegia, sporiseră măsurile de securitate ale uzinei?

Dar toate erau acum distruse – în jur nu se mai vedeau decât fragmente contorsionate de metal, țevi și valve. Canistrele care cândva conținuseră cel mai valoros secret militar al Reich-ului fuseseră spulberate ca niște popice, din conținutul lor neprețuit nu mai rămăsese decât o dâră spre canalul de scurgere.

În fața lui stăteau încremeniți cei responsabili cu supravegherea uzinei, așteptându-i reacția.

— Ești absolut convins, îl interogă Rediess pe paznicul de noapte, un bătrân nebun pe nume Gustav, care își frământa bereta în mâini, că acești patru sabotori erau britanici?

Alături de paznic erau supraveghetorul său din noaptea precedentă, inginerul-șef al uzinei, pe nume Larsen, și directorul general al centralei Norsk Hydro, Nilson, un om de afaceri corpolent și agitat, care privea situația doar prin prisma pierderii financiare, nu și a valorii strategice pentru Reich. Era prezent și ofițerul militar de serviciu în noaptea aceea, un anume Locotenent Frisch, pe care îl tăiaseră toate apele în timp ce stătea încremenit în poziție de drepți. În câteva zile, omul avea

să înghețe în zăpadă la 1 600 km la est de centrală. Șeful local al Gestapoului, Gruppenführer Muggenthaler, stătea tăcut, la fel și Colonelul Rausch, responsabil de garnizoana locală din Rjukan, și șeful poliției NS din regiune, un anume Căpitan Dieter Lund.

— În mod sigur păreau britanici, răspunse paznicul și încuviință din cap agitat, de parcă și-ar fi exersat discursul. Purtau uniforme de un verde-cenușiu și vorbeau engleză, în principal. Chiar au spus că sunt britanici. I-ai auzit și tu, nu-i așa, Gunnar? îi spuse supraveghetorului său. Au zis: „Spuneți-le că ofițerii britanici nu ar lua niciodată vieți norvegiene”.

— I-am auzit, răspunse Gunnar, evident nu foarte bucuros să fie inclus în discuție în fața ofițerului senior al Gestapoului din Oslo.

— Dar te-am auzit spunând că vorbeau și norvegiană, nu-i așa? insistă Rediess.

— Da, puțin, recunoscu paznicul. Dar când ești amenințat cu un pistol, nu auzi prea bine.

— Puteți vedea cu ochii dumneavoastră arma lăsată acolo, Herr General..., spuse inginerul-șef Larsen, arătând spre pușca automată Thompson de pe podea, dându-și silința de a-i distrage atenția lui Rediess de la omul său.

Pușca fusese carbonizată de explozie, dar încă mai era vizibilă emblema britanică, cu însemne în limba engleză.

— O văd, spuse Rediess, privindu-l pe inginer. Și am văzut și poarta de lângă șina de tren și urmele din zăpadă care duceau spre defileu.

— Cu tot respectul, Herr General..., interveni Căpitanul Lund, pășind în față. Eu nu cred că cei care au comis acest act sunt britanici. Sau, dacă sunt, nu ar fi reușit fără sprijin local substanțial.

— Te ascult, căpitane, spuse Rediess, surprins să audă un norvegian gândind singur, din moment ce tot ce făceau în țara asta era să se susțină reciproc până în pânzele albe.

— În primul rând, domnule, ca să aibă acces în clădire prin conductă, cu siguranță că ar fi avut nevoie de informații din interior. Cel mai probabil, sursa lor este fostul inginer-șef Brun. Se crede că acum este în Anglia, după cum știți, împreună cu fostul director al centralei, trădătorul de Leif Tronstad. În al doilea rând, perimetrul uzinei este minat. Pentru a ajunge aici,

nu de pe pod sau coborând în rapel pe stânci, ci din defileu, doar cineva cu ample cunoștințe despre relieful local ar îndrăzni să încerce o asemenea ispravă.

— Sunt complet de acord cu dumneata, Căpitane Lund, spuse șeful Gestapoului, venind lângă el. Continuă.

Lund știa că aceasta era singura lui șansă de a transforma dezastrul în oportunitate, dacă își juca bine cărțile.

— Mulțumesc, domnule. În al treilea rând, există posibilitatea ca sabotorii să fi venit de sus, din vidda. În ultima săptămână, platoul a fost măturat de furtuni foarte puternice. În asemenea condiții, familiaritatea cu relieful nu ar fi doar un atu, Herr General, ci un factor esențial. Din punctul meu de vedere, mă întristează să spun, însă doar niște norvegieni ar fi avut șanse de reușită. Și doar cei familiarizați cu regiunea, până în cele mai mici detalii.

Rediess trădă un zâmbet cunoscător, bănuielile fiindu-i confirmate.

— Altceva?

— În ultimul rând, în ciuda a ceea ce pretinde paznicul de noapte, Herr General, cred că ar trebui să căutăm mai mult de patru sabotori. Poate au fost patru care au avut sarcina de a intra în uzină și a monta explozibilul... Dar cu siguranță au existat alții care au supravegheat postul de gardă, pentru cazul în care gardienii ar fi intrat în alertă.

— Da, cred că ai dreptate în această privință, spuse Rediess încuviințând din cap, apoi îngenunche și ridică de pe podea manualul ars despre explozibile. Și pornind de la presupunerea că ai dreptate, dacă ai fi în locul acestor oameni, încotro te-ai îndrepta acum?

— Spre siguranța cabanelor și refugiilor răspândite în vidda. Și apoi spre Suedia, cred. Dar este posibil ca unii dintre cei care i-au ajutat să fi rămas în urmă. Sau, mai rău, să facă parte din comunitatea locală, să fie chiar sub nasul nostru și să continue să reprezinte o amenințare.

— Din nou, sunt de acord cu dumneata, căpitane. Este așa cum spuneam. Bun, drept urmare, vei ordona de îndată verificarea întregii zone, spuse Rediess. Colonel Rausch...

Ofițerul responsabil de garnizoana din Rjukan sări în poziție de drepți.

— Da, Herr General.

— Avem trei mii de oameni în zonă. Avioane. Vehicule armate și dispozitive de localizare radio. De ce nu sunt încă mobilizate? Granița cu Suedia este la 350 km depărtare. Criminalii ăștia nu pot rămâne nedetectați la nesfârșit. Ce durează atât?

— Din nou, dacă îmi permiteți, domnule, spuse Lund. Mă tem că nu îi vom prinde dacă sunt pe schiuri. De fapt, dacă una dintre persoanele implicate este omul la care mă gândesc, e posibil să nu le dăm niciodată de urmă. Iar dacă poartă costume de camuflaj, niciun avion de recunoaștere nu i-ar putea observa din aer pe zăpadă.

— Spui că știi cine a făcut asta?

— E doar o bănuială, domnule. Dar cred că este una solidă.

Lund era convins că cineva ca Nordstrum nu avea cum să nu fie implicat. Bărbatul cunoștea zona mai bine decât oricine. Din câte știau, Nordstrum ajunsese în Anglia – deturnând Galtesund – unde erau Tronstad și Brun. În consecință, era foarte posibil ca raidul să fi fost plănuit acolo. Așa cum îl știa Lund pe Kurt, acesta nu ar fugi niciodată ca o căprioară speriată prin vidda, căutând adăpost în Suedia. Nordstrum ar rămâne aici. Ceea ce se întâmplase fusese o singură misiune. Una importantă, desigur, dar, cu siguranță, mai erau și alte daune de provocat.

— De asemenea, este posibil să fi cunoscut oameni în interiorul uzinei, care să îl fi ajutat.

Lund văzu că Larsen, compatriotul său, îl fixa cu o privire disprețuitoare. Cuvântul „trădare” i se citea în ochi. Nu conta, Lund trebuia să o facă.

— Aceasta este și bănuiala mea, spuse Rediess, apoi se întoarse spre Nilsson, directorul uzinei. Drept urmare, vreau ca toți șefii de departament care au fost de serviciu noaptea trecută să fie duși la închisoarea din Rjukan.

— Herr General! spuse uluit și furios Nilsson. Oamenii aceștia nu au făcut nimic…

— Și din moment ce oamenii aceștia sunt civili, spuse Rediess către Lund, plasez chestiunea sub jurisdicția dumitale, căpitane. Sunt convins că te poți ocupa de ea, nu?

Lund încuviință din cap.

— Este de datoria mea, domnule general.

— Și dacă nu descoperim numele celui sau celor care au oferit sprijin acestor provocatori, spuse Obergruppenführerul scoțându-și ochelarii cu rame subțiri și suflând în lentile pentru a

le curăța, atunci va fi împușcat câte unul în fiecare zi, până când identitatea trădătorului sau trădătorilor va fi confirmată. Eu însuși voi supraveghea interogatoriile.

— General Rediess, mă văd nevoit să obiectez vehement! spuse directorul Nilsson, pășind îngrozit înainte. Este evident că acest raid este o chestiune militară, nu una civilă. Oamenii aceștia sunt angajați loiali. Mulți lucrează la centrală de ani întregi. Acest lucru ar stagna munca.

— Munca..., începu Rediess, privindu-l cu asprime. Nu mai există altă muncă aici, Herr Director, în afară de ceea ce vă spunem noi să faceți. Singura muncă – arătă spre compresoarele dezafectate – pe care o aveți de făcut este să reparați echipamentul acesta și să reluați producția cât mai rapid posibil. Restul... Orice chimicale produceți voi aici, îngrășăminte... exact asta sunt, rahat. Sunt complet irelevante. Înțelegi?

Directorul îi aruncă o privire neputincioasă inginerului-șef Larsen.

— Drept urmare, îți vei instrui cei mai buni ingineri să repare compresoarele și să le pună în funcțiune cât mai repede. Asta e toată munca pentru care este responsabilă uzina momentan. În fiecare zi în care eforturile sunt slăbite, chiar și pentru o oră, un alt muncitor va fi împușcat. S-a înțeles, Herr Director? Sau ai prefera să fii dumneata cel împușcat?

Nilsson oftă furios printre dinții încleștați și se retrase în linie.

— S-a înțeles perfect, Herr General.

— În plus, începând de astăzi, în Rjukan va fi instituită stare de urgență. Stingerea se va da la ora 18:00 în fiecare seară. Oricine este prins pe străzi după această oră, se va presupune că nu are intenții bune și va fi împușcat. Vor fi efectuate percheziții în toate casele. Oricine are în posesie material exploziv sau un simplu fitil, va fi încarcerat imediat. Căpitane Lund, îmi imaginez că ești capabil să supraveghezi respectarea acestor măsuri. Crezi că ceva din ce am spus prezintă vreo problemă în vreun fel?

— Absolut niciuna, Herr General, spuse Lund stând în poziție de drepți, umflându-și pieptul.

De fapt, un anumit fermier îi trecu prin minte imediat, pe care i-ar plăcea să îl arunce într-o celulă. Iar pentru un fermier, dinamita și fitilurile ar fi posesiuni obișnuite, folosite frecvent

pentru a arunca în aer bolovani și a curăța și nivela terenul.

— Colonel Rausch, nu știu de ce ești încă aici, spuse Rediess. Până la sfârșitul zilei, vreau 500 de oameni în munți, pe urmele acestor infractori. Este imposibil să fi ajuns prea departe. Sunt sigur că diviziile montane germane se pot ridica la nivelul câtorva britanici și localnici puși pe rele.

— Bineînțeles, domnule, spuse colonelul. Dar mi s-a spus că avansul ne va fi îngreunat de furtunile puternice care s-au dezlănțuit azi acolo sus. Vizibilitatea va fi zero până se vor domoli. În plus, pe vremea aceasta, urmele lor vor fi acoperite.

— Atunci, eu m-aș îmbrăca gros, colonele, spuse Rediess, mergând lângă Rausch, aducându-și chipul la doar câțiva centimetri de al său. M-am făcut înțeles? Și veți răscoli toate cabanele și refugiile din regiune, astfel că nu veți avea nevoie de urme. Ardeți-le din temelii pe cele neocupate. În felul acesta, nimeni nu le va mai putea folosi. Căpitane Lund, am încredere că ai oameni care cunosc drumul acolo sus la fel de bine ca localnicii, nu?

— Da, am câțiva, spuse Lund, încuviințând din cap.

— Echipează-i și trimite-i după intrușii ăștia. Și dacă aflu că responsabilii sunt, de fapt, norvegieni, nu britanici, spuse Rediess, privindu-i aspru pe Larsen și Nilsson, satul va plăti scump. S-a înțeles? Și aș putea să încep cu voi doi, ca să dau un exemplu. Vă spun asta doar ca să mă asigur că e totul cât se poate de clar.

Larsen și Nilsson îl priviră palizi pe șeful Gestapoului.

— Deci, treceți la treabă. Vreau ca procesoarele alea să fie reparate cât mai rapid posibil, Herr Inginer-șef. Asta este munca ta acum. Sunt convins că există pe aici un inginer-asistent care ar fi fericit să se conformeze dacă șeful lui ar fi pus la zid. Asta e tot, sunteți liberi, spuse Rediess încuviințând din cap și adăugând un „Heil Hitler” formal.

Grupul de oameni porni spre ieșire. Rediess scoase un carnețel din haină și notă ceva în el. Toți se grăbeau să plece de lângă el.

— A, paznic Fredrickson..., bâigui generalul cu nasul încă în agendă.

Gustav se opri cu mâna pe ușă.

— Da, domnule?

— Pe tura dumitale a avut loc acest sabotaj, nu-i așa? Doar nu

credeai că am uitat de dumneata? spuse Rediess, ridicând privirea și dezvăluind un zâmbet rece.

49.

În următoarele două săptămâni, Nordstrum călători de la o cabană la alta, rămânând cu un pas în fața nemților, care urcau în vidda într-o prezență mai numeroasă decât oricând înainte.

În primele câteva zile, furtunile din munți continuaseră să vuiască dezlănțuite. În ciuda vântului și a ninsorii care îi înțepau obrajii și ochii, Nordstrum știa că natura lucra în avantajul lui. Urmele îi erau șterse, avioanele de recunoaștere nu puteau zbura. După o săptămână, Kurt terminase mâncarea pe care o luase cu el, așa că fusese nevoit să se descurce cu ce găsea sau vâna în sălbăticie. În Songvaln împușcase o căprioară, ceea ce îl ajutase să supraviețuiască zile întregi. Spera să se întoarcă în Rjukan pentru a verifica starea tatălui său, dar acum era mult prea periculos acolo. Din ce în ce mai mulți soldați germani erau aduși zilnic în Telemark. În plus, exista riscul ca cineva din sat să îl recunoască.

După o lună, când simți că e ceva mai sigur să își arate din nou chipul, reluă sarcina care îi fusese încredințată.

Misiunea primită de la Wilson și Tronstad presupunea recrutarea a trei agenți care să preia rolul de transmițători radio. Lucrurile deveniseră puțin cam încinse pentru Einar, care avea o familie de protejat, o slujbă importantă și, drept urmare, nu putea dispărea cu zilele fără să atragă atenția. În plus, fratele lui Einar, Torstein, fusese ridicat de NS pentru interogatoriu, ceea ce arunca un văl de suspiciune asupra familiei. Și cum SOE intenționa să trimită mai mulți agenți pe teren și să planifice mai multe operațiuni, acest lucru necesita o rețea mai amplă la sol.

Primul recrut pe care îl găsi era un prieten al vărului său, pe nume George Hansen. Era un bărbat robust, cu strungăreață și o barbă roșcată deasă, un fermier căruia naziștii îi arseseră casa și îi împușcaseră soția. Acum jupuia piei într-un abator din Uvdal, același cătun de unde era Kristiansen, vânătorul ghinionist pe care fuseseră nevoiți să îl împuște. Avea o fiică acolo pe undeva.

Măcelarul nu fu greu de convins. Radioul și manualul de coduri ale lui Haugland fuseseră ascunse înainte ca grupul să se despartă, iar Nordstrum avea cunoștințele generale despre operarea aparatului. George era dornic să se implice, dar era puțin cam lent în învățarea procedurilor de codare și decodare.

— Aș prefera să îi împușc pe ticăloși, spuse el. Dacă aș avea de ales.

— Vei avea șansa să faci asta, îți promit, îl asigură Nordstrum. Între timp, trebuie să fii precaut.

Un radio funcțional era un lucru valoros în Norvegia ocupată. George încă mai avea vechiul hambar din piatră al fermei și o cabană în adâncul sălbăticiei, pe care le putea folosi drept puncte de transmitere.

— Trebuie să te muți dintr-un loc în altul, îl instrui Nordstrum în timp ce montau transmițătorul în cabana izolată. Ne vom întâlni în fiecare marți. În caz că am o misiune pentru tine, vei găsi o piatră în cutia poștală. Iar tu lași una pe cutie dacă ai ceva pentru mine și ne întâlnim în după-amiaza următoare la hambar.

— Bine, fu de acord George, scărpinându-și barba.

— Vei avea nevoie de un nume de cod.

— Ce spui de Okse? Așa îmi ziceau în școală.

— Ox e mai bine. Bine ai venit în Armata Norvegiană Liberă, Ox, spuse Nordstrum, întinzând mâna.

Bărbatul masiv rânji și i-o strânse puternic într-a lui.

— Mă bucur că fac în sfârșit ceva în războiul ăsta.

Cea de-a doua oportunitate de recrutare se ivi printr-un noroc chior în satul Rauland. De pe o culme în vidda, în apropiere de locul în care se ascundea, Nordstrum zărise patrule germane și se gândise că ar avea o acoperire mai bună în sat, din moment ce nimeni de acolo nu îl cunoștea. Din informațiile care îi fuseseră transmise, aflase că nemții nu căutau doar niște britanici, ci și câțiva localnici despre care se presupunea că i-ar fi ajutat. Porni cu schiurile spre sat, unde găsi un hotel și îi prezentă actele false proprietarul de la recepție. Îi spuse că este un vânător din nord, în drum spre Oslo pentru o înmormântare în familie.

— Ai grijă, pe aici sunt săltați oameni la ordinea zilei, îl avertiză bărbatul. A avut loc un raid de sabotaj în Rjukan în urmă cu câteva săptămâni și toată lumea a luat-o razna din

cauza asta. Dacă aș fi în locul tău, nu aș ieși afară după lăsarea întunericului.

— Mulțumesc pentru sfat, spuse recunoscător Nordstrum.

Își duse bagajul în cameră. Habar nu avea în cine ar putea avea încredere, poate că și personalul hotelului se dăduse cu nemții. Principalul lucru de care trebuia să se asigure era că nu îi găsește nimeni Colt-ul – un semn evident că Nordstrum nu era cine pretindea a fi.

Pentru prima dată în multe săptămâni, făcu o baie strașnică. Apa fierbinte spălă toată murdăria care se depusese pe el de când plecase din Anglia și îi alungă frigul care i se instalase în oase încă de când aterizase în vidda, în urmă cu șase săptămâni. Ceru la recepție o foarfecă, își tunse barba și îmbrăcă cele mai curate haine pe care le avea în bagaj. În caz că cineva i-ar fi percheziționat camera în timp ce era plecat, își folosi cureaua pentru a prinde arma sub cadrul patului. Apoi coborî la restaurantul hotelului pentru cină.

De îndată ce intră, știu că făcuse o greșeală. Locul era împânzit de nemți. Era pregătită o masă mare pentru opt dintre ei, cu ranguri militare – văzu un maior, un căpitan și alți câțiva ofițeri în haine civile. Gestapo, presupuse Nordstrum. Discutau zgomotos, cântau și comandau multă băutură.

Mai erau câteva mese ocupate, dar restul clienților erau reținuți din pricina prezenței nemților. Nordstrum se retrase singur într-un colț.

Primul lui instinct fu să plece de acolo, dar gestul ar fi atras atenția asupra sa. Ox îl avertizase că oamenii erau percheziționați la întâmplare, oriunde s-ar fi aflat, iar proprietarul hotelului îi confirmase acest lucru. De fapt, la momentul respectiv, Nordstrum habar nu avea cum decurseseră lucrurile pentru restul echipei. Dacă ajunseseră în siguranță la destinație sau dacă fuseseră capturați sau uciși. Sau dacă fuseseră nevoiți să înghită capsulele. Nordstrum o ținea pe a lui în permanență în buzunar. În cele din urmă, se gândi că e mai bine să rămână la masă și să ia cina decât să atragă o atenție nedorită plecând.

O chelneriță veni lângă el, durdulie și roșie în obraji – probabil soția proprietarului. Nordstrum comandă pește cu unt și mărar și ciuguli puțină pâine. Nemții de la masa cea mare deveniră din ce în ce mai zgomotoși – o plimbau pe chelneriță obosită încolo

și încoace, cerând mai multă bere și vin și râzând în hohote. Pe măsură ce alcoolul le încețoșa mințile, acțiunile lor se revărsau asupra meselor vecine.

La una dintre acele mese, o localnică atrăgătoare stătea împreună cu patru prietene. Era îmbrăcată elegant, avea părul negru și lung prins într-un coc îngrijit și pometi înalți. Nordstrum îi dădu în jur de 35 de ani. Era evident că femeia atrăsese interesul unuia dintre ofițerii germani. Era un căpitan SS care se tot apleca spre ea, încercând să îi atragă atenția. Femeia își dădea silința să îi ignore avansurile, adâncindu-se în conversație cu prietenele ei.

— Madame, ați fost vreodată în Germania? spuse ofițerul, întorcând într-un final scaunul spre masa femeii și vorbind atât de tare, încât îl auzea și Nordstrum, așezat în capătul opus al salonului.

— Vă rog, am putea să ne continuăm cina? spuse politicos femeia, întorcându-se apoi la propria conversație.

— Poate v-ar plăcea să mergeți cu mine într-o bună zi, continuă ofițerul, întorcându-se către colegii săi și făcându-le cu ochiul, stârnind râsete în grup.

— Mi-ar plăcea foarte mult să nu fac acest lucru, răspunse într-un final femeia, incapabilă să mai ignore impolitețea ofițerului.

Restul nemților râseră de colegul lor respins, ceea ce nu reuși decât să îl facă pe acesta să insiste.

O femeie mai în vârstă din grupul ei, purtând o rochie neagră, o apucă de braț și o mustră.

— Hella, te rog.

Dar ofițerul grosolan continuă.

— Văd că purtați un inel, madame. Unde este soțul dumneavoastră? Să permită unei femei atât de frumoase să iasă noaptea neînsoțită…

— Acest lucru nu vă privește, răspunse femeia în mod sfidător. Și oricum, sunt însoțită, după cum vedeți.

Privirea femeii începu să scaneze încăperea, iar ochii ei îi întâlniră pe ai lui Nordstrum, care încuviință aproape imperceptibil din cap, arătându-și susținerea pentru curajul ei. Cu toate acestea, Nordstrum știa că femeia ar face bine să nu își forțeze prea mult norocul. Se putea întâmpla orice cu ticăloșii ăștia.

— De ce sunteți atât de nepoliticoasă, madame?

Ofițerul respins se ridică acum cu băutura în mână și merse la masa femeilor, împleticindu-se ușor.

— Nu știți că este o perioadă delicată pentru regiune? o întrebă el. Nu e nevoie de prea mult pentru a ajunge la închisoare pentru interogatoriu. Nici măcar pentru un lucru drăguț ca dumneavoastră. Și nu este o experiență amuzantă, vă asigur. Bineînțeles, am putea întoarce privirea, nu-i așa, domnilor, spuse el întorcându-se spre grupul de nemți, care râdea de eforturile lui, dacă ați fi de acord să ne însoțiți la un pahar mai târziu. Noi, germanii, suntem firi foarte îngăduitoare. Și știm cum să arătăm acest lucru, credeți-mă.

La început, femeia nu răspunse. Știa că cea mai bună tactică era să îl ignore. Dar când el vărsă puțin alcool pe masa lor, clătinându-se în amețeala lui și chiar părând să aștepte un răspuns, ea îl privi în cele din urmă.

— Atunci aș prefera să mă duceți la închisoare. Și dacă trebuie să știți unde este soțul meu, vă spun. Era căpitan în Armata Norvegiană Liberă. Din păcate, habar nu am unde este astăzi. Capturat sau ucis, cel mai probabil. Luptând împotriva celor ca dumneavoastră. Așadar, dacă nu vă supărați, lăsați în pace o femeie care încearcă să sărbătorească o aniversare împreună cu prietenele ei și mergeți înapoi la masa dumneavoastră. Nu am comis nicio ofensă la adresa dumneavoastră, doar am încercat să îmi iau cina liniștită.

Ofițerul pedepsit se încordă. Nordstrum observă cum maxilarul i se încleștă.

— Nu ar trebui să fiți atât de îndrăzneață, doamnă, spuse bărbatul, luând încă o gură de vin. Alți oameni au fost reținuți pentru ofense mult mai mărunte. Și, la urma urmei, nu știe nimeni ce se va afla. Întotdeauna există câte un secret de descoperit.

Toate privirile din restaurant se întoarseră spre el.

— Haide, Hans..., spuse un coleg din grupul său, chemându-l înapoi la masa lor. Las-o în pace. Nu merită. Mai sunt și altele, poți fi sigur. Haide, mai ia ceva de băut.

Ofițerul o fixă cu o privire aspră pe femeie. Nimeni nu știa ce s-ar putea întâmpla. Apoi, bărbatul făcu o plecăciune politicoasă, scrâșnind din dinți, iar după ce spuse „Condoleanțele mele, madame”, își reluă locul la masă.

În ciuda victoriei sale, femeia nu reacționă în niciun fel, ci doar își reluă cina și conversația cu prietenele sale. Când se întâmplă ca privirile să li se întâlnească din nou, Nordstrum îi zâmbi din nou vag, pentru a-și arăta admirația.

Peștele comandat de el sosi. Prima mâncare adevărată de care avea parte după săptămâni întregi, care nu fusese vânată și gătită de el însuși deasupra focului. O mâncă de parcă ar fi fost pregătită de cel mai iscusit bucătar. În tot acest timp, nu scăpă din ochi masa nemților, sperând ca atenția să nu li se abată asupra lui. Și întrebându-se ce ar face dacă ofițerul amețit ar decide să își reia insistențele la adresa femeii.

Când sosi cafeaua la masa doamnelor, femeia se ridică pentru a merge la toaletă din foaierul micului hotel.

Ofițerul dărâmă un pahar pe masă, apoi se ridică și ieși împleticindu-se din salon.

Cum femeia nu reveni rapid în salon, Nordstrum ceru nota de plată și se ridică pentru a investiga. Nu ar fi un lucru înțelept pentru el să provoace probleme, dar după curajul arătat de femeie, Kurt nu avea de gând să stea cu mâinile în buzunar dacă situația s-ar fi agravat.

Spre ușurarea lui, o zări pe femeie afară, fumând o țigară. Nici urmă de neamț în jur, așa că ieși și el afară.

— Și pentru tine e aerul cam închis înăuntru? spuse ea, confirmând că îl recunoscuse.

— Ai fost foarte curajoasă, spuse Nordstrum. Nu tocmai înțeleaptă, dar meriți cu prisosință complimentele.

— Înțelepciunea nu ne-a dus prea departe, nu-i așa? ripostă ea.

Nordstrum înțelegea acum de ce neamțul era atât de intrigat. Femeia ar fi întors capul oricui, cu părul ei prins în coc, ochii migdalați mari și căprui și buzele pline, de un rozaliu perfect.

— Norvegienii sunt întotdeauna înțelepți când vine vorba de istorie. Și uite unde am ajuns, continuă ea, suflând un nor de fum și privindu-l pe Nordstrum de parcă ar fi așteptat un răspuns.

Femeia era frumoasă, după standardele oricui.

— Călătorești...? întrebă Nordstrum.

Ea îl privi și un zâmbet amuzat îi apăru treptat pe buze.

— Neamțului bețiv nu i-a mers. Acum îți încerci și tu norocul?

— Deloc. Mă întrebam doar dacă are cine să te însoțească

acasă. În caz că lui Romeo îi vine ideea să își reia tentativele de cucerire.

Femeia îi zâmbi din nou, de data aceasta parcă cerându-și scuze, și chicoti la remarca lui.

— Am venit cu prietenele mele. Este ziua de naștere a proprietăresei mele. De fapt, nu locuiesc departe de aici. Mă vor duce ele acasă. Lucrez în sat, toată lumea mă cunoaște aici.

— Toată lumea cu excepția mea. Eu sunt Knut, spuse el, folosind numele din actele de identitate false.

— Hella, spuse femeia. Amundson.

— Hella cea imprudentă. Dar cu siguranță curajoasă.

— Hella cea proastă, presupun, spuse ea râzând, apoi mai suflă un nor de fum. Dar cineva trebuie să îi înfrunte.

— Este adevărat? întrebă Nordstrum, aprinzându-și și el o țigară. Ceea ce ai spus despre soțul tău…

— Da, e plecat de aproape doi ani. Ultima dată când am primit vești era în Tonneson, răspunse ea, ridicând din umeri. Presupun că nu există prea multe speranțe să mai aud vreodată de el.

— Am cunoscut un Amundson, spuse Nordstrum. Înalt, cu gropiță în bărbie. Poartă ochelari. A luptat în valea Gudbrandsdalen.

Femeia îl privi surprinsă și cu un licăr de speranță în ochi.

— Ai fost acolo?

— Da. Dar mă tem că nu știu ce s-a întâmplat cu el. Eram cu toții pe cont propriu pe atunci.

— Și acum?

— Acum…? Acum lupta este mult mai diferită, bineînțeles.

Unul dintre nemți ieși afară. Un bărbat corpolent și îndesat, cu o mustață subțire. Purta o jachetă din piele – costumația Gestapoului. Încuviință din cap spre femeie, chicotind vag, observându-l și pe Nordstrum când trecu pe lângă ei.

— Se poate să știu o modalitate prin care să faci cu adevărat ceva, dacă asta îți dorești, spuse el în șoaptă.

— De unde știi ce îmi doresc? spuse ea ușor tăios.

— Dacă asta îți dorești, desigur. Îmi cer scuze pentru aspectul meu neîngrijit, dar am fost în vidda multă vreme. Poate am putea vorbi.

Ea îl privi, suflă un firicel de fum și își aruncă mucul de țigară în zăpadă.

— Cred că mai bine m-aș întoarce înăuntru. Presupun că, dacă nu m-au arestat până acum, mă vor lăsa să îmi termin desertul, spuse ea, refuzând oferta.

— Asta ar fi înțelept, spuse Nordstrum, stingându-și și el țigara sub talpă.

— Poate mâine, spuse femeia surprinzându-l, având o expresie curioasă, dar nu pe deplin încrezătoare. Doar o discuție. Administrez o mică parfumerie în sat, pe Strada Princess Juliana. Nu mai cumpără nimeni zilele astea, în afară de nemți și târfele lor. Lângă magazin este o cafenea. Mereu îmi beau cafeaua acolo, în jur de ora 10.

— Pe mâine, atunci. În jur de 10, spuse Nordstrum, încuviințând din cap.

— Dacă mai sunt pe-aici, spuse ea zâmbind, apoi intră înăuntru.

— Și asigură-te că prietenele tale te conduc până acasă, strigă Nordstrum în urma ei.

50.

În dimineața următoare, Nordstrum o găsi pe Hella exact unde spusese că va fi. Cafeneaua era mai degrabă un mic stand interior, cu o tejghea. Înăuntru erau câțiva muncitori locali care stăteau în picioare, un platou cu câteva brioșe și biscuiți, un teanc de ziare de vânzare și trei mese din lemn care păreau cam șubrede.

Nordstrum o văzu pe Hella din stradă. Intră în cafenea, comandă o cafea la tejghea și se prefăcu apoi că împrumută zahărul de la masa ei.

— Nu aici, îi șopti Kurt.

— Ar mai fi lacul, e înghețat complet. Ne-am putea plimba pe malul lui, răspunse ea încet.

— Logodnica mea are nevoie de un parfum nou, continuă Kurt cu voce tare. Poate ai putea alege tu unul pentru mine.

Hella se ridică și își luă cafeaua cu ea.

— Te ajut cu plăcere.

•

În magazinul ei, unde se vindeau și săpunuri și bijuterii ieftine,

dar de bun-gust, Hella scoase câteva parfumuri pentru ca Nordstrum să le testeze – din Franța, Italia, chiar și din Danemarca – și le puse pe tejghea. Astăzi, femeia își împletise părul într-o coadă lungă, care îi cădea pe umăr. Purta un pulover tipic norvegian și o fustă lungă din lână, pe care o făcuse să arate elegant cu o curea în talie. Silueta ei ar fi atras orice bărbat.

Nordstrum se gândi că, probabil, era cu vreo zece ani mai în vârstă decât el.

— Nu îi cunosc gusturile logodnicei tale, spuse ea. Sau cât de mult vrei să cheltuiești.

Nordstrum luă parfumul franțuzesc, Eau de Elyse, studie cutia pentru o clipă, apoi o puse înapoi pe tejghea și o privi pe Hella.

— Am nevoie de o persoană.

— Ai vrea să miroși parfumul? Aș putea să îmi dau puțin pe mână.

— Sigur. De ce nu?

Hella merse lângă raftul din spatele ei și luă o sticluță de pe el.

— Poți continua. Te ascult.

— O persoană care să opereze un radio. Este o sarcină periculoasă. După cum știi, transmițătoarele sunt interzise în acest moment. Dacă ești prinsă, nu există nicio garanție că te pot proteja.

— Nu mai aștept de la nimeni să mă protejeze zilele astea, spuse Hella, pulverizându-și un strop de parfum pe încheietura mâinii. Ai văzut deja asta.

— Da. Ar fi bine, totuși, dacă ai avea libertatea de a veni și pleca fără ca oamenii să fie cu ochii pe tine. Și un loc din care să transmiți mesajele. Nu în sat, este mult prea periculos. Nemții patrulează peste tot cu detectoarele lor. Dacă ești interesată, desigur.

Ea așteptă un moment, apoi întinse mâna pentru ca Nordstrum să îi miroasă încheietura.

— Îți place? îl întrebă în timp ce el trase în piept aroma parfumului. Transmisiuni către cine?

— Este un parfum minunat. Anglia, răspunse Nordstrum.

— Anglia…, spuse Hella cu un aer melancolic și apreciativ în privire. Tatăl meu are o fermă în Songvaln. Este la doar 12 km spre est. Dar 12 km aici ar putea însemna la fel de bine și Polul

Nord.

— Nu aș vrea să îl pun în pericol pe tatăl tău.

— Nu l-ai pune. Acum locuiește în Bergen, la mătușa mea. Nu se simte prea bine, iar ea îl poate îngriji mai atent decât mine. În fiecare săptămână merg cu schiurile la fermă, ca să verific locul. Altfel, este complet pustiu.

Nordstrum încuviință din cap.

— Va trebui să înveți și codare.

— Nu ar trebui să fie o problemă, spuse ea zâmbind vag. Matematica a fost întotdeauna punctul meu forte.

— Și am avea nevoie de un fel de sistem de comunicare. Ca să te pot contacta. Și tu pe mine, când apare ceva.

Hella îl privi lung pentru un moment, parcă studiindu-l.

— Și de unde știu că pot avea încredere în tine? Knut, dacă acesta este numele tău adevărat. Până acum, tot ce ai făcut a fost să îmi zâmbești din colțul opus al unei încăperi. Deja am vorbit prea mult despre mine. Ai putea la fel de bine să fii un informator NS, sunt peste tot acum. Nemții plătesc bine.

— Și tu ai putea fi unul, spuse Nordstrum, ridicând din umeri și privind-o.

— Corect. Dar dacă aș fi, sigur am arătat-o într-un mod foarte neobișnuit aseară. Ca să nu mai spunem…

— Ca să nu mai spunem ce?

Hella puse capacul sticluței de parfum.

— Că tu ai fost cel care a ieșit din restaurant după mine. Pe de altă parte, e ceva la tine. Ai un chip aspru, dar ochii tăi îmi inspiră încredere.

Nordstrum așteptă până când ea puse sticluța înapoi în cutie, lăsând-o pe tejghea, apoi o întrebă:

— Ai auzit de un anumit incident care a avut loc în urmă cu câteva săptămâni și de care nemții par foarte interesați?

— Te referi la cel din Rjukan? spuse Hella ușor surprinsă. Acel incident este motivul pentru care ne-au invadat nemții aici sus. Oamenii spun că făceau arme într-o uzină.

— Uzina Norsk Hydro, spuse Nordstrum.

Ochii ei migdalați se măriră surprinși.

— Tu ai fost?

— Acum eu sunt cel compromis, zise el zâmbind, apoi luă din nou cutia de parfum și bătu ușor cu ea în tejghea, întâlnind privirea Hellei. Flori de curmal japonez…?

— De ce mi-ai spune un asemenea lucru? Cineva ar putea vinde informația asta pe foarte mulți bani.

— Probabil pentru că și tu ai ceva care îmi inspiră încredere.

Hella îi luă cutia din mână și o puse din nou în fața ei.

— Da, curmal japonez. Ai un nas bun. Dar am bănuiala că nu te interesează atât de mult cadoul, la urma urmei…?

— Altă dată. Promit.

— Spune-mi…, începu Hella, punând parfumurile de pe tejghea înapoi pe raft. Ai măcar o logodnică?

Nordstrum ridică din umeri.

— Din păcate, nu. Nu mai am.

Ea încuviință din cap și afișă un zâmbet cunoscător, apoi se sprijini de rafturi și puse mâinile pe tejghea, privindu-l.

— Să spunem că accept. Nimeni nu trebuie să știe cine sunt.

— Nu va ști nimeni. Nici măcar în Anglia, îți promit. Dar trebuie să repet, este o sarcină periculoasă. Trebuie să fii foarte precaută. Mult mai precaută decât ai fost noaptea trecută. Nemții au automobile dotate cu detectoare de unde radio. Dacă ești descoperită, nu va mai conta nimic. Vei fi împușcată direct.

Hella oftă gânditoare.

— Și ce să fac, să stau în magazinul ăsta și să aștept ca războiul să se încheie? Soțul meu nu a ezitat. Pentru mine a fost a doua căsnicie. A durat doar trei ani. Primul soț…

Râse și dădu din cap, parcă pentru a spune „era un porc”.

— Acum…, continuă ea, dacă nemernicii câștigă războiul, pierderea lui va fi în zadar.

— Nu vor câștiga, spuse Nordstrum.

— Pari foarte sigur.

— Mai sigur ca oricând.

— Se poate să fie cum spui tu. Dar încă ne așteaptă o luptă lungă.

— Atunci, bine ai venit printre noi, Hella Amundson, spuse Nordstrum zâmbind.

51.

În următoarele câteva săptămâni, Nordstrum își puse echipa la punct. Își instrui oamenii atât în tainele transmiterii mesajelor,

cât și al codării lor. Călători de la o cabană la alta, dar găsi câteva dintre ele arse din temelii – uneori fusese nevoit să petreacă noaptea în sacul de dormit, în frigul aprig, sub orice adăpost improvizat reușea să găsească. De mai multe ori, se apropiase chiar și la o sută de metri de patrulele germane, care încă cercetau platoul, sau evitase la mustață avioanele de recunoaștere Fokker care survolau zona la altitudine joasă, verificând chiar și cele mai îndepărtate văi. Nordstrum se simțea vânat, asemenea unui cerb singuratic, despre care localnicii știau că se despărțise de cârd. Singurul beneficiu al prezenței constante a nemților era că acum se întrepătrundeau atât de multe urme prin întinderea albă, patrulă după patrulă, autoșenilă după autoșenilă, încât ale lui deveniseră imposibil de urmărit.

Nordstrum se ruga ca restul tovarășilor săi să fi ajuns în siguranță în Suedia până acum.

Începu să trimită mesaje de probă către SOE – despre prezența în continuă creștere a germanilor în vidda, despre legea marțială care continua în Rjukan. Primi un răspuns prin intermediul lui Ox – vechiul lui prieten, Einar Skinnarland, voia să îl vadă și îl ruga pe Kurt să vină să se întâlnească cu el la cabana Swansu, în apropiere de locul unde familia lui avea o fermă în munți.

Familia fratelui lui Einar era acolo. Torstein era încă reținut, dar soția lui, Lise, pregătise o mică masă pentru ei. Nordstrum și Einar se îmbrățișară bucuroși, din moment ce nu se mai văzuseră de mult, dinaintea raidului.

— Ai vreo veste despre tata? întrebă Kurt.

— Da, răspunse Einar, ridicând din umeri și ferindu-și privirea. Dar mă tem că este o veste proastă. Mi s-a spus că a fost arestat.

— Arestat?

— E mâna lui Lund, cel despre care ți-am vorbit data trecută. Tatăl tău a fost reținut după raid. A fost greu să îți trimit vorbă. E la închisoare.

— Lui tata nu îi pasă deloc de politică. E acolo din cauza mea.

— Din cauza noastră a tuturor, Kurt.

— Poate. Mă întreb… există vreo cale să îl scoatem de acolo?

— Să îl scoatem din închisoare? Este întemnițat la subsolul sediului NS, Kurt. Și starea lui de sănătate e cam șubredă. Lund

nu este un om pe care să-l poți mitui.

— Nu vorbeam de mituirea cuiva, Einar.

— Și unde l-ai duce, dacă am putea să îl luăm de acolo?

— I-am făcut un jurământ mamei pe patul de moarte că voi avea grijă de el.

— Cred că jurământul acela a expirat de mult, Kurt. Tatăl tău se descurcă singur. Iar satul colcăie de NS și de Gestapo. Lund te cunoaște. Nu face nimic stupid, Kurt. Cei din Anglia contează pe tine.

— Nu voi face, spuse Nordstrum, încuviințând din cap. Dar și tata contează pe mine, Einar.

52.

Pe Strada King Gustav în Rjukan, clădirea construită din lemn de mesteacăn, care, vreme de 50 de ani găzduise Breasla Marinarilor, devenise acum sediul NS și al Gestapoului.

Svastica germană și emblema partidului Nasjonal Samling atârnau deasupra intrării sculptate în lemn.

Nordstrum își trase bereta din lână mai jos pe frunte și își ridică gulerul. Purta ochelari cu rame subțiri, iar barba îi crescuse într-o săptămână. Merse la un tânăr gardian SS postat pe treptele de la intrare.

— Căpitanul Lund, *bitte*?

— *Fragen innen,* spuse soldatul, arătând spre recepție. Întreabă înăuntru.

— *Danke.*

Foaierul era aglomerat, atât cu soldați în uniforme germane, cât și cu civili, unii așteptând să le fie aprobate diverse permise de către autoritățile germane, alții depunând petiții pentru membrii familiilor lor care erau reținuți acolo. Pe un avizier, Nordstrum văzu fotografiile fugarilor. Fotografia lui și a lui Jens – ambele erau din tinerețe, când erau bărbieriți și îngrijiți. Sub ele scria cu litere mari: CĂUTAȚI PENTRU CRIME ÎMPOTRIVA STATULUI. RECOMPENSĂ 5 000 DE COROANE. Dar era evident că toată lumea e mult prea preocupată de propriile probleme pentru a se gândi să caute un chip familiar în jur.

La recepție, un funcționar german își dădea silința, într-o

norvegiană stâlcită, să calmeze o femeie care nu găsea un membru al familiei. Un ofițer Hirden îi traducea tirada cât putea de repede.

Niște trepte late, acoperite cu mochetă, duceau la etajele superioare – clădirea avea doar trei nivele, dar încă era una dintre cele mai proeminente din Rjukan. Un drapel cu svastică roșie era agățat în mod impertinent de grinzi. Nordstrum știa că la etaj erau adevărații arhitecți ai tuturor represaliilor și crimelor împotriva statului: acest Dieter Lund, despre care îi vorbise Einar și pe care Kurt și-l amintea din copilărie. Și Muggenthaler, șeful Gestapoului local.

Sub scară, Nordstrum observă o ușă – cu siguranță, ducea la subsol. În timp ce o privea, un sergent robust ieși pe ea suflecându-și mânecile, de parcă ar fi făcut cine știe ce treabă murdară, și începu să urce scările.

Kurt își dădu seama că bărbatul tocmai ieșise din celulele în care era întemnițat și tatăl lui.

Cercetă camera și calculă rapid de ce ar avea nevoie pentru a-și duce planul la capăt. Cele mai multe acțiuni, chiar și cele mai îndrăznețe, nu necesită decât voința și curajul necesare pentru a le încerca. Pe timpul nopții, probabil că locul e păzit de câțiva gardieni, nu prea mulți. Ar avea nevoie doar de un partener care să îl ajute să elimine în tăcere pe oricine ar găsi în foaier, apoi să coboare la subsol. Câte gărzi or fi acolo? Ar mai avea nevoie de un om care să aștepte afară, în mașină. Observă o ușă în capătul holului, care dădea spre Strada Kveg și era păzită de un singur gardian.

Dar Nordstrum își construia rețeaua de agenți pentru binele cauzei Aliaților, nu pentru vendete personale.

Și, după cum spusese Einar, tatăl lui era infirm. Chiar dacă ar reuși să îl scoată din celulă și din sediu, unde să-l ducă? În vidda? Bătrânul nu ar putea să urce până acolo. Afară din regiune? După un asemenea act sfidător, cele două drumuri de intrare și ieșire din sat ar fi închise în cinci minute. Să-l ascundă într-un subsol mai prietenos pe undeva? Dar unde? Și pe toată durata războiului? Ar fi la fel ca închisoarea. În plus, nici măcar nu ar ajunge la jumătatea distanței până la Vigne.

Și, desigur, ar mai fi represaliile. Chiar dacă ei ar reuși să scape, mulți oameni nevinovați ar plăti, cu siguranță. Câte alte Anna-Lisette ar mai avea Nordstrum pe conștiință? Din pricina

dorinței lui de a-și salva tatăl și din ura pentru cei care îl arestaseră.

Nu face nimic stupid, *Kurt*, îi spusese Einar. Încă mai avea treabă de făcut. *Și avem nevoie de tine.* Tatăl lui se descurcase întotdeauna singur. Probabil că nici nu ar accepta să meargă cu el, știind că ar fi o povară. Nordstrum și-l închipuia refuzând să iasă din celulă – un catâr încăpățânat până în ultima clipă.

Era mai bine să plece de acolo. Ar fi nebun să riște.

Pe când se întoarse să plece, atenția lui Nordstrum fu atrasă de sunetul unor pași greoi coborând scările.

•

Dieter Lund ieși din biroul lui și porni spre foaier, pregătit să inspecteze noile proceduri de securitate pentru barajul de la Mosvatn, pe care le schițase personal împreună cu Muggenthaler, după raidul de la Norsk Hydro. Era însoțit de consilierul său, Locotenentul Norberg de la NS, iar în urma lor venea inginerul-șef de securitate Oren Karsten – un lingușitor astmatic pe care i-l băgase pe gât Muggenthaler și care se învârtea mereu cu hârtiile și tabelele după el. Mașina de serviciu îi aștepta afară.

Deși în ultimele săptămâni nu reușiseră să prindă nici măcar unul dintre sabotorii implicați direct în atacul de la Norsk Hydro, poliția reținuse zeci de potențiali provocatori din sat. Închisoarea devenea neîncăpătoare. De asemenea, Gestapoul anunțase că observase activitate recentă în vidda – semnale noi ale unor transmițătoare radio. Fuseseră zărite urme singulare între anumite cabane. Dacă era cineva acolo sus, pe platou, mai devreme sau mai târziu avea să comită o greșeală, iar ei îl vor prinde. Aveau trupe instalate pretutindeni.

Era doar o chestiune de timp până aveau să dea nas în nas cu responsabilul. Chiar de-ar fi fost Kurt Nordstrum, despre care toată lumea pretindea că este foarte priceput și îndemânatic. De altfel, Lund era convins că Nordstrum este omul din vidda.

— Căpitane, această diagramă arată noua configurație a minelor de la baraj…, spuse inginerul Karsten, coborând treptele în urma lui Lund. Poate am putea să o revizuim în mașină?

— Da, da, spuse Lund, ignorându-l cu o fluturare din mână în timp ce coborî ultima treaptă.

Respirația lui Karsten mirosea de parcă omul mâncase o conservă cu mâncare pentru pisici la prânz.

Foaierul era neobișnuit de aglomerat în această dimineață. Plimbarea la baraj avea să îi prindă bine, chiar și doar din motivul că avea să scape pentru câteva ore din cuibul acesta de vânători de influență.

— Vă rog, faceți loc, spuse Locotenentul Norberg, croindu-și drum prin mulțime pentru a-i face loc lui Lund.

Privirea căpitanului căzu pe cei care așteptau la cozi lungi pentru a-și spune ofurile sau care fuseseră chemați aici drept martori sau pentru a da declarații. Sau care sporovăiau inutil despre dispariția unei persoane dragi.

— Căpitane, vă rog, vă implor…, spuse cineva când îl zări.

— Scuze, nu am timp. Te rog să depui cerere.

Lund trecu printre ei de parcă ar fi fost vite și atât. Înaintă spre ieșire, unde îl aștepta mașina și…

Se opri.

Aproape că ajunsese la ușă când chipul pe lângă care tocmai trecuse îi deveni limpede în minte. O imagine veche, din urmă cu mulți ani – la început încețoșată, dar apoi clară ca lumina zilei.

Lund se răsuci brusc. Bărbatul dispăruse.

— Norberg, bărbatul acela cu beretă, spuse el. L-ai văzut?

— Care bărbat, căpitane?

Lund privi spre capătul foaierului.

— Cel cu jachetă bleumarin de marinar și beretă gri, din lână, spuse el, pornind înapoi prin mulțime. Era chiar acolo acum câteva secunde.

Trecuseră mulți ani, desigur. Șase, șapte? Dar văzuse ceva în ochii lui, ceva care îl transportă pe Lund în timp prin toți acei ani. Să fie oare aici? *Imposibil,* își spuse în sinea lui. Ar fi un act de o cutezanță incredibilă – doar un prost ar îndrăzni să facă așa ceva. Un prost sau cineva care pune ceva la cale. Probabil aflase că tatăl său e închis în celulele de la subsol.

— Locotenente, un bărbat cu jachetă bleumarin și beretă gri stătea aici acum o secundă. Probabil că a ieșit prin spate. Găsește-l!

— Da, căpitane, spuse Norberg, scoțându-și pistolul și suflând în fluier de trei ori.

Mulțimea din foaier se dădu rapid la o parte. Lund și Norberg își croiră drum printre oameni, înghiontind o femeie în pardesiu lung, care le stătea în cale.

— Lăsați-ne să trecem!

În capătul unui coridor îngust erau câteva trepte care duceau la intrarea din spate.

Cei doi ieșiră în fugă în stradă și scanară ambele direcții cu privirea. Norberg avea pistolul în mână și fluierul în gură, pregătit să sune alarma.

Strada era pustie. Un gardian german stătea la ușă.

— Hauptman, un bărbat îmbrăcat într-o haină bleumarin tocmai a ieșit pe aici acum o clipă. L-ai văzut?

— Îmi pare rău, domnule, răspunse gardianul. Nu am văzut pe nimeni cu această descriere.

— Pe nimeni...? spuse Lund, privind în ambele direcții. Imposibil, tocmai a ieșit cu o secundă în...

Înainte să rostească „urmă”, Lund se întoarse grăbit în clădire. Pe coridorul îngust pe care tocmai veniseră, era o ușă chiar lângă foaier. O debara de serviciu. Lund se opri lângă ea, își scoase pistolul și puse mâna pe mânerul ușii.

Se dădu într-o parte, ținând pistolul pregătit la piept, și deschise brusc ușa.

De coada unui mop dintr-o găleată erau agățate o jachetă bleumarin și o beretă gri. Ochii lui Lund se luminară, iar căpitanul zâmbi aproape triumfător.

— Nordstrum. E aici! spuse el, alergând apoi spre capătul coridorului, căutând un bărbat înalt cu păr scurt și blond, exact cum și-l amintea.

Nimic.

— Locotenente, vino cu mine! spuse Lund, croindu-și drum spre intrarea principală și ieșind grăbind afară, printre gardieni.

Ridică pistolul și se întoarse în toate direcțiile, ținând degetul încordat pe trăgaci.

Nimeni.

În ciuda acestui lucru, sângele îi gonea prin vene ca un râu învolburat – de câteva luni avea aceeași senzație, același instinct, că Nordstrum îl ucisese pe ofițerul Hirden de pe feribot. Iar acum îi spunea că tot el e în spatele sabotajului de la Norsk Hydro. Și era posibil să fie aici, la sediul Gestapoului, unde era întemnițat tatăl lui, probabil din niciun alt motiv în afară de a încerca să îl elibereze.

— Căpitane, cine era? îl întrebă Norberg, care îl ajunse în sfârșit din urmă pe stradă.

— Un vechi prieten.

— Vechi prieten…? spuse Norberg, privindu-l confuz.

— Kurt Nordstrum, locotenente. Sună alarma! Și circulă prin sat fotografiile pe care le avem cu el. Nu poate fi prea departe.

53.

Trecând în grabă pe lângă gardieni, prefăcându-se că recunoaște o femeie pe stradă și alergând pentru a o prinde din urmă, Nordstrum dădu colțul și se strecură printre tarabele din piață, printre negustorii de pește și de carne, până ajunse la depozitul de biciclete al unui văr de-al său, pe Strada King Olaf. Vărul fusese închis de la începutul războiului, așa că depozitul era pustiu. Kurt se ascunse în spatele rampei de încărcare, în timp ce pași greoi tropăiau pe trotuar și fluierele răsunau pe străzile din jur. Soldații treceau grăbiți pe lângă depozit.

— Căutați acolo! porunci un bărbat în norvegiană. Voi trei, verificați clădirile astea.

Cu răsuflarea tăiată, Nordstrum își ținu pistolul la îndemână, așteptând să vadă dacă va fi nevoit să îl folosească.

Pașii trecură.

După aproximativ o oră, sunetele urmăririi se stinseră. Nordstrum găsi pelerina de ploaie galbenă a unui pescar, o îmbrăcă și se strecură spre străzile lăturalnice, trecu pe lângă cimitir și ieși afară din sat.

Până la ferma tatălui său erau 3 km. Din când în când, mai vedea câte o mașină de poliție NS trecând în goană, cu sirenele răsunând asurzitor. Așteptă lăsarea întunericului și se ascunse în umbra bisericii din apropierea casei tatăl său. Avea nevoie de o haină călduroasă și de schiuri. Observă o mașină parcată pe o stradă nu prea îndepărtată și două siluete întunecate înăuntru.

Era prea riscant, hotărî el. Oricine ar fi fost, NS sau Gestapo, era clar că supravegheau ferma.

Acum știau cine e și că e prin preajmă.

Întrebându-se încotro să o apuce, Kurt porni de-a curmezișul printr-un câmp acoperit cu zăpadă, apoi ieși din nou la drumul principal la aproximativ 1,5 km în vestul satului. Făcu semn autobuzului care ducea la Vigne și Mosvatn, aflate la

aproximativ 20 km distanță. Bătrânul șofer, pe care Nordstrum îl recunoscu, doar încuviință din cap drept salut, de parcă l-ar fi văzut zilnic în ultimii trei ani. Kurt merse spre locurile din spate și se așeză pe un scaun apropiat de ieșire, lângă o femeie în vârstă înfofolită, care croșeta, și o fată de aproximativ 16 ani, care probabil mergea acasă de la muncă. La fiecare oprire, Nordstrum era pregătit să coboare ca din pușcă, în caz că urcau oameni nepotriviți în autobuz. Dar nu se întâmplă acest lucru.

Kurt coborî în Vigne, își ridică gulerul jachetei și merse aproximativ 1,5 km pe Strada Nils. Începu să ningă. În capătul unui câmp vast, găsi frumoasa casă din piatră cu un Opel parcat în față. Așteptă după un copac până când fu absolut convins că nu îl urmărise nimeni, apoi urcă pe verandă și ciocăni la ușă.

Einar Skinnarland deschise și căscă ochii uimit.

— Kurt? spuse el, privind în spatele prietenului său pentru a se asigura că nu îi urmărește nimeni. Ce dracu' cauți aici?

— Scuze de deranj, prietene. Dar am nevoie de o haină și de niște schiuri, apoi plec de pe capul tău.

— Sigur, intră.

Einar știa că dacă Nordstrum apăruse la ușa lui, situația nu era una banală.

— Ce naiba se petrece? îl întrebă el. Nu ar trebui să fii aici, Kurt. Dumnezeule, pari înghețat.

— Îmi pare rău, dar nu am avut de ales. Am fost nevoit să îmi abandonez echipamentul în Rjukan.

O salută pe soția lui Einar, pe care nu o mai văzuse de când începuse războiul.

— Marte, spuse el, descălțându-se de ghete pentru a nu uda covorul. Îmi pare rău că vă deranjez.

— Kurt.

Nordstrum nu își putea da seama dacă femeia era furioasă pe el că apăruse pe nepusă masă sau doar îngrijorată de starea lui. Marte îl privea în timp ce zăpada se scurgea din hainele lui.

— Mergi lângă foc, îi spuse ea. Îți aduc o pătură și ceai.

— Ar fi minunat, dacă nu te superi.

Când Marte ieși din încăpere, Einar îi spuse:

— E mult prea periculos pentru noi toți să te afli aici, Kurt. Copilul meu cel mic e sus. Ce te-a adus în Rjukan?

— Nu stau mult, promit, spuse, apoi îl privi vinovat. Nu puteam să îl las să putrezească acolo, Einar, fără să văd cu ochii

mei.

— Tatăl tău? șopti Einar. Să vezi ce, Kurt, dacă poți să îl scoți de acolo? Ți-am spus să nu faci nimic stupid. Și ce ai aflat?

— Că nu este imposibil, răspunse Nordstrum, încălzindu-și mâinile la foc. Ar fi nevoie cam de trei oameni. Noaptea. În funcție de ce am găsi la parter. Ar putea fi trasă o mașină în spate.

— Și apoi? Chiar dacă ai mai reușit încă un miracol, tatăl tău nu este tocmai în formă ca să devină fugar. Ați fi uciși amândoi. Trebuie să înveți un lucru, Kurt. E nevoie doar de un act stupid ca să anulezi tot binele pe care l-ai făcut în acest război.

— Am înțeles. Dar l-am văzut, totuși, Einar.

— Pe tatăl tău? Cum?

— Nu pe el, pe fostul nostru coleg de clasă. A trecut chiar pe lângă mine cu uniforma lui de Hirden.

— Pe Lund?

— Da. Și el m-a văzut pe mine.

— Deci ăsta era motivul agitației de mai devreme. Acum încep să înțeleg. Totuși, a fost al naibii de stupid, Kurt. Oamenii contează pe tine. Ești mult prea valoros pentru a fi prins într-un joc de răzbunare personală. Data viitoare…

— Data viitoare îl voi împușca, este o promisiune, spuse Nordstrum în timp ce Marte reveni cu o tavă cu biscuiți și o ceașcă cu ceai fierbinte. Marte, ești prea amabilă. Nu am vrut să vă deranjez.

— Nu este niciun deranj, Kurt. Dar fiul nostru este la etaj, spuse ea ezitând. Nu poți sta mult.

— Nu stau, doar să îmi beau ceaiul. A trecut ceva vreme de când o femeie mi-a făcut ceai.

•

Îl echipară cu bocanci, schiuri și o haină îmblănită de vânătoare pe care Einar o găsise printre niște lucruri vechi. De îndată ce se încălzi, Nordstrum traversă câmpul din spatele casei și se îndreptă spre dealuri. În următoarele câteva zile, își croi drum prin ferma familiei Skinnarland, care avea în pădure un șopron de afumare a cărnii pe care nu-l foloseau, de a cărui existență știa doar familia. Emma, cumnata lui Einar, îi aduse mâncare și o pătură. Zilele îi erau singuratice și reci, având doar o sobă pe lemne la dispoziție, dar se încălzea cu convingerea că ceea ce făcea era corect și necesar. Dormea cu pistolul pe

pernă și nu scăpa câmpurile din ochi, în caz că nemții îi luaseră urma până la fermă. După patru zile, când fu convins că drumul e liber, urcă înapoi în vidda.

În Uvdal găsi o piatră în cutia poștală a lui Ox.

Ox și Sassy[7] (numele de cod al Hellei, cuvânt pe care Nordstrum îl învățase în Anglia și care o descria bine pe femeie) schimbau deja mesaje cu SOE. Un pachet cu provizii le fusese livrat în vidda, iar el și Ox merseră să îl recupereze. Pachetul conținea și un radio nou. Raportară intensificarea prezenței trupelor în vidda și primiră vorbă că, în curând, ar putea fi lansați în zonă mai mulți agenți. Schimbul de informații funcționa perfect acum – atât Ox, cât și Hella, erau potriviți pentru sarcină. Deși Nordstrum fu nevoit să recunoască faptul că gândurile îi zburau mai mult la ea, decât la măcelarul cu umeri lați.

Cei de la SOE păreau să fie încântați.

Cea mai bună veste pe care o primi fu că echipa Gunnerside reușise să ajungă în Suedia. Toți, cu excepția unui membru, spunea mesajul. Se despărțiseră de yankeu și se temeau că îl pierduseră.

Gutterson. Era un flăcău bun, care își meritase locul în echipă alături de ei, iar lui Nordstrum îi păru rău să audă acest lucru.

— Ce este Gunnerside? întrebă Hella în cabana tatălui ei, după ce îi înmână mesajul decodat.

— Doar niște prieteni de-ai mei, răspunse Nordstrum, ridicând din umeri.

— Păi, probabil că îți sunt prieteni foarte buni. Nu te-am văzut niciodată zâmbind atât de larg. Sau atât de trist.

— Știi că există lucruri pe care nu ți le pot dezvălui. Și mai zâmbesc din când în când. Doar că nu prea am avut motive în ultimii ani. E ceva de băut în cabană? Ar trebui să ciocnim.

— Tata ținea ceva pe aici pe undeva.

Hella găsi niște whisky și o sticlă veche de aquavit într-un bufet, umplu două pahare și ciocniră în cinstea întoarcerii în siguranță a prietenilor lui și a yankeului, a cărui soartă nu era cunoscută.

— Ce bine ar fi să merg în Suedia, spuse Hella, așezându-se la masă. Ar fi bine, măcar pentru o săptămână, să pretind că războiul ăsta nu există. Am fost în Stockholm de câteva ori. Cu

[7] În limba engleză, „sassy” = impertinent, obraznic (n. t.).

Anders.

— Poate o să te duc într-o zi, spuse Nordstrum.

— Noi doi? spuse ea, închinând paharul spre el. Deci ai totuși o inimă. Oricum, cred că sunt mai mare decât tine cu vreo zece ani. Sunt sigură că poți găsi o tânără drăguță, cu cazier curat.

— Am învățat un lucru: în război, vârsta nu contează, nici trecutul cuiva. Suntem toți la fel. Oricum, dacă soțul tău nu se întoarce, consideră că e o întâlnire.

— O să-mi notez în calendar, spuse ea râzând. Dar nu-mi cumpăr o ținută nouă deocamdată.

— Eu sunt un om de cuvânt, zise Nordstrum, punând paharul pe masă. Nu fi atât de sigură că nu vom merge în Suedia.

•

Einar cunoștea pe cineva în Miland care ar putea fi interesat să muncească, astfel că Nordstrum călători până acolo cu feribotul și autobuzul, având cu el o geantă cu unelte, dându-se drept tâmplar. Omul era vânzător de bere, ceea ce era perfect, întrucât era întotdeauna pe drum, astfel că putea transmite de oriunde. Numele lui era Reinar.

În general, dacă omul era inteligent și precaut, la început refuza oferta lui Nordstrum. Niciodată nu știai cu cine vorbești zilele acestea, Gestapoul se infiltrase peste tot în rândul populației locale și atât voia, să găsească simpatizanți ai Aliaților.

Drept urmare, Reinar refuză politicos dar ferm, în ciuda recomandării lui Einar. De unde știa el că Nordstrum ăsta e cine zicea el că e?

Dar Kurt îi puse în mâini un mic aparat de radio, la care prindea BBC-ul.

— Aparatul ăsta e ilegal, nu? întrebă Reinar și mai suspicios.

— Spune-mi numele mamei tale, zise Nordstrum, apoi ascultă știrile de vineri de la BBC. Te vei convinge.

— Numele ei? spuse precaut Reinar. O cheamă Regina.

— Nu uita, vineri, spuse Nordstrum și se ridică.

Trei zile mai târziu, crainicul BBC spuse „Salutări speciale pentru Regina” chiar înainte de știrile nopții, convingându-l pe Reinar că legătura lui Nordstrum cu Anglia este reală.

— Care este berea ta preferată? îl întrebă Reinar la următoarea lor întâlnire, arătându-i cu degetul catalogul de produse de pe masă, care, în acele zile, includea berile nemțești

Lowenbrau și Hofbrau.

— Guinness zilele astea, răspunse Nordstrum.

— Și a mea, spuse Reinar, închizând catalogul.

Înțelegerea fu pecetluită.

— Dacă îți percheziționează mașina, vei fi împușcat, îl avertiză Nordstrum.

— Eh, în cazul ăsta mulți oameni vor rămâne cu gura uscată, răspunse zâmbind vânzătorul de bere.

Aveau nevoie de încă un aparat de radio. Nordstrum lăsă o piatră în cutia poștală a Hellei, apoi puse mesajul codat într-o sticlă pe care o lăsă într-un canal de scurgere din apropierea casei ei. Femeia o luă în drum spre muncă.

Două zile mai târziu, Hella mută semnul DESCHIS de pe ușa din față, pe fereastra din stânga a parfumeriei. Nordstrum cumpără un pachet de țigări de la tutungeria de peste drum, iar în acea după-amiază schie până la cabana ei.

— Au spus că va dura o săptămână, zise ea, dându-i mesajul, în timp ce Kurt își sprijini schiurile de perete și își scuturâ zăpada de pe bocanci. Vor livra radioul aproape de Mosvatn, sâmbătă. Dacă ai nevoie de ajutor, vin cu tine.

— Tu? întrebă Nordstrum zâmbind. Sună bine, dar mă tem că nu se poate.

— De ce nu? Știu să schiez. Anders și cu mine ne-am petrecut de multe ori vacanțele în munți. Pot și să mânuiesc un pistol. Uite…

Hella avea un pistol cehesc în sertarul unde își ținea și radioul.

Nordstrum zâmbi din nou.

— Pun pariu că poți. Dar nu știi niciodată peste ce poți să dai pe drum. Și oricum, ai devenit mult prea valoroasă aici.

— Ei bine, nu o să renunț. Pot să fac mai mult de atât. Stai să îți fac un ceai.

— Rapid, spuse Nordstrum, aruncând o privire pe fereastră. Nu îmi place cum arată vremea și am un drum lung de făcut. Ar trebui să plec.

Mai citi mesajul o dată și îl aruncă în foc. O privi pe Hella mergând la plită și punând apă la fiert. Era frumoasă astăzi – ca întotdeauna. Dar azi purta un pulover lung, alb, și pantaloni strâmți negri, din lână, care îi accentuau silueta. Părul castaniu și lung îi cădea pe umăr într-o pleată lejeră.

— Lapte? îl întrebă ea, întorcându-se și observându-i privirea.

— Nu, simplu, te rog, spuse Nordstrum.

Discutară puțin despre zvonurile unei invazii Aliate iminente, care se presupunea că va avea loc în Norvegia, și despre soțul ei, care fusese director de școală înainte de război. Și, pentru prima dată, Hella îi spuse că are un fiu. Nordstrum o lăsă să îi mai umple o dată ceașca, apoi merse la fereastră.

— Începe să ningă.

Hella veni lângă el, privind și ea afară. Kurt era convins că simțise parfumul pe care el îl testase în magazinul ei – curmal japonez.

— Ai mult de mers?

— Destul, răspunse el.

Nordstrum nu îi spusese niciodată unde locuiește, în cazul de față, o cabană lângă lacul Maure, dacă nemții nu o arseseră și pe aceasta din temelii. La 15 km depărtare. Avusese grijă să pună distanță între ei, în eventualitatea în care ea ar fi descoperită, și să nu o implice mai mult decât era deja implicată.

— Poate se va opri în curând, spuse el.

— Vine dinspre nord, zise ea. Nu e cel mai bun semn.

Ochii li se întâlniră, iar pentru o clipă îndelungată se lăsă tăcerea între ei, suficient cât să le poarte gândurile într-un loc pe care niciunul nu l-ar fi crezut posibil.

— Dacă vrei, mai este o pătură în dulap…

Nordstrum o privi. *De ce nu*? auzi o voce în mintea lui. Se putea întâmpla orice. Nici măcar nu aveau garanția că vor mai fi în viață săptămâna următoare. Sau chiar mâine.

— Hella, spuse el încet.

— Nu mă înțelege greșit, îmi iubesc soțul. Dar cine știe când se va întoarce. Sau dacă…?

Ar fi atât de ușor, își spuse Nordstrum. Deja simțea că respirația femeii devenise sacadată. Și nu era ca și cum el nu se gândise la asta. Dar dacă ar ceda, ar deveni neglijenți, era convins de acest lucru. Și ar fi expuși amândoi. Și sentimentele – în războiul acesta nu era loc de sentimente. După… Era o cu totul altă chestiune.

— Când vom merge în Suedia, spuse el zâmbind, în ochi citindu-i-se regretul, apoi puse mâna pe umărul Hellei. Poți aștepta?

— Nu te flata, răspunse ea, retrăgându-se și netezindu-și

puloverul. Pot.

— Bun. Ar trebui să plec acum. Și tu. Urmele alea de afară ar putea alerta musafiri nepoftiți. Te ajut să ascunzi radioul.

Construiseră un compartiment fals în dulapul din dormitor, care ar fi greu de găsit.

— Desigur, spuse Hella, iar Kurt detectă o urmă de dezamăgire în glasul ei – aceeași dezamăgire pe care o simțea și el.

Ea se ridică și îl privi lung cu ochi indiferenți.

— Trebuie să fiu la magazin devreme mâine-dimineață, spuse ea zâmbind. În Suedia, atunci.

54.

Naziștii reluară producția de apă grea la Vemork nu după doi ani – cum estimaseră Aliații – ci după două luni.

Doar două luni.

Până în mai, Nordstrum recrutase și instruise cu succes cinci agenți. Dar Einar transmise în Anglia vestea că celulele de concentrație ridicată pe care Kurt și echipa lui le eliminaseră fuseseră reparate suficient cât să poată relua producția de oxid de deuteriu. Din moment ce distilarea noii ape grele necesita o rezervă existentă de produs finit, canistre de D_2O care fuseseră transportate anterior în Germania fuseseră aduse înapoi la Vemork pentru a accelera procesul.

Și mai îngrijorător, conform sursei lui Einar din interiorul uzinei, era că mandatul de la Berlin nu mai cerea 450 litri de apă grea pe lună, cantitatea asigurată anterior de Norsk Hydro, ci 1 400 litri. Circula zvonul că recentul colaps al Armatei Germane la Stalingrad îl făcuse pe Hitler să grăbească dezvoltarea unei arme care să poată înclina balanța războiului în favoarea lui.

Vestea aruncă Londra într-o stare de alertă maximă, cei din Comandamentul Aliat fiind mai convinși ca niciodată că naziștii se apropiau de ceva. În Washington, la fel de convins era și Generalul Leslie Groves, liderul militar al Proiectului Manhattan. Acesta le solicită comandanților de la Londra ca producția de apă grea de la Vemork să fie oprită cu orice preț – și definitiv, de

data aceasta.

Dar raidul asupra centralei Norsk Hydro îi făcuse pe naziști să sporească măsurile de securitate, triplând numărul de gardieni și înlocuindu-i pe cei vechi cu trupe noi, împrejmuind uzina cu zeci de garduri din sârmă ghimpată și straturi adiționale de mine, postând gardieni pe acoperiș, care operau în permanență reflectoarele de căutare, zidind cu cărămidă toate ușile care ofereau acces în uzină, cu excepția uneia, și baricadând ferestrele cu zăbrele din oțel, făcând efectiv imposibil accesul.

La Londra, strategii SOE ajunseră la concluzia că un alt raid precum Gunnerside era imposibil. Contingentul necesar pentru a duce la bun sfârșit misiunea ar fi trebuit să fie de o asemenea amploare, încât doar lansarea în Norvegia fără detecție ar fi fost o performanță în sine. Raidul ar trebui, de fapt, să fie un asalt total. Apărările centralei erau mult prea avansate acum. Ca să nu mai vorbim de evadarea ulterioară prin traversarea viddei, spre Suedia, care era o cu totul altă chestiune. După pierderile de vieți omenești din operațiunea Freshman, nimeni de la Whitehall nu mai era pregătit să aprobe un asemenea risc: să trimită pe teren soldați și agenți extrem de bine instruiți, și implicit valoroși pentru Aliați, cu o șansă atât de mică de a mai reveni vreodată acasă.

Mai exista o ultimă opțiune, care plana greoi asupra tuturor discuțiilor, opțiune în favoarea căreia nu era nimeni din SOE.

În ultimele luni, Forțele Aeriene ale Statelor Unite demonstraseră în alte operațiuni că bombardamentele de mare precizie erau posibile acum. Factiuni din Washington și chiar de la Comandamentul Aliat din Londra încurajau o asemenea acțiune în Norvegia.

Generalul Ira Eaker, comandantul Detașamentului al 8-lea al aviației americane în Marea Britanie, fu însărcinat cu evaluarea misiunii. Dar generalul nu putu să ofere o altă garanție în afară de aceea că raidul ar putea fi executat cu un succes „relativ”. Defileul era mult prea îngust, iar ținta mult prea protejată de pereții stâncoși. Compresoarele se aflau în subsolul unei structuri masive din beton, cu șapte etaje. Și tot fumul și praful care ar rezulta din primul val de bombardamente ar reduce vizibilitatea la zero pentru bombardierele din valul al doilea.

În plus, riscul era major pentru zecile de civili care locuiau pe o rază de câteva sute de metri în jurul centralei, după cum

subliniase Tronstad, și în satul Rjukan, cu peste 5 000 de locuitori, aflat la doar un kilometru distanță.

Cu toate acestea, la Londra și Washington, Churchill și Leslie Groves știau că prețul statului cu mâinile în sân ar fi mult mai mare.

Vara trecu – nu se întâmplă nimic. Nordstrum se mai liniști puțin, poate că oficialilor le venise mintea la cap.

În octombrie primi o telegramă prin intermediul lui Ox:

> Cel mai important este să obținem informații exacte despre condițiile și volumul prezentei producții la Vemork. Când se așteaptă începerea producției finale? Cum va fi transportat produsul? STOP.

Nordstrum primi sarcina de a găsi o persoană cu autoritate în interiorul uzinei, care să poată răspunde la aceste întrebări.

Acum că Jomar Brun era la Londra, mai rămânea o singură persoană.

55.

De două ori pe săptămână, inginerul-șef Alf Larsen se oprea la brutăria din Rjukan și lua acasă o cutie cu bomboane de ciocolată, unicul său viciu.

Larsen nu bea și nici nu era un împătimit al jocurilor de noroc – prefera o seară de bridge în defavoarea poker-ului sau barbutului. Adevărul era că nu se simțise niciodată prea confortabil cu femeile și, în ciuda seriozității sale și a slujbei bine plătite, nu reușise să atragă o soție. Muncise întreaga lui carieră pentru slujba pe care o deținea acum, deși fusese numit în funcția respectivă doar după plecarea precipitată a predecesorului său și a familiei sale în toiul nopții. Oricât de mult îi ura și se temea de naziști – nemții îi terorizaseră muncitorii și reduseseră activitatea centralei la unica lor preocupare militară – să te opui lor însemna moarte sigură. Fuseseră foarte clari în această privință. Larsen se supusese, angajându-se să își facă pur și simplu treaba și să treacă prin război fără probleme. Să treacă neobservat, să nu își asume

riscuri mari – să lase lupta în seama altora. O noapte de bridge sâmbăta, câte o bomboană de ciocolată din când în când – într-o zi, totul avea să fie bine.

— Poftim, inginer Larsen, spuse femeia din spatele tejghelei, legându-i cutia cu bomboane.

— Mulțumesc, Astrid, răspunse el, numărându-și mărunțișul din buzunar și plătindu-i exact suma datorată.

— Ne vedem vineri, sunt convinsă, spuse vânzătoarea zâmbind. Ciocolată cu migdale, ca de obicei.

— Cu voia lui Dumnezeu, dacă voi mai fi prin preajmă.

Se întoarse la Opelul său, pe care îl lăsase pe aleea paralelă cu magazinul. Puse cutia cu bomboane pe locul pasagerului, lângă servietă, și băgă cheia în contact.

— Nu te întoarce, domnule inginer.

Larsen simți ceva metalic și rece pe ceafă, iar inima i se opri. Ochii îi țâșniră spre oglinda retrovizoare și îl văzu pe bancheta din spate pe bărbatul cu beretă de lână și barbă blondă ținând în mână un pistol.

— Nu te panica, pornește mașina. Vreau doar să îți vorbesc. Sunt convins că arma nu va fi necesară, spuse bărbatul, coborând pistolul cu amortizor.

— Oricine ai fi, nu asta este soluția, spuse inginerul, ochii lui scanând oglinda. Poate știi că sunt supravegheat. Gestapoul ne poate vedea chiar acum; există urechi pretutindeni în Rjukan.

— Tocmai de aceea, aceasta este singura soluție, spuse Nordstrum. Bagă mașina în viteză și dă-i drumul. Ai putea opri la taverna Rolf’s pentru o bere.

— Rolf’s? E în drum spre Vigne, nu?

— Exact.

— Să știi că eu nu beau.

— Nu? Ce păcat, pe vreme de război. Nu îți face griji, mergi într-acolo, chiar și așa.

Încuviințând din cap sfios, Larsen răsuci cheia în contact și făcu întocmai cum i se spusese.

— Îmi pare rău că te-am speriat. Te asigur că nu l-aș fi folosit nicio clipă, spuse Nordstrum, ascunzând pistolul în haină. Dar avem nevoie de ajutor din interiorul uzinei. După cum știi, situația acolo s-a schimbat recent.

— S-a schimbat? spuse Larsen, conducând mașina spre ieșirea din sat, intrând pe drumul principal spre est. Ce s-a

schimbat?

— Producția de apă grea s-a schimbat, spuse Nordstrum și, pentru prima dată, se așeză chiar în spatele lui.

Larsen nu spuse nimic pentru o vreme, apoi doar încuviință din cap.

— Cu cine ești?

— Ce contează? Sunt cu regele, asta e tot ce trebuie să știi. Sunt cu oricine înțelege că Aliații trebuie să învingă și că naziștii trebuie opriți. Dumneata cu cine ești?

— Eu vreau doar să rămân în viață, răspunse Larsen, aruncând o privire în spate. Ascultă, încerc să ajut, normal. După cum i-am spus prietenului tău, Skinnarland – presupun că e prietenul dumitale – nu poți pune prea multe întrebări. Sunt prea mulți ochi, e mult prea periculos.

— Știu că încerci, inginer Larsen. Doar continuă să conduci. Einar mi-a spus că ești un om bun, știm că nu ești cu naziștii. Doar că va veni o vreme când vom avea nevoie să o dovedești într-un mod mai clar.

— Mai clar…?

Nordstrum observă că inginerul începuse să transpire. Continuă să conducă pe drumul șerpuitor, trecând pe lângă casa familiei lui Nordstrum și apoi cotind spre Vigne. Traficul nu mai era aglomerat în afara satului.

— Ascultă, spuse Larsen, eu nu sunt Tronstad. Nici măcar Brun. Nu sunt vreun erou, fac ce pot.

— Mă tem că nu mai este suficient, domnule inginer-șef. Înțelegi acest lucru, nu? Ești om de știință, nu te poți preface. Știi ce vor naziștii. Și mai știi și de ce.

— Da, răspunse Larsen, întâlnindu-i ochii în oglindă, în timp ce o broboană de sudoare i se prelinse pe gât. Știu de ce.

— La un moment dat, spuse Nordstrum, punându-și mâna pe umărul bărbatului, până și cei care au cel mai mult de pierdut trebuie să acționeze.

Inginerul hărțuit înghiți în sec și conduse mai departe.

— Ascultă, voi încerca să vă ajut cu ce pot. Ce spui de asta? Vă voi da informații, dar nu pot promite mai mult. Sigur știi și dumneata că este important să ai pe cineva ca mine în interior. Nu pot periclita această poziție.

— Nimeni nu caută să îți pericliteze poziția. Eu sunt aici doar pentru a-ți spune că într-o zi, în curând, vom avea nevoie de mai

mult. Va trebui să alegi. Poți să mă lași acolo, după curba aia.

Larsen încetini. După curbă era o stație de autobuz; o bicicletă era sprijinită de o stâncă. Inginerul trase pe dreapta. Așteptă o secundă, apoi spuse, ținând privirea îndreptată înainte:

— Chiar nu cred că eu sunt omul vostru.

— O, ba ești, Larsen. Sunt convins. Vei mai primi vești de la mine, spuse Nordstrum, ieșind din mașină. Uită-te în oglindă, inginer Larsen, cred că vei găsi răspunsul. Poate data viitoare facem un joc de bridge. Între timp..., spuse Kurt închizând portiera și aplecându-se pe fereastră, bucură-te de bomboane.

56.

Odată cu octombrie veniră și ninsorile. Nordstrum petrecu mare parte din lună mutându-se dintr-un loc în altul, crescându-și echipa de agenți.

În ultimele luni, raziile germane în vidda se mai reduseseră și deveniseră mai puțin organizate. Presupunerea nemților, conform spuselor lui Einar, care auzise de la sursele sale de la uzină, era că echipa de agenți responsabilă pentru sabotaj părăsise de mult țara. Și chiar dacă unul dintre ei fusese zărit și era încă în regiune, producția la Norsk Hydro fusese reluată, iar ei nu mai puteau justifica o asemenea mobilizare de trupe pentru a da de urma unui singur om. Acum, efortul nemților se concentra pe fortificarea măsurilor de apărare a centralei. Automobilele dotate cu radare pentru semnal radio încă patrulau pe teren. Raționamentul lor era că, oricine ar fi în vidda, mai devreme sau mai târziu va face o greșeală și le va cădea în plasă.

•

În vara aceea, Nordstrum aflase prin intermediul rețelei sale de agenți că tatăl lui fusese transferat la lagărul de concentrare de la Grini. Era ca o sentință la moarte pentru un om în starea bătrânului, Kurt știa acest lucru. La scurt timp după aceea, printr-un mesaj transmis pe furiș din lagăr, află că tatăl lui murise.

Ce aș fi putut să fac? se întrebă în sinea lui. Să îl ia din casa

lui? Și unde să îl ducă? În Anglia, poate? Cum? În alt sat? Bătrânul nu ar fi fost niciodată de acord. Să organizeze un raid pentru a-l scoate din închisoare? Einar avea dreptate, asemenea fapte ar fi fost stupide și ar fi pus în pericol cauza lor. Nordstrum învățase că asta face războiul, îți ia lucruri. Le zdrobește în fălcile lui indiferente, asemenea unui tanc trecând în drumul său peste prieteni și dușmani deopotrivă, lăsând în urmă doar amintirea lor. Acum nu mai era vreme pentru regrete; tatăl lui ar fi înțeles. *Ce poți să faci*, își spunea Nordstrum, *în afară de a încerca să eviți ca acele fălci să te prindă și pe tine într-o bună zi*?

Pe la jumătatea lui noiembrie, Nordstrum își făcu rondul prin Uvdal și observă semnul ÎNCHIS din magazinul Hellei pus la fereastră, nu pe ușă.

Era abia ora 4 după-amiaza. Lumina era stinsă în magazin. Hella știa să fie precaută și să nu atragă atenția asupra ei. Era evident că sosise ceva pentru Nordstrum.

Kurt se gândise de nenumărate ori la momentul acela din cabana ei, când aproape că cedase, și regreta adesea că nu o făcuse. De atunci, oportunitatea și momentul potrivit nu mai apăruseră. În plus, el avea o regulă strictă în această privință. Dacă ar fi cedat, chiar și o singură dată, sau s-ar fi implicat într-o relație, ar fi fost expuși amândoi în fața pericolului. Pentru moment, totul se învârtea în jurul războiului. Dar după… *Totuși, ce îi împiedica acum*? își permitea uneori să gândească. Puteau muri oricând. Câteva ore de plăcere i-ar mai lua gândul de la toată moartea pe care o văzuse.

Dar Nordstrum nu își încălcă regula.

Stratul de zăpadă era potrivit, astfel că străbătu pe schiuri drumul de o oră din sat până la cabana ei. Avea întotdeauna grijă să evite alți călători pe drum, mai ales vara și toamna, când mai mulți oameni se aventurau în munți. Astăzi trecu doar pe lângă doi și îi salută, dar nu înainte de a-și pune masca de schi pentru a-și ascunde chipul. În apropiere de valea în care se afla cabana Hellei, Kurt observă un Storch zburând la altitudine joasă. *Ce caută aici*? Nordstrum se adăposti până când avionul de recunoaștere german se îndepărtă.

După aproximativ 1,5 km, labirintul urmelor de schiuri se sfârși. Rămăsese una singură, iar Nordstrum presupuse că era urma Hellei care se îndrepta spre cabana sa. Inițial, Kurt se simți

ușurat la gândul că avea să o găsească acolo, dar treptat, studiind urma, îl cuprinse o senzație de neliniște când își dădu seama că nu era proaspătă și că era posibil să fie din ziua anterioară.

Când mai avea de parcurs aproximativ 1 km, neliniștea i se transformă într-o teamă categorică.

O a doua urmă părea să o fi interceptat pe a Hellei – un vehicul. Părea a fi urma unei autoșenile germane, singurul mijloc de transport care putea străbate munții în voie. Venea dinspre vest, poate din Haukeli, un sat despre care se știa că era plin de nemți.

Nordstrum simți un nod în piept.

Patrulele mobile ale nemților reprezentaseră de la început o amenințare continuă. Acesta era și motivul pentru care Nordstrum și rețeaua sa de agenți erau nevoiți să se limiteze la transmisiuni scurte și rare. Și acesta era motivul pentru care doar operatorii deștepți și precauți supraviețuiau.

Dar Hella era suficient de inteligentă și atentă cât să se încadreze în această categorie.

După ce mai parcurse încă puțin din drum, Nordstrum își scoase binoclul și scană cu atenție dealurile înconjurătoare. Temerea lui era că nu cumva nemții să țină cabana sub supraveghere. Nu văzu pe nimeni. Cu toate acestea, ceea ce vedea în zăpadă nu era un semn de bun augur. Mări pasul și, în sfârșit, ajunse pe malul lacului și văzu cabana. Un firicel de fum se înălța din coșul de pe acoperiș – semn încurajator. Spera că Hella este acolo și totul e în regulă; că radioul e bine ascuns în spatele peretelui fals din dormitor. Se ruga ca Hella să nu fi fost în mijlocul unei transmisiuni când apăruseră nemții. Dar dacă ar exista cineva care ar putea să se controleze în timpul unei asemenea vizite, ea ar fi acea persoană.

Și mai îngrijorător, urmele autoșenilei duceau direct la ușa ei. Nordstrum înaintă în liniște și își scoase schiurile. *Oare sunt încă aici*? Își scoase Colt-ul. Înainte de a intra în cabană, cercetă perimetrul – nici urmă de cineva. Dar în zăpadă văzu un al doilea set de urme, tot de autoșenilă, îndepărtându-se spre vest. Și niciun semn că Hella ar fi plecat de acolo – doar dacă nu cumva fusese luată în custodie de nemți.

Nordstrum observă că schiurile ei erau afară, lângă cabană. Merse la ușă cu Colt-ul pregătit în dreptul pieptului și strigă:

— Hella…?

Niciun răspuns.

— Hella! strigă din nou, apoi așteptă.

Nimic. Împinse ușa, deschizând-o ușor.

Hella era acolo, pe un scaun, la masa de unde își făcea transmisiunile. Kurt tocmai voia să se relaxeze și să spună „A, ce bine, ești aici…” când observă că gura îi era întredeschisă, capul aplecat spre umăr, iar ochii ei priveau în gol.

În puloverul alb erau găuri sângerii.

— Dumnezeule, Hella!

Pistolul ei – pe care se lăudase că îl poate mânui – era pe podea. Era evident că mersese să îl ia din sertar, care era deschis. Radioul era pe podea, zdrobit de gloanțe în zeci de bucăți inutile. Ușa dormitorului era întredeschisă, iar falsul perete pe care îl construiseră ei în dulap era smuls.

Nordstrum căzu pe un scaun lângă Hella și dădu din cap trist.

— Hella, nu…

Stând acolo, fără viață, femeia arăta la fel de frumoasă și de sfidătoare ca atunci când Kurt o văzuse pentru prima oară în restaurantul hotelului. Își puse mâna pe obrazul ei. Era rece ca o stâncă acoperită de licheni în ianuarie, dar încă fin – un lucru prea fin pentru războiul acesta. Simți o mireasmă ușoară de curmal japonez venind dinspre ea, făcându-l să zâmbească.

Nordstrum găsi o pătură pe un scaun și o întinse peste ea. Era mai bine să o lase în aceeași poziție, gândi el, oricât de dureros ar fi. I se va simți lipsa. Cu siguranță că oamenii din sat știau despre fermă. Cineva avea să vină în curând în căutarea ei. Cineva trebuia să îi dea vestea fiului ei. Hella merita o înmormântare demnă de un erou, nu să zacă aici, expusă și singură. Dar așa era mai bine.

Pentru o secundă, Nordstrum luă în calcul posibilitatea că fuseseră trădați. Ox? Reinar? Dar el nu vorbise nimănui despre ea. La fel cum nici Hellei nu îi vorbise despre ei. Nimeni nu ar ști să facă o conexiune între agenți. *Mai există și alții, presupun*…? îl întrebase ea odată, cu zâmbetul acela inteligent și cu ochii ei luminoși și migdalați.

Da, dar nu ca tine.

Nimeni ca tine.

Poate că Hella fusese ghinionistă, pur și simplu. Poate că nemții patrulau pe dealurile din apropiere când detectaseră

semnalul ei. Toată lumea știa că norocul învinge tot curajul și toate pregătirile din lume. Fără îndoială că ar fi reținut-o și ar fi dus-o la secție, poate ar fi forțat-o să îl dea în vileag pe Nordstrum – poate chiar i-ar fi amenințat fiul – dacă ea nu ar fi mers să ia arma și…

Un junghi de teamă îl străpunse.

Se uită în sertarul deschis și cotrobăi înăuntru – nu era acolo. Apoi își aminti că Hella îl ținea împreună cu echipamentul de transmisie. Alergă la dulapul din dormitor, se lăsă în genunchi și cotrobăi cu disperare prin toate colțurile falsului compartiment.

Nimic.

Inima i-o luă la goană. Dacă nu îl găsea, era o pierdere mai mare decât radioul – mai mare decât viețile oricăruia dintre ei. Simți cum sudoarea i se prelinge pe gât. SOE-ul trebuia anunțat.

Privirea îi căzu apoi asupra șemineului, în care un foc încă ardea mocnit, iar Nordstrum văzu bucăți arse din coperta neagră printre cărbuni – manualul de coduri.

Răsuflă ușurat.

Când veniseră nemții, știind că nu are timp să ascundă radioul, că probabil este terminată, Hella avusese totuși inspirația de a-l arunca în foc înainte de a merge să ia pistolul. L-ar fi putut da la schimb pentru ceva, Kurt știa acest lucru. Poate chiar pentru viața ei… Sau pentru a fiului ei. Dar ea făcuse ceea ce ar fi făcut și Kurt. Se aplecă și luă din foc paginile arse, care încă erau calde, dar se dezintegrau în mâinile lui.

Hella nu îl trădase.

Cineva trebuie să facă ceva, îi spusese ea cândva. Și făcuse – își făcuse treaba.

Nordstrum răscoli cărbunii și înteți focul, punând încă un buștean peste ei, și aruncă înapoi în flăcări restul manualului, așteptând până când se transformă complet în cenușă. Apoi merse lângă Hella și îi acoperi fața cu pătura.

— Acum te poți întâlni cu Anders al tău, spuse el încet, amintindu-și de ofițerul pe care îl văzuse odată în Gudbrandsdalen și se gândi că acele vorbe erau la fel de potrivite ca orice rugăciune.

Apoi ieși din cabană și își puse schiurile în picioare. Porni spre est, spre Rauland. Îi trecu prin cap gândul că fusese stupid din partea lui să permită formarea unor legături în acest război. Legăturile puteau doar să pricinuiască moarte și regrete, iar el

era deja sătul de ele.

O zi mai târziu, acest sentiment avea să devină mult, mult mai puternic.

57.

Dieter Lund stătea la biroul său din Rjukan când auzi primele bubuituri.

Era amiază, iar el se gândea să plece acasă pentru a lua prânzul cu Trudi, când clădirea, apoi întreaga vale, începu să se zguduie. La început, sunetul păru a fi un tunet în depărtare. Dar apoi pământul începu brusc să se cutremure. Lund alergă la fereastră. Cerul era de un albastru senin – era imposibil să fi fost tunete. Și, în mod sigur, nu era cutremur. Poate o alunecare de teren undeva, deasupra defileului – se mai întâmplase acest lucru cu câțiva ani înainte. Dar Lund își dădu seama că era abia noiembrie și nu era suficientă zăpadă pentru a se declanșa o…

Apoi auzi primele explozii asurzitoare, iar sirenele începură să răsune. Simți pământul zguduindu-se sub el și știu exact ce se petrece.

Bombe. Aliații bombardau Norsk Hydro.

Într-o secundă, cerul fu acoperit de o puzderie de avioane. Erau cu zecile – cu sutele poate. Avioane americane. Prin valul de ceață și fum, stelele și dungile steagului SUA puteau fi deslușite clar pe fuzelaje. Brusc, pământul din jur fu spulberat. Ar fi trebuit să se culce la podea, știa acest lucru, sau să se ascundă sub birou – era o piesă de mobilier greoaie și l-ar proteja în eventualitatea în care clădirea s-ar prăbuși. Dar Lund rămase la fereastră, holbându-se îndelung afară, nevenindu-i să creadă. Străzile Rjukanului erau în flăcări. Oamenii de pe străzi țipau, alergau să se adăpostească, ținându-și mâinile asupra capetelor.

Bombardau uzina aia nenorocită, proștii, iar unele bombe rătăcite aterizau aici.

Undele de șoc ale exploziilor îndepărtate zguduiau satul. Din când în când, câte o bombă exploda în apropiere. La o stradă distanță, o clădire se prăbuși învăluită într-o minge de foc, transformându-se într-un morman de moloz. Bucăți de lemn

zburau în jur, acoperișuri se prăbușeau. Peste tot izbucneau flăcări.

Erau nebuni? Nicio forță aeriană din lume nu putea fi suficient de precisă, nici bombele atât de puternice cât să doboare centrala Norsk Hydro. Construcția era, pur și simplu, protejată mult prea bine de defileul îngust în care se afla. Lund știa ce voiau Aliații să distrugă – compresoarele de la subsolul clădirii din beton solid, mai rezistentă decât orice altă construcție din Rjukan. Poate chiar din întreaga Norvegie.

Valea se cutremura în timp ce val după val de avioane își lansa încărcăturile. Cerul era cenușiu de praf.

Caporalul Holquvist intră în fugă în biroul lui Lund.

— Căpitane, vă rog, trebuie să vă culcați la pământ! Nu puteți sta acolo!

Lund îl ignoră și rămase lângă fereastră, cu ochii ațintiți pe ploaia de bombe care devasta satul.

— Blestematilor! strigă el spre cer, nu din milă pentru ceea ce vedea sau pentru distrugerea satului său natal.

Cu toate acestea, se simțea de parcă inima îi era smulsă din piept. Viitorul lui era în joc. Ceea ce se afla la subsolul uzinei era la fel de important pentru el ca pentru orice fizician sau lider de partid din Berlin.

— Caporal, adu-mi mașina!

— Mașina…?

Din acoperiș începu să cadă praf. Caporalul îl privi pe Lund de parcă ar fi fost nebun.

— Căpitane, îmi pare rău, dar trebuie să așteptăm să se termine atacul. Nimeni nu poate conduce în nebunia asta.

— Cheamă-mi mașina! strigă Lund, întorcându-se spre el. Altfel, te leg cu mâinile mele de uzina aia și găsesc pe cineva care să îmi respecte ordinele.

58.

Nordstrum auzi despre raid în timp ce era în Rauland cu Reinar și se întoarse degrabă în Rjukan pentru a asista la bombardamentele din următoarele două zile, cu speranță și tristețe deopotrivă în suflet.

Speranța – rapid spulberată – că raidul va avea succes, pe măsură ce fiecare bombardier își lansa încărcătura asupra centralei aparent impenetrabile. Nordstrum era una dintre puținele persoane care cunoșteau adevăratul motiv din spatele atacului.

Și tristețe, privindu-și satul natal devastat – clădiri năruite, străzi cuprinse de flăcări, groaza sătenilor nevinovați, care habar nu aveau de ce erau atacați. Dacă Aliații pretindeau că știu să execute bombardamente precise, ceea ce vedea furios Nordstrum demonstra că mai aveau de învățat.

Pe parcursul celor trei zile, 300 de bombardiere B-17 Flying Fortress și Liberator ale Forțelor Aeriene americane, bombardară centrala Norsk Hydro cu peste 700 de bombe cântărind mai mult de 220 de kg fiecare. De asemenea, luară în vizor și centrala electrochimică Saaheim din Rjiukan, unde se credea că sunt stocate rezervele de apă grea. Conform cotidianului din Rjukan, care continuă să își publice gazeta, 21 de civili fuseseră uciși în sat și în casele care împrejmuiau centrala și 16 într-un buncăr, unde se strânseseră femei și copii și care fusese lovit în plin.

Când fumul se risipi în cele din urmă, centrala Norsk Hydro încă stătea în picioare, neatinsă.

În următoarea săptămână, Nordstrum fu contactat prin radio neîncetat:

> Rugăm să trimiți cât mai curând informații despre succesul atacului aerian american.
>
> Urgent. Avem nevoie de informații despre actualul stadiu IMI.

IMI era numele de cod pe care SOE îl folosea pentru apa grea.

Treptat, informațiile începură să se scurgă în afara uzinei. Una dintre sursele lui Einar se întâlni în secret cu el în piața din Vigne. Îi spuse că rezervele de apă grea din camera de electroliză nu fuseseră deloc afectate. Procesoarele și canistrele de produs finit erau neatinse. Cu toate acestea, îi spuse că stația de alimentare electrică fusese lovită, fiind astfel incapacitate masivele turbine care produceau energia electrică pentru procesul de electroliză al D2O. Având în vedere

cantitatea imensă de energie electrică necesară pentru a pune procesoarele în funcțiune și efortul necontenit al Aliaților de a le distruge, inginerii deciseră, într-un final, că ar fi inutil să repare dauna pentru a continua procesul.

Conform tuturor surselor, producția de apă grea este pusă în așteptare, transmise Nordstrum înapoi în Anglia. Cu toate acestea, existau rezervele de produs finit deja depozitate, care continuau să reprezinte o problemă reală. Iar prin drenarea lichidului din celulele de concentrație ridicată, conform sursei lui Einar, nemții reușiseră aproape să dubleze cantitatea de „suc" pe care o aveau în posesie, chiar dacă nu era pe deplin concentrat, obținând astfel aproximativ 5 tone de produs.

•

Nordstrum călători până la Porgrum la sfârșitul lunii ianuarie, unde se întâlni cu un reprezentant Milborg, rezistența norvegiană, din care făcea acum parte și restrânsa lui rețea de agenți.

— E posibil să încerce să mute rezervele pe care le au, îi spuse Kurt partizanului, al cărui nume era Rolf și era din Oslo. De îndată ce vor părăsi zona, vor trebui încărcate în trenuri și pe vapoare. Ai cumva contacte la docuri?

— Contacte, da, dar agenți pregătiți… e cu totul altceva. În plus, docurile și gara sunt atent supravegheate de nemți. Cât de mare e încărcătura de care vorbim?

— Între 20 și 30 de canistre, poate mai mult. Câteva camioane. Probabil că vor fi păzite de întreg dispozitivul pe care îl au la dispoziție. Și nu e ca și cum vor telegrafia momentul și locul când le vor muta. Sau cum.

— Nu ar putea să le bombardeze britanicii din aer? sugeră Rolf. Sau să atace vaporul?

— Am văzut deja cât de eficiente sunt bombardamentele. E posibil să te putem ține noi la curent cu momentul când vor pleca, spuse Nordstrum ridicându-se. Cât despre restul…

Ridică din umeri neputincios.

— Ar fi înțelept să îți alertezi oamenii de la docuri, adăugă el.

— Și ce naiba e chestia asta? întrebă Rolf în timp ce își stinse țigara. Apa asta grea?

— Tot ce știu e că am pierdut 36 de vieți încercând să o distrugem. Întreabă la Londra dacă vrei să știi, dar nu îți vor da mai multe detalii.

59.

În drum înapoi spre Rjukan, Nordstrum luă feribotul spre Nottogen. Era îmbrăcat cu o haină din piele de vițel și un pulover din lână gros. Părul îi crescuse destul de mult, la fel și barba, și purta ochelari cu ramă subțire, dar doar de formă.

Ziua era senină, iar călătoria cu feribotul destul de calmă, munții reflectându-se în oglinda de un albastru glaciar al apei. Nordstrum se sprijini de balustrada punții de la pupa, fumând o țigară. Văzuse câțiva Hirden la bord, dar hotărî că priveliștea merita riscul, astfel că se bucură de ea pentru câteva momente. Trecuse un an de la misiunea de sabotaj de la Norsk Hydro, iar chipul lui dispăruse din mințile multor oameni.

O femeie veni lângă el, ademenită de aceeași priveliște. Era drăguță, avea în jur 20 de ani și purta un elegant șal din lână violet. O femeie cu oarecare posibilități materiale și gusturi fine, își spuse Kurt. Briza îi învolbura părul castaniu, iar femeia își ținea alene cu mâna pălăria cu boruri largi, pentru a nu-i îi aruncată în lac. Poate că avea gusturi, dar nu și înțelepciune, chicoti Nordstrum în sinea lui. O norvegiancă ar fi fost mai atentă de atât.

Femeia țipă fără vreun avertisment când pălăria îi căzu pe punte și fu suflată de vânt spre balustradă. Nordstrum făcu un pas rapid la stânga și o opri cu piciorul.

— Madame, spuse el în norvegiană în timp ce ridică pălăria, o scutură și i-o întinse.

— *Tussen tak,* spuse ea cu un zâmbet recunoscător și cu un accent pe care Nordstrum îl percepu a fi germanic.

Femeia vru să-și pună din nou pălăria, iar Kurt negă ușor din cap, parcă sugerându-i că nu e cea mai inteligentă idee în acele condiții.

— *Bist du Deutscher*? întrebă el.

— *Nein. Oustereichsch,* răspunse ea. Austriacă. *Sprechen sie Deutsch*?

— *Nein,* mă tem că nu, spuse Kurt, dând din nou din cap.

— *Français*?

— *Juste un peu.* Engleză, poate?

— Da, puțină engleză, zise ea, încuviințând din cap. Cred că a fost evident că nu sunt norvegiancă, recunoscu femeia,

stânjeneala licărindu-i în ochii căprui și drăguți.

— Păi, da, o femeie norvegiană nu ar fi ieșit niciodată pe punte fără să își țină bine pălăria, în mod sigur. Asta v-a trădat, spuse Nordstrum.

— Ah…, zâmbi ea. Data viitoare voi ști.

— Iar dacă încercați să treceți drept norvegiancă, zise Kurt, analizând-o din cap până-n picioare și zâmbind, îmi pare rău, dar asemenea pantofi, deși eleganți, nu vă vor fi de prea mult folos în zăpadă, care s-ar putea așterne cât ai bate din palme.

— Da, spuse ea, plecându-și privirea pe propria încălțăminte.

Poate că ghetele ei scurte din piele neagră erau confortabile pentru o călătorie lungă, dar…

— Chiar și de-aș fi în Austria, adăugă femeia, aveți dreptate în această privință. Dar mi-am asumat riscul.

— Vă aflați la mare distanță de casă, spuse Nordstrum, ridicând din umeri, așa că este scuzabil. Încotro mergeți?

— La Nottoghen, răspunse ea, pronunțând numele cu un g greoi, în maniera germană.

— Nottogen, o corectă el blând.

— Nottogen…, repetă ea.

— Ați pronunțat ca un norvegian veritabil. Și cu ce scop, dacă îmi permiteți întrebarea? În afară de Muzeul Vânătorii de Balene și mult lutefisk, nu sunt prea multe de făcut acolo.

— Îl însoțesc pe bunicul meu, care este înăuntru. Este violoncelist. Numele lui este August Ritter. Poate ați auzit de el? Ne aflăm aici pentru o serie de concerte în Norvegia. Vă pricepeți la muzică?

— Am cântat la clarinet când eram mic. Destul de prost, aș putea spune. Într-un final mi-au interzis să continui.

— Evident, v-ați reprofilat și v-ați făcut portar de fotbal, din câte văd. V-ați demonstrat talentul când mi-ați salvat biata pălărie.

— Doar am întins piciorul, spuse Nordstrum ridicând din umeri. Am avut noroc.

— Ei bine, pe mine m-ați impresionat. Bunicul meu este destul de renumit. A cântat alături de Orchestra Filarmonică din Viena. Nottogen, spuse ea, pronunțând corect de data aceasta, este a treia destinație a turneului. Am fost deja la Oslo și Sognefjord.

— Și cât timp veți sta în Nottogen? întrebă Nordstrum. Nu mă gândesc la oraș ca fiind un centru muzical în Norvegia.

— De fapt, armata germană sponsorizează turneul. Vom sta doar trei zile acolo, apoi vom porni spre Rjukan.

— Rjukan? spuse curios Nordstrum.

— Cunoașteți zona? Am auzit că este foarte frig acolo.

— E frig oriunde în Norvegia. Dar Rjukan are un climat propriu, așa este. Mă tem că va trebui să renunțați la pantofii aceștia drăguți, dacă veți sta mai multă vreme.

— Am și ghete călduroase în bagaj. Și vom sta o săptămână. Bunicul va susține două concerte acolo. Unul pentru armată și unul pentru localnici. El a cerut insistent să facă asta.

— La King Edvard Hall?

— Deci cunoașteți locul? întrebă ea, privindu-l curioasă.

— Da, puțin. *Și eu merg tot acolo*, fu el pe punctul de a-i dezvălui, dar apoi se răzgândi, scoțând o țigară. Fumați?

— Nu, mulțumesc. Bunicul meu spune că fumatul dezacordează violoncelul.

Femeia își sprijini brațele de balustradă și scană priveliștea cu privirea. Nordstrum se trezi că nu își poate lua ochii de la ea.

— Este foarte frumos aici.

— Când se pornesc furtuni, se schimbă complet peisajul, zise el. Și se întâmplă destul de frecvent.

— Ei bine, se pare că astăzi avem noroc. De fapt, până acum am fost binecuvântați doar cu zile însorite în Norvegia.

— Atunci trebuie să stați mai mult și veți vedea. Priviți, vedeți muntele acela? spuse Nordstrum, arătând dincolo de lac, spre cel mai înalt pisc acoperit de zăpadă. Se numește Odinskjegg. Legenda spune că însuși Odin merge acolo pentru a-și tunde barba, deoarece se poate vedea în oglinda lacului.

— Odinskjegg, repetă ea.

— Da, cu „g” accentuat de data asta.

— Odinskjegg. Și oamenii mai spun că germana este o limbă dificilă.

— Noi, vikingii, știm să construim corăbii și vapoare, dar nu vorbim atât de mult, așa că rămânem doar cu navele.

Ea râse.

— Și chiar credeți acest lucru?

— Despre vikingi? Mă tem că este adevărat.

— Mă referam la legenda despre care vorbeați.

— Despre Odinskjegg? spuse el, ridicând din umeri. În vremuri ca acestea, nu e chiar atât de rău să crezi în ceva. Chiar și într-o

legendă populară.

— Sau într-un concert al lui Beethoven.

— Sau într-un concert al lui Beethoven, de ce nu? Deși pe aici îi preferăm pe nordicii Sibelius și Grieg.

— Bunicul meu cântă și Sibelius, spuse ea. Și „Holberg Suite” a lui Grieg.

— Da? spuse Nordstrum, privind-o admirând piscurile înzăpezite și ridicându-se pe vârful picioarelor.

Rămaseră tăcuți pentru o vreme. Feribotul brăzda suprafața argintie a apei, iar femeia își proteja ochii de soarele strălucitor. Nordstrum știa că e stupid să simtă altceva în afară de o diversiune de moment. În Nottogen, drumurile lor aveau să se despartă, probabil fără a se mai întâlni vreodată.

— Nu, spuse el dintr-odată. Referitor la întrebarea dumneavoastră, nu am crezut niciodată prea mult în treburile astea. Cu troli și tot tacâmul... Dar cel puțin sunt povești drăguțe.

Nordstrum își termină țigara și aruncă mucul în lac.

— Cred că bunicul meu se întreabă unde sunt, spuse femeia, privindu-l. Probabil crede că am căzut peste bord. M-a avertizat să nu vorbesc prea mult cu oamenii aici. A spus că vorbitorii de germană nu sunt prea plăcuți prin părțile acestea.

— Nici vikingii nu ar fi prea plăcuți dacă s-ar plimba pe străzile Vienei cu tancuri și camionete. Cu toate acestea, în cazul dumneavoastră vom face o excepție. Engleza v-a salvat.

— Vă mulțumesc pentru pălărie, Herr...?

— Holgersen, răspunse Kurt după o ezitare de moment, oferindu-i numele de pe actele de identitate false. Mă bucur că v-am putut ajuta, Fräulein Ritter. Poate ne vom revedea la debarcare.

— Voi purta această pălărie, spuse ea, pornind înapoi spre compartimentul de la prima clasă, dar apoi întorcându-se spre el. Astfel mă veți putea distinge printre norvegieni.

•

Nordstrum nu se gândi la altceva în afară de conversația lor pentru restul călătoriei. Își spunea în sinea lui că ar fi putut fi mai spiritual, nu atât de neînduplecat cu privire la ocupația germană sau la vreme. *Oamenii nu râdeau*, *nu zâmbeau*, *nu beau*, *nu se îndrăgosteau în vreme de război*? gândi el. Chiar și de o austriacă drăguță, care urma să plece din Norvegia într-o

săptămână și pe care nu avea să o mai vadă vreodată?

Totuși… Soarta Hellei și a Annei-Lisette nu piereau nicio clipă din mintea lui. *Când lași garda jos*, își reaminti Kurt, *uite ce se poate întâmpla*.

Aruncă încă un muc de țigară în lacul Heddasvat. Piscul Odinskjegg se ascunse acum printre nori.

Cu toate acestea, când feribotul ancoră în Nottogen, Nordstrum o căută cu privirea prin mulțime. Bunicul ei purta un palton negru, probabil avea în jur de 70 de ani, iar părul alb și rar i se zărea de sub o căciulă tricotată. Înaintau alene în timp ce mulțimea se îmbulzea în jurul lor spre rampa de debarcare, muzicianul ținând strâns în mână cutia instrumentului său. Ajunși la rampă, un membru al echipajului le aduse bagajele.

— Îmi permiteți să vă ajut? spuse Nordstrum, croindu-și drum prin mulțime până la ei. V-am văzut pălăria. Nu m-am putut abține și m-am lăsat atras spre ea.

— Mulțumesc, spuse femeia veselă, iar Kurt își dădu seama că era bucuroasă de reîntâlnire. Bunicule, dumnealui este Herr Holgersen, spuse femeia în germană. Mi-a salvat pălăria de la înec. Dar cred că ne așteaptă gazdele noastre, spuse apoi.

Pe chei, lângă un Daimler cu fanioane roșii și cruci naziste pe ele, doi ofițeri germani fluturau din mâini pentru a le atrage atenția celor doi. Unul, un maior, strigă în toată agitația aceea:

— Herr Ritter! Aici!

— Ah, Natalie, *schau*! spuse Ritter, arătând spre cei doi ofițeri, făcându-le cu mâna la rândul său.

— Vă rog, chiar și așa, permiteți-mi să vă ajut, spuse Nordstrum, luând cele două valize grele și ducându-le pe chei.

Ofițerii germani se grăbiră să îi întâmpine, strângându-le mâinile. Nordstrum nu voia să se apropie prea tare, cu toate că ofițerii erau mult prea entuziasmați de sosirea faimosului lor oaspete pentru a arăta chiar și cel mai mic interes față de Kurt.

— Dacă totul este bine, atunci vă voi lăsa în compania gazdelor dumneavoastră, spuse Nordstrum, ridicând din umeri.

— Vă mulțumesc din nou, spuse Natalie Ritter.

Kurt detectă o urmă de dezamăgire în glasul ei, întrucât acesta era momentul în care drumurile lor urmau să se despartă. Dacă viața ar fi fost diferită, fără îndoială că Nordstrum ar fi găsit o modalitate de a o invita la un pahar sau la cină.

— Poate ne vom revedea în Rjukan? La amfiteatrul King Edvard Hall? spuse ea.

— Nu se știe niciodată. Viața te duce unde te aștepți mai puțin, răspunse el, ridicând din umeri.

Dar amfiteatrul ar fi plin de nemți și cine știe unde aveau să îl mai poarte pe el misiunile.

— Vă doresc toate cele bune, spuse Kurt. Pentru pălăria și pentru concertele dumneavoastră, Fräulein Ritter.

— Natalie, îi întrerupse bunicul ei.

Ofițerii le puseseră deja bagajele în mașină.

— La revedere, spuse Nordstrum, făcând un pas în spate.

Ea încuviință din cap, trădându-și dezamăgirea.

— La revedere.

Aruncând o privire celor doi ofițeri, Nordstrum se întoarse în mulțime pentru a fi în siguranță. Când se întoarse din nou spre ei, îi văzu pe Natalie și pe bunicul său urcând în mașină și, cu un claxon pentru a-și elibera calea, automobilul plecă.

E stupid, își spuse în sinea lui, *chiar și să te gândești la asta.* Totuși, îi șopti numele: *Natalie.*

60.

Nordstrum petrecu întreaga săptămână în munți, încercând să afle intențiile nemților cu privire la uzină, aventurându-se în sat doar când Einar îl contactă, spunându-i că este urgent și că trebuie să îi vorbească în dimineața următoare. Natalie îi trecuse prin minte în ultimele câteva zile, dar Kurt alungase rapid acele gânduri. Poate că, dacă nu ar fi fost în toiul unui război, ar fi existat o speranță, dar în momentul de față nu exista nicio perspectivă pentru ei. În plus, ea era cetățean austriac, avea să plece într-o săptămână – în tot acest timp, era înconjurată de o companie întreagă de nemți.

Cu toate acestea, coborî în sat de la cabana Swansu în noaptea concertului, așteptând în umbra clădirii Mercantile League, vizavi de King Edvard Hall. Nu îndrăzni să intre, desigur. Încă era căutat, deși trecuse un an de la raid, iar chipul lui nu mai era lipit pe toate ușile. Dar auzi de peste drum minunatul sunet al violoncelului în amfiteatru, recompensat cu aplauze

entuziaste.

Nordstrum nu avea nicio intenție să o întâlnească – erau mult prea mulți nemți în preajmă. Totuși, se afla aici, chiar dacă nu își putea explica pe deplin motivul.

După ceea ce fu convins că erau aplauzele finale, ușile amfiteatrului se deschiseră, iar spectatorii începură să iasă afară – majoritatea erau nemți de toate rangurile și câțiva Hirden, unii însoțiți de femei. Nordstrum simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

Așteptă vizavi de intrarea laterală, destinată interpreților și artiștilor. Câțiva ofițeri germani și câțiva demnitari locali se adunaseră acolo. O voce dinăuntrul lui îi spuse să plece. *Pleacă*. Nu avea nicio treabă aici. Dar după câteva minute, ușile laterale se deschiseră, iar Ritter și Natalie ieșiră din sală în atenția celor strânși afară. La brațul bunicului ei, femeia era frumoasă – purta o elegantă rochie roșie, cu o broșă pe piept, avea părul prins într-un coc, iar un pardesiu negru o proteja de frig. De data aceasta, spre amuzamentul lui Nordstrum, purta ghete adecvate. Zâmbetul îi era la fel de radiant ca rochia în timp ce îi saluta și le strângea mâinile celor care îi felicitau, nemți și norvegieni deopotrivă.

Într-un moment de respiro, privirea ei rătăci spre stradă, oarecum dezamăgită, de parcă Natalie ar fi așteptat pe cineva care nu venise.

Nordstrum ieși din umbră. Ea îl văzu, iar chipul i se lumină. Natalie așteptă ca el să meargă la ea, dar Kurt îi făcu semn să se apropie. După ce mai strânse mâinile câtorva oameni, Natalie îi șopti ceva la ureche bunicului său, apoi își încheie nasturii paltonului și traversă stradă.

— Mă bucur să vă văd, spuse ea veselă.

— Și eu. V-ar deranja să veniți puțin mai aproape? spuse el, chemând-o din strada luminată pe alee.

Felicitările continuau să curgă lângă intrarea laterală, astfel că nimeni nu păru să observe plecarea ei.

— Ați fost la concert? întrebă Natalie.

— Îmi pare rău, minți Nordstrum, nu mă pasionează muzica. Dar văd că acum sunteți în ton cu moda norvegiană, spuse el, apreciindu-i ghetele cu șireturi.

— Da, după lecția pe care mi-ați predat-o, încerc din răsputeri să mă integrez. Vom lua cina la hotel cu gazdele noastre.

Credeți că ați putea să ne însoțiți?

— Mă tem că nu, refuză Nordstrum, iar privirea îi căzu asupra grupului de ofițeri nemți și Hirden. Nu sunt îmbrăcat adecvat pentru ocazie.

— Înțeleg, spuse ea. I-am spus lui Papa că mă doare capul și că ne vom întâlni la hotel. Cel puțin m-ați putea conduce până acolo.

Nu era cea mai inteligentă idee, dar Nordstrum nu voia să îi trezească bănuieli – sau să o dezamăgească. Mulțimea se dispersase acum.

— Ar fi plăcerea mea.

Hotelul era la aproximativ 200 m distanță. Rjukan era un sat mic, astfel că Nordstrum o ghidă spre marginea drumului. Doi nemți trecură pe lângă ei și își ridicară beretele, salutând-o pe Natalie.

— *Fräulein.*

Poate fuseseră la concert. Nordstrum își feri privirea.

— Nu păreți în largul dumneavoastră în compania germanilor, observă Natalie.

— După cum am spus, mi-au invadat țara, zise Nordstrum. Mă simt așa cum se simt mulți dintre compatrioții mei.

— Să știți că, pentru unii, și Austria este o țară ocupată. Anexarea Austriei la Germania prin Anschluss nu este pe placul tuturor.

— Cu toate acestea, bunicul dumneavoastră cântă Beethoven și Bach pentru naziști.

— Da, germanii vin să asculte, spuse Natalie. Un muzician cântă pentru publicul său. Care este publicul dumitale, domnule Holgersen? Cu ce vă ocupați, în afară de salvarea pălăriilor doamnelor?

— Am studiat să devin inginer, înainte de război.

— Inginer. De construcții? Clădiri? Vapoare?

— Mai degrabă poduri și baraje.

— Și pentru cine ați construi poduri sau baraje în prezent, dacă ați avea ocazia? Pentru Norvegia sau pentru Reich? spuse ea, oprindu-se. În vreme de război, cu toții facem lucruri fără să avem de ales. Sunt convinsă că înțelegeți.

— Bineînțeles că înțeleg, spuse Kurt. Răspunsul este că, dacă ar fi să aleg, nu aș construi poduri sau baraje acum, spuse el privind-o.

Ochii ei licăreau în lumina felinarului. Oricât de cutezător ar fi fost gestul, dacă Nordstrum nu s-ar fi aflat în public, cu o sută de germani la câțiva pași distanță, ar fi sărutat-o.

— Cât timp veți sta aici? întrebă în schimb, luând-o de braț și continuând spre hotel.

— Mai avem un concert programat pe data de 16, duminica viitoare. Luni plecăm spre Oslo și Copenhaga cu feribotul de dimineață și înapoi spre casă. Sunteți în Rjukan în perioada aceasta?

Nordstrum nu răspunse imediat. Avea o misiune de îndeplinit. Chiar și faptul că se afla aici acum reprezenta un risc. Hotelul ei era chiar în față, iar pe măsură ce se apropiau, Kurt observă că erau prea mulți nemți și ofițeri Hirden în preajmă pentru a mai continua să o însoțească. O îndrumă pe Natalie la adăpostul copertinei unui magazin.

— Cred că ar fi mai bine să ne despărțim aici.

— Dacă i-aș spune bunicului că durerea de cap mă împiedică să iau cina cu el, ați putea cina cu mine?

— Nu pot, răspunse el, deși nimic nu i-ar fi făcut o plăcere mai mare. Îmi pare rău.

Natalie își puse mâna pe brațul lui.

— Ei bine, sunt foarte încântată că ați venit. Chiar mă întrebam dacă o veți face. Poate ne vom revedea înainte să plecăm.

— Mi-ar plăcea.

— Și mie, spuse Natalie, ridicându-se pe vârfuri și sărutându-l pe obraz. Înțeleg de ce spuneți că nu ați putea construi poduri sau alte conexiuni acum, domnule Holgersen, având în vedere cât de secretos sunteți, adăugă ea și zâmbi forțat.

El îi strânse mâna, apoi femeia intră în foaierul hotelului. Se mai întoarse o dată spre Nordstrum, zâmbindu-i, apoi fu întâmpinată de un grup de ofițeri germani lingușitori.

— *Ah, Fräulein Ritter*...

Ferindu-și privirea, Nordstrum porni înapoi pe unde veniseră. Își dorea ca acest război să se termine odată. Era sătul să își trăiască viața în umbră, ascunzându-se.

61.

Dieter Lund asistase la concertul lui August Ritter din rândul al treilea al amfiteatrului, așezat lângă Trudi, care ieșea în evidență într-o stridentă rochie roșie comandată de la Copenhaga. Alături de el era și Maiorul Ficht, proaspăt numit în funcția de șef al echipei de securitate de la Vemork.

Bătrânul violoncelist îi fascinase pe toți cei din sală, cântând Brahms, Mozart și Beethoven și încheind cu un concert al lui Grieg.

La final, publicul se ridică în picioare și izbucni în aplauze.

Era adevărat că Lund nu știa prea multe lucruri despre muzica clasică. Subiectul nu îl interesase mai deloc în adolescență și nici nu avusese timp sau înclinație către el de atunci. Iar acum că îi servea pe nemți, încerca să evite conversațiile în care aceștia discutau despre cultură sau artă.

Dar dacă știa un lucru, acela era că nu văzuse niciodată o femeie mai frumoasă decât nepoata violoncelistului. În timpul concertului nu fusese capabil să își ia ochii de la ea, femeia stând la balconul de deasupra lor. O întâlnise, din moment ce Lund făcea parte din delegația de întâmpinare a celor doi oaspeți în Rjukan, și se oferise să le facă ședederea acolo cât mai plăcută. Le propusese chiar un tur privat al minunatei regiuni.

În timp ce o privea, având grijă să îi zâmbească de complezență și soției lui din când în când, lui Lund nu îi venea a crede gândurile nebunești care îi zburdau prin minte.

Mai târziu află că se numără printre cei invitați să cineze cu August Ritter și nepoata sa la Prinzregent Hotel. Era o onoare chiar și simplul fapt că fusese luat în considerare, Lund știa acest lucru. Printre demnitarii invitați se aflau Muggenthaler, șeful Gestapoului, Josef Terboven, atașatul civil german în Norvegia, și liderii delegației culturale germane. Trudi nu fusese invitată, întrucât niciunul dintre ceilalți ofițeri nu își adusese soția, iar pe Lund nu îl deranja acest lucru. Iar când o văzu pe Natalie Ritter coborând dealul dinspre amfiteatru spre hotel, simți cum i se face pielea de găină pe brațe. Se gândi ce să îi spună, mai ales că femeia avea să stea câteva zile aici. Se mustră în sinea lui că permisese unor fantezii să interfereze cu gândurile despre munca reală pe care o avea de făcut.

Când femeia intră în foaier, Lund observă un bărbat la aproximativ 20 m în susul străzii, urcând dealul. Pentru o clipă, căpitanul avu senzația că îl cunoaște, dar apoi bărbatul dispăru. Iar ea era aici, radiantă ca întotdeauna, distrăgându-i atenția.

— Fräulein Ritter..., spuse Lund, strângându-i mâna.

Apoi ceilalți demnitari o luară cu asalt și o conduseră în salon.

După cină, Lund o luă deoparte, întrucât gândul acela nu îi dădea pace.

— Dacă îmi permiteți să întreb, Fräulein, cine era bărbatul cu care v-am văzut când ați venit la hotel?

— Doar un prieten, răspunse Natalie Ritter. L-am cunoscut în drum spre Rjukan.

— Iar acest prieten are un nume? o presă Lund, depășind delicata graniță între politețe și insistență. L-am putea invita să ni se alăture la o plimbare.

— Poliția de pe aici pune mereu asemenea întrebări îndrăznețe cu privire la lucrurile personale, căpitane...? ripostă ea.

— Lund, spuse el, plecându-și din nou capul.

— Da. Căpitane Lund. Să lăsăm lucrurile așa, este un simplu prieten. L-am cunoscut în călătoriile mele. Dacă poliția are nevoie de mai multe informații, sunt convinsă că bunicului meu i-ar face plăcere să mă însoțească la secție.

Lund zâmbi. Fata nu era doar frumoasă, avea și personalitate.

— Nu va fi necesar, spuse el, făcând un pas înapoi. Doar că am avut impresia că îl cunosc de undeva. Scuzele mele, Fräulein, dacă, într-un fel, v-am...

Un maior SS interveni, farmecul lui captivant distrăgându-i atenția lui Natalie. Lund rămase de unul singur, simțindu-se ignorat – senzație familiară, care începu să îi apese pieptul. Apoi, dintr-odată, un chip îi apăru în minte, asemenea unui nor cenușiu abătându-se asupra munților, prevestind ploaie chiar și în cele mai însorite zile. *L-am cunoscut în călătoriile mele.* Un chip pe care Lund și-l alungă din minte, distras de toastul care era ținut în acel moment. O privi pe femeie înconjurată de ofițerii aceia lingușitori, convingându-se în sinea lui că era imposibil să fie el.

62.

Nordstrum agrease să se întâlnească cu Einar în ziua următoare, astfel că petrecu noaptea într-un depozit din Rjukan, în odaia administratorului. Dimineață luă autobuzul spre Vigne. Mașina era plină cu oameni care mergeau la muncă. Se întâlni cu Einar în mașina lui, în drum spre serviciu, în Mosvatn.

Nu se mai văzuseră de luni întregi, din ziua în care Nordstrum încercase să își elibereze tatăl.

— Ce ai mai făcut, Kurt? îl întrebă prietenul lui. Probabil că îți place treaba pe care o ai de făcut, pentru că arăți puțin diferit față de ultima dată când te-am văzut.

— Diferit?

Nordstrum era îngrijit; își tunsese puțin și barba.

— Nu știu…, spuse Einar, privindu-l lung. Fericit, cumva.

— Cine știe? Probabil vremea bună din ultimul timp e de vină.

— Ei bine, mă tem că ceea ce îți voi spune nu te va bucura prea tare. Am auzit din interiorul uzinei că nemții plănuiesc să mute rezervele de apă grea în Germania.

— În Germania? Când?

Acest lucru însemna că obținuseră suficient produs pentru scopul lor.

— În curând, poate într-o săptămână. Omul meu nu știa exact.

— O săptămână? Ești sigur?

Într-un timp atât de scurt, era practic imposibil ca Anglia să organizeze o tentativă de a-i împiedica.

— Sursa mea a spus că au închis compresoarele și că sunt în proces de drenare al celulelor. Se pare că până acum au obținut un inventar de aproximativ 5 tone.

— Cei de la SOE nu se vor bucura prea tare când vor afla, zise Nordstrum.

— Ar fi trebuit să se gândească la posibilitatea asta când au bombardat uzina într-un mod atât de nesăbuit. Ce altă opțiune mai aveau nemții? Noi le-am forțat mâna.

Nordstrum încuviință din cap și oftă.

— Locul colcăie de SS acum. Noile măsuri de securitate fac aproape imposibil accesul unei alte echipe înăuntru. Chiar dacă am reușit să strângem una…

— Da, i-am informat despre asta, spuse Einar.
— Și ce au răspuns?
— Poftim…
Einar scoase din buzunar un mesaj scris de mână, de la însuși Tronstad, și i-l întinse.

Transportul nu poate părăsi țara sub nicio formă.
Organizați o echipă locală și acționați.
Mult noroc tuturor.

— Mult noroc tuturor…, spuse Nordstrum, râzând ironic și înapoindu-i mesajul lui Einar.
— Ești singurul agent antrenat din zonă, Kurt. Cine altcineva mai există? Eu nu am tras niciodată în viața mea cu un pistol.
O săptămână? Poate că o echipă de 30 sau 40 de soldați comando ar putea reuși să intre în camera de electroliză, dar două sau trei persoane ar fi nimicite înainte să intre în uzină. Desigur, mai exista și drumul spre Germania – ruta ar putea avea numeroase puncte vulnerabile.
— Ai idee cum vor să transporte marfa?
— Nu, este secret, la fel și data exactă. Dar știm amândoi că există o persoană în interior care ar trebui să știe lucrurile astea.
Einar opri mașina în fața stației de autobuz care ducea înapoi în Rjukan. Nordstrum știa exact la cine se referea prietenul său. Era marți. Miercuri era ziua cu bomboane de ciocolată.
— Cred că a venit momentul să vedem cât de departe poate merge loialitatea bunului nostru inginer.

63.

Târziu în după-amiaza aceea, telefonul sună în biroul lui Alf Larsen de la uzină. Cu toate pregătirile în desfășurare pentru transferul rezervei de apă grea, inginerul abia dacă părăsise încăperea în ultimele două zile.
— Inginerul-șef Larsen…?
— Cine este?
— Mă întrebam dacă ești pregătit pentru o seară de bridge? Ți-am spus că voi suna de îndată ce se va organiza un joc. Este

unul plănuit pentru seara aceasta.

— Seara aceasta? Voi lucra, răspunse inginerul, inima tresărindu-i.

Bărbatul știa exact cine este la telefon. Supraveghetorul său de la Gestapo, Căpitanul Stauber, ridică privirea de la biroul din colțul opus al camerei.

— Te sfătuiesc să ajungi la partida aceasta, spuse apelantul. Cei mai buni jucători din zonă vor fi prezenți.

Larsen trase de timp cât de mult putu, neștiind ce să spună. În cele din urmă, trase scurt aer în piept și întrebă în șoaptă:

— Unde?

— La locul obișnuit. Ce spui de ora opt?

— Opt e bine, bâigui Larsen, pretinzând că notează pe hârtie.

— Deci putem conta pe dumneata, inginer Larsen? Locurile se ocupă rapid.

Larsen aruncă o privire spre căpitan și dădu pagina raportului pe care îl avea în față.

— Voi face tot posibilul să ajung.

— Tot posibilul, inginer Larsen…?

— Da, voi îi acolo, spuse el, apoi închise.

— Ce-a fost asta, Herr Larsen? îl întrebă Stauber, un polițist din Dresda, scund, palid și atât de dolofan, încât părea complet nelalocul său în uniforma neagră a Gestapoului. Ești puțin cam tras la față.

— Doar bridge, Herr Maior, spuse inginerul, dregându-și glasul și ștergându-și sudoarea de pe frunte.

— Bridge…?

— Da, Herr Căpitan, bridge. Dumneavoastră jucați?

— Nu, inginer Larsen, mă tem că nu.

— E o distracție binevenită pentru toată lumea. Ar trebui să învățați și dumneavoastră cândva.

•

În seara aceea, Larsen rămase la birou până la ora opt fără un sfert. Cu câteva minute înainte, câinele de pază al Gestapoului, Stauber, se plictisise sau i se făcuse foame și se retrăsese pentru restul nopții.

Larsen era indecis. Se uitase la ceas de cel puțin zece ori, timpul trecea cu viteza melcului. În cele din urmă veni momentul, așa că își făcu ordine pe birou și își strânse lucrurile în servietă.

Ar fi putut, pur și simplu, să nu participe. Nu îl aveau cu nimic la mână, nu îl puteau forța să-i ajute. Ar fi fost alegerea cea mai înțeleaptă.

Dar în cele din urmă, își completă rapoartele și le puse deoparte, apoi scoase o foaie dintr-un dosar pe care scria CHESTIUNI PERSONALE și o ascunse în buzunarul hainei. Își luă la revedere de la administratorul de noapte, ca întotdeauna, și conduse până acasă un inginer chimist din stafful său, care locuia la mică distanță de centrală și găzduia partide de bridge în fiecare sâmbătă-seară.

Trase Opelul lângă casa din piatră, asigurându-se că nu îl urmărise nimeni, și opri motorul. Simțea palpitații violente în piept, care îi spuneau parcă să nu depășească limita. Inima i se zbătea în piept ca și cum ar fi vrut să iasă, dar corpul îi era paralizat, incapabil să se miște.

În acel moment, portiera pasagerului se deschise, iar pe scaunul din dreapta urcă bărbatul cu care se întâlnise în urmă cu două săptămâni.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, inginer Larsen, dar mă tem că jocul din seara asta a fost anulat.

— Vă jucați cu focul, contactându-mă în felul acesta. Știți că sunt supravegheat?

— Cu toții suntem zilele astea, inginer Larsen, spuse Nordstrum. Și totuși ești aici.

— Am venit doar ca să vă spun să nu mă mai contactați la birou. Securitatea este mult prea strictă.

— Da? Eu cred că ai venit pentru că știi exact de ce informații avem nevoie de la dumneata. Stocurile de oxid de deuteriu sunt transferate înapoi în Germania. Și cred că dumneata știi cum. Și când.

Larsen trase adânc aer în piept și își rezemă capul de tetieră.

— Timpul e scurt, inginer Larsen, și nu are rost să fii loial unor oameni care, la fel de simplu, te-ar putea împușca după ce se va termina totul.

— Da, răspunse omul, oftând greoi în cele din urmă. Transportul pleacă sâmbătă, cred.

— Nu poți să crezi, inginer Larsen. Trebuie să fim siguri.

— Sâmbătă, repetă bărbatul, mai ferm de data aceasta.

Patru zile.

— Au suficient material ca să facă treaba? insistă Nordstrum.

— Adică să construiască o armă? spuse Larsen, ridicând din umeri. Sunt inginer chimist, nu savant în domeniul nuclear. Va trebui să îi adresați această întrebare prietenului vostru Tronstad, în Anglia. Dar nemții au 157 de canistre de suc. Unele cu un nivel mai ridicat de concentrație, altele mai diluate. Acestea din urmă vor avea nevoie de rafinare ulterioară. Vor muta marfa din uzină cu trenul, în cilindri chimici mari, cu inscripția LEȘIE POTASIU, pentru a nu atrage atenția. Apoi îi vor încărca pe feribotul spre Tinnoset.

Cu trenul… Sub pază strictă, fără îndoială. Ar fi dificil pentru o echipă mică să distrugă încărcătura.

— Am putea ajunge la cilindri înainte?

— Adică la uzină? spuse Larsen, negând din cap. Nicio șansă. Au trecut vremurile acelea, acum securitatea este mult prea strictă. Au adus trupe SS de elită pentru a supraveghea totul, nu ca incompetenții aceia dinainte. Fiecare angajat are un supraveghetor, chiar și eu. Nici măcar nu te poți apropia de camera de electroliză fără permis. Ar fi nevoie de o armată întreagă pentru a introduce explozibilul în clădire.

— Atunci trebuie să cunoaștem ruta. Ai spus că sucul va fi transportat cu trenul. Trenul către…?

— Ți-am spus și data trecută… Nu sunt eroul pe care îl căutați.

Inginerul-șef își dădu părul de pe frunte, în timp ce sudoarea i se prelingea pe gât.

— Nu caută nimeni un erou, inginer Larsen. Doar pe cineva care nu se teme să se împotrivească naziștilor și să facă ceea ce trebuie făcut. Trenul către unde, am întrebat.

Larsen își dădu jos ochelarii de la ochi și oftă îndelung, aproape nostalgic.

— Știi, tot ce mi-am dorit întotdeauna să fac a fost să stau în spatele unui birou cu cifrele mele. Îmi plac cifrele. Toată viața, ele mi-au fost singurii prieteni adevărați. Nici măcar nu mi-am dorit vreodată slujba asta.

— Îmi pare rău pentru cum ne pune soarta în locuri în care nu vrem să fim, spuse Nordstrum, așteptând nerăbdător.

Larsen rămase tăcut pentru o vreme, cu privirea pierdută înainte. Apoi, într-un final, băgă mâna în buzunar, afișând un zâmbet oarecum filosofic.

— Probabil voi fi împușcat pentru asta…, spuse el, întinzându-

i o hârtie lui Nordstrum.

Kurt o scană rapid cu privirea. Avea o svastică în susul paginii inscripționate cu următoarele cuvinte: DOAR PENTRU PERSONALUL AUTORIZAT. STRICT CONFIDENȚIAL. Citi doar primele câteva rânduri, apoi împături hârtia și i-o înapoie lui Larsen.

— Păstreaz-o, e o copie, spuse acesta.

— Poate că nu ești un erou, zâmbi Nordstrum punând mâna pe umărul inginerului-șef, dar ești incredibil de aproape de a deveni unul.

— Acum lasă-mă să plec. Păcat că s-a anulat jocul, mi-ar fi prins bine o seară de bridge. Dar nu putem sta aici toată noaptea.

— Înainte de a pleca, trebuie să știi că este posibil să avem nevoie de mai mult.

— V-am dat ce vă trebuie. Nu există mai mult, spuse Larsen, privindu-l iritat. Acum depinde de voi să faceți ceea ce aveți de făcut.

— Dumneata cunoști importanța acestei situații mai bine decât oricine altcineva, în caz că încărcătura ajunge în Germania.

Sângele îi urcă în obraji lui Larsen, iar inginerul încuviință din cap.

— Sincer, nu știu dacă sunt capabil să fac mai mult.

— E posibil să te surprinzi pe tine însuți într-un final, inginer Larsen. Mergem cât de departe credem că suntem capabili să o facem, dar când situația o cere, mergem și mai departe. Așa stau lucrurile cu noi toți.

— Sună foarte simplu, spuse inginerul oftând. Dar să o pui în practică e cu totul altă chestiune. Acum te rog să ieși din mașină. Nu voi mai fi nimănui de niciun folos dacă naziștii te găsesc aici.

Nordstrum deschise portiera.

— Vom lua din nou legătura cu dumneata. Știi asta, da?

Cravata inginerului era strâmbă, părul îi era ușor umed de sudoare, iar gâtul, subțire ca un creion. Nu era tocmai genul de om pe care Nordstrum ar fi ales vreodată să se bazeze.

— Cred că ai fost foarte clar în această privință.

Kurt băgă hârtia împăturită în jachetă și coborî din mașină.

— Îmi pare rău, dar nu arăți prea bine, inginer Larsen.

— Știu. Toată lumea mi-a spus asta astăzi.

64.

La trei ore după ce Nordstrum și Einar transmiseră în Anglia conținutul documentului strict secret furnizat de Larsen, primiră răspunsul din partea SOE:

> Chestiunea a fost discutată la cel mai înalt nivel. Au fost luate în calcul cu cea mai mare atenție toate posibilele represalii, dar considerăm că este vital ca substanța să fie distrusă în tranzit. Sperăm că se va putea face fără rezultate prea dezastruoase. Transmitem cele mai bune gânduri și urări de succes.

Einar îi dădu mesajul lui Nordstrum, care râse cinic. Nu era timp pentru organizarea unei noi echipe sau a unui raid din exterior. Nu existau opțiuni militare, nici sprijin. Doar o bătaie încurajatoare pe spate: *Cele mai bune gânduri și urări de succes.* Soarta singurului lucru care îi ținea treji noaptea pe Churchill și Roosevelt căzuse pe umerii celor doi prieteni.

Nordstrum își scoase bricheta și privi cum marginile hârtiei fură învăluite de flacără.

— Patru zile, spuse el. Nu avem prea mult timp.

Dar nu-i trecu nicio clipă prin cap să dea înapoi sau să refuze.

Iar orice gând fugar către Natalie se pierdu în zare, odată cu cenușa mesajului ars.

•

Miercuri și joi se întâlniră după muncă. Larsen fusese de acord să se implice total. SOE decise ca Einar să stea pe tușă de data aceasta, din moment ce el rămăsese singura legătură radio din zona Rjukan și din pricina slujbei pe care o avea la barajul Mosvatn – poate că într-o zi vor avea nevoie să îl arunce în aer. Dar Einar era implicat în planificare.

În tranzit. Acum știau ruta: încărcătura urma să plece cu trenul de la Vemork la Mael, apoi să traverseze lacul cu feribotul spre Tinnoset, după care cu un alt tren spre Nottogen (două trenuri, de fapt, pentru a-l masca pe cel real, cu încărcătura), iar

într-un final, spre Skien. Urma apoi să traverseze Marea Nordului spre Hamburg cu un cargobot, probabil însoțit de un convoi naval. Acum trebuiau să găsească un punct slab undeva pe parcursul traseului.

O opțiune era să arunce în aer trenul între Vemork și Rjukan. Larsen menționă că trenul urma să treacă pe lângă depozitul de explozibil al centralei Norsk Hydro, unde erau stocate 2000 de kg de dinamită. De obicei, depozitul nu beneficia de o supraveghere prea strictă, dar nemții își luau toate măsurile de precauție posibile pentru ziua de sâmbătă, după cum observă Larsen – cine știe câți gardieni aveau să fie desemnați să păzească depozitul în ziua respectivă? Pentru a se asigura de distrugerea canistrelor, Nordstrum spuse că explozia va trebui să aibă loc în același moment în care încărcătura trecea pe lângă depozit. Ceea ce putea fi simplu de realizat, explică el, cu ajutorul unui detonator montat pe șine. Dar exista riscul ca nemții să trimită o locomotivă pe post de momeală înaintea trenului și explozibilul să detoneze prematur.

Opțiunea mai viabilă era să atace trenul undeva între Tinnoset și Nottogen. Dar Nordstrum știa că un atac direct ca acesta ar trebui lansat de o echipă numeroasă și foarte organizată. Iar Larsen spuse că trenul de transport avea să conțină și produsele pe bază de amoniac ale uzinei. Dacă acestea ar exploda în apropiere de Nottogen, ar reprezenta un pericol serios pentru populația de acolo.

Atacul asupra cargobotului din Marea Nordului, pe cale aeriană sau cu ajutorul unui submarin, era ultima soluție, în eventualitatea eșuării celorlalte. Dar cu siguranță că vasul avea să fie protejat de un convoi naval, iar ei nu puteau controla acest lucru.

— Mai există o opțiune despre care nu am vorbit, zise Nordstrum când atmosfera atinse apogeul disperării.

— Și aceasta este…? întrebă Larsen.

— Să aruncăm în aer feribotul de îndată ce apa grea este încărcată la bord, să îl trimitem pe fundul lacului Tinnsjo.

— Feribotul…, spuse Einar, curios și indignat deopotrivă. Ca să facem asta, ar trebui să ne strecurăm la bord cu o noapte înainte și să montăm explozibilul. În dimineața aceea ar fi prea multă agitație și lume în jur. Ca să nu mai spunem de gardieni, fără îndoială.

— Gardienii pot fi distrași, spuse Nordstrum, ridicând din umeri. Sau reduși la tăcere. Complicat ar fi faptul că am avea nevoie de un fitil cu detonare întârziată, pentru a ne asigura că explozia se va petrece la locul potrivit. În mijlocul lacului, pentru ca încărcătura feribotului să nu poată fi salvată. Și da, ar trebui să montăm explozibilul cu o noapte înainte.

— Explozibil? Fitiluri? De unde ați putea face rost de asemenea materiale aici? îi privi Larsen sceptic.

— Asta nu e o problemă, spuse Nordstrum.

De fapt, aveau tot explozibilul de care aveau nevoie, plus adezivul care le rămăsese de la primul raid și care acum zăcea îngropat undeva în vidda.

— Mai este o problemă. Ai spus că transportul este programat pentru sâmbătă? îl întrebă Einar pe Larsen. În zilele de sâmbătă sunt programate mereu două călătorii cu feribotul. Cu două vase diferite. Va trebui să știm exact pe care feribot va fi încărcată apa. Și dacă feribotul respectiv petrece noaptea la docuri în Tinosset și traversează lacul sâmbătă dimineață? Nu am putea să ajungem la el.

— Corect, spuse Nordstrum gânditor. Dar sunt destul de sigur că în zilele de duminică se face doar o călătorie. Ca să nu mai spunem că ar fi mai puțini civili la bord, zise el, privindu-l pe Larsen. Crezi că ai putea să amâni transportul cu o zi?

— Ce-ar fi să-l rog direct pe șeful Gestapoului, Muggenthaler? Supraveghează el însuși transportul. Sunt sigur că i-ar face plăcere să-și adapteze planul pentru tine, spuse Larsen sarcastic.

— Alf.

Nordstrum încercă să îl calmeze pe bărbat.

— Îmi pare rău, dar nu sunt făcut pentru treaba asta, zise inginerul, scoțându-și batista și ștergându-și fruntea de sudoare.

— Dar crezi că ai putea să o faci, Alf? repetă Nordstrum.

După ce se gândi câteva momente, Larsen oftă exasperat, ridicând din umeri.

— Încă drenăm celulele. Produsul finit trebuie testat pentru nivelul de concentrație și apoi stocat în canistrele speciale. Este posibil să putem încetini ritmul. Ar fi greu să afle cineva că o facem intenționat. Duminică, spui?

— Ne-ar fi de un ajutor imens, spuse Nordstrum, bătându-l pe umăr.

— Îți dai seama măcar ce sugerăm aici...? spuse Einar, împingându-și scaunul în spate și ridicându-se. Duminică sau sâmbătă, tot vor fi zeci de civili la bord. Vrem să scufundăm feribotul. Este evident că mulți dintre acei oameni nu vor supraviețui. Vorbim de femei și copii, Kurt.

— Și dacă nu îi oprim pe nemți, spuse Nordstrum, știi mai bine ca oricine că ar putea muri zeci de mii de oameni nevinovați.

— Da, dar nu norvegieni.

— Dar la fel de nevinovați. Einar, ascultă, știi că nimeni nu vrea mai mult ca mine să cruțe vieți inocente. Poate am putea seta explozia în așa fel încât feribotul să se scufunde într-un ritm lent. Am putea monta explozibilul la prova, unde vor fi amplasați cilindrii cu apă grea. De îndată ce carena ar lua apă, feribotul s-ar înclina în față, iar cilindrii ar plonja în lac. Astfel, ar dura mai mult până când vasul s-ar scufunda complet. Dacă sincronizăm corect explozia, până pe fundul lacului sunt 400 m. Nimeni nu va reuși să recupereze cilindrii.

— Da, oxidul de deuteriu este mai greu decât apa obișnuită, în teorie, confirmă Larsen. Ar trebui să se scufunde, fără îndoială.

— Ar minimiza numărul victimelor. Partea dificilă ar fi să setăm explozibilul astfel încât să se declanșeze exact la momentul potrivit. Avem doar fitiluri scurte. Vom avea nevoie de un cronometru adevărat. Poate un ceas deșteptător, spuse Nordstrum. Sau două.

— Bine, spuse Einar, încuviințând din cap. Dar tot trebuie să ne furișăm pe feribot cu o noapte înainte.

— Adică să mă furișez, îl corectă Nordstrum. Conform ordinelor, tu nu ai ce căuta prin preajmă. Dar da, e posibil să avem nevoie de cineva care să le distragă atenția gardienilor. Dacă va fi nevoie, știu ce să fac.

— Știți că dacă atacul ăsta chiar va avea loc, spuse Larsen, acum de-a dreptul palid, vor ști într-o secundă că am fost implicat. Fără îndoială, voi fi pus la zid în ziua următoare și împușcat.

— Da, este o posibilitate, spuse Nordstrum.

— Sunt de acord, spuse Einar.

Inginerul-șef căscă ochii.

— Vă mulțumesc pentru grijă.

— Dar ai dreptate, Rjukan nu va mai fi un loc sigur, zise

Nordstrum. Eu voi porni spre Suedia după aceea. Știi să schiezi?

— Nu sunt tocmai un campion, dar da, răspunse inginerul. Am petrecut ceva timp în munți.

— Atunci, să îți faci un bagaj în noaptea aceea, și să fie mic. Vei veni cu mine.

— În Suedia? spuse Larsen, privind în gol. Toată viața am trăit aici, nu cunosc niciun alt loc.

— Și e posibil să te întorci aici, spuse Nordstrum, ca erou, dacă planul nostru va avea succes. Dacă nu, ce mai contează? Totul va fi pierdut.

— Deci ne-am înțeles? întrebă Einar, privindu-i pe amândoi. Rămâne feribotul. Duminică... Alf, te ocupi de amânarea transferului cu o zi?

— Duminică, spuse Larsen, încuviințând din cap. Mă ocup. Auziți la mine, vorbesc de parcă aș fi cine știe ce agent secret.

— Facem noi unul din tine, spuse Einar. În regulă, voi informa Anglia de planul nostru.

— Încă un lucru, spuse Nordstrum. Mi-ar prinde bine încă un om. De preferat, cineva cu niște cunoștințe despre explozibile. Și care cunoaște zona.

— Știi că mi-ar plăcea să fiu eu acela, zise Einar. Dar m-au legat la mâini. Și, sincer să fiu, Kurt, nici măcar n-am apăsat vreodată un trăgaci.

— Nici eu, spuse Larsen, iar Einar și Nordstrum îl priviră lung. Doar în caz că vă întrebați, adăugă inginerul.

— Sunt surprins să aud asta, agent Larsen. Ai recomandări atât de bune.

Larsen ridică umil din umeri.

— M-am gândit doar să vă spun.

— Întreabă în Anglia, îi spuse Nordstrum lui Einar. Ei trebuie să aibă oameni. Trebuie să fie cineva disponibil.

— Voi întreba.

O zi mai târziu, planul lor primi aviz favorabil din partea SOE. Și îl informară pe Einar că da, exista cineva în zonă care se potrivea descrierii persoanei de care au nevoie.

Se dovedi a fi cineva pe care Nordstrum îl cunoștea deja foarte bine.

PARTEA A TREIA

FERIBOTUL

65.

Nordstrum și Ox se întâlniră la cabana Swansu, unde echipa Gunnerside petrecuse prima noapte după raidul de la Norsk Hydro.

— Ai spus că vrei să faci mai mult decât să trimiți mesaje, îi zise Nordstrum.

— La ce te gândești?

— Știi să folosești un pistol?

Barba deasă a lui Ox tremură când bărbatul râncji.

— Se topește gheața în iulie?

Dezgropară împreună ghiozdanul lui Stromsheim, care conținea explozibilul și fitilurile rămase, pe care le îngropaseră în apropierea cabanei după raid, în urmă cu un an.

Nordstrum știa că vor fi nevoiți să încropească dispozitive mai complexe, întrucât fitilurile rămase aveau doar două minute.

Duseră explozibilul în oraș și îl depozitară acasă la Alf Larsen, care era acum un membru cu normă întreagă al echipei.

— Ai putea să îmi faci rost de un ceas deșteptător? întrebă Nordstrum.

— S-ar putea să am unul pe undeva, spuse inginerul.

— Voi avea nevoie de două. Iar tocul ăla de vioară de acolo…

Era proptit de un perete al debaralei unde ascunseseră explozibilul.

Larsen ridică umil din umeri.

— Cântam când eram mic.

— M-aș putea folosi și de el, dacă mi-l împrumuți.

— Și tu ai cântat la vioară? întrebă Larsen.

— Nu, spuse Nordstrum, zărind pușca Sten a inginerului. Poți să păstrezi vioara.

•

În ziua următoare, joi, purtând haine de lucru vechi și cu tocul

pentru vioară al lui Larsen în mână, Nordstrum luă autobuzul spre Mael până la debarcaderul pentru feriboturi.

Trei feriboturi circulau de obicei pe lac. Nordstrum verifică orarul afișat lângă ghișeul pentru bilete și văzu că vasul care circula în dimineața de duminică, la ora 10, era Hydro, o veche navă cu elice, cu două coșuri de fum gemene, datând din 1920. Kurt călătorise de multe ori cu acest feribot.

Hydro era programat să traverseze lacul și în ziua respectivă, la ora 15:00.

Vagonul-platformă care urma să transporte cilindrii cu apă grea de la Vemork avea să fie descărcat din tren la terminalul adiacent debarcaderului. Apoi urma să fie mutat de o locomotivă de manevră la prova feribotului și debarcat din nou în Tinnoset. Nordstrum nu știa, în acest moment, dacă încărcătura va fi adusă de la Vemork duminică-dimineața sau cu o seară înainte. Oricum ar fi fost, fără îndoială că avea să fie sub pază strictă.

— Un bilet către Tinnoset, îi spuse Nordstrum bărbatului de la ghișeu, care avea o barbă neîngrijită și o beretă bleumarin pe cap, dându-ți impresia că lucrează acolo de zeci de ani.

— Doar dus?

— Nu, dus-întors.

— Patru coroane.

Nordstrum împinse prin orificiul din geam patru monede de câte o coroană.

— *Nyt turen*, spuse agentul, ștampilându-i biletul. Călătorie plăcută.

Mai erau douăzeci de minute până la plecare, astfel că Nordstrum își luă tocul pentru vioară și așteptă pe ponton, în timp ce câțiva pasageri începură să se îmbarce. Îi era foame, așa că își cumpără o specialitate locală de patiserie, de la un vânzător ambulant. Era o zi senină, iar mulțimea adunată acolo era destul de numeroasă – familii, muncitori. Chiar și patru ofițeri germani – un maior, un căpitan și doi locotenenți – care urcară la bord trecând pe lângă controlorul de bilete și fluturând arogant din mână.

Cu trei minute înainte de plecare, comandantul feribotului sună din horn de trei ori și strigă:

— Toată lumea la bord!

Nordstrum mototoli ambalajul cornului și îl aruncă în cel mai

apropiat coș de gunoi. Pe rampă, îi arătă biletul controlorului și se îmbarcă.

Apoi mai dură opt sau nouă minute, până când fu încărcată niște marfă de ultim moment și se îmbarcară și câțiva întârziați. Nordstrum se așeză în compartimentul de sus, cât mai departe de grupul de ofițeri germani. Auzise cum, în ultima vreme, oamenii erau opriți pentru verificări ale actelor de identitate și pentru inspecția pachetelor mari. Tot ce trebuiau să facă era să îl întrebe și pe el ce are în tocul de vioară. Nordstrum nu ar fi avut de ales decât să dezlănțuie o rafală de gloanțe în jur.

Odată ce se îndepărtă de debarcader, feribotului îi luă aproximativ 35 de minute să ajungă în mijlocul lacului. În acest punct, și pe parcursul următoarelor 10 minute, adâncimea apei depășea 400 m. Nordstrum se gândi că, dacă ar putea plasa explozibilul la prova, odată ce ar exploda și s-ar umple cu lichid, pupa s-ar ridica din apă, făcând astfel vagonul-platformă să se răstoarne direct în lac, împreună cu cilindrii de apă grea. Încărcătura era imposibil să mai fie recuperată de la această adâncime.

Nordstrum calculă că ar trebui să seteze cronometrul la aproximativ 45 de minute după plecarea de la debarcader, compensând astfel o posibilă întârziere de 5-10 minute. Asta ar însemna ora 10:45 dimineața. Cu cinci minute în plus sau în minus, oricum adâncimea apei tot ar fi suficientă pentru scopul lui. Kurt mai observă și că Tinnsjo era un lac alungit și îngust, de forma unui deget. Chiar și în mijlocul său, nu erau mai mult de aproximativ 200 m pană la ambele țărmuri. Se gândea că astfel, dacă feribotul s-ar scufunda într-un ritm lent, localnicilor nu ar trebui să le fie greu să îi salveze pe majoritatea celor de la bord. Dar nu prea lent, își spuse în sinea lui, pentru ca nemții să nu își poată salva prețioasa încărcătură.

Aruncă o privire pasagerilor de la bord – oameni care se întorceau de la muncă sau care își vizitau familiile de pe țărmul opus. Unii stăteau retrași, fumând sau citind, alții vorbeau și râdeau în grupuri. Membrii echipajului doar își făceau treaba – nu aveau nicio legătură cu situația, dar din păcate duminică dimineața se vor afla în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Panica avea să preia controlul. Evident, unii dintre ei vor muri. Nordstrum văzuse deja mulți oameni nevinovați pierind în acest război – Anna-Lisette, tatăl lui. Totuși, miza făcea necesar acest

atac. Chiar și Einar înțelesese că nu aveau de ales. Erau fie 10-20 de victime, fie 10-20 *de mii* – o sută de mii, poate.

Oare într-o bună zi, în loc să fie privit ca un patriot, ca o persoană care își făcuse datoria, avea să fie privit ca un criminal? Ca un ucigaș al unor civili nevinovați, cu nimic mai bun decât naziștii? Dacă ar exista un Dumnezeu, zece mii de vieți nevinovate, chiar o sută de mii, ar valora cu adevărat mai mult decât doar 10 sau 20? se întrebă el. Sau o viață este același lucru cu o mie? Sau cu zece mii?

Era dificil să calculezi asemenea lucruri. El era doar un soldat și avea ordin să distrugă încărcătura. Cine știe, poate nemții aveau să îi facă o favoare și să închidă feribotul de duminică pentru civili. Nordstrum putea doar să spere.

Feribotul brăzda lacul, apropiindu-se de Tinnoset. Kurt se uită la cei patru ofițeri nemți, care vorbeau și râdeau între ei, apoi se ridică. Coborî scările sub puntea principală, apoi își croi drum spre prova. Auzi huruitul din camera motoarelor și privi în jur. În cală dădu peste un compartiment etanș. Dacă acesta s-ar umple cu apă, calculă Nordstrum, prova s-ar scufunda. Ar putea dura o oră ca vasul să se scufunde complet, dar, la un moment dat, înclinarea feribotului va trimite vagonul cu cilindri în lac.

Da, era posibil ca mulți oameni să piară, dar va exista timp suficient pentru salvarea majorității pasagerilor, spera el.

— Scuzați-mă, vă pot ajuta? spuse cineva din spate lui, luându-l prin surprindere.

Nordstrum încremeni. Se aștepta să se trezească față în față cu unul dintre nemți, așa că își încleștă mâna pe toc. Dar nu era decât un muncitor din camera motoarelor.

— Probabil că am greșit locul, spuse Nordstrum, cerându-și scuze. Căutam toaleta. Cineva mi-a spus că este aici jos.

— Sunt toalete pe puntea principală, aproape de rampa de îmbarcare. Aici jos nu e altceva în afară de camera motoarelor.

— Îmi pare rău, spuse el, prefăcându-se stânjenit. Ar fi trebuit să le văd.

— Lângă cafenea, spuse membrul echipajului, arătând în sus.

— Da, le voi găsi.

Urcă înapoi scările și, doar pentru a-și ascunde urmele, intră la toaletă pentru un minut, în caz că fusese urmărit de muncitor. Când ieși, feribotul aproape ajunsese la Tinnoset. Munții lăsară locul unui relief mai plat. Aici, încărcătura naziștilor urma să fie

debarcată și cuplată la unul dintre cele două trenuri de marfa cu destinația Skien – unul fals, celălalt adevărat – în drumul ei spre Marea Nordului.

Nordstrum ieși pe punte. Pasagerii formaseră o coadă pentru debarcare – călători cu valize, mame și copii ținându-se de mâini. Feribotul încetini pe măsură ce se apropia de debarcader. Oamenii de pe țărm le făceau cu mâna celor de pe punte. Pe chei erau și câteva vehicule germane. Tinnoset era o localitate mult mai mare decât Mael, cu o gară comercială care făcea legătura cu capitala. Planul lui Nordstrum era să stea departe de văzul lumii pentru o oră și să se întoarcă la Mael cu feribotul de ora 17:00.

Observă că ofițerii germani ieșiseră pe punte și, în timp ce feribotul să pregătea să oprească, cei patru își croiră drum în față, nevrând să piardă timpul așteptând în rând.

Zâmbind, Nordstrum se așeză în spatele unei femei și a băiatului ei de opt sau nouă ani, parcă pentru a da impresia că sunt împreună. Un membru al echipajului aruncă o frânghie altuia de pe debarcader, care o legă de un stâlp.

Apoi, unul dintre nemți, maiorul, păru să observe tocul lui Nordstrum.

— *Die geige*?

Îl privi curios pe Kurt, care încercă din răsputeri să pretindă că nu îl auzise.

— Poftim?

— *De geige. Die violine.*

Ofițerul arătă spre toc și gesticulă cu mâinile, de parcă ar fi cântat la vioară.

— *Ah, ja,* spuse Nordstrum încuviințând din cap.

Stomacul i se încordase dureros.

Echipajul pregătea acum feribotul pentru andocare. Dacă ofițerul voia să vadă vioara, Kurt știa că va fi nevoit să scoată arma, să îl împuște și să fugă.

— Și eu am cântat, indică ofițerul, bătându-se în piept cu degetul arătător. *Zehn jahre.* Zece ani.

Începu să fredoneze „Oda bucuriei” a lui Beethoven, râzând către colegii săi.

— Bach, Beethoven. Handel. *Drei stunden*, trei ore în fiecare zi, continuă ofițerul, parcă spunând „ce corvoadă”.

Apoi se întoarse spre Nordstrum și zâmbi curios.

— Pot să văd?

Nordstrum încremeni, inima bătându-i să-i spargă pieptul. Odată ce ar deschide tocul, nu ar mai avea altă opțiune. În afară de nemți, mai erau mulți oameni care așteptau să debarce – femei, copii. Zâmbind la rândul lui, Kurt privi spre debarcader, pe care putea sări acum, dacă ar fi nevoit, și se gândi ce să facă. Nu se mai putea preface pentru prea mult timp că nu înțelege. Ofițerul gesticulă din nou cu degetele.

— Pot să văd, vă rog?

Aruncând o privire celorlalți ofițeri, Nordstrum puse tocul pe punte. Toți aveau câte un Luger la brâu. Chiar și așa, ar fi morți înainte să apuce să scoată pistoalele. Îngenunche și trase aer în piept, apoi puse mâinile pe clemele tocului.

— Desigur, Herr Maior. Aș fi onorat să…

În acel moment, feribotul se izbi ușor de debarcader, câteva persoane din rând pierzându-și echilibrul. Băiatul de lângă Nordstrum se împiedică de el, iar Kurt, pretinzând că vrea să îl susțină pe flăcău, puse piciorul în spate, iar băiatul căzu chiar la picioarele ofițerului german.

— Jan! strigă mama lui.

— Este în regulă, doamnă, spuse maiorul, aplecându-se și ajutându-l pe băiat să se ridice. Doar o mică vânătaie pe fund.

— Mă tem că eu sunt de vină, spuse Nordstrum, care îl ajută pe băiat să revină în rând. Scuze, tinere.

— Sunt bine, spuse băiatul, ușor stânjenit. Doar m-am împiedicat.

Unul dintre membrii echipajului aruncă rampa pe ponton, iar oamenii începură să înainteze.

— Spune *danke*, își înghionti mama fiul, iar băiatul se supuse.

— *Danke*, domnule.

— Cu plăcere.

Unul dintre ofițeri îi făcu semn unui soldat de pe chei.

— Debarcăm, Herr Maior. Ne așteaptă șoferul.

— *Ja, ja,* spuse maiorul, aruncând o ultimă privire tocului lui Nordstrum și zâmbind. Să cântați cu plăcere.

— *Danke,* răspunse Nordstrum, inima liniștindu-i-se în piept. Așa voi face.

Ofițerii o luară înainte, iar Nordstrum rămase la locul său, punând cât mai multă distanță posibil între el și ei.

Ajuns pe ponton, se îndreptă imediat în direcția opusă,

pierzându-se în mulțime. Abia atunci își permise să ofteze ușurat. Ofițerii fuseseră patru la număr. Chiar dacă Nordstrum ar fi putut să îi ia prin surprindere, ar fi fost vânat în sat și, cel mai probabil, ucis. Ar fi existat și represalii asupra populației, iar transportul apei grele ar fi continuat conform planului.

Totul pentru o nenorocită de vioară, își spuse în sinea lui.

Drumul de întoarcere fu lipsit de evenimente.

66.

Ox avea un prieten în Rjukan, pe John Diseth, un inspector pensionar de la Norsk Hydro, al cărui hobby acum era să repare ceasuri și orologii. Avea un magazin la periferia satului. Îi spuse lui Ox, la o bere, că va face tot ce îi stă în putință pentru a-l ajuta. Până miercuri, Ox îl convinsese să îi furnizeze cel de-al doilea ceas deșteptător și să se ocupe de cablajul complicat.

Folosind magazinul lui Diseth, târziu în noaptea următoare, Nordstrum și Ox pregătiră explozibilul, în timp ce ceasornicarul în vârstă de 60 de ani configură cele două ceasuri deșteptătoare. Calculară cât de mare ar trebui să fie gaura în carena feribotului. Nu foarte mare, altfel vasul s-ar scufunda imediat și ar muri mai mulți oameni. Dar nici prea mică, pentru că exista riscul ca vagonul-platformă cu oxidul de deuteriu să nu alunece în lac până la sosirea ajutoarelor. Einar, inginerul, folosi tonajul feribotului Hydro și îi estimă deplasamentul volumetric. Lucrând împreună, Nordstrum și Ox frământară cele 9 kg de explozibil într-un baton maleabil de aproximativ 3 m lungime și îl înfășurară în pânză de sac, pentru o mai ușoară manevrare. Fitilurile urmau să fie montate pe vas în ultima clipă, odată ce ceasul deșteptător și detonatoarele erau conectate.

Între timp, Diseth scoase clopotele, dar nu și ciocănelul, de la fiecare ceas. Determinând punctul de contact exact al fiecărui ciocănel, atașă un izolator electric de la un vechi receptor de telefon, o bandă mică de bachelită, și trecu un cablu prin ele. Când vor fi toate corect conectate și ceasurile configurate, ciocănelul va lovi contactul metalic în momentul în care „alarma” va suna, va completa circuitul electric și va activa capsele de percuție din detonatoare. Acestea vor declanșa

bomba. Ceasornicarul folosi patru baterii de lanternă pentru a alimenta întregul mecanism, sudând bornele astfel încât firele să nu se desprindă. Singura teamă era că distanța dintre ciocănel și punctul de contact era foarte scurtă – doar 7 mm – și o mână nesigură sau o mișcare bruscă a feribotului ar putea declanșa prematur explozia.

— Ai foarte mare grijă când îl conectezi la explozibil, îl instrui Diseth pe Nordstrum. Dacă îți tremură mâinile, iar punctele de contact se ating, bum! spuse el, pocnind din degete. Nu va mai trebui să îți faci griji dacă va funcționa sau nu. Se poate să vrei să iei o gură de whisky înainte să pleci.

— Nu îți face griji, răspunse Nordstrum, întinzând mâinile. De ce ar avea cineva emoții când fixează 9 kg de explozibil cu o sută de nemți prin preajmă? Dar e un sfat bun, zise el zâmbind. E posibil să vreau gura aia de whisky.

•

Nordstrum și Ox împachetară echipamentul și, în toiul nopții, urcară înapoi în munți, la cabana Swansu. Era o drumeție de trei ore pe întuneric, pe o cărare șerpuitoare și alunecoasă, iar ei ajunseră la cabană extenuați. Pentru a fi absolut siguri că ceasurile vor funcționa conform planului, le fixară pentru ora 10:00, a doua zi dimineață. Apoi se culcară.

Șase ore mai târziu, două pocnete stridente îi făcură să tresară din pat. Ox își luă pușca și merse la fereastră, iar Nordstrum își luă Sten-ul și îl îndreptă spre ușă, convins că nemții le găsiseră ascunzătoarea.

Dar afară nu era nimeni.

Brusc, cei doi bărbați se priviră stânjeniți și izbucniră în hohote. Erau detonatoarele. Se declanșaseră la ora fixată de ei, iar capsele sunaseră exact ca niște împușcături de armă.

Diseth își făcuse bine treaba. Când vor fi toate corect conectate și ceasurile configurate, ciocănelul va percuta așa cum trebuie.

67.

În ziua următoare coborâră înapoi în sat pentru a mai verifica alte câteva detalii și pentru a transmite că ceasurile

funcționaseră aproape prea perfect.

Larsen era de serviciu la uzină. Einar își luă după-amiaza liberă de la slujbă. Se întâlniră la magazinul lui Diseth, iar Einar veni însoțit de persoana pe care SOE o trimisese să se alăture echipei.

— Cred că voi doi vă cunoașteți deja, îi spuse Einar lui Nordstrum.

Când Kurt privi dincolo de barba țepoasă și de ochii care acum nu mai erau deloc ai unui tânăr, chipul i se lumină de surprindere. Era ultima persoană din lume pe care s-ar fi așteptat să o vadă. De fapt, credea că persoana respectivă murise.

— Yankeule! strigă el, rânjind larg.

Era Eric Gutterson.

— Mi s-a spus că nu ai supraviețuit, zise Nordstrum, mergând spre el și îmbrățișându-l.

— *Aproape* că nu am supraviețuit, recunoscu yankeul. M-am despărțit de echipă. E o poveste lungă.

— Păi, s-o auzim, zise Kurt. Ia o bere. Nu există un moment mai bun ca acum.

•

— La două zile după ce te-am lăsat în vidda și am pornit spre Suedia, începu Gutterson, ne-am oprit în apropiere de cabana Skrykken, unde ne-am adăpostit de viscolul groaznic care ne-a prins după parașutare. Ronneberg a insistat să mergem mai departe spre est. Se știa că nemții vor porni în căutarea noastră, așa că voia să ne depărtăm cât mai mult de ei și de regiunea Telemark. Dar îți amintești că îngropasem restul armelor, sacii de dormit și corturile lângă cabană. Olf Pedersen și cu mine neam oferit să schiem până acolo și să le dezgropăm. Ceilalți au continuat să înainteze spre est câțiva kilometri pentru a ridica tabăra. Era mult prea riscant să dormim în cabane noaptea.

— După ce am dezgropat echipamentul și ne pregăteam să ne întoarcem la ceilalți, am zărit patru schiori în costume albe coborând panta spre noi, zise Gutterson. L-am întrebat pe Olf ce părere are. Recunosc, eram destul de îngrijorat. Olf a încuviințat sumbru din cap și a zis „nemți”. Și-a luat pușca din spate, a îngenuncheat și a ațintit-o spre primul din grup. Apoi a tras, iar neamțul s-a prăbușit. Ceilalți trei continuau să vină spre noi. Olf își pusese schiurile în picioare, eu căram o parte din

echipament, iar el a început să urce panta strigând: „Eric, lasă totul. Haide!” Cât de repede am putut, mi-am fixat schiurile și mi-am scos Colt-ul, singura armă pe care o aveam asupra mea. Am tras un foc spre urmăritorii noștri, care erau deja la vreo 100 m de noi și se apropiau rapid. Am văzut că nu am timp să îl ajung din urmă pe Olf, care era deja la jumătatea pantei și se întorsese cu arma spre nemți ca să mă acopere. „Haide, repede, te acopăr eu”, îmi striga el. Trebuia să iau o decizie, așa că am hotărât că am șanse mai multe dacă mă îndepărtez de cei care ne urmăreau. I-am făcut cu mâna lui Olf și am pornit-o în josul pantei în direcția opusă.

— În spatele meu, nemții strigau *Halt. Halt*! apoi am auzit trei focuri de armă și m-am încordat. Gloanțele au străpuns zăpada de la picioarele mele. Am coborât panta cât de repede m-au ținut schiurile. Iar nemții au hotărât să îl lase pe Olf să plece și să pornească după subsemnatul. Spre surprinderea mea, schiau cu toții al naibii de bine. Mă gândeam că o să scap rapid de ei și că o să mă pot întoarce la băieți, dar au ținut pasul cu mine, nu se dădeau bătuți deloc. Am avut noroc cu cele șase luni de antrenament intens, Kurt, altfel cred că m-ar fi prins. După o oră în care nu am încetinit deloc, am reușit într-un final să mă distanțez puțin de ei. Doi dintre nemți erau epuizați, păreau să renunțe, și au rămas în urmă. Dar cel de-al treilea a continuat. Era înalt și atletic și era evident că se ținea pe schiuri la fel de bine ca oricare dintre noi. Eu atunci eram deja pe fugă de două zile și nu îmi mai ceruisem schiurile. În plus, aveam rucsacul în spate, mă încetinea și el.

— Of, of, spuse Nordstrum, dând din cap. Și eu care credeam că te-am învățat să schiezi.

— Știu să schiez, Kurt. Dar tipul ăsta… Ce să mai zic, neamțul câștiga teren… Am urcat în grabă o pantă, îmi înfigeam bețele în zăpadă cu toate puterile, plămânii erau pe cale să-mi cedeze. Dar apoi a devenit evident că, deși el schia destul de bine, eu eram într-o condiție fizică mai bună decât el și am reușit să mă distanțez. Am ținut-o tot așa încă vreo oră – ba câștigam teren, ba pierdeam, și el la fel. Ar fi fost aproape ca un joc dacă nu aș fi știut că miza este pe viață și pe moarte. Începuseră să îmi obosească picioarele. Dar neamțul ăla afurisit nu părea dispus să renunțe. Avea un Luger, iar o dată sau de două ori, când s-a apropiat mai mult, a tras spre mine. De fiecare dată am auzit

gloanțele șuierându-mi pe la urechi. Într-un final, la capătul unei pante lungi și foarte brutale, aproape că mi-au cedat coapsele. Abia mai puteam trage aer în plămâni. Știam că sunt terminat, că neamțul se va apropia de mine suficient cât să poată trage cu arma și, foarte probabil, să mă nimerească. Așa că mi-am spus „la dracu' cu tot" și m-am oprit. În spatele meu, neamțul s-a oprit și el. Pentru o clipă, doar ne-am uitat unul la altul, prea epuizați ca să ne clintim. Nu mai puteam nici să clipesc. Începuse să se lase întunericul, iar distanța dintre noi era greu de estimat – poate 50 m. Niciunul nu părea să vrea să mai facă un pas în plus. M-am gândit că poate ar fi mai bine să se termine totul aici. Așa că mi-am scos pistolul. Ca în „Răfuiala de la O.K. Corral".

— Ce e asta? întrebă Nordstrum.

— Un film western. Mă rog, nu contează. Neamțul a strigat *Hande hoch*! Mâinile sus! Și a îndreptat Luger-ul spre mine. Eu nu m-am supus, știind că tipul trăsese deja de patru ori și că oricine și-ar goli primul pistolul ar pierde. De la distanța aceea și în semiîntuneric, trebuia să fii lunetist ca să nimerești perfect. Neamțul a tras, dar mâna îi tremura de epuizare. Am auzit alte patru focuri și m-am aplecat, așteptând ca unul dintre gloanțe să mă lovească. Și m-am rugat. Dar au trecut toate șuierând pe lângă mine. După ce și-a golit încărcătorul, apăsând în gol pe trăgaci, neamțul s-a întors să o ia la fugă. Dar venise rândul meu. Mie nu îmi tremurau mâinile. Am țintit și am apăsat pe trăgaci, exact așa cum am fost învățați. Neamțul și-a arcuit spatele și s-a oprit brusc, apoi s-a prăbușit peste bețele de schi. Pentru o clipă, nu s-a mișcat absolut deloc. Nu eram sigur dacă l-am omorât sau nu. O parte din mine ar fi vrut să meargă să verifice, din respect pentru determinarea cu care mă urmărise. Dar am decis să plec naibii de acolo.

— O alegere bună. Bravo, Eric, spuse Nordstrum, bătându-l pe brațe.

— N-am terminat. Acum eram deja mult prea departe pentru a o lua înapoi pe unde venisem și a mă alătura din nou grupului. Și habar nu aveam unde sunt. Și, normal, nu aveam nicio garanție că n-o să dau nas în nas cu un grup mai mare, format din colegii tipului. Așa că am continuat să cobor prin vidda, spre sud. Planul nostru fusese să mergem spre est, spre Vegli, așa că m-am gândit că băieții m-ar putea aștepta acolo. Treptat, s-a

lăsat noaptea. La un moment dat, nu mai puteam să văd nici măcar la un metru în față. Am crezut că schiez peste un dâmb, dar s-a dovedit a fi marginea unei prăpăstii. M-am rostogolit la vale vreo 15-20 m și am aterizat pe umăr într-un troian tare de zăpadă. Am încercat să ridic brațul; abia mă puteam mișca. Niciodată nu am mai simțit o asemenea durere. Aveam umărul stâng rupt. Din fericire, schiurile erau intacte, așa că am continuat în starea în care eram și m-am adăpostit la o fermă care mi-a ieșit în cale după ceva timp.

— Și folosindu-mă de vastele mele cunoștințe de limbă norvegiană, continuă Gutterson, făcându-i cu ochiul lui Kurt, am aflat de la înțelegătorul proprietar că o patrulă Hirden se afla chiar la ferma vecină, la doar câteva sute de metri distanță. Eram atât de șocat și epuizat, că n-am mai putut face nici măcar un pas. M-am gândit că cel mai bun plan ar fi să mă îndrept spre Oslo, aș fi putut lua legătura cu rezistența de acolo. Dar mai întâi trebuia să îmi îngrijesc umărul. Proprietarii fermei m-au lăsat să stau acolo vreo două zile, eram prea extenuat ca să schiez. Apoi m-am schimbat în civil și am continuat drumul. Am ajuns în Rauland, unde fermierul mi-a spus că aș putea găsi ajutor.

— Am fost în Rauland de multe ori, spuse Nordstrum. Ce păcat.

— Da, dar asta s-a întâmplat în zilele imediat următoare raidului, iar satul colcăia de nemți. O patrulă m-a oprit pe stradă și mi-a cerut actele de identitate. Folosindu-mă de actele care ne-au fost date în Anglia și de norvegiana mea – ai fi fost mândru de mine – le-am spus că sunt vânător și că am fost martorul unei urmăriri în munți. Soldații l-au adus pe căpitanul lor, iar eu le-am arătat direcția dealurilor, în timp ce umărul îmi zvâcnea de durere. Soldații au organizat o patrulă pentru a face o razie.

— La un moment dat, totuși, mi s-a terminat norocul. Tocmai verificam un spital local – eram conștient că trebuie neapărat să îmi rezolv umărul – și le-am dat câteva pătrățele din ciocolata mea unor copii care se adunaseră în jur. A fost o prostie din partea mea. Câteva minute mai târziu, un sergent neamț i-a întrebat de unde o au. Era evident că proviziile de ciocolată nu erau prea bogate pe acolo. „Ne-a dat-o bărbatul de acolo”, i-au spus ei și au arătat spre mine. Așa că am fost luat din nou la

întrebări, dar de data asta mi s-a cerut să îi însoțesc la secție. Umărul îmi atârna amorțit în jachetă, la brâu aveam ascuns un Colt, pe care, dacă îl descopereau, m-ar fi dat de gol. Aveam și capsula cu cianură la mine, încă o am. Un sergent m-a întrebat despre ciocolată. I-am spus că am întâlnit pe cineva în munți care mi-a dat-o – „cineva în costum de schi alb”. Am făcut pe prostul. Mi-au percheziționat rucsacul și au găsit doar mâncare și haine de schimb. Iar în tot acel timp, pistolul meu era aici…

Yankeul își bătu mândru cureaua, apoi continuă.

— M-au închis într-o celulă pentru o zi – nu știam sigur ce se va întâmpla – apoi m-am trezit într-un șir de localnici și am fost împreună urcați într-un autobuz plin cu alți civili. M-am gândit că nemții trebuiau să arate niște rezultate în urma raziilor lor. Ni s-a spus că suntem trimiși la interogatoriu la lagărul de concentrare de la Grini.

— Grini! spuse uimit Nordstrum, aruncându-i o privire lui Einar. Acolo a fost și tatăl meu.

— Ei bine, știam că pentru mine ar fi moarte sigură doar să mă apropii de locul ăla. Autobuzul era unul clasic, de școală, cu o singură ușă, pe care șoferul o opera cu ajutorul unei manivele. Cum avem în State Unite. În autobuz era un sergent SS corpolent și încă trei pe motociclete care veneau în urma mașinii. Ni s-a spus că oricine va încerca să fugă, va fi împușcat. Mi-am dat seama că nu aș rezista nici măcar un minut la un interogatoriu adevărat, așa că singura opțiune era să evadez. Sau să iau pastila. Din moment ce era același lucru, am ales evadarea. Pe măsură ce autobuzul gonea pe drumul îngust și șerpuit, am strâns din dinți din pricina durerii din umăr și am așteptat momentul potrivit – ca drumul să fie limitat pe partea dreaptă de o pantă abruptă acoperită de pădure, unde să pot evita să fiu țintă ușoară pentru armele gardienilor de pe motociclete, care erau la doar câțiva metri în spate. Chiar mi-am spus în sinea mea, ce ar face Kurt Nordstrum? Gardianul din autobuz era un obstacol. M-am gândit că voi fi nevoit să îl împușc și să fug. M-am așezat lângă o fătucă. Era mai mult decât drăguță, Kurt, și am început să vorbesc cu ea. La un moment dat, i-am împărtășit că trebuie să evit să ajung la Grini, că trebuie neapărat să cobor din autobuz. Ea mi-a făcut jocul și l-a chemat pe gardian în spate – un tip jovial, care a început imediat să flirteze cu ea. După câteva minute, l-am întrebat

dacă pot să mă duc eu în locul din care plecase el. A acceptat bucuros, dar m-a amenințat să nu fac vreo prostie, că altfel... Așa că i-am luat locul în partea din față a autobuzului. Am stat cu ochii în patru, așteptând momentul propice. Apoi, pe partea dreaptă – cu o pădure deasă – urma un viraj strâns. Era acum sau niciodată. Șoferul a redus viteza, iar eu am așteptat până când autobuzul a intrat pe jumătate în curbă și am zărit o breșă printre copaci. Am aruncat o privire în spate, spre sergentul SS, care părea distras și vesel, apoi am sărit spre manivelă, am deschis ușa și m-am aruncat din autobuz.

— Am aterizat greoi, continuă yankeul, iar durerea din umăr m-a străfulgerat în tot corpul. M-am rostogolit de pe drum printre copaci. Autobuzul și motocicletele s-au oprit brusc. *Stop. Acum*! *Halt*! strigau gardienii în spatele meu. Am simțit o durere acută în coaste, dar am continuat să mă rostogolesc prin zăpada înaltă. Într-un final m-am oprit. Nici măcar nu respiram. Nemții m-au urmărit vreo 20 m prin pădure, apoi au aruncat cu grenade după mine. Una a aterizat la vreo 5 m distanță. M-am ghemuit în spatele unui copac când a explodat, dar piciorul mi-a fost străpuns de șrapnel. Uite...

Gutterson își ridică ușor cracul pantalonilor, dezvăluind un șir de cicatrici roșii și urâte.

— Sunt norocos că încă mai am piciorul, continuă el. Au mai aruncat două grenade, dar exploziile lor nu m-au atins, deși nu au aterizat departe de mine. M-am târât mai adânc în pădure. Nemții au mai înaintat puțin și au declanșat o ploaie de gloanțe în direcția mea, dar copacii m-au protejat. La un moment dat, erau la doar vreo 10 m în urma mea. Am rămas complet nemișcat în spatele unui copac, gâfâind și sângerând. Mi-am spus că gata, s-a terminat. Chiar am băgat mâna în jachetă după capsulă. Ei au mai tras o rafală de gloanțe, apoi l-am auzit pe unul spunând că probabil sunt mort. Sau că sigur voi muri de frig peste noapte. „Maiorul o să ne ia gâtul”, l-am auzit pe altul, „Îi spunem că l-am împușcat”, s-a auzit răspunsul. „Cine o să știe?” Așa că au renunțat să mă mai urmărească, s-au întors la motociclete și la autobuz și am auzit convoiul îndepărtându-se. Mi-ar plăcea să îl găsesc pe maiorul ăla într-o zi și să-i arăt că trăiesc! În fine, plin de sânge și cu piciorul spintecat, am rătăcit prin pădure o zi, până am ajuns pe terenul unui spital din comuna Lier. S-a dovedit a fi un spital psihiatric. Un doctor m-a

examinat și a spus că, cel mai probabil, nu voi supraviețui peste noapte. În ziua următoare, abia respirând, am fost dus la un spital în Drammen, unde am fost ascuns de către un doctor înțelegător și am petrecut următoarele optsprezece zile recuperându-mă. Doctorul avea câțiva prieteni partizani și i-a contactat. Am fost dus până la Oslo într-o camionetă frigorifică, pentru carne. Când m-am recuperat complet, în loc să merg să mă alătur băieților, m-am înrolat în unitatea Milorg de acolo. Aveam șanse să ajung în Suedia, dar SOE a spus că le-ar fi de folos mai mulți oameni în Oslo, acum că vânătoarea sabotorilor de la Norsk Hydro se încheiase, așa că m-au pus la treabă. Dar asta e o altă poveste. Nouă luni mai târziu, un bărbat înalt și chel, într-un palton gri, de la Milorg, mi-a dat întâlnire într-o cafenea din Piața St. Olaf, din Oslo, și mi-a spus că e nevoie de mine în Rjukan. „Vei găsi un bărbat pe nume Nordstrum acolo”, mi-a spus el. A fost tot ce a trebuit să aud.

•

— E o poveste pe cinste, spuse uimit Nordstrum. Deși m-aș fi gândit mai degrabă că ești în Anglia deja. Cu o medalie.

— Cine are nevoie de o medalie? spuse yankeul. În plus, de ce să irosim toată pregătirea aia când încă mai e treabă de făcut?

— Ai vorbit ca un adevărat norvegian. Că tot veni vorba, văd că norvegiana ta s-a îmbunătățit considerabil. Einar, când l-am cunoscut pe băiatul ăsta, nu știa să distingă *ur* de *er.*

— Când ești interogat de SS, înveți repede diferența, spuse el. Și tu, Kurt, ce-ai mai făcut?

— Eu? Nimic nou. Mă știi doar.

— „Nimic nou” înseamnă că ar fi trebuit să fie prins de naziști de vreo zece ori până acum, zise Einar, dar iată-l aici.

— Așa e, am avut și eu partea mea de altercații. Dar acum suntem aici. Ai spus că mai este treabă de făcut. Ți-au spus de ce te afli aici?

— Mi s-a spus doar să vin aici. Când ți-au menționat numele, am știut că va merita.

— Mă tem că e din nou apa grea, Eric, spuse Nordstrum, începând să vorbească în engleză acum. S-au pus iar pe treabă, mai porniți ca niciodată.

Yankeul dădu din cap dezamăgit.

— Da, am auzit că au bombardat centrala înainte de Crăciun, așa că bănuiam că noi nu terminaserăm pe deplin treaba. Doar

nu plănuiești să te strecori din nou înăuntru? spuse Gutterson, aruncându-i o privire lui Diseth, cu părul lui alb, ușor suspect. Și lui Ox, cu statura lui impunătoare, cântărind mai mult de 115 kg.

— Nu, măsurile de securitate sunt prea stricte. Oricum, începând de duminică, „sucul” va fi în mișcare. Este transportat în Germania. În cilindri de metal, marcați LEȘIE POTASIU. Spune-mi, cum ai ajuns aici de la Oslo?

— Am luat trenul de la Nottogen la Tinnoset. Apoi feribotul până la Mael, răspunse yankeul rânjind. A fost puțin mai ușor decât ultima dată când am sosit aici.

— Corect. Oricum, cam pe aceeași rută plănuiesc și ei să scoată apa de aici.

— O să atacăm trenul? întrebă Gutterson, luminându-se la față, părând pregătit pentru provocare.

— Nu trenul. Feribotul cu care tocmai ai venit. Vom scufunda vasul și vom trimite prețioasa lor încărcătură pe fundul lacului Tinnsjo.

68.

Mai aveau câteva detalii de pus la punct în ziua următoare, în special ce va face fiecare după încheierea operațiunii. Nimeni nu voia să rămână prin preajmă pentru a fi supus unui potențial interogatoriu de către Gestapo.

Ox plănuia să se întoarcă în Uvdal și să se alăture în mod oficial rezistenței. Einar, căruia îi era interzis să ia parte la operațiune, veni cu ideea de a se interna într-un spital din Oslo în ziua de sâmbătă, pentru o operație de apendicită luni-dimineața.

— Doctorul îmi tot spune de luni întregi că trebuie să scoatem apendicele, zise el, ducându-și mâna la locul cu pricina.

— Doar ai grijă ce naiba spui sub anestezie, spuse Nordstrum, glumind doar parțial.

Nordstrum, Gutterson și Larsen aveau să traverseze vidda spre Suedia.

Trebuiau să se asigure, de asemenea, și că transportul avea să fie încărcat pe feribot conform planului, și nu cu o întârziere

mai mare. Aveau nevoie și de confirmarea că cilindrii erau în tren înainte de a monta explozibilul, altfel toate pierderile umane datorate exploziei ar fi fost în zadar.

În noaptea respectivă, Larsen îl sună pe Einar și spuse, în mod codat:

— Pește prăjit la cină diseară, te rog, confirmându-i astfel că supraveghetorul nazist era în apropiere, dar și că încărcarea cilindrilor în vagoane începuse.

Trenul urma să plece spre Rjukan în dimineața următoare.

Aveau nevoie de o mașină pentru a ajunge din Rjukan în Mael în noaptea de sâmbătă. Ox cunoștea pe cineva care se afla ilegal în țară și care avea una. Aranjă să o împrumute la ora 22:00, sâmbătă-seara.

— Câțiva petrecăreți merg la un chef, îi explică el omului, spunându-i că aveau să o înapoieze în dimineața următoare.

— Întreagă, sper, spuse bărbatul.

— Teafără și nevătămată, îl asigură Ox. Îți dau cuvântul meu.

Dacă totul mergea bine, desigur.

Apoi recapitulară pe îndelete planul, de data aceasta explicându-i detaliile și yankeului. Gutterson, Ox și Nordstrum urmau să urce la bordul navei. Dacă existau gardieni, Ox era însărcinat cu distragerea lor. Era pregătit să joace rolul unui bărbat care băuse puțin cam prea mult aquavit. Odată ajunși la bord, se vor furișa sub punte și vor monta explozibilul – 20 de minute ar trebui să fie suficiente. Dacă vor fi nevoiți să elimine pe cineva, tot ce puteau spera era să ascundă bine trupurile și să spere că totul va fi bine.

Primiseră vorbă de la Larsen că nemții erau în alertă maximă, de teamă că le fuseseră aflate planurile. Se părea că acum erau mai mulți germani decât norvegieni în zonă și circulau zvonuri că se pune ceva la cale. Sabotorii nu mai îndrăzneau să se încreadă în nimeni acum.

Petrecură noaptea aceea în atelierul lui Diseth de deasupra magazinului de ceasuri. Pentru prima dată în săptămâna respectivă, mintea lui Nordstrum rătăci spre un loc în care o împiedicase să hoinărească în ultima vreme – la Natalie. Ea și bunicul ei aveau un concert în duminica aceea, apoi urmau să plece înapoi acasă în ziua următoare. Desigur, până atunci, Hydro va fi deja pe fundul lacului Tinnsjo, iar Nordstrum în drum spre Suedia. O parte din el simțea nevoia de a-i explica situația

lui Natalie – cine era el, ce făcea – deși o cunoștea de doar câteva zile. Ar fi vrut să îi spună că, într-o altă viață, în alte vremuri, poate lucrurile ar fi fost diferite. Îngropată adânc înăuntrul lui zăcea dorința arzătoare de a se simți atașat de cineva, de a iubi din nou într-o bună zi. Acea parte din el nu fusese ucisă de golul lăsat în inima lui de moartea Annei-Lisette și ieșise din nou la suprafață, asemenea unei balene care sparge gheața primăvara și iese la suprafață printr-un salt maiestuos.

În timp ce stătea întins, cu Ox sforăind alături de el și Gutterson foindu-se neîncetat, Nordstrum se înfurie la gândul că o cunoscuse în vreme de război. Că nu trecuseră întâmplător unul pe lângă celălalt pe stradă la un an după aceea sau poate doi – poate pe Strada Karl Johans din Oslo, când în aer nu s-ar mai fi simțit mirosul de fum, iar pe trotuare nu ar mai fi răsunat pașii grei ai soldaților. Ochii li s-ar fi întâlnit și s-ar fi oprit amândoi brusc. Poate că ei i-ar fi zburat pălăria, așa cum se întâmplase pe feribot, iar Nordstrum ar fi alergat să o prindă și soarta i-ar fi unit. Dar se întâlniseră exact în momentul în care nu exista speranța unui viitor, când totul era doar un vis. După ziua de mâine, viețile lor aveau să se despartă pentru totdeauna, fără a se mai intersecta vreodată. Ea avea să plece, iar el… mort… sau în drum spre Suedia. Iar câteva săptămâni mai târziu, probabil înapoi în război.

Nordstrum ar fi vrut să îi spună toate aceste lucruri – lucruri pe care nu avusese șansa să i le spună Annei-Lisette sau Hellei – dar știa că e stupid și mult prea riscant. Și în ciuda senzației că și Natalie simțea la fel, mai știa și că femeia și bunicul ei erau oaspeții SS-ului.

Și totuși… O urmă de îndoială nu îi dădea pace. Kurt își dădu seama că își dorea să îi spună lui Natalie ceea ce simte la fel de mult pe cât își dorea ca misiunea să fie un succes.

— Eric, șopti el, auzindu-l pe yankeu foindu-se. Ești treaz?

— Podeaua asta din lemn nu e tocmai făcută pentru dormit. Mi-e rușine să recunosc, dar mă obișnuisem cu saltelele în ultimele luni.

— Mâine trebuie să merg în sat, înainte de treaba noastră. Trebuie să văd pe cineva.

— Pe cine? întrebă Gutterson, ridicându-se în cot în timp ce Ox continuă să sforăie.

— Un prieten.

— Un prieten…?

— Da.

După tonul lui, yankeul știu instinctiv la ce fel de prieten se referă Kurt.

— Crezi că e un lucru înțelept?

— Mă cunoști. O să am grijă.

— Dacă trebuie… Dar nu uita ce este în joc.

— Da, fu de acord Nordstrum, oarecum absent.

— E atât de important…? întrebă americanul după o scurtă pauză.

Nordstrum puse din nou capul jos și se ghemui în pătură.

— Da, trebuie să o fac.

69.

În noaptea de vineri, în lumina orbitoare a reflectoarelor, Dieter Lund se plimba de la un capăt la altul al trenului care urma să transporte apa grea spre Rjukan în dimineața următoare.

39 de cilindri metalici, însemnați cu LEȘIE POTASIU, încărcați în două vagoane trase de o locomotivă, aveau să petreacă ziua cantonați în Rjukan sub pază strictă. În dimineața următoare, la ora opt, aveau să plece spre debarcaderul din Mael, urmând a fi încărcate la bordul feribotului Hydro pentru a traversa lacul spre călătoria finală.

Amprenta lui Lund era pe fiecare aspect al securității, care era foarte strictă. Cu toate acestea, circulau zvonuri că se pregătește ceva – un bombardament al Aliaților în Rjukan, o operațiune de sabotaj a trenului. Lund și Muggenthaler verificaseră fiecare pas în cel mai mic detaliu, consolidând toate punctele vulnerabile. De îndată ce încărcătura avea să părăsească zona, Lund știa că importanța lui avea să fie redusă. „Cloșca cu ouăle de aur”, așa cum îi plăcea colegului său de la Gestapo să numească apa grea, urma să plece. Rjukan urma să își reia statutul obișnuit de sat adormit și îndepărtat, fără comoara lui vitală. Supraveghetorul lui nazist îi promisese că, dacă totul decurge bine, ar putea fi promovat. Poate ca maior – poate peste întreaga regiune Telemark. Cu un asemenea statut,

ar avea influență indiferent cine ar câștiga războiul. De aceea era vital să nu facă nicio greșeală acum, pe ultima sută de metri. Era ultimul punct în care „cloșca cu ouăle de aur” îi putea modela destinul, iar Lund avea de gând să se asigure că va ajunge la destinație fără să se piardă vreun strop.

O sută de trupe SS aveau să acompanieze vagoanele cu prețioasa încărcătură. Lund subliniase faptul că șinele trec chiar pe lângă depozitul de explozibil al centralei Norsk Hydro, iar zece soldați fuseseră staționați lângă depozit pentru următoarea zi și noapte.

De asemenea, deciseră să folosească și un tren-momeală, o singură locomotivă care să coboare pe șine cu o oră înaintea vagoanelor cu apă grea, doar pentru a se asigura că nu fusese fixat explozibil pe undeva. Avioane de recunoaștere Fiesler Storch aveau să survoleze cerul, căutând orice activitate suspectă la sol, iar vapoarele pazei de coastă din Marea Nordului erau în alertă maximă pentru eventualele bombardiere ale Aliaților, în Rjukan, unde încărcătura va fi cantonată în noaptea de sâmbătă, fără ca locația exactă să fie dezvăluită – doar Lund și Muggenthaler o știau – aceasta urma să fie păzită de un detașament SS de alți o sută de oameni. Ar fi sinucidere curată ca cineva să încerce ceva acolo, întrucât nu doar că ar fi nevoie de o forță considerabilă pentru a se apropia măcar de țintă, ci și pentru că ar trebui montate detonatoare individuale pentru a distruge fiecare cilindru metalic. În dimineața următoare, marfa urma să fie transportată la Mael, unde va fi încărcată rapid la bordul feribotului. În noaptea aceea vor fi gardieni staționați chiar și pe debarcader.

Lund mai hotărâse și că el însuși, împreună cu cinci dintre cei mai de încredere oameni ai săi, vor însoți marfa în traversarea lacului. Era important să demonstreze că deține controlul deplin asupra situației. Nu putea garanta ceea ce se va întâmpla după ce încărcătura va părăsi regiunea, dar nimic nu va perturba transportul câtă vreme securitatea lui era în mâinile sale.

Cu toate acestea, existau zvonuri că ceva s-ar putea întâmpla. Câțiva muncitori, speriați de represalii, spuneau că se pune la cale o tentativă de sabotare a transportului. Lund nu putea dovedi acest lucru, desigur. Munca încetinise puțin la uzină, iar întregul proces de transfer fusese amânat cu o zi, până duminică. Lui Lund nu îi plăcea asta și nu avea deloc

încredere în inginerul-șef. Îl pusese sub supraveghere continuă.

Dar dacă s-ar întâmpla ceva, Lund știa foarte bine cine era omul din spatele sabotajului. Deși trecuseră luni întregi de când îl văzuse în carne și oase, Lund simțea că omul era încă pe aici, pe undeva.

Nordstrum.

Chipul bărbatului îi era întipărit în minte asemenea unei fotografii. Dacă Nordstrum era prin preajmă, avea să fie localizat. Lund nu accepta niciun risc, nu tolera nicio marjă de eroare până când transportul nu traversa lacul la Tinnoset. Toate bazele erau acoperite.

Nici până în ziua de azi, Lund nu cunoștea importanța exactă a acestei „gâște de aur”. Știa doar că are o valoare militară maximă pentru nemți, și că propriul lui viitor devenise acum, în mod complicat, legat de ea. *Maior.* Își închipui cum ar fi să devină maior. Rangul i s-ar potrivi; Trudi ar fi încântată. Le-ar arăta colegilor săi de școală – casnice bârfitoare și funcționărași publici – cine făcuse alegerea corectă și cine deține puterea adevărată.

Duminică, avea să fie el însuși în tren și apoi la bordul feribotului.

Dacă Nordstrum avea de gând să își arate fața, Lund va fi prezent.

70.

Sâmbătă după-amiază, Nordstrum rugă un băiat din sat să ducă un bilet la recepția hotelului King Olaf din Rjukan, al cărui destinatar era Fräulein N. Ritter. *Natalie*, *dacă ești liberă, te rog să vii la Mintzner Café pe Strada Prinzregent, la ora 15:00. Este important să te văd.* Semnă biletul *Cineva care poartă un interes deosebit pălăriilor tale.*

Mintzner era o cafenea mică, în stil austriac, pe o stradă îngustă în apropiere de stânele din sat, unde se știa că nemții nu merg. Nordstrum se rugă ca biletul să fi ajuns în mâinile ei și ca ora întâlnirii să fie potrivită pentru ea. Chiar înainte de ora trei, Kurt așteptă peste drum de locul stabilit, la intrarea într-un magazin cu obiecte de anticariat, deschis până la amiază în

zilele de sâmbătă. În eventualitatea oricărei probleme, avea Colt-ul ascuns la brâu. Începuse să ningă. Până la trei, Natalie nu sosise, iar fiecare minut care trecea îl convingea pe Nordstrum și mai mult că femeia nu avea de gând să vină. De ce ar face-o? De ce s-ar gândi la el, măcar? Nordstrum nu o contactase toată săptămâna.

Totuși, la ora 15:09, chiar când începuse să își piardă speranța, o văzu venind și inima îi tresări în piept. Natalie purta un șal din lână cu glugă, o fustă lungă și ghete. Stătu o clipă în fața cafenelei, pentru a se asigura că este locul potrivit, apoi deschise ușa și intră. Nordstrum așteptă două sau trei minute, pentru a se asigura că nu fusese urmărită. Când fu convins că totul este în regulă, traversă strada, aruncă încă o privire stânga-dreapta, și intră și el.

O văzu stând la o masă din colț. Își dăduse gluga și șalul jos – purta un frumos pulover roșu și avea părul strâns în coc. Dacă era furioasă pe el pentru că nu o contactase până atunci, Natalie nu o arăta. Din contră, plăcerea i se citi pe chip când îl văzu intrând – era evident că avea aceleași sentimente ca el. Alte câteva mese erau ocupate, majoritatea de cupluri care vorbeau. Cafeaua era un lux în Norvegia zilele acestea, așa că serveau cafea diluată, fiartă de mai multe ori.

— Ceaiul ar fi de preferat, spuse el în timp ce se așeză în fața ei. Cafeaua este groaznică. Cel puțin pentru tine.

— M-am bucurat să primesc vești de la tine, spuse Natalie, ignorând aluzia că, probabil, cafeaua cu care erau serviți nemții și oaspeții lor era mai bună. Am sperat să se întâmple puțin mai devreme. Nu știam ce să cred.

— Îmi pare rău. Am fost nevoit să plec din sat pentru câteva zile cu afaceri, minți Nordstrum. Iar motivul pentru care era important să te văd astăzi este că trebuie să plec din nou, în seara asta. Îmi pare rău că voi rata din nou concertul.

— Diseară? Din nou? spuse ea, părând dezamăgită. Atât de brusc?

— Mă tem că da, a intervenit ceva.

— Unde pleci?

— În nord, minți el din nou. Trondheim.

— Trondheim? Ai un proiect de construcții acolo? întrebă ea, dar ceva în ochii ei îi spunea că știa că e o minciună.

— Oarecum.

— Mereu te grăbești undeva, Knut. Și ești tot timpul foarte secretos. Și iată-ne aici... nevoiți să ne întâlnim într-un loc atât de retras, când cafeneaua de la hotel ar fi fost în regulă. Nu că m-ar deranja, mă bucur să te văd în orice circumstanțe. Dar ești foarte precaut, dacă nu te deranjează că îți spun.

— Precaut?

Natalie coborî vocea.

— Față de nemți, s-ar părea. După modul în care te-ai grăbit să pleci ultima dată de la hotel și ai refuzat să luăm cina împreună. După cum te-ai eschivat la docuri, când am coborât de pe feribot. După cum ne-am întâlnit acum. O parte din mine se îndoiește că ești inginer, dacă nu te superi.

— Atunci, de ce ai venit să te întâlnești cu mine, întrebă el, dacă nu crezi că sunt sincer cu tine?

Natalie îl privi pentru o clipă. Nordstrum era convins că sentimentele lui erau transparente, că ea îl citește ca pe o carte deschisă.

— Iar tu de ce tot aștepți în umbre să mă vezi? răspunse Natalie cu o altă întrebare. Crezi că nu observ?

El nu răspunse, iar ea zâmbi.

— Poate am venit pentru că, în ciuda acțiunilor tale, ai ochi care îmi spun că pot avea încredere în tine.

— Am, nu-i așa? spuse el râzând. Mi-a mai spus cineva asta o dată.

— Presupun că toate încercările tale de a evita să atragi atenția m-au făcut curioasă în privința ta. Ai reușit să stârnești foarte mult interes de la o pălărie rebelă.

Pe dinăuntru, Nordstrum ardea de dorință pentru ea. Era doar o scânteie, dar una care ar putea crește cu ușurință în ceva cu totul diferit, dacă situația ar fi de altă natură. El își dorea acest lucru, dar acum era sortit doar tristeții și dorului.

Natalie se întinse peste masă și îi luă mâna într-a sa. Degetele lui erau aspre.

— Nu ai mâinile cuiva care își petrece ziua lucrând cu creioane și rigle.

— Sunt inginer structural, spuse el. Sunt pe teren, în general.

— Pe teren..., spuse ea, privindu-l sceptică. A, asta explică tot. Dar, din păcate, și eu am vești neplăcute pentru tine. Și noi trebuie să plecăm la fel de subit. Mătușa mea s-a îmbolnăvit – sora bunicului meu. Am aflat abia în dimineața aceasta. Am fost

nevoiți să anulăm concertul de mâine-noapte. A fost deja aranjat un avion pentru noi, de la Oslo. Pentru mâine după-amiază.

— Mâine...? spuse Nordstrum, căscând ochii, ruta către Oslo fiind evidentă.

— Da, spuse ea, eliberându-i mâna. Luăm primul feribot înapoi mâine-dimineață.

Cuvintele ei îl izbiră ca un ciocan în inimă, zdrobindu-i-o.

— Hydro...?

— Da, cred că acela este. Delegația culturală a Germaniei s-a ocupat de toate detaliile. Ești bine? Ai devenit palid.

— Sunt bine, minți el, deși pe dinăuntru, teama și indecizia puseră stăpânire pe el. Sper că mătușa ta se va face bine, spuse Kurt, dându-și silința să își recapete cumpătul. Dar există modalități mai rapide de a ajunge la Oslo, dacă vă grăbiți. Feribotul nu este un mijloc de transport direct și este nesigur uneori. Mă tem că tu l-ai experimentat doar în cele mai bune condiții. Poate v-aș putea aranja ceva privat, un alt mijloc de transport?

— Mulțumesc, Knut, dar a fost deja aranjat totul. Am fi plecat chiar azi dacă ne-ar fi putut găsi un avion în această după-amiază. Mă tem că ar fi imposibil să mai schimbăm ceva acum.

— Da, desigur, spuse el, inima gonindu-i în piept asemenea unui cronometru. Ești sigură că este vorba de feribotul Hydro...? întrebă apoi, știind, desigur, că este Hydro.

Nordstrum știa mai bine ca oricine că era singurul feribot care circula în ziua următoare. La ora 10 dimineața. Știa că dacă reușește să facă ceea ce trebuia să facă, ceea ce se angajase să facă, vasul nu va ajunge pe celălalt țărm, se va scufunda. Vor exista multe victime. Bunicul ei era un om în vârstă, s-ar putea număra printre ele cu ușurință – cel mai probabil. Apoi, doar privind-o, văzându-i bunătatea și devotamentul, își dădu seama că Natalie nu și-ar abandona niciodată bunicul, nici măcar cu riscul propriei vieți.

Brusc, lui Nordstrum îi deveni clar faptul că pusese în pericol unicul lucru din acest război care îi oferea șansa de a iubi.

— Nu trebuie să pleci, spuse el, luându-i mâna într-a lui și strângându-i-o dinadins.

— Trebuie, Knut, spuse ea, permițându-i să îi țină în continuare mâna. Bunicul meu și sora lui sunt foarte apropiați.

În plus, dacă tu pleci astă-seară, așa cum spui, ce contează? Până mâine, vom fi amândoi plecați.

— Da. Desigur, ai dreptate.

Sub guler, sudoarea începu să i se prelingă pe gât, iar frica îl măcina. O frică pe care nu o simțise nici măcar în momentele când propria lui viață fusese în pericol. Știa că nu îi poate divulga planurile lui. Chiar dacă avea încredere deplină în Natalie, bunicul ei era austriac și oaspete al Armatei Germane. Cine putea ști de partea cui era bătrânul? Nu îi putea spune lui Natalie ce urma să se întâmple nici într-un milion de ani. Sau, mai rău, să abandoneze planul. Ordinele lui veneau direct de la Londra – să distrugă acea încărcătură era una dintre cele mai cruciale misiuni ale războiului. Nu exista cale de întors, nu acum. Era prea riscant să mai schimbe ceva. Iar Einar, yankeul… colegii lui nu ar permite niciodată acest lucru.

— Îmi pare rău, spuse ea, punându-și mâna peste a lui. Pari trist.

— Mă gândeam doar că, probabil, nu te voi mai vedea niciodată.

— Știu. Și eu simt la fel. Dar acest război nu va dura la nesfârșit.

— Cine știe cât va dura… Sau cine va câștiga.

— Și ceea ce simți tu – văd în ochii tăi, Knut – simt și eu. Poftim, vreau să ai asta…

Căută prin poșetă și îi întinse cartea de vizită. Fräulein N. Ritter. Konigstrasse 17. Viena. Literele erau elegante, în relief. Nordstrum luă cartonașul și se uită la numele ei, neștiind ce să facă.

— Când se va termina totul, vor exista căi prin care mă vei putea contacta. Nu știi niciodată, Knut. Într-o lume cu susul în jos, cum este a noastră, orice este posibil.

— Ai dreptate, spuse el, privind cartea de vizită și forțându-se să zâmbească. Orice este posibil.

Își dorea cu disperare să îi spună, pur și simplu „Nu poți pleca. Călătoria asta nu este sigură”. Dar nu putea să o facă. În schimb, îi strânse tare mâna. Erau mii de vieți în joc, nu doar ale lor. Lacrimile îi înțepau ochii.

— Promite-mi un lucru, atunci.

— Ce anume?

— Că vei sta la pupa.

— La pupa…?

— Priveliștea este mai bună de acolo. Am călătorit de multe ori cu feribotul ăsta. Vei fi încântată, Natalie.

— Bine, spuse ea, încuviințând din cap. La pupa.

— Și tu, și bunicul tău.

— Amândoi, îți promit, spuse Natalie, apoi îl privi îndeaproape, parcă simțind neliniștea dinăuntrul lui. Este totul în regulă?

— Da, răspunse Kurt, încuviințând din cap, apoi își verifică ceasul.

Se apropia de ora 16:00. Einar urma să se întâlnească cu ei la magazinul lui Diseth. Încă mai aveau de luat mașina.

— Mă tem că trebuie să plec acum, spuse el.

— Din nou atât de repede? întrebă Natalie, dezamăgirea citindu-i-se pe chip. Întotdeauna trebuie să fugi undeva.

Un torent de îndoieli i se blocă în stomac, un val de sentimente pe care Nordstrum era incapabil să îl controleze. Știa că este stupid, dar era pregătit să își asume riscul. Trebuia să o facă.

— Natalie, trebuie să îți spun ceva.

— Ce anume?

O privi, apoi spuse:

— Numele meu adevărat nu este Knut. Mă cheamă Kurt. Iar numele meu de familie nu este Holgersen, ci Nordstrum.

— Kurt…? spuse ea, mijind ochii confuză. De ce m-ai lăsat să cred că era…?

— Ascultă-mă, este important pentru mine ca tu să știi acest lucru. Și ai dreptate, nu sunt inginer. Deși am studiat să devin inginer înainte de război. Nu îți pot spune mai mult de atât, așa că te rog să nu mă întrebi. Doar… vreau doar să știi că, dacă vom avea vreodată norocul să ne întâlnim la Viena, după… într-o lume diferită, să știi că, din punctul meu de vedere, totul a meritat.

— Ce a meritat, Kurt…?

Natalie văzu cât de tulburată îi era privirea, astfel că se întinse după mâna lui.

— Nu sunt sigură că înțeleg despre ce vorbești.

— Știu că nu înțelegi. Iartă-mă că te-am amăgit, nu a fost intenția mea. Dar acum trebuie să plec.

Îi sorbi cu lăcomie chipul, întipărindu-și-l în minte – licărul

lichid al ochilor ei și obrajii îmbujorați. Apoi se aplecă ușor spre ea și o sărută blând pe buze. Puse în acel sărut tot ce simțea în inima lui. Zăbovi o secundă sau două pe buzele ei, strângându-i mâna într-a lui.

Când se retrase din sărut, nu văzu plăcere în expresia ei, ci îngrijorare.

— Kurt, mă sperii puțin cu vorbele acestea…

Nordstrum puse câteva bancnote pe masă.

— Nu uita, Natalie – la pupa. Este foarte important pentru mine, zise el, apoi zâmbi. Într-o zi, când ne vom revedea la Viena, îmi vei povesti despre priveliște. Amintește-ți cum ne-am cunoscut, cum ți-am salvat pălăria. Și vom fi chit.

— Chit…? îl întrebă, privindu-l cu ochi întrebători.

— Mă rog, nu tocmai chit. Vei vedea.

Nordstrum se ridică înainte ca inima să i se frângă în două și să se răzgândească. Ajuns la ușă, o privi pentru ultima dată și ieși din cafenea.

71.

O oră mai târziu, Einar opri mașina și îl privi îngrijorat pe Nordstrum.

— Nu îi poți spune, Kurt.

În timpul scurtului drum înapoi la magazinul lui Diseth, cu mașina de care reușiseră să facă rost, un vechi Volvo sedan cu motor încăpățânat, Nordstrum îi împărtăși prietenului său ce avea pe inimă. Fusese abătut încă de când se despărțise atât de abrupt de Natalie în urmă cu o oră, știind că o pune în pericol. Einar observase că ceva îl macină.

— Știi asta, nu-i așa? Bunicul ei este invitatul naziștilor, nu ai de unde să știi de partea cui este. Nici măcar în privința ei nu poți fi sigur, că tot veni vorba. Ești convins că poți avea încredere în ea? Și ai încredere deplină în el?

— Am încredere că ea nu m-ar trăda, Einar.

— Poate că nu. Dar ar înțelege, fără să îi dai toate detaliile din spatele misiunii? Nu știi nimic despre ea, ar putea la fel de bine să fie membră cu acte în regulă a partidului nazist. Și Diseth are un prieten care are programată călătoria cu același feribot. M-a

întrebat dacă îl poate avertiza și i-am spus că nu. Și el a băgat mâna în foc pentru prietenul lui, dar problema nu este acel prieten, ci cine știe căror prieteni le-ar putea spune și el. Și apoi oamenii aceia… Dacă se află, ce facem?

— Înțeleg toate lucrurile astea, Einar. Câtă vreme și tu înțelegi că e posibil să o trimit la moarte.

— Nu o trimiți tu, Kurt. Viața o trimite. Și chiar dacă ar fi așa…?

Motorul era încă pornit. Un bărbat care împingea un cărucior cu pește trecu pe lângă mașină.

— Ascultă, continuă Einar, văd că ai sentimente pentru ea. Și știu că inima ți-a fost frântă acum multă vreme. Dar ea reprezintă doar o viață. Una singură în balanță cu mii de alte vieți – posibil sute de mii. Știu ce simți. Și eu am persoane pe care le iubesc și nu știu ce aș face dacă ar fi vorba de Marte sau de sora ei. Dar știu ce mi-ai spune tu mie – exact ce îți spun eu acum. Pur și simplu, nu poți pune misiunea în pericol pentru o persoană pe care poate că nu o vei mai vedea niciodată. Pe care o cunoști de cât timp, de două zile…?

Nordstrum oftă îndelung. Nu părea că ar mai fi ceva de spus; știa că Einar are dreptate. Nu putea ști cum ar reacționa Natalie sau bunicul ei. Și chiar dacă ea i-ar păstra secretul, nu exista nicio garanție că ar face-o și bunicul ei. Sau cum ar reacționa Natalie dacă s-ar trezi nevoită să ia parte la un secret care, probabil, ar avea drept rezultat pierderea a zeci de vieți omenești.

Cu toate acestea, Kurt simțea că o iubește. Da, fusese nevoit de multe ori să își calce pe inimă. Acest lucru îl costase viața Annei-Lisette – și a tatălui său, care fusese arestat de individul ăsta, Lund, doar din pricina căii alese de Nordstrum. Și chiar viața Hellei. Kurt se obișnuise cu acest lucru.

Ezitant, încuviință din cap spre prietenul său.

Afară se întunecase. Își continuară drumul cu mașina, apoi opriră în fața magazinului lui Diseth. Kurt era soldat; acelea erau alegerile pe care trebuia să le facă. Era război, iar el permisese unei persoane oarecare să își croiască drum spre sufletul lui. Știa că fusese un lucru stupid. După război va avea timp berechet pentru viață, dar momentan… Momentan trebuia să uite că se întâlniseră vreodată. Rămaseră tăcuți în mașină pentru un moment, apoi Einar spuse:

— Există bărci de salvare, Kurt. Și le vor veni oameni în ajutor de la țărm. Tu însuți ai calculat lucrurile astea când ai pregătit explozibilul. Ce vreau să spun e că există speranță. Nu o pui la zid, așa cum au făcut naziștii cu Anna-Lisette. În plus, spuse Einar, deschizând portiera și aruncându-i un zâmbet prietenului său, probabil că oricum nu vei supraviețui fixării explozibilului.

Nordstrum râse.

— Ai dreptate. I-am spus să stea la pupa pentru că priveliștea este mai frumoasă de acolo.

— Atunci, ai făcut tot ce ai putut. Restul este doar război. Este în mâinile lui Dumnezeu, Kurt, nu în ale noastre.

— Mâinile lui Dumnezeu nu au fost mereu blânde cu mine, spuse Nordstrum, gândindu-se la Anna-Lisette și la tatăl lui.

— Dar te-au ținut în viață, nu-i așa? răspunse Einar uitându-se la ceas. Acum hai să ne relaxăm. E 17:15. Ai doar câteva ore la dispoziție să te pregătești. Iar eu trebuie să prind trenul de 18:30 spre Oslo, pentru operația de apendicită. Crede-mă, aș vrea să pot sta cu tine.

Nordstrum încuviință din cap.

— Mă simt mai bine știindu-te departe. Și pe Marte la fel.

— Mulțumesc, spuse Einar, strângându-i umărul. Îți urez noroc, prietene, adăugă el, întinzându-i mâna. Deja am spus urarea asta de multe ori până acum.

— Da, așa este. Noroc și ție, spuse Nordstrum. Și orice ai face, nu uita, ai grijă ce naiba spui sub anestezie.

•

Larsen sosi în jurul orei 21:00 cu rucsacul și schiurile. Părea o epavă.

— A trebuit să mă strecor prin pădurea din spatele casei, spuse el. Au postat o mașină în față.

— Ești sigur că nu ai fost urmărit? insistă Nordstrum.

— Din câte știu ei, dorm buștean după ce am fost treaz toată noaptea, încărcând marfa în vagoane. Dar am un regret – că ratez seara de bridge. Nu am ratat jocul de bridge de sâmbătă seara nici măcar o dată în mai bine de trei ani.

— Mă tem că vor fi nevoiți să îți găsească un înlocuitor, spuse Nordstrum.

— Da. Dar jucătorii de bridge nu sunt atât de ușor de găsit în Rjukan.

Înveliră explozibilul într-o pătură din pânză de sac și îndesară

detonatoarele și ceasurile într-un mic săculeț. Luară cu ei o pușcă Sten, două pistoale Colt și câteva grenade. La vederea armelor, lui Larsen aproape că i se făcu rău, miza misiunii izbindu-l în plin. Apoi ieșiră afară la mașină. Fiind un Volvo vechi de zece ani, motorul tuși de câteva ori înainte să pornească, făcându-i să se îngrijoreze pentru o clipă că nu vor pleca nicăieri.

— Dumnezeule, uitasem cât de frig e aici sus, spuse Gutterson de pe bancheta din spate. Termometrul arată minus 30 de grade Celsius.

— Mă bucur că te simți ca acasă, spuse Nordstrum, privindu-i pe Ox, Gutterson și Larsen. Suntem pregătiți?

— Mai pregătiți de atât nu se poate, mormăi Ox.

— Ca pe vremuri, nu, yankeule? spuse Kurt, înghiontindu-și prietenul cu cotul.

— *Aye,* spuse Gutterson, ascunzându-și Sten-ul sub pufoaică. Ca pe vremuri.

Înainte să urce în mașină, Nordstrum se scuză și merse la toaleta de deasupra magazinului lui Diseth. Închise ușa în urma lui și scoase dintre documentele sale de identitate cartea de vizită a lui Natalie. Fräulein N. Ritter. Konigstrasse 17. Viena. Încă purta parfumul ei. *Dacă am avea noroc să ne întâlnim la Viena*... Chiar dacă femeia va supraviețui a doua zi, va ști că el fusese cel care scufundase feribotul – cel care îi ascunsese acest plan și aproape o trimisese la moarte. Și pe bunicul ei, totodată. Oare el va supraviețui?

Promite-mi că vei sta la pupa...

Ea nu ar înțelege niciodată.

Tristețea îl străpunse, iar Kurt încercă să se îmbărbăteze. Rupse cartea de vizită în bucăți și le lăsă să-i cadă printre degete în vasul de toaletă, asemenea unor petale uscate dintre paginile unei cărți. Apoi trase apa.

În alte vremuri...

Și, după cum spusese Einar, era puțin probabil ca Nordstrum să supraviețuiască nopții, își aminti el rapid.

72.

Plecară înainte de miezul nopții și reușiră să treacă fără incidente de gara din centrul Mael-ului, unde se învârteau 20-30 de soldați, conducând mașina până într-un punct al drumului situat deasupra debarcaderului, la aproximativ un kilometru de el. Străzile erau complet pustii la acea oră din noapte; nu erau lumini nicăieri, cu excepția farurilor lor, dar, în mod uluitor, nu fură opriți. Lăsară mașina pe un mic dâmb deasupra docului, ascunsă în spatele unui troian de zăpadă. Îi spuseră lui Larsen să îi aștepte acolo.

— Două ore, îl instrui Nordstrum. Dacă nu ne întoarcem după cele două ore, pleacă. Condu până la Kongsberg și ia primul tren spre Oslo. Pune asta în buzunar. E numele unui contact de acolo. Dacă auzi focuri de armă, se aplică aceleași reguli. Nu ne aștepta în niciuna dintre situații, înțelegi?

Larsen își șterse ochelarii agitat și încuviință din cap.

— Da, două ore.

— Poftim, spuse Nordstrum, întinzându-i un pistol.

Inginerul îl luă de parcă nu ar mai fi văzut niciodată unul.

— Ce fac cu el?

— Îl îndrepți spre cineva în uniformă gri, dacă îți face probleme, și apeși pe trăgaci.

Larsen îl ținu în palmă de parcă ar fi fost o mănușă cu două mărimi mai mare decât mâna lui.

— Nu știu dacă pot.

— Pentru binele tău, ar trebui să poți. Suntem gata? întrebă Nordstrum, întorcându-se spre Ox și Gutterson.

Americanul ținea săculețul cu arme și detonatoarele. Nordstrum luă explozibilul înfășurat în pânză de sac și îl ascunse în pufoaică.

— Totul e pregătit.

— Dacă sunt gardieni pe doc, îi spuse Kurt lui Ox, oprește-te puțin mai la vale și trage un foc de pușcă. Le va atrage atenția. Apoi pleacă naibii de acolo, ne descurcăm noi.

— Bine, dar nu mi-ar plăcea să vă las în urmă, spuse bărbatul, încuviințând din cap supus.

— E cel mai bun lucru pe care îl poți face pentru noi, spuse Nordstrum, apoi se întoarse spre Larsen. Nu uita, două ore, Alf.

Niciun minut în plus. Dacă nu ne-am întors, ai plecat.

— Întoarceți-vă, spuse Larsen oftând, apoi își verifică ceasul și încuviință din cap.

Era ora unu fără un sfert.

•

Merseră spre capătul drumului – o plimbare de cincisprezece minute prin noaptea lipsită de lună – apoi coborâră prin zăpadă până la un mic dig, de unde puteau vedea feribotul.

Nordstrum simți cum inima i-o ia la galop.

Hydro se odihnea liniștită la capătul lungului debarcader. Câteva lumini palide se zăreau înăuntru. La piciorul debarcaderului, la aproximativ 100 m distanță, era parcată o mașină blindată și instalată o barieră din lemn. Cinci sau șase gardieni erau postați în preajmă, dar nu păreau prea îngrijorați. Încă doi, purtând paltoane lungi de lână, cu puștile pe umeri, puteau fi văzuți patrulând înainte și înapoi pe doc.

Era un frig tăios în timp ce Nordstrum, Ox și Gutterson coborâră pe furiș digul, gheața crăpându-se și scârțâind sub picioarele lor, atât de tare încât ai fi spus că se apropia un întreg detașament de soldați. Nordstrum își ținu respirația. Un gard din sârmă îi despărțea de doc. Se ascunseră în spatele unui tufiș voluminos.

La bordul feribotului nu se zărea nimeni, nici gardieni, nici paznici. Doar luminile de sub punte.

— Merg eu primul, spuse Nordstrum, îndesându-și Colt-ul la curea. Dacă drumul e liber, vă fac semn să veniți. Așteptați semnalul meu. Dacă mă vor vedea, așteptați să vină la mine, apoi ieșiți din ascunzătoare și ocupați-vă de ei, îi spuse lui Gutterson, care încuviință din cap. Silențios, dacă se poate, yankeule, adăugă Kurt, apoi îi făcu cu ochiul.

Americanul își mângâie cuțitul de la curea.

— Mă ocup eu.

La câțiva metri distanță se auzea tropăitul bocancilor celui mai apropiat gardian, care patrula pe docul din lemn. După un minut, acesta se întoarse și porni înapoi, în direcția opusă.

— Dacă nu pleacă de acolo, mergi puțin mai sus pe deal, cum am vorbit, și trage odată cu pușca. Asta ar trebui să le distragă atenția. Apoi pleacă naibii de acolo.

— Și voi?

— Nu-ți face griji. Yankeul și cu mine vom continua singuri.

— Dacă trebuie, o fac, răspunse Ox. Dar mă privați de toată distracția.

Se ghemuiră toți trei pe vine până când gardianul ajunse în capătul docului și se opri să discute cu camarazii săi lângă barieră. Rămase acolo destul de mult, făcându-l și pe cel de-al doilea gardian să pornească spre grup. Nordstrum și partenerii săi așteptară până când gardianul se îndepărtă aproximativ 40 m.

— Ne vedem la bord, zise Nordstrum, ridicând degetul mare drept confirmare pentru Gutterson și Ox. Cu tubul de explozibil prins de gât, ieși din spatele tufișului și sări gardul. Aruncând o privire rapidă spre capătul docului, se aplecă și alergă până la pasarela de îmbarcare.

Se furișă silențios la bordul feribotului, fără să fie văzut. Nu văzu paznici sau gardieni în jur, dar se auzeau voci din compartimentele din față. Cei dinăuntru păreau absorbiți de un joc de cărți.

Așteptă, deoarece gardianul care pornise spre capătul docului se întorsese și acum mergea din nou în direcția lor. Gutterson și Ox îngenuncheară în spatele tufișului. Un vehicul militar trase în acel moment la piciorul docului, lângă barieră. Poate era un ofițer trimis să verifice pregătirile finale. Gardianul care patrula fu chemat într-acolo, și de îndată ce ajunse lângă vehicul, Nordstrum le făcu semn lui Ox și Gutterson să i se alăture. După un efort ceva mai mare din partea lui Ox, reușiră amândoi să ajungă dincolo de gard, apoi alergară spre pasarelă cât putură de repede. În haina lui de blană, Ox arăta ca un urs uriaș. Se furișară și ei pe feribot.

— Sunt oameni la bord, zise Nordstrum, arătând sub punte, apoi ducându-și degetul arătător la buze.

Auziră strigăte și înjurături din compartimentele indicate. Trecuseră 20 de minute de când îl lăsaseră pe Larsen în mașină. Nordstrum făcu semn spre prova.

— Să mergem.

Pe cât de silențios putură, se furișară pe lângă ușa deschisă care dădea în bucătăria navei, unde patru sau cinci bărbați stăteau la o masă, cufundați în jocul de cărți. Apoi coborâră scările spre cabinele de la clasa a treia. Nordstrum cercetase vasul cu doar trei zile în urmă. La ultimul nivel, găsi tambuchiul care ducea în santină, pe care Kurt o considera a fi locul perfect

pentru a fixa explozibilul.

— Repede, aici.

Dădură să deschidă trapa, dar exact în acel moment auziră pașii cuiva care cobora pe scări. Ox și Gutterson se lipiră de perete și, instinctiv, duseră mâinile la armele din interiorul pufoaicelor. Un bărbat ajunse la baza scărilor – corpolent, cu păr negru și sârmos, cu mustață deasă, purtând o beretă de marinar. Îi privi cu suspiciune.

— Ce căutați voi aici? întrebă bărbatul, ochii căzându-i pe mâinile lor ascunse sub haine, bănuind parcă ce aveau acolo.

— Relaxează-te, prietene, spuse Ox. Nu-ți vrem răul. Doar că nenorociții de Hirden sunt pe urmele prietenilor mei. Ceva legat de falsificarea unor cartele pentru rații, dacă înțelegi ce vreau să spun. Au nevoie de o ascunzătoare pentru câteva minute, până trece totul. Știi cum sunt ticăloșii ăștia, nu renunță niciodată. Ne-am gândit că o să găsim un loc numa bun aici jos.

— Ascunzătoare, spuneți?

Marinarul îi privi sceptic.

— Până se calmează apele. Ca să nu ai probleme, poți să mergi înapoi sus și, în caz de ceva, să spui că nu ai știut nicio clipă că suntem aici. În numele regelui, te implorăm.

— Regelui? Sunteți Jossing, atunci? Norvegieni buni.

Rămaseră toți trei tăcuți pentru o clipă, neștiind ce se va întâmpla în continuare: fie bărbatul va fi de acord cu rugămintea lui Ox, fie va sufla din fluier și îi va preda naziștilor.

— Da, Jossing, spuse Ox, iar Nordstrum duse mâna în interiorul hainei și își încleștă degetele pe cuțitul ascuns acolo.

— Păi, există câteva locuri bune, spuse bărbatul, relaxându-se în cele din urmă. Nu sunteți primii care au nevoie să scape de ticăloșii ăia. Sau care vin cu marfă de contrabandă pentru a fi transportată pe țărmul celălalt.

Cu un sentiment palpabil de ușurare, Nordstrum și Gutterson își scoaseră mâinile din pufoaice.

— Mergeți direct înainte, spuse bărbatul, deschizând trapa către pompele de santină, așa cum speraseră ei. Acolo ar trebui să fie în regulă. Dar nu stați toată noaptea. Mă voi întoarce în 20 de minute, ați face bine să fiți duși deja.

— Vom fi, îl asigură Ox. Mulțumim.

— Da, mulțumim, amice, spuseră la unison Nordstrum și Gutterson.

— Dar e apă până la genunchi acolo, așa că aveți grijă, adăugă omul. Nu știi niciodată peste ce poți să dai. Dar vestea bună e că nimeni nu va dori să coboare aici și să afle, chiar dacă ar urca la bord.

— Grozav. 20 de minute, apoi vom dispărea.

— Eu o să fiu cu ochii în patru pe punte pentru ei, dacă nu te deranjează, spuse Ox, aruncându-i o privire lui Nordstrum, care încuviință din cap.

— Da, așa ar fi cel mai bine.

Bărbatul urcă înapoi pe punte, iar Nordstrum și Gutterson coborâră în santină și traseră trapa în urma lor. Ox rămase afară și urcă și el scările, pentru a sta de pază și a-l ține pe marinar ocupat.

În santină, apa uleioasă le venea, într-adevăr, până la genunchi lui Nordstrum și Gutterson. Era întuneric beznă și, asigurându-se că fitilurile și explozibilul rămân uscate, înaintară prin apa stătută. Cine știe ce naiba intrase aici? Camera era atât de joasă, încât rămăsese doar un metru între suprafața apei și tavanul compartimentului, iar ei erau obligați să țină încărcătura deasupra apei.

— Repede, Eric, acolo.

Își croiră drum spre partea din față a provei. O explozie declanșată aici ar trebui să distrugă exteriorul feribotului. Era trecut de ora 2:00. Își deschiseră genții și se apucară de treabă.

Timpul era esențial acum.

•

În Volvo, pe Larsen începură să îl taie apele. Trecuse o oră. El era inginer, om de știință, nu era antrenat pentru acest gen de situații. Se uită la pistolul de pe scaunul pasagerului. Îl luă în mână cu multă prudență. Dacă va fi nevoit să îl folosească? Dacă Nordstrum, Gutterson și Ox nu se vor mai întoarce? Ar fi nevoit să își calmeze nervii, să-și ia inima în dinți și să facă ceea ce îl instruise Nordstrum. Se rugă să fi luat decizia cea bună. Dacă nu ar fi lăsat garda jos, dacă nu s-ar fi lăsat atât de ușor recrutat de ei, acum ar fi putut să joace bridge acasă la Kjellson.

Se uită din nou la ceas – trecuse o oră și cinci minute.

Într-un fel sau altul, știa că nu va mai juca niciodată bridge cu partenerii lui de joc.

Apoi auzi voci în josul străzii, iar inima îi încremeni în piept.

Cine ar putea să umble acum pe aici, în afară de...? Confirmându-i teama, doi soldați intrară în aria lui vizuală – venind spre el. Dacă l-ar găsi acolo cu un pistol, în mod sigur ar fi interogat. *Fii curajos*, *Alf, te rog*! Trase Colt-ul lângă el. Mașina era ascunsă în spatele unui troian înalt de zăpadă înghețată, cu farurile stinse. Dar cei doi nemți aveau lanterne – verificau strada.

Lui Larsen îi îngheță sângele în vene – auzea vocile apropiindu-se. Luă pistolul în mână, neștiind ce să facă. Oare ar fi în stare să tragă? Și apoi ce? Ar trebui să bage mașina în viteză și să se care urgent de acolo, așa cum îl instruise Nordstrum. Dar încotro? Și dacă ei se vor întoarce curând, așteptându-se să îl găsească aici? Nu, Larsen știa că nu va putea folosi arma, nu îi stătea în fire și nu apăsase în viața lui un trăgaci. Avea să stea acolo în întuneric și să se roage ca nemții să nu îl vadă. Vocile soldaților se auzeau din ce în ce mai tare, pe măsură ce se apropiau. Larsen avea de gând să aștepte ca ei să îl găsească și apoi să încerce să găsească o explicație. Ce făcea inginerul-șef într-o mașină pe un dâmb puțin mai sus de feribotul cu care urma să fie transportată apa grea? Va spune că venise aici pentru a se sinucide – da, ar avea sens. Dar cu un pistol american? De unde ar fi putut face rost de el? Larsen se gândi să coboare geamul portierei și să îl arunce în zăpadă, dar îi era prea teamă că arma ar cădea pe pământ, iar ei ar auzi zgomotul.

Sudoarea începu să i se prelingă pe tâmplă. Era captiv acolo.

Se lăsă cât de jos putu în scaun, astfel încât ochii să îi ajungă la nivelul bordului. Cei doi soldați ajunseseră acum la jumătatea străzii. Larsen crăpă geamul – se sufoca. Flanela de corp îi era leoarcă de sudoare. Nemții își legănau lanternele, încercând să vadă în josul drumului. Slavă Domnului că mașina pe care o împrumutaseră era neagră.

— Vezi ceva acolo? îl auzi pe unul întrebându-l pe celălalt.

În ultimii doi ani, Larsen devenise fluent în germană. Gâtul i se uscă și nu îndrăzni să miște nici măcar un deget. Nemții stăteau pe loc acum, urmărind raza luminoasă a lanternei cu privirile.

— Nimic, din câte pot să văd, răspunse cel de-al doilea.

— Dă-o dracu’ atunci, spuse primul. Mai avem încă vreo zece străzi de verificat și e frig ca naiba. Hai să mergem mai departe.

— Tu decizi, spuse partenerul său, părând să fie de acord.

Inima lui Larsen tresări plină de speranță. Le auzi pașii pe zăpadă și apoi pe trotuar, retrăgându-se, îndepărtându-se de el. Inginerul oftă încet. Se uită la pistol și îl puse înapoi pe scaunul din dreapta.

Trecuse o oră și zece minute. Știa că nu mai poate suporta prea mult situația, nu era făcut pentru acest gen de muncă. Coborî mai mult geamul, lăsând mult doritul aer rece să pătrundă în mașină, apoi își lăsă capul pe spate și trase o gură de aer lacomă în plămâni. Treptat, inima îi reveni la ritmul normal. Își verifică din nou ceasul. Cât naiba mai dura?

•

În santină, Nordstrum și Gutterson lipiră ceasurile deșteptătoare și bateriile de carenă. Găsiseră un loc uscat chiar deasupra nivelului apei, pentru ca banda adezivă să țină, și le strecurară în interiorul uneia dintre grinzile din lemn.

Apoi Nordstrum despături batonul de explozibil și îl modelă pe carena feribotului sub forma unui cerc, chiar deasupra apei. Lucrând rapid, dar prudent, Gutterson îi înmână unul câte unul cele patru detonatoare – tuburi umplute cu praf de pușcă – iar Nordstrum legă câte două la capetele cercului din explozibil. Lăsă capetele libere ale fitilurilor să se odihnească pentru o clipă pe ceasurile deșteptătoare, apoi setă fiecare ceas pe ora stabilită, atunci când feribotul se va afla deasupra celui mai adânc sector al lacului: ora 10:45 dimineața.

Trecuseră douăzeci de minute de când urcaseră la bord. Nordstrum se întrebă oare le ce se gândea marinarul de pe punte. Auzeau în continuare voci de deasupra, din ceea ce Kurt își amintea a fi barul feribotului. Sperau că Ox îl ține ocupat, fie cu whisky, fie cu povești.

Acum începea partea mai periculoasă.

Diseth îl avertizase că acesta era cel mai delicat lucru: cablurile, fitilurile și bateriile s-ar rupe dacă ar fi aplicată prea multă presiune. Și iată-i aici, într-o santină plină cu apă până la jumătate, conștienți că echipajul i-ar preda dacă ar avea chiar și cea mai mică idee cu privire la ce se petrece. Lui Nordstrum inima îi bătea să îi spargă pieptul; simți broboanele de sudoare prelingându-i-se pe față.

Îl rugă pe Gutterson să țină detonatoarele departe de fitiluri, care erau atașate de bombă, în timp ce el conecta bornele

bateriei la unul dintre ceasurile deșteptătoare, străduindu-se să își mențină respirația stabilă și să ignore bătăile din ce în ce mai rapide ale propriei inimi. Recapitulă în minte avertismentul lui Diseth cu privire la ce s-ar întâmpla dacă micul ciocănel al ceasului ar intra în contact cu circuitul detonator odată ce acesta ar fi conectat – totul s-ar termina. Fu nevoit să se distanțeze ușor și să tragă adânc aer în piept.

— Ai grijă, Kurt, îl rugă Gutterson. Aș vrea să am mormântul într-un singur loc, nu într-o sută, spuse el cu un zâmbet crispat.

Nordstrum încuviință din cap, zâmbind și el vag.

— Da, la fel și eu.

Apoi încercă a doua oară. Cu mâini ferme de data aceasta, expirând adânc, reuși să conecteze bateriile. Încărcătura nu explodă. Se priviră reciproc, zâmbind ușurați, sperând că singura dată când va exploda va fi la 10:45, cu puțin peste șapte ore de acum înainte.

Urma ultimul, dar cel mai periculos pas al procesului – conectarea detonatoarelor la fitiluri.

Nordstrum se calmă și trase de câteva ori aer în piept. Cu toate că mâinile îi erau ferme, Kurt nu putea nega o nervozitate lăuntrică. Cine n-ar fi agitat? O mișcare bruscă sau greșită, și ar ajunge toți pe lumea cealaltă. Conectă cu grijă fitilul la borna pe care Diseth o încropise pe ceas.

— Eric, deasupra ochiului meu drept, te rog…

Gutterson luă bucata de pânză de sac și îi șterse fruntea de sudoare.

— Mersi.

Controlându-și emoțiile, Nordstrum realiză delicata conexiune finală, apoi își retrase mâinile. Îl privi pe Eric și zâmbi. Totul era în regulă – ceasul ticăia, toate cablurile erau la locul lor. Când va suna alarma ceasului, iar ciocănelul va lua contact cu fitilul, încărcătura va exploda. Până atunci, ei vor fi deja în vidda, la zeci de kilometri depărtare.

— Cred că asta e, spuse Nordstrum, oftând ușurat.

Gutterson încuviință ferm din cap.

— Hai să nu facem mișcări bruște în drum spre ieșire.

— De acord.

Precauți, se târâră spre pupa și ieșiră din santină. Încălțămintea și pantalonii le erau îmbibate cu apă uleioasă, iar flanelele de corp le erau leoarcă de sudoare. După ce ieșiră din

compartiment, urcară în grabă scările spre punte, unde marinarul și Ox se cufundaseră într-o dezbatere aprinsă despre politică.

— Mulțumim că ne-ai lăsat să stăm puțin acolo, zise Nordstrum. S-ar părea că s-au liniștit apele acum.

— Aveți grijă când coborâți, spuse bărbatul. Nemții sunt peste tot pe ponton astă-noapte.

— Mulțumim pentru avertisment, zise Kurt.

— Deci tu ești de gardă în noaptea asta? îl întrebă Ox pe membrul echipajului.

Omul își asumase un risc pentru ei și nu voiau ca marinarul să fie aruncat în aer sau să se scufunde odată cu feribotul. Cu toate acestea, nu îndrăzneau să-i spună adevărul, știind că pentru el ar fi mai importanți colegii săi.

— Da, dar cobor când ajunge trenul, la ora opt dimineața.

— Trenul…?

— Coboară ceva important de la Norsk Hydro, așa ni s-a spus.

— Da?

Sabotorii se priviră reciproc. Îi liniștea gândul că paznicul nu va fi nicăieri în apropierea feribotului atunci când se va declanșa explozia. Ox rânji.

— Norocosule.

— Presupun că sunt norocos, spuse bărbatul, făcându-le cu ochiul conspirativ, că am scăpat cu indivizi ca voi prin preajmă.

Își strânseră mâinile, apoi cei trei sabotori se îndreptară spre pasarela de debarcare. Ceasul era 02:15. Trecuse o oră și jumătate de când îl lăsaseră pe Larsen în mașină. Noaptea era rece și lipsită de lună, ceea ce le oferi o acoperire bună. Cel mai apropiat gardian era la jumătatea docului, continuând să patruleze perimetrul. Lângă ponton, o locomotivă de manevră tocmai era întoarsă în poziție – probabil era cea care urma să încarce vagoanele cu apa grea pe feribot. Așteptară ghemuiți lângă pasarelă, până când gardianul se întoarse și porni în direcția opusă. Locomotiva era destul de zgomotoasă, cu mecanismul ei greoi, șuierând abur.

— Du-te! spuse Nordstrum, bătându-l pe Eric pe spate, iar americanul alergă ghemuit de-a lungul debarcaderului, apoi sări cu îndemânare gardul. Bine, Ox, tu urmezi.

Zgomotul de lângă ponton acoperea orice alt sunet, astfel că Ox traversă greoi docul, în timp ce gardianul care patrula privea

cum locomotiva este așezată pe poziție. Așteptă lângă gard, iar Nordstrum, dându-și seama de distragerea pe care o oferea locomotiva, alergă după el.

Mai aveau la dispoziție douăzeci de minute să ajungă înapoi la inginerul Larsen.

— Ajută-mă să sar gardul, spuse Ox. Mă tem că n-a fost niciodată sportul meu preferat.

Solidul bărbat puse bocancul la jumătatea gardului din sârmă, de aproximativ 2 m înălțime, și încercă să ridice și celălalt picior.

Deodată, din buzunarul hainei de blană îi căzu o sticlă de bere, care se rostogoli pe ponton, producând un zdrăngănit strident. Exact în momentul în care locomotiva opri motoarele și deveni tăcută.

— Rahat, înjură Ox în barbă, cu un picior peste gard.

Sticla zdrăngăni câteva clipe, apoi se opri în văzul tuturor. Gardianul se întoarse.

— Haide! spuse Nordstrum în șoaptă. Să mergem!

Sări gardul și așteptă să îl ajute pe Ox. Urcarea digului, prin tufișuri, era abruptă, iar dacă ar fi alergat, ar fi fost auziți, fără îndoială. Și oricum, prietenul lui avea probleme.

— Mi s-a agățat haina, spuse Ox.

— Rupe-o, dă-o dracului, spuse Nordstrum. Repede! Trebuie să ne ascundem. Lasă-mă să te ajut.

Gardianul venea spre ei, așa că cei doi rămaseră nemișcați. Bărbatul se opri lângă sticla de bere, îngenunche și o ridică, apoi privirea îi țâșni rapid spre pădure.

— *Wer ist da*? strigă el, scoțându-și pistolul. Cine e acolo?

Ox, momentan ascuns de tufișuri, rămase încremenit ca un șoarece în preajma unei pisici. Dar vegetația nu îl putea ajuta prea mult timp. Nu voia să sară – nu putea, ar fi fost auzit. Așa că rămase nemișcat, ținându-și respirația, rugându-se ca gardianul să își piardă interesul și să plece.

— *Wer ist da*, *sage ich*? *Raus*, *raus*! strigă neamțul, ridicând arma. Ieși afară, altfel trag!

Captiv pe gard, Ox îl privi pe Nordstrum. Pe chip i se citea o resemnare profundă. *Mă tem că pentru mine se termină totul aici.* Dacă gardianul se mai apropia mult, vor fi prinși cu toții. *Haide, plecați*…, îi făcu semn lui Nordstrum cu bărbia și îi aruncă un zâmbet neputincios. *Plecați de aici.*

— La dracu’, abia așteptam să beau berea aia…, spuse el cu

voce tare.

— Oricine ai fi, ieși afară acum! strigă gardianul.

L-am putea doborî, își spuse Nordstrum în sinea lui, luând în calcul toate variantele. Ar putea să aștepte ca neamțul să apară și apoi să îl ucidă silențios, cu un cuțit. Dar orice strigăte sau focuri de armă i-ar alerta pe ceilalți, iar acest lucru ar indica imediat că se petrece ceva. Echipajul ar fi luat la întrebări și feribotul perchiziționat. Expresia lui Ox, în timp ce stătea cocoțat pe gard, părea să transmită că se gândise și el la toate aceste detalii. Nordstrum întâlni ochii prietenului său.

— Vin! Vin! strigă Ox resemnat. Nu trage.

Își eliberă haina din gard și sări înapoi pe ponton, cu mâinile sus, ieșind din tufișuri.

— De ce dracu' o luați cu toții raza din cauza unei afurisite de sticle de bere, îi spuse el gardianului în norvegiană, ținând mâinile sus.

— *Unten*! *Unten*! îi strigă gardianul în germană, forțându-l să îngenuncheze.

— Kurt, trebuie să plecăm de-aici, șopti Gutterson, trăgându-l de gulerul hainei pe Nordstrum.

Kurt se gândi la posibilele modalități prin care și-ar putea salva prietenul. Din moment ce Ox era singur, nemții ar putea crede că se strecurase la bord pentru a fura bere. Pentru a-și salva propria piele, paznicul din echipaj ar putea chiar să garanteze pentru el, ca prieten. Dacă ar fi fost mai mulți în afară de Ox, nemții ar fi intrat imediat la bănuieli. Dar dacă Nordstrum și-ar folosi arma, nu ar face decât să atragă și mai mulți gardieni pe urmele lor.

Dacă Ox putea face un singur lucru bine, acela era să scape dintr-un bucluc cu vorba, poate chiar și din acesta.

— Kurt, acum! șopti tăios Gutterson. Mai avem doar cincisprezece minute, altfel rămânem cu toții aici. Ox e un tip capabil, va găsi o cale de scăpare. Cu toții am trecut prin asta. Trebuie să plecăm!

Reticent, Nordstrum îl lăsă pe Gutterson să îl tragă de haină în susul digului. Avu nevoie de toată voința pentru a-l lăsa pe Ox în urmă. Dar salvarea lui ar fi însemnat periclitarea întregii misiuni. Fără îndoială că Ox va fi interogat, dar se putea descurca cu brio. Putea să facă pe nevinovatul mai ceva ca un băiat de altar la nevoie – un băiat de altar care nu făcuse altceva decât să se

strecoare la bordului feribotului pentru a șterpeli câteva beri. Kurt și Eric urcară în tăcere digul, pășind precauți pe gheață. Îl auzeau pe Ox încercând să scape basma curată și pe gardian poruncindu-i să miște, împingându-l cu pușca. Mai erau doar cincisprezece minute până la ora la care îi spuseseră lui Larsen să plece. Porniră grăbiți pe drumul pe care veniseră, distanțându-se cât mai mult de feribot. Pe ultimele sute de metri începură să alerge.

Într-un final, trecură prin tufișurile familiare și văzură mașina. Larsen îi privi cu o expresie de ușurare pură când deschiseră portierele.

— E trei fără un sfert, spuse el. Eram convins că s-a întâmplat ceva. Tocmai mă pregăteam să plec. Cum a mers?

— A mers bine. Perfect, conform planului, spuse Nordstrum, urcând pe locul din față.

— Și Ox unde este? întrebă inginerul privind în jur, așteptând ca bărbatul masiv să urce pe bancheta din spate.

— Ox nu vine.

— Nu vine…? întrebă Larsen privindu-l lung, neînțelegând.

— Nu. Pornește motorul. Suntem doar noi acum.

73.

Își petrecură restul nopții uitându-se la ceas, înapoi acasă la Diseth. Gutterson și Larsen ațipiră. Nordstrum zăcea întins, cu ochii pe pereți, gândindu-se la cine era el însuși.

Un soldat. Un sabotor.

Un ucigaș – oricât încercase să limiteze numărul celor pe care îi rănise, mulți oameni nevinovați muriseră din pricina acțiunilor lui. Dar totul se întâmplase în slujba regelui, nimic nu se schimbase în această privință. După ce explozibilul avea să arunce în aer feribotul, Nordstrum se va îndrepta spre Suedia. Poate că războiul se va termina pentru el, măcar pentru o vreme. Sau poate că se va întoarce. Noaptea trecea încet. Kurt își trecu prin ochii minții chipurile persoanelor pentru a căror moarte se simțea vinovat – Anna-Lisette; Hella; tatăl lui. Poate chiar și Ox acum. Poate Natalie și bunicul ei, a doua zi. Știa că și ceilalți au asemenea liste – toate fiind rezultatul scopului de a

face ceea ce trebuie. Totuși, ei erau morți, iar el mergea mai departe, deși avusese șansa să îi salveze pe fiecare în parte, într-un fel. *Te cunosc, Kurt*, *nu te vei întoarce. Vei rămâne să lupți*, îi spusese Anna-Lisette. Și avusese dreptate.

Câte alte persoane vor mai fi adăugate pe lista aceea mâine?

Într-o bună zi, își spuse în sinea lui, lumea își va aminti doar faptele celor care au luptat – nu și prețul.

Era un sabotor.

Alunecând ușor în somn, mintea îi rătăci spre ultima conversație pe care o avusese cu Natalie. Se bucura că reușise să îi spună acele lucruri. A doua zi, ea va ști exact la ce se referise el. *În război*, *cu toții facem lucruri fără să avem de ales*, spusese femeia.

Cu toate acestea, cum ar putea ea să înțeleagă?

În adâncul inimii, Nordstrum știuse dintotdeauna că relația lor avea șanse minime. Ce să facă – să meargă la Viena după război? Asta dacă va avea noroc să supraviețuiască. Și ea, ce credea, că-l va aștepta acolo? Nu făceau parte din aceeași clasă socială. Probabil că Natalie nici nu-și va mai aminti numele lui. Până a doua zi, viața îi va fi despărțit oricum, pentru totdeauna. Fie că el detona explozibilul de pe Hydro sau nu. Kurt închise ochii și încercă să-i alunge chipul din minte.

Se rugă ca Ox să fie bine.

Când se lumină, în cele din urmă, își puseră cu toții schiurile și începură să urce muntele. După o urcare de două ore, ajunseră pe o platformă care oferea o vedere panoramică asupra Maelului și lacului. Cerul era de un albastru intens, reflectându-se în apă, iar soarele strălucea luminos.

La ora 8:00 dimineața, sunetul unui fluier răsună până la ei și văzură trenul cu apă grea coborând prin valea îngustă, spre sat. Prin binoclu, Nordstrum vedea steagurile roșii naziste fluturând la grilajul locomotivei și soldații supraveghind vagoanele. Trenul trecea suflând aburi prin micul sat, direct spre malul lacului, unde ceea ce părea a fi un detașament de soldați era instalat de-a lungul debarcaderului și în piață. Feribotul Hydro se pregătea de plecare, pasarela de îmbarcare fiind coborâtă, iar oamenii urcând la bord. O dâră de fum se înălța în aer din coșul vasului, în timp ce motorul era alimentat cu cărbuni.

Nordstrum, yankeul și Larsen priviră cum trenul oprește în fața debarcaderului. Două platforme deschise conțineau cei 39

de cilindri metalici cu apă grea. Soldații săriră de pe platforme, iar locomotiva fu decuplată. O altă locomotivă, cea de manevră, fu adusă și cuplată la cele două platforme, care apoi fură transportate în fața rampei de îmbarcare. Nordstrum nu putea auzi nimic de la înălțimea la care se afla, dar era evident că acolo jos e gălăgie și agitație. Puntea feribotului fu golită, iar locomotiva de manevră fu poziționată în spatele celor două platforme. Treptat, într-un ritual pe care probabil că echipajul de la docuri îl executase de o mie de ori cu alte mărfuri de la Norsk Hydro, încărcară platformele pe rampă, în timp ce la bord erau cel puțin 20 de soldați. Cine ar fi ghicit ce transporta vechiul vas? Pasagerii se îmbarcară și ei – oameni bătrâni, luându-și la revedere de la familiile lor; mame ținându-și copiii de mână.

Până la ora 09:00, totul era gata.

— Ar trebui să mergem, spuse Gutterson, curățându-și schiurile de zăpadă cu bețele. Putem să urcăm și să privim de sus. O să avem nevoie de tot avansul pe care ni-l putem lua, odată ce va exploda încărcătura.

Ruta lor fusese deja stabilită. Larsen avea să îi încetinească puțin, dar Nordstrum știa că, împreună cu yankeul, îl pot ajuta să o scoată la capăt – chiar dacă va trebui să îl ducă în spate jumătate din drum. Era februarie – iarna era în toi. Călătoria avea să fie dură. Cu toate acestea, vidda era prietena lui – întotdeauna fusese. Kurt era convins că vor reuși.

— Da, spuse Nordstrum, punând în sfârșit deoparte binoclul. Să mergem.

Își luă bețele și își puse rucsacul în spate. În timp ce Gutterson și Larsen își pregătiră propriul echipament, Kurt își îngădui o ultimă privire înapoi, poruncindu-i inimii să se detașeze, amintindu-și din nou că războiul este de vină și că asemenea lucruri sunt firești în aceste circumstanțe. Sunt lucruri pe care nu le poți controla, pe care trebuie să ți le scoți din inimă, așa cum spusese Einar, să nu iei vina asupra ta. În acel moment, Kurt observă un sedan negru urcând pe debarcader, cu steaguri roșii naziste fluturând la portiere. Simți cum sângele îi îngheață. De pe locurile din față coborâră doi nemți în uniforme negre, trosnind din degete către hamali, poruncindu-le să ajute cu bagajele. De pe bancheta din spate apăru August Ritter și, o clipă mai târziu, Natalie – prea departe pentru a-i vedea chipul, dar…

Nordstrum simți cum inima începe să i-o ia la galop.

— Kurt, trebuie să plecăm, strigă Gutterson. În două ore putem să ajungem în munți.

— Da, vin, răspunse Nordstrum, dar continuă să privească spre doc.

Natalie și bunicul ei își croiră drum prin mulțime spre feribot și își luară la revedere de la lingușitoarele lor gazde germane, cel mai probabil ofițeri seniori din delegația culturală. Bătrânul ținea în mână tocul instrumentului său. Fură conduși la pasarelă și urcară la bord.

Gutterson și Larsen își traseră căciulile peste urechi și schiară câțiva pași. Când yankeul își dădu seama că Nordstrum nu este în urma lor, se întoarse spre el.

— Kurt…?

Ceva în interiorul lui Nordstrum îl ținea pe loc. O forță care, deși insista că mai are încă multe bătălii de purtat și că alta este datoria lui reală, îl pironise locului. Chiar dacă le poruncea picioarelor să se miște, să înceapă călătoria.

Acum, *să mergem.*

Te cunosc, *Kurt*, *nu te vei întoarce. Vei rămâne să lupți.*

Picioarele nu îl ascultau. Își scoase Colt-ul și și-l îndesă la curea.

— Kurt, în vreo două ore, toți naziștii din Norvegia ne vor căuta, strigă Gutterson. Nu poți face nimic pentru ea. E timpul să plecăm.

— Da, Nordstrum, nu vreau să fiu prin preajmă când va exploda încărcătura, spuse Larsen, susținându-l pe american.

Nordstrum puse deoparte binoclul și îi privi pe cei doi bărbați.

— Luați-o înainte, spuse el.

— Să o luăm înainte? spuse yankeul derutat. Ce vrei să spui? Plecăm cu toții.

— Știi cabana Skrykken, nu, Eric?

— Normal. De unde am plecat ultima dată. Dar…

— Luați ceva de mâncare de acolo, Ox și cu mine am aprovizionat-o bine. Nu rămâneți peste noapte, e mult prea riscant. Doar dacă nu cumva vă prinde vreo furtună, normal. Voi încerca să vă prind din urmă până diseară. Dacă nu acolo, mai sus, unde ne-am întâlnit cu vânătorul. Îți amintești?

— Normal că-mi amintesc, Kurt. Dar n-ai nicio șansă, plecăm împreună.

— Nu, yankeule, nu și de data asta. Nu pot.

Uimit, Gutterson schie înapoi la el.

— Haide, Kurt, plecăm acum. Cum adică nu poți?

Chiar și Larsen, care era ușor agitat și nu înțelegea ezitarea lui Kurt, spuse:

— Da, ce se întâmplă, Nordstrum? Să mergem!

— Dacă nu sunt acolo, mergeți la Miland. Sunt sigur că știi locul Alf, nu? E o drumeție de o zi. Dar este un bărbat acolo, îl cheamă Reinar. Are o afacere cu bere. El știe ce să facă cu voi, l-am contactat deja. Ne este prieten, puteți avea încredere în el cu propriile vieți.

— Kurt, ce faci? Nu te poți întoarce acolo acum, spuse Gutterson, citindu-i planurile pe chip. Nu vei avea nicio șansă, locul ăla colcăie de nemți. Vasul se va scufunda, Kurt. Nu poți face nimic pentru ea acum, oricât de mult ai vrea. Trebuie să plecăm, altfel vom rămâne cu toții captivi aici.

— Ești un soldat bun, Eric, spuse Nordstrum, aruncându-i un zâmbet înțelept, același zâmbet oarecum profetic pe care îl văzuse pe chipul lui Ox cu doar câteva ore în urmă.

Zâmbetul acela însemna că amândoi știau ce îi așteaptă, dar erau incapabili să schimbe rezultatul.

— Scoate-l pe Larsen de aici, spuse Nordstrum. Cu puțin noroc, ne vedem în vidda.

— Nu te vei întoarce după noi, știi asta, zise Gutterson aproape furios. Vei fi împușcat. Sau și mai rău, capturat și apoi interogat. Acesta a fost un ordin de la Tronstad, Kurt. Te implor să te gândești bine la ce faci. Războiul nu s-a încheiat. Ești soldat și ei încă au nevoie de tine.

Nu te vei întoarce. Erau cuvinte pe care le mai auzise înainte – de la Anna-Lisette. Dar de data aceasta o va face.

— Ordinul a fost să aruncăm în aer transportul, Eric, spuse Nordstrum, și nu s-a schimbat nimic în privința asta. Totul va decurge conform planului. Și ar trebui să ai puțină încredere, adăugă el, înfigându-și bețele în zăpadă și îndepărtându-se vreo doi metri. S-ar putea să te surprind, yankeule. Și dacă nu..., mângâie ușor buzunarul hainei. Încă mai am capsula. Tu o ai pe a ta?

Apoi se uită la inginerul-șef și dădu din cap cu părere de rău.

— Scuze, Alf. Dar ești pe mâini capabile, îți promit. E un tip ok. Cel puțin pentru unul care nu e din Norvegia, nu-i așa?

Le făcu cu mâna și plecă, împingându-și picioarele prin zăpada care trosnea sub el. Inima i-o luă la galop, gonind parcă înaintea lui la vale.

Nu spre Skrykken.

Nu spre Suedia, unde ar fi în siguranță, ci spre Mael.

Spre unica datorie pe care nu îl lăsa inima să o abandoneze.

74.

Pe puntea feribotului Hydro, Dieter Lund privea cum platformele cu apă grea sunt îmbarcate. Era o zi cu un aer sobru, observă el – cerul albastru, steagurile naziste fluturând, zeci de trupe SS încremenite în poziție de drepți.

El însuși fusese în trenul dinspre Rjukan, fiind cu ochii în patru la fiecare cotitură, dar nu se întâmplase nimic ieșit din comun. Ruta fusese verificată și eliberată înainte; avioanele de recunoaștere survolau cerul. Pe debarcader se adunase o mulțime de oameni, dar Lund avea proprii soldați infiltrați printre localnici, atenți la orice lucru suspect – grupuri de bărbați care călătoreau împreună, bărbatul singuratic de pe marginea pontonului care îi făcu semn altuia. Se zvonea că se pune la cale un soi de sabotaj – dar nu avea să se întâmple aici, nu sub supravegherea lui. Ar fi nevoie de o armată întreagă pentru a străpunge rețeaua de securitate. Prețioasa încărcătură era acum la bord, iar feribotul era programat să plece în câteva minute. Muggenthaler și Terboven aveau să fie încântați, totul decursese conform planului său.

Un ofițer Gestapo verifica actele de identitate pe pasarela de îmbarcare. Nimănui nu îi era permis să urce la bord fără bilet și fără un document de identitate valid. Pentru orice eventualitate, Lund și oamenii săi urmau să însoțească marfa până la Tinnoset și să supravegheze încărcarea ei în trenul spre Skien. Nu își asuma niciun risc. Poate că nemții știau cum să poarte un război, se gândi Lund, dar în Norvegia el cunoștea fiecare chip, fiecare semn că ceva nu este în regulă. Își pariase viitorul pe lucrul acesta.

În urmă cu câteva minute, August Ritter și nepoata sa se îmbarcaseră și ei pe feribot pentru a-și începe călătoria spre

casă. Ce păcat că vizita lor fusese întreruptă brusc – Lund abia așteptase să o revadă – dar adevărul era că Fräulein Ritter nu fusese foarte amabilă cu el când o interogase după concert, nici nu îi acceptase invitația de a-i arăta împrejurimile. De fapt, dacă ar fi să fie sincer, femeia era o mică târfuliță răzgâiată, care umbla cu nasul pe sus. Nu merita atenția pe care i-o arătase.

— *Guten morgen, Herr und Fräulein Ritter*, îi întâmpină Lund după ce urcară la bord.

Bagajele celor doi oaspeți fuseseră duse în compartimentul destinat clasei întâi, dar bătrânul muzician ducea în mână tocul violoncelului.

— *Guten morgen* și dumitale, căpitane, răspunse politicos nepoata sa. Înțeleg că și dumneata vei face această călătorie?

— Da, avem o încărcătură distinsă la bord, după cum puteți vedea, zise Lund arătând spre platformele bine ancorate și păzite de 30 de soldați germani. Pe lângă dumneavoastră, bineînțeles. Ar fi un privilegiu să îmi permiteți să vă conduc la cabina dumneavoastră.

— De fapt, căpitane, este o zi foarte plăcută, cred că vom sta la pupa, spuse cu răceală Fräulein Ritter.

— La pupa… dar Fräulein, cred că biletul dumneavoastră este pentru clasa întâi.

— Da, este totul aranjat, dar mi s-a spus că este locul cel mai potrivit pentru admirarea priveliștii, dacă nu vă deranjează.

— Nu mă deranjează deloc, Fräulein Ritter. Mă gândeam doar la confortul dumneavoastră.

Lund încuviință din cap formal și îi lăsă să treacă. Nu, nu mai era atât de atras de fata asta impertinentă. Îl făcuse să se simtă așa cum se simțise întotdeauna în preajma propriilor concetățeni – mărunt, nesemnificativ. Cu toate acestea, se bucura că fata îl vedea în forță, deținând controlul situației.

— Îmi permiteți să vă ajut cu tocul, domnule? îl întrebă pe bătrân.

— Nu, nu, mulțumesc, răspunse August Ritter. Îl am de 40 de ani, nu pleacă niciodată de lângă mine.

— Atunci, vă doresc o călătorie plăcută, spuse Lund, făcând o plecăciune.

Chestiunea aceasta nu îl mai privea.

Mai erau cinci minute până la ora zece. Rampa pentru marfă fu ridicată, iar încărcătura era acum securizată. Câțiva pasageri

întârziați alergau spre pasarelă. Sirena sună de trei ori. Oamenii ieșiră pe punte pentru a-și lua la revedere de la cei de pe țărm. Frânghiile care legau feribotul de doc fură dezlegate. Da, totul părea în perfectă ordine – traversarea lacului urma să fie o simplă rutină.

— Fii cu ochii pe cei întârziați, își instrui Lund locotenentul, a cărui privire supraveghea mulțimea.

În Tinnoset, munca lui avea să se încheie, în sfârșit. Munca, poate, dar nu și viitorul.

Da, Trudi va fi încântată.

75.

Nordstrum schie până la periferia satului Mael, unde își abandonă schiurile în zăpadă și alergă restul drumului. Când ajunse în micul sat de lângă lac, porni spre piața principală adiacentă debarcaderului, apoi urcă pe ponton.

Ceasul era 09:55 – cinci minute până la plecare. Auzi sirena sunând. Trebuia să se grăbească – dar nu prea tare, pentru a nu atrage atenția, întrucât mai mult ca sigur erau agenți de securitate pretutindeni. Radarul lui pentru asemenea lucruri era în alertă maximă, activându-se prin simplul fapt că se afla în preajma nemților.

Locomotiva de manevră care încărcase vagoanele era încă în fața feribotului, dar rampa pentru marfă a vasului fusese ridicată. Apa grea era în siguranță la bord, supravegheată de soldați germani. Un ofițer al Gestapoului verifica actele de identitate ale pasagerilor pe pasarela de îmbarcare, împreună cu un controlor de tichete.

Nordstrum merse grăbit la cabina de bilete. Auzi sirena sunând o dată – mai avea la dispoziție trei minute.

— Tinnoset, doar dus, îi spuse el vânzătorului, împingând câteva monede pe tejghea. Repede, vă rog, știu că sunt în întârziere.

— Da, desigur, toată lumea se grăbește mereu, bombăni bătrânul vânzător. Data viitoare plecați mai din timp. Dus, ați spus?

— Da. Vă rog, grăbiți-vă.

— Poftim. Două coroane. Sper să îl mai prindeți.

Nordstrum luă biletul și plecă grăbit.

— Stați, strigă vânzătorul după ce luă monedele, e prea mult. Luați-vă restul!

Dar Nordstrum alerga deja pe ponton. Frânghiile feribotului erau dezlegate. Până la vas mai erau aproximativ 40 m, mai mult decât păruse cu o seară în urmă. Spionă locul de lângă gardul unde fusese prins Ox. Unei mame și fetiței ei tocmai li se permisese să urce la bord, iar pasarela era pe punctul de a fi ridicată. Ajunse chiar în timp ce ofițerul german făcu semn că îmbarcarea se încheiase.

— Încă unul, vă rog. Îmi pare rău.

— E trecut de zece, spuse ofițerul privindu-și ceasul. Feribotul se pregătește de plecare.

— Este zece fix. Și străzile sunt blocate de toate vehiculele astea militare, protestă Nordstrum. Vă rog, este singurul feribot pe ziua de azi. Trebuie să ajung la Oslo…

Neamțul îl privi iritat și întinse mâna.

— Actul de identitate.

Nordstrum își scoase documentele pe care le purtase cu el în ultimul an, conform cărora numele lui era Knut Holgersen și era un muncitor în construcții din Tromso.

— Tromso, e departe de aici, spre nord, spuse ofițerul, ridicând privirea și studiindu-i chipul.

— Da. Mă întorc la muncă, în Oslo. Am fost în vizită la niște rude aici.

Inima începu să îi bată mai tare. Era nevoie doar ca bărbatul să îi observe pistolul ieșind ușor în afară sub pulover și totul s-ar termina pentru el.

— Călătoriți fără bagaje, văd? comentă ofițerul, observându-i rucsacul. Tocmai din Tromso.

— Am fost plecat doar pentru un weekend, răspunse Kurt.

Ceasul trecuse cu cinci minute de ora zece.

— Verificați, adăugă el, întinzându-i rucsacul ofițerului.

— Bine, poți să treci atunci. Repede! spuse neamțul, înapoindu-i documentele. Dar ești ultimul! Ridicați pasarela, porunci el echipajului.

— *Danke*, domnule maior, spuse Nordstrum și sări la bord.

Pe puntea principală se adunase o mulțime numeroasă de oameni. Era singura cursă de feribot în acea duminică și tocmai

se pregătea de plecare. Nordstrum se amestecă rapid printre pasageri, evitând contactul vizual direct cu soldații care stăteau de gardă și care păreau să fie pretutindeni. Printre ei se numărau și câțiva ofițeri Hirden, în uniforme gri. Pentru oricine, Nordstrum arăta ca orice alt muncitor întorcându-se la muncă după un weekend cu familia. Ochii îi căzură asupra celor două platforme deschise de la prora, supravegheate de aproximativ 30 de soldați SS, cu picioarele depărtate și cu puștile în repaus, având expresii implacabile, provocând parcă pe oricine să cauzeze probleme. Cei 39 de cilindri metalici pe care îi păzeau erau situați exact unde sperase Nordstrum că vor fi.

Sirena sună asurzitor de trei ori, iar feribotul se desprinse încet de debarcader. Oamenii de pe punte le făceau cu mâna celor de pe țărm. Vasul alunecă ușor pe apă, motoarele trezindu-se la viață. Pe cer, soarele strălucea. Lacul era limpede și calm.

O binecuvântare, își spuse Nordstrum în sinea lui, gândindu-se la spațiul îngust dintre ciocănelul ceasului și circuitul de contact. Mai puțin de un centimetru. O furtună, chiar și o apă mai agitată le-ar fi putut conecta.

Toți cei aflați la bord se așteptau la o călătorie liniștită preț de o oră și jumătate. Nordstrum privi chipurile din jur: al bunicului în haina din pânză și pălărie cu boruri largi, care își lua la revedere de la familia de pe ponton; al băiețelului care trăgea de haina mamei lui, cerând ciocolată caldă; ale celor doi tineri îndrăgostiți care arătau entuziasmați spre piscurile acoperite de zăpadă, părând să fie la început de drum în viață. Kurt știa că viețile lor vor fi distruse în aproximativ patruzeci de minute. Oricare dintre aceștia ar putea muri. Cei mai norocoși dintre ei vor fi traumatizați de groază.

Poate că, dacă ar fi putut da timpul înapoi, Nordstrum ar fi regândit situația și ar fi căutat o altă soluție. Fiecare chip liniștit și inocent îi amintea de alegerea pe care o făcuse – alegere care era pe punctul de a-i înghiți pe toți.

Dar apoi Kurt se uită din nou la containerele metalice de la prora și își aminti motivul. Conținutul lor avea puterea de a înclina balanța războiului în favoarea Germaniei. Cine va înțelege, într-o bună zi, semnificația a ceea ce fusese el nevoit să facă aici? În adâncul sufletului, Nordstrum fu din nou convins că făcuse lucrul corect.

Era ora 10:12. Explozibilul era programat să se declanșeze în doar treizeci de minute.

Ochii îi țâșniră spre puntea superioară, căutându-i pe Natalie și pe bunicul ei. Deodată, Nordstrum se simți de parcă tocmai fusese lovit în stomac. Ochii îi căzură pe ofițerul Hirden, cel pe care îl văzuse la secția de poliție. Cel care îl întemnițase pe tatăl lui.

I se uscă gâtul. Cumva, în toată mulțimea aceea, ochii lor părură să se găsească reciproc.

Era Dieter Lund.

76.

Lund respira regulat și liniștit, mândru să se afle la comanda unei asemenea misiuni.

Dar în următoarea secundă respirația păru să i se blocheze în gât și un pumn i se încleștă în jurul inimii.

Nordstrum.

Șocat, Lund îl fixă cu privirea.

Era convins că el e. Bărbatul tocmai se îmbarcase. Nu îi putea vedea clar chipul, deoarece avea o beretă de muncitor trasă pe frunte – dar statura, mersul... Dacă îi dădeai jos barba țepoasă și ochelarii... El era! Chipul său era limpede în mintea lui Lund, de parcă ar fi fost propriul său chip. Dar cum era posibil? Ce căuta aici? Era imposibil să fie o simplă coincidență. Tocmai astăzi, dintre toate zilele, când pe punte se afla cea mai prețioasă încărcătură din Reich, Nordstrum traversa lacul cu feribotul.

Îl străbătu un fior de neliniște și nerăbdare deopotrivă. Orice ar pune Nordstrum la cale, Lund avea de gând să îl prindă. Își feri privirea pentru un moment, degetele încleștându-i-se pe balustradă. Palmele îi asudau. L-ar putea opri chiar în clipa aceea, desigur, doar avea o mulțime de soldați la îndemână. Trebuia doar să pocnească o singură dată din degete, să dea ordinul, iar acest joc de-a șoarecele și pisica s-ar termina odată pentru totdeauna.

Dar dacă Nordstrum era aici, începu Lund să gândească, însemna că urma să se întâmple ceva – că mai erau și alții

implicați. Nordstrum deja deturnase un vapor o dată și ajunsese în Anglia. De ce nu ar face-o din nou? Poate că acesta era planul lui acum. Dar să deturneze feribotul încotro...? Dacă era adevărat, atunci avea nevoie de oameni și de arme. Părea să fie singur și nu avea nimic în mâini. Ar fi sinucidere curată să atace direct platformele – indiferent câți alți luptători s-ar fi strecurat la bord. Lund scană împrejurimile cu privirea. Oare era posibil ca ceilalți să atace de pe țărm? Acesta era planul lui? Să deturneze cumva feribotul și să îl dirijeze către cei care așteptau la țărm? Lund continuă să îl supravegheze pe Nordstrum cu coada ochiului. Dacă îl aresta prea curând, era posibil ca planul lui să se poată desfășură chiar și fără el. Pentru un partizan – fie el unul atât de căutat precum Nordstrum – Lund ar primi doar o medalie amărâtă și o bătaie pe spate. Dar dacă era cu ochii în patru și își ținea oamenii în alertă, dacă ar reuși să împiedice un raid și, în proces, să se asigure și că feribotul ajunge în siguranță la destinație... Dacă ar vedea cu cine ia contact Nordstrum, poate cu întreg grupul de rebeli care încerca să saboteze cel mai valoros transport din Reich, ei bine, acest lucru i-ar aduce mult mai mult decât simple laude. Lund îl putea aresta oricând, din moment ce Nordstrum nu avea unde să dispară. Avea întreaga călătorie la dispoziție.

— Locotenent, sergent..., spuse trosnind din degete către doi dintre oamenii săi, care veniră imediat lângă el.

— Da, căpitane?

— Îl vedeți pe bărbatul acela? Cel cu barbă, care tocmai a urcat la bord?

— Cel cu căciulă de schi, căpitane...?

— Da, el. Locotenent, ia trei oameni și mergeți la timonerie. Așteptați acolo cu armele pregătite. Dacă îl vedeți pe acel bărbat, sau pe oricine vine acolo sus și pare amenințător, sunați alarma. Și nu vă fie teamă să folosiți armele.

— Da, domnule, spuse locotenentul salutând.

— Sergent, tu mergi la prora, eu mă ocup de pupa. Împreună vom sta cu ochii pe el. Ține seama de orice persoană cu care vorbește. Dar nu îl aresta încă, așteaptă semnalul meu.

— Da, căpitane, spuse ofițerul, bătând din călcâie.

Lund se îndepărtă de balustradă. Sângele îi gonea prin vene. În sfârșit, avea să îl prindă pe bărbatul pe care îl urmărea de mai bine de un an.

Și toate simțurile îi spuneau că urma să se întâmple ceva măreț.

77.

Era Lund.

Nordstrum era convins de acest lucru. Gâtul i se uscă și sângele i se opri, deși inima continua să îi bată violent. Era la fel de convins că și Lund îl zărise pe el.

Își lăsă privirea să alunece peste ofițerul Hirden cât de nonșalant putu, dar înăuntrul lui, totul se accelerase. Oare Lund îl recunoscuse? Nordstrum nu era sigur. Fără îndoială, căpitanul Hirden se afla aici datorită încărcăturii pe care o transporta feribotul. Dar era omul care îl aruncase pe tatăl lui într-o celulă și apoi îl trimisese în lagărul de concentrare Grini, știind că era imposibil ca bătrânul să supraviețuiască acolo.

Nordstrum se întoarse cu spatele la puntea principală. Dacă fusese recunoscut, era deja prea târziu. La bord erau zeci de germani și de soldați Hirden. Dacă Lund sunase deja alarma, era imposibil să-i evite pe toți. Kurt se aștepta să audă în orice secundă fluierele răsunând și soldații îmbulzindu-se prin mulțime cu armele pregătite, strigând „În genunchi!” Ce-ar putea să facă atunci? Să-i împuște? Nu ar reuși decât să atragă atenția tuturor că se întâmplă ceva. Să se arunce în lac? Poate că ei și-ar continua călătoria. Nordstrum băgă mâna în buzunar. Oare venise momentul să ia, în sfârșit, capsula?

Dar nu se întâmplă nimic. Rămase locului, așteptându-se la ce era mai rău. Dar chiar dacă l-ar prinde, era prea târziu să mai împiedice explozia. Feribotul înainta pe lac, motoarele ajungând treptat la viteza de croazieră. Nordstrum hotărî că va trebui să îl evite pe Lund cu orice preț. Se uită la ceas – încă douăzeci de minute. Își trase căciula și mai jos pe frunte, întrebându-se ce să facă. Își jură în sinea lui să nu se lase capturat – nu înainte de a o avertiza pe Natalie. De aceea se afla aici, dar trebuia să rămână ascuns. Lund avea mai mult de zece soldați Hirden la bord – și nu mai puțin de patruzeci de germani. Dacă prezența lui le trezea bănuieli și hotărau să întoarcă Hydro din drum, înapoi la debarcader? Explozibilul tot ar fi detonat, dar feribotul

s-ar scufunda în apa aceea de mică adâncime. Apa grea nu ar fi distrusă, iar Natalie și bunicul ei tot ar fi la bord.

Nu, singurul răspuns era să continue călătoria. Trebuia să stea ascuns cât mai mult posibil.

Dar, pe de altă parte, dacă Lund nu îl zărise, cea mai bună soluție era să rămână ascuns în mulțime cât mai mult timp, retrăgându-se cu doar câteva minute înaintea exploziei. Dacă i s-ar arăta lui Natalie prea devreme, ar reuși doar să atragă atenția, întrucât ar fi nevoit să explice de ce se află acolo și ce se petrece, lucru care ar stârni panică, fără îndoială.

Își scoase o țigară și o aprinse în vânt.

Așadar, dacă fusese zărit, de ce nu îl arestaseră? După ce se gândi la toate posibilitățile, ajunse la concluzia că Lund voia, probabil, să vadă dacă Nordstrum face parte dintr-un complot mai amplu – dacă are prieteni la bord și un plan pus la punct. Cel mai logic moment de atac ar fi la sosirea lor în Tinnoset. Nici măcar Lund nu s-ar gândi că partizanii se strecuraseră la bord în timpul nopții și că fixaseră material explozibil sub punte. Dacă ar fi fost așa, de ce s-ar mai fi întors Nordstrum pe feribot? Prin urmare, Kurt era nevoit să presupună că fiecare mișcare a sa de acum înainte va fi supravegheată. Singura soluție era să încerce să evadeze în confuzia creată de explozie.

Calm, trase din țigară și aruncă o privire fugară spre puntea superioară.

Lund dispăruse.

78.

Nordstrum simți un nod în piept. Era un semn bun sau rău? Poate că în acest moment veneau să-l aresteze.

Aruncă o privire la ceas. 18 minute.

Își descheie jacheta de schi și își așeză pistolul înăuntru astfel încât să îl aibă la îndemână. Dacă Lund era cel care venea după el, Nordstrum voia să se asigure că își va regla conturile cu bărbatul. Privi spre munți. Albastrul lacului revărsa o sclipire vagă asupra lor, oferind o priveliște minunată. Dacă totul s-ar sfârși acum, își spuse zâmbind în sinea lui, nu era cel mai rău sfârșit. Dar încă mai avea treabă de făcut. Riscase totul cu un

singur scop, așa că aruncă țigara în Tinnsjo și își croi drum printre oamenii rămași pe punte. Mulți dintre ei începură să se îndrepte spre cabinele lor. Nu îl interceptă nimeni. Poate avusese noroc și nu fusese zărit, la urma urmei. Porni spre compartimentul de la clasa întâi.

— Biletul, vă rog, spuse un însoțitor de bord purtând uniforma echipajului, privind cu suspiciune costumația lui Nordstrum.

Kurt îi arătă biletul.

— Îmi pare rău, domnule, biletul dumneavoastră este la clasa a treia. Cabinele respective sunt sub punte. Nu aveți voie aici.

— Doar caut pe cineva, îl asigură Nordstrum, privind prin ușile din sticlă. Herr și Fräulein Ritter? Un bătrân și nepoata lui.

— Ritter...? Ei bine, mă tem că va trebui să căutați la clasa dumneavoastră, spuse însoțitorul. Așa este regula. Sau pe punte.

— Bine, mulțumesc.

Nordstrum nu îi zări în salonul clasei întâi. *Stai la pupa.* Spera că Natalie îl ascultase.

Mai erau 15 minute. Era prea curând.

Hydro se deplasa acum cu zece noduri.

Nordstrum intră în toaleta bărbaților și încuie ușa. Hotărî să aștepte înăuntru până la 10:35, apoi o va căuta pe Natalie pe punte. Știa că ea și bunicul ei sunt la bord. Își ridică puloverul și își verifică pistolul. Își spuse în sinea lui că este pregătit să moară, dacă asta îi rezerva soarta – până acum fusese norocos, fără îndoială. Dar să moartă la bord fără să o vadă pe Natalie...? Fără să o avertizeze? Acest lucru i-ar frânge inima. Gândește cu capul, îl avertizase Einar, nu cu inima aia naivă a ta. Ce-ar mai râde acum prietenul lui. S-ar interna în spital ținându-se cu mâinile de burtă. Rânjind, Nordstrum se gândi că ar fi amuzant dacă doctorul l-ar opera a doua zi și ar spune: „Nu știu care este problema, domnule. Nici măcar nu aveți apendice!”

Brusc, cineva bătu la ușă.

— Da, imediat, spuse Nordstrum, dând drumul la apă.

Ar putea fi Lund de partea cealaltă a ușii, cu un pistol. Dacă da, atunci Kurt era pregătit să îl înfrunte. Avusese vreo speranță mai mare de reușită când se târâse prin conductă pentru a ajunge în camera de înaltă concentrație la Vemork? Nordstrum opri apa, duse mâna sub pulover și trase piedica Colt-ului.

Rosti o rugăciune către părinții lui în timp ce deschise ușa. În

fața lui stăteau un bărbat și fiul său.

— Îmi pare rău, este o urgență, spuse bărbatul.

— Desigur, spuse Nordstrum, zâmbindu-i copilului. Înțeleg.

Mai erau 11 minute până la ora stabilită a exploziei. Apoi haosul avea să pună stăpânire pe vas. Nordstrum își croi drum înapoi pe punte și privi în jur. Nu îl văzu nicăieri pe Lund, nici pe ofițerii Hirden, deși avea senzația clară că este supravegheat. Feribotul atinsese acum viteza maximă, în jur de treisprezece noduri, și se apropia de mijlocul lacului. De fiecare parte, țărmul era la mai puțin de 1,5 km distanță. Nordstrum spera că e suficient de aproape cât să sosească rapid ajutoare. Merse spre capătul punții principale. Câteva persoane mai viguroase înfruntau briza de pe punte. La soare, protejați de vânt de puntea superioară și de timonerie, îi văzu pe Natalie și bunicul ei stând pe o bancă, exact așa cum îi spusese el să facă. Fata era înfofolită în șalul violet din lână și avea o eșarfă pe cap. Fără pălărie de data aceasta, lucru care îl făcu să zâmbească.

Era 10:38 – șapte minute. Nordstrum aruncă o ultimă privire în jur. Un post cu bărci de salvare era situat chiar vizavi de ei.

Acum era momentul. Merse și se așeză pe locul liber de lângă ea.

— Natalie, nu te speria.

— Knut? spuse ea uimită, făcând ochii mari. Adică, Kurt. Ce cauți aici? Ai spus că trebuie să fii în…

— Natalie, te rog, tu și bunicul tău trebuie să mă ascultați cu atenție, spuse el, apropiindu-se de ea și vorbind în șoaptă pentru a nu fi auzit și stârni panică. Trebuie să rămâneți lângă bărcile de salvare. Într-un minut sau două va avea loc o explozie. Am venit la bord ca să vă ajut.

— O explozie? spuse ea privindu-l, scepticismul citindu-i-se pe chip. Despre ce vorbești, Kurt?

— Nu contează. Tot ce contează este să rămâi aici. În câteva minute, vasul se va înclina drastic înainte.

— Se va înclina înainte?

Natalie îl privea lung, un amestec de consternare și groază citindu-i-se în ochi.

— De unde știi asta? întrebă ea. Tu…? Tu ești responsabil pentru asta? Ai pus o bombă la bord? De ce…? Privește în jur, oamenii vor…

— Știu exact ce se va întâmpla, Natalie, zise el, punându-și

mâna pe brațul ei și aruncând o privire rapidă la ceas. Tot ce contează este ca atunci când îți voi da semnalul, tu și bunicul tău să vă țineți cât de bine puteți de banca din fața voastră. Vă voi ajuta eu să urcați în barca de salvare. Cu puțin noroc...

— Cu puțin noroc, ce? îl întrerupse ea cu asprime, iar privirea ei îi străpunse inima. Trebuie să avertizăm pe toată lumea. Cine ești, Kurt...?

— Natalie...

Deodată, își auzi numele strigat din spate.

— Nordstrum!

Era Lund.

Kurt o privi pe Natalie cu regret, apoi își descheie jacheta și puse mâna pe pistol.

— Îmi pare rău, îi spuse el. Ți-am vrut doar binele.

— Dumnezeule! spuse ea, căscând ochii la vederea Colt-ului.

Nordstrum își luă cealaltă mână de pe ea și se ridică. Lund își ațintise pistolul spre el din capătul punții. Câțiva oameni se speriară.

— Kurt Nordstrum. Mă bucur să te revăd în sfârșit. Probabil știi că aștept momentul acesta de foarte multă vreme. Din prima clipă când mi-am dat seama că te-ai întors. Cred că îți sunt dator pentru moartea Locotenentului Oleg Rand, un adevărat patriot, îndepărtează-te de Fräulein Ritter, dacă binevoiești. Sunt sigur că nu-i dorești răul. Și nu face nimic stupid. Pune mâinile sus.

Nordstrum făcu un pas în lateral, spre parapet, ieșind dintre rândurile de bănci, dar rămase cu mâinile pe lângă corp.

— Ce cauți pe feribotul acesta? întrebă Lund făcând un pas în față, fără să coboare pistolul. Ai plănuit ceva, știu. Spune-mi ce se petrece. Spune-mi acum, altfel i te vei alătura tatălui tău mai repede decât crezi.

— Spune că e un fel de bombă la bord, zise August Ritter, ridicându-se. Spune că va exploda. În orice clipă.

— Papa, nu! Taci din gură! spuse Natalie, ridicându-se la rândul ei.

— O bombă! spuse Lund, devenind palid.

— E prea târziu, îi spuse Nordstrum, aruncând o ultimă privire la ceas și zâmbind. Prețioasa ta încărcătură... va fi pe fundul lacului într-un minut. Nu poți face nimic în privința asta.

Lund își scoase fluierul și suflă de patru ori, sunând astfel

alarma. Pasagerii din preajmă icniră speriați. Doi dintre colegii săi Hirden alergau acum spre el.

— Natalie, ține-te bine de bunicul tău, îi spuse el când ceasul arăta 10:45. Acum.

Sări spre ea pentru a o prinde. Lund, crezând că prada lui încearcă să scape, trase două gloanțe – chiar în timp ce explozia zgudui feribotul.

Fu un zgomot înăbușit, mai degrabă asemenea unui tunet venind de sub punte, dinspre prora. Dar, asemenea unui cutremur, trimise o undă de șoc de la un capăt la celălalt al vasului. Feribotul se smuci violent înainte. Oamenii fură aruncați de colo-colo – unul căzu țipând de pe puntea superioară în apa rece ca gheața, alții fură izbiți de pereții feribotului sau trântiți la pământ. Vasul se opri brusc. Țipetele panicate răsunau pretutindeni, la fel și vaietele de durere. Oamenii încercau cu disperare să se agațe de cei dragi. Un ofițer Hirden fu aruncat în apă. De celălalt, Nordstrum se ocupă cu o lovitură în lateral și cu una în moalele capului.

Lund se izbi de parapet. O cutie greoaie căzu de pe puntea superioară și îl țintui la podea, cel mai probabil rupându-i piciorul, iar pistolul îi alunecă din mână.

Nordstrum o prinse pe Natalie, care strigă după bunicul ei. Bătrânul căzuse, lovindu-se la cap de banca din față. Era amețit, dar părea să fie bine.

Pretutindeni era haos. Alarme, sirene, pasageri strigând numele altora. *Claus*, *unde ești*? *Inge*, *Inge, ești bine*?

Câțiva dintre soldații care păzeau apa grea fuseseră fie aruncați în apa rece, fie zdrobiți de greutatea platformelor.

— Așteptați aici, spuse Nordstrum, luând-o de mână pe Natalie și ajutând-o pe ea și pe bunicul ei să ajungă la bărcile de salvare, unde le puse mâinile pe balustradă. Țineți-vă bine. Promit că mă voi întoarce.

Apoi, cu un răget metalic, cele două platforme transportând apa grea se desprinseră din cârligele și lanțurile lor și se prăbușită prin ușa de încărcare a mărfurilor, alunecând spre partea din față a feribotului. Unul câte unul, cilindrii care conțineau cea mai valoroasă încărcătură a mașinăriei de război germane se rostogoliră în lac. Soldații care erau încă pe platformă încercară în zadar să îi salveze. Mulți dintre ei erau târâți țipând în apă odată cu ele. O clipă mai târziu, cu un

geamăt asurzitor, pupa începu să se ridice, acum că platformele dispăruseră, târându-i în apă pe soldații care le supravegheaseră atât de ceremonios sau zdrobindu-i sub greutatea lor.

O senzație de satisfacție îl străbătu pe Nordstrum.

Misiune îndeplinită.

Încărcătura fusese distrusă.

Alergă pe punte lângă Lund, care își mișca piciorul cu mâna – era încă șocat, dar se eliberase de sub cutia care căzuse peste el. Încerca să ajungă la pistolul care îi tot scăpa printre degete, îndepărtându-se tot mai mult de el.

În timp ce căpitanul se întinse după armă, Nordstrum își puse piciorul pe mâna lui. Lund se întoarse pe spate și ridică privirea spre el. Kurt observă sânge picurând pe punte și, pentru prima dată, simți o pulsație în coaste. Ochii lui Lund coborâră pe puloverul lui Nordstrum, iar căpitanul Hirden zâmbi.

— Ești rănit, spuse el, ochii licărindu-i.

Pe sub jachetă, o pată crescândă de sânge îi păta puloverul lui Nordstrum.

Lund îi întâlni privirea cu un râset amuzat.

— Se pare că nici tu nu vei ajunge mai departe decât mine. Îți eram dator, pentru moartea Locotenentului Oleg Rand. Care s-a petrecut chiar pe această rută, dacă nu mă înșel.

— Da, îmi erai dator.

Nordstrum îngenunche și își scoase pistolul de la brâu.

— Iar eu îți eram dator ție pentru moartea lui Alois Nordstrum, tatăl meu.

Trase piedica și lipi gura țevii de pieptul lui Lund.

— Și pentru o sută de alți norvegieni care nu vor avea niciodată șansa să se răzbune.

În haosul scufundării vasului, nimeni nu auzi cele două gloanțe fulgerătoare care puseră capăt vieții lui Dieter Lund.

Feribotul se scufunda într-un ritm rapid acum, iar bărcile de salvare erau coborâte în apă. Cei mai în putere săreau în lac și înotau până la ele, fiind apoi trași în barcă de cei care erau deja în ea.

Nordstrum alergă înapoi la Natalie și la bunicul ei. Un membru al echipajului încărca o barcă de salvare.

— Ajută-i și pe ei să urce, spuse Kurt.

— Veniți aici, doamnă, spuse bărbatul, întinzându-se spre

Natalie și ajutând-o.

Apoi încercară amândoi să îl ajute pe bunicul ei.

— Stați, strigă brusc bătrânul, violoncelul meu. Este pe bancă, trebuie să mă întorc după el.

— Papa, nu! strigă Natalie și se întinse spre el. Trebuie să urci în barcă.

— Nu-l las aici!

Ritter se smuci din mâna ei și, ca un om posedat, porni spre locul unde stătuse înainte de explozie. Dar pupa se înălță brusc, înclinând și mai mult vasul, și îl trânti pe punte, azvârlindu-l înapoi spre ei după aceea. Natalie țipă din barcă. Nordstrum îl ajută pe bătrân să se ridice și îl duse înapoi la barca de salvare, pe care membrul echipajului era pregătit să o coboare. Natalie și un alt pasager îl ajutară pe bunicul ei să urce.

— Violoncelul meu..., bâigui trist Ritter.

— Urcați în barcă, spuse Nordstrum, îl găsesc eu.

După ce Natalie îl preluă pe bunicul ei de la Kurt, văzu sângele pe puloverul lui pentru prima dată.

— Kurt, spuse ea cu ochi mari. Sângerezi.

Pupa era acum complet ridicată din apă. Orice nu era legat sau ancorat – bagaje, bănci, echipament – alunecă spre prora. Ceva îl izbi pe Nordstrum de balustradă. Pentru prima dată, se simți slăbit – picioarele îi erau nesigure, fără putere. Băgă mâna sub pulover, apoi o scoase – era plină de sânge.

Gloanțele lui Lund își atinseseră ținta.

— Kurt, vino acum! îl imploră Natalie din barcă.

Hydro lua apă și se scufunda rapid. Nordstrum era nevoit să sară.

În barcă erau înghesuiți aproximativ douăzeci de oameni, printre care și doi Hirden din brigada lui Lund. Și Ritter. Cum putea Kurt să aibă încredere că bătrânul austriac nu-l va da de gol? El e bărbatul responsabil pentru explozie! O spusese deja o dată. Nordstrum ar fi la mila celor doi Hirden din barcă. Chiar și așa, distanța era prea mare acum pentru a mai sări. Își coborî din nou privirea pe pulover și văzu că sângele continuă să curgă. Puse mâna pe rană pentru a opri hemoragia. Avea ceva cunoștințe despre răni, iar aceasta era gravă. O privi pe Natalie de pe punte.

— Nu pot, spuse el, negând din cap.

— Domnule, puteți sări. Vă prindem noi, spuse marinarul

responsabil de barca de salvare. Dar trebuie să plecăm acum, vasul se scufundă.

— Kurt, te rog! îl imploră Natalie, în timp ce el putea doar să o privească în timp ce barca era coborâtă. Sari. Te rog!

Nordstrum nu se clinti, dar simțea nevoia de a se așeza. Picioarele îi erau complet vlăguite. Nu voia ca ea să și-l amintească astfel – slăbit, incapabil să se miște. Voia să și-l amintească puternic. Zâmbi în sinea lui și negă din nou din cap.

— Îmi pare rău. Nu pot.

— Ba poți, la naiba, spuse ea. Poți, Kurt, sari!

Feribotul scârțâi asurzitor și se înclină și mai mult. Apropiindu-se de apă, barca se legănă.

Natalie își croi drum spre marginea bărcii. Tot ce putea face acum era să îl privească în ochi.

— Știu, Kurt. Te-ai întors doar pentru mine, nu-i așa? Să mă salvezi.

El o privi de pe punte și încuviință ușor din cap.

— Da.

De pe țărm, martore la ceea ce se întâmplase, bărci de pescuit și bărci cu vele – orice putea pluti – porniră spre ei.

Nordstrum se sprijini de balustradă. Doar pentru o secundă, își spuse în sinea lui, să își adune puterile. Dar picioarele îi cedară și se trezi pe punte. Trebuia să găsească ceva care să îl ajute să plutească. Nu mai avea pic de putere, iar rana îl durea prea tare pentru a mai înota. Avea de gând să plutească până la țărm, nu era atât de departe. Apoi își va lua schiurile din Mael și va urca în vidda. Diseară se va întâlni cu yankeul și cu Larsen la Skrykken. Putea să o facă. Putea. Un bărbat adevărat continuă până nu mai poate – și apoi…

Știu că pot, își zise Nordstrum, luptându-se să se ridice.

Nu.

Tuși și scuipă sânge în palmă.

Nu mai avea nimic de oferit – nu și de data aceasta.

Prora feribotului era complet scufundată. Lacul urca spre el, înghițind puntea. Cilindrii metalici cu apă grea erau pe fundul apei. Se gândi că pe cei din Londra îi va bucura vestea – în special pe Tronstad, pentru că un norvegian îndeplinise misiunea.

Vă cerem insistent să distrugeți apa grea.

Iar el o făcuse.

Mult noroc tuturor, le scriseseră cei din Londra.

Nordstrum zâmbi și tuși și mai mult sânge. *Nu și de data aceasta.*

Un fel de cutie greoaie trecu pe lângă el, iar Kurt se agăță de obiect în timp ce pupa se ridică și mai sus. Se gândi că va pluti, așa că nu îi dădu drumul.

E timpul să mergem, se îndemnă în sinea lui. *Nu, încă un minut*...

Ochii i se fixară asupra unei priveliști minunate, soarele dimineții licărind pe piscurile înzăpezite ale munților. Nordstrum își lăsă capul pe spate. Vidda fusese întotdeauna cel mai prietenos loc pentru el. Undeva acolo sus, yankeul și Larsen se întrebau probabil unde este și ce face.

Își puse ambele brațe în jurul cutiei; picioarele lui nu mai voiau să se miște.

Dar era frumos.

Ar trebui să plec, se gândi el.

Apa îi ajunsese la picioare.

Camarazii lui îl vor aștepta. Sigur îl vor aștepta. Vor sta acolo așteptându-l pe el.

— Anna-Lisette, șopti Nordstrum în timp ce apa îl înghiți.

79.

Sus, în vidda, Gutterson și Larsen se opriră pe o creastă pentru a-și trage sufletul. Yankeul se uită la ceas. 10:49.

— A explodat, îi spuse lui Larsen. Apa grea ar trebui să fie pe fundul lacului acum.

Își zâmbiră scurt, parcă pentru a se felicita.

— Crezi că a reușit să scape, nu? întrebă Larsen.

Gutterson ridică din umeri.

— Dacă e cineva capabil să reușească, acela e Kurt. Știi asta.

Dar în inima lui, yankeul știa că nu îl va mai vedea niciodată pe norvegian. Se întorsese acolo jos dintr-un capriciu. Norocul nu durează la nesfârșit.

— Mergem la cabană și așteptăm? întrebă inginerul, agățându-se de speranță.

— Da, normal, vom aștepta.

Începură din nou să urce. Gutterson văzu norii formându-se în depărtare – probabil venea o furtună. Era un semn bun, le va acoperi urmele. Îi aștepta o călătorie lungă până în Suedia.

Da, aveau să aștepte.

Dar în inima lui, Gutterson știa ce ar spune însuși Nordstrum.

Da, vom aștepta – dar nu prea mult.

EPILOG

Pe 20 februarie 1944, 39 de cilindri cu apă grea aflați în drum spre Germania – peste 700 de litri, suficient cât să susțină toate experimentele atomice fisionabile ale germanilor – s-au scufundat pe fundul lacului Tinnsjo, la aproximativ 300 m adâncime. 26 de pasageri și echipajul de la bordul feribotului au murit în acțiunea de sabotaj, împreună cu nenumărați soldați germani.

Doar o cantitate mică din apa grea de la Norsk Hydro a fost recuperată. Patru cilindri s-au ridicat la suprafață, conținând 87 de kg. Însă erau cei care conțineau substanța de cea mai joasă concentrație, acesta fiind de altfel și motivul pentru care nu s-au scufundat complet. Astfel au luat sfârșit eforturile germanilor de a crea o armă nucleară. După război, vorbind despre soarta proiectului de cercetare german *uranverein* și despre scufundarea feribotului Hydro, Kurt Diebner, expert în fizică atomică și liderul Oficiului de Artilerie German, a declarat într-un interviu:

> Dacă ne gândim că până la sfârșitul războiul, în 1945, nu a existat practic nicio creștere a stocurilor noastre de apă grea în Germania... deducem că eliminarea producției de apă grea din Norvegia a fost factorul principal al eșecului nostru de a construi un reactor nuclear autonom înainte de terminarea războiului.

Nouă luni mai târziu, uzina de la Vemork a fost dezasamblată în secret și transportată în Germania. A fost descoperită în satul Hechtingen din Bavaria, de către ofițeri de informații britanici și americani. În apropierea orașului Haigerlock a fost găsit un reactor nuclear cu uraniu și apă grea, în stare aproape finală. Îi lipseau doar aproximativ 700 de litri de apă grea.

Curajoșii membri ai echipelor Freshman și Gunnerside sunt motivul pentru care acele experimente au fost întrerupte. S-a scris astfel:

Bărbați puternici și duri s-au forțat până la limitele rezistenței umane și curajului pentru eliberarea țării lor. În cele mai grele timpuri, scopul lor a fost distrugerea uzinei de apă grea. Dar au avut încă un obiectiv, chiar mai important: își voiau țara înapoi.

Pe lacul Tinnsjo, în timp ce barca plină cu supraviețuitori aștepta ca marinarii și pescarii să le vină în ajutor, printre rămășițele feribotului scufundat, Natalie Ritter plângea pe umărul bunicului ei. Vărsa lacrimi amare pentru toate morțile groaznice la care tocmai fusese martoră. Și pentru bărbatul despre care nu știa nimic, care îi salvase. Pe care nu îl va mai vedea niciodată, dar pentru care încă simțea ceva – ceva atât de profund și dureros, încât știa că sentimentul o va însoți pentru tot restul vieții.

Dacă există așa ceva, să poți iubi cu adevărat pe cineva, își spunea ea, fără să știi nimic despre cine este persoana respectivă – doar ce este în sufletul lui și doar pentru un moment scurt – atunci Natalie era sigură că iubea acel bărbat cu fiecare părticică din ființa ei.

Bărci de toate felurile veneau în întâmpinarea lor. Marinarul din barca lor de salvare vâslea spre ele. Toată lumea stătea tăcută, așteptând.

Deodată, cineva arătă spre un obiect și strigă:

— Priviți!

Plutind la suprafață, la mică distanță de ei, era o cutie neagră – tocul unui instrument muzical.

— Dumnezeule, Papa! spuse Natalie, inima tresărindu-i brusc de bucurie. Este violoncelul tău.

Parcă era un dar al vieții și speranței în tot carnagiul acela, din care mai salvau pe cine puteau în drum spre țărm. Acum lacul era cufundat în tăcere.

— Violoncelul meu! Trebuie să îl luăm, vă rog, îl imploră August Ritter pe marinar. Îl am de 40 de ani.

— Lasă-l, bătrâne, pufni unul dintre ofițerii Hirden. E doar o bucată nenorocită de lemn.

— Nu, poate că va ieși ceva bun din asta, spuse marinarul contrazicându-l.

Vâsliră spre cutie, care era la aproximativ 30 m de ei. Era doar o formă neagră care plutea pe suprafața uleioasă de

petrol, nu departe de locul unde se scufundase feribotul. Se apropiau din ce în ce mai mult. Marinarul se aplecă înainte și încercă să o pescuiască, dar, spre groaza lui, văzu ceea ce inițial crezu că este doar o bucată de lemn atașată de ea. Vâslind mai aproape, își dădu seama că este un braț – un braț care se lupta să se țină de cutie. Bărbatul se întoarse bucuros spre Natalie și strigă:

— Dumnezeule, domnișoară, este un bărbat prins de cutie.

— Un bărbat? spuse ea ridicându-se în picioare, inima începând să îi bată mai repede.

Ezită un moment, înainte de a permite celor mai profunde speranțe să iasă la suprafață.

— Da, răspunse omul. Și pare să fie în viață!

NOTA AUTORULUI

Acesta este un roman, desigur, dar este bazat pe fapte reale, iar din respect pentru eroii implicați, mi-am dat silința să păstrez cele două evenimente militare principale ale poveștii – raidul asupra uzinei de apă grea de la centrala Norsk Hydro și sabotajul feribotului Hydro – cât mai apropiate de ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

Kurt Nordstrum, după cum probabil știu cei familiarizați cu acest subiect, este conturat după o persoană reală, Kurt Haukelid, un bărbat modest, dar foarte curajos, a cărui voință de neîngenunchiat și simț al datoriei au ajutat la executarea celui mai important și improbabil act de sabotaj din cel de-al Doilea Război Mondial. Și alte personaje care apar în carte se bazează pe persoane reale: Einar Skinnarland, care a reușit într-adevăr să ajungă în Marea Britanie deturnând vasul Galtesund ajutat de alți câțiva bărbați; Joachim Ronneberg și Joaquim (Jens-Anton) Poulsson, liderii echipelor lor de sabotaj; Claus Helberg, Birger Stromsheim, Hans Strohaug și Knut Haugland, toți au făcut parte din echipele Grouse și Gunnerside. Acești bărbați au fost luptători curajoși și inventivi, care nu i-au înfruntat doar pe naziști, ci și natura, și merită ca numele lor să fie amintite.

Prietenul lui Nordstrum, Jens, și americanul Eric Gutterson sunt personaje inventate de mine – cu toate că scăparea remarcabilă a lui Gutterson, după raidul la uzină, a avut loc în realitate, aproape așa cum a fost descrisă în capitolul 67. Dar Claus Helberg a fost cel care a supraviețuit acestei groaznice încercări și care a reușit, în cele din urmă, să ajungă înapoi în Marea Britanie după trei luni în care s-a ascuns pe germani. Personajele Hella, Ox și Reinar sunt și ele fictive, deși au ca surse numeroase persoane care au contribuit la rezistența Norvegiei în război. Natalie Ritter este, de asemenea, un personaj fictiv, cu toate că un bine-cunoscut violonist german venit în vizită în zonă la acea vreme și aflat la bordul Hydro a reușit să supraviețuiască, iar tocul instrumentului său s-a ridicat la suprafață ulterior. Iar Kristian Kristiansen, vânătorul întâlnit în vidda de echipa Gunnerside, s-a dovedit a fi puțin mai norocos în viața reală, întrucât, în ciuda instructajului primit de la SOE,

bărbatul nu a fost executat, ci ținut captiv de Gunnerside într-o cabană și eliberat ulterior. Cât despre Maiorul Leif Tronstad, acesta i-a convins într-un final pe cei de la conducerea SOE să îi permită să se întoarcă în Norvegia, în luna martie a anului 1945, dar, din păcate, a fost ucis într-un interogatoriu cu un colaborator local în Rauland.

Evenimentele reale, așa cum s-au desfășurat, au și părțile lor lipsite de dramatism (acest lucru nu este întotdeauna perfect pentru un thriller), iar pe măsură ce secundele se scurgeau înainte de aprinderea fitilurilor în camera de electroliză a centralei, paznicul Gustav Fredrickson a întrerupt, de fapt, numărătoarea pentru a-și căuta ochelarii rătăciți nu o dată, ci de două ori. (Prima dată, tocul de ochelari s-a dovedit a fi gol.) Și este greu de crezut că, fiind în joc o asemenea încărcătură vitală, pentru protejarea căreia naziștii au făcut eforturi neobosite, nu ar fi postat gardieni pe feribotul Hydro ancorat în portul Mael, în noaptea dinaintea fatidicei călătorii. Dar nu au făcut-o.

Am descoperit această poveste în timp ce mă documentam pentru romanul anterior, SINGURUL OM, și imediat mi-am spus că este o poveste de o valoare extraordinară, care nu a fost niciodată spusă așa cum merită. Două sau trei cărți și numeroase referințe istorice au fost indispensabile scrierii acestui roman. Prima este relatarea din proprie experiență a lui Kurt Haukelid, *Skis against the atom* (North American Heritage Press, 1989), dar și cartea *The Real Heroes of Telemark*, a lui Ray Mears (Hodder and Stoughton, 2003). Vasta și emblematica muncă a lui Richard Rhodes, *The Making of the Atomic Bomb* (Simon & Schuster, 1986), a fost primul loc unde am citit despre întâmplare. De când am început cartea, subiectul sabotării producției de apă grea a primit mult mai multă atenție: pe 26 noiembrie 2016, New York Times a scris un articol despre Joachim Ronneberg, ultimul supraviețuitor al raidului; în iunie 2016, a apărut un articol în National Geographic; și o serie de documentare BBC în 2016, pe care nu am văzut-o până în prezent. După o nouă vizionare, filmul de acțiune din 1965, *The Heroes of Telemark*, avându-l în distribuție pe Kirk Douglas, rămâne interesant, dar demodat, așa cum numai o dramă de studio, veche de 40 de ani, poate fi. Ceea ce nu se va schimba niciodată este faptul că povestea raidului de la Norsk Hydro și

sabotarea feribotului Hydro au fost două dintre cele mai altruiste și tulburătoare acte ale războiului, în care simțul rațiunii ar fi insistat că șansele de reușită sunt nule, dar în care miza era atât de mare și hotărârea participanților de a izbuti atât de puternică, încât rațiunea s-a dat la o parte, lăsând loc îndrăznelii și curajului. Faptul că nu a fost pierdut nici măcar un singur membru al echipelor Grouse și Gunnerside și că toți au supraviețuit războiului, în ciuda șanselor potrivnice, este, probabil, ironia supremă a acțiunilor lor. Dar și cea mai satisfăcătoare.

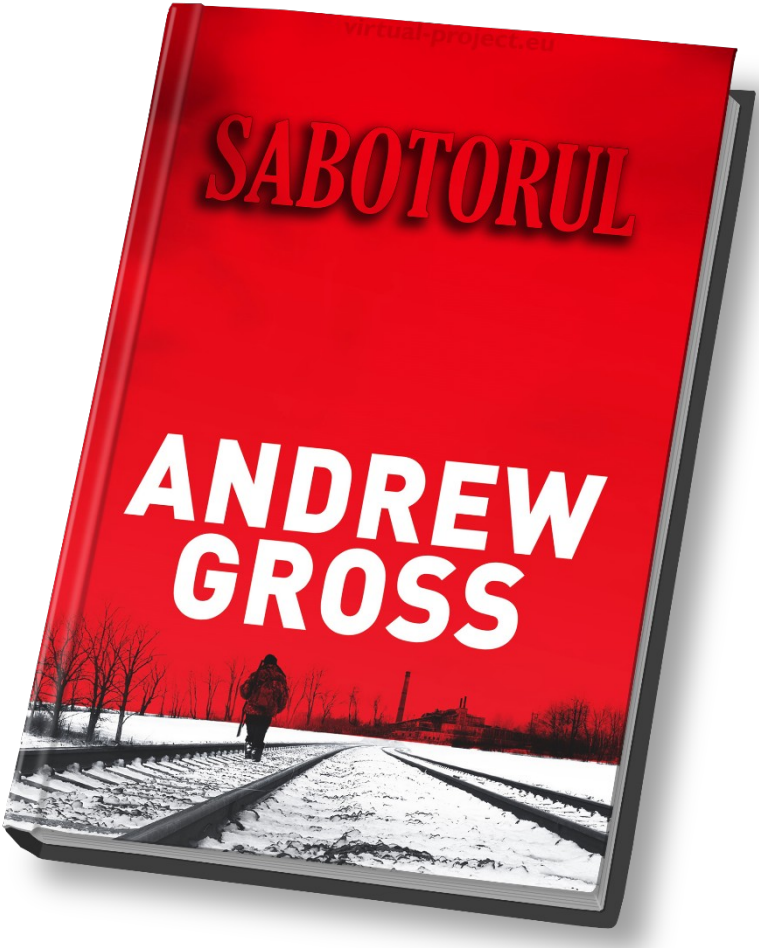

virtual-project.eu